

CÔNG TỬ BẠCH

CẨM THAM

vn

vn

Cầm Tâm

Cẩm Tâm

Tác giả: Công Tử Bạch

Người dịch: Băng Tâm

Kích thước: 16 x 24 cm

Số trang: 414

Ngày xuất bản: 19/03/2015

Giá bìa: 125.000 đ

Công ty phát hành: Sách Việt

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: Lâm Ngọc Anh

Type

undead_nd: 1-6

muội tồ: 7-11

chuonkim: 12-hết

Beta: hanykata

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

DTV

Giới thiệu

"Bắt đầu từ hai chúng ta ở bên nhau, ta luôn mong một ngày, tất cả thiên hạ đều biết chúng ta là phu thê. Họ sẽ ngưỡng mộ nàng, sẽ biết phu quân của nàng là thiên hạ đệ nhất. Họ cũng sẽ ngưỡng mộ ta, sẽ biết thê tử của ta là tuyệt thế vô song..."

Chúng ta sẽ có con, rất nhiều con. Chúng sẽ lớn lên trong bình yên và hạnh phúc. Không như ta, ngay từ khi chào đời đã phải đeo lên vai vận mệnh của yêu tộc, cũng sẽ không giống nàng, nước mất nhà tan, phải tha hương phiêu bạt."

...

Yêu một cô gái trong lòng ấp ủ một kế hoạch quá lớn là một bi kịch, và nếu bản thân mình cũng ấp ủ một kế hoạch như thế... lại càng chắc chắn là bi kịch trong bi kịch.

Nhưng, thế thì đã sao?

Giống như đoạn cuối của cuốn tiểu thuyết này: "Hắn yêu nàng, vì vậy hắn bảo vệ nàng, như một người đàn ông đích thực."

Đây là bộ tiểu thuyết đầu tiên của tôi được xuất bản, cũng giống như bất kỳ tác giả nào, khi biết “đưa con tinh thần” của mình được “chào đời”, tôi đã cực kì vui sướng và phấn khích.

Viết Cẩm Tâm là nữ nhân vật mà tôi yêu thích, mặc dù trong quá trình viết, tôi đã bị mọi người đặt cho biệt danh ‘mẹ kế’. Nhưng sau khi hoàn thành cuốn sách này, tôi cũng không thể không cảm thán rằng, cô gái ấy quả thực đã phải hi sinh hết thảy.

Mục lục

[Lời tựa](#)

[Lời dẫn](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#)

[Hậu ký](#)

Lời tựa

Đây là lần thứ hai trong đời tôi viết lời tựa cho người khác, tôi là một người rất lười, lười đọc tác phẩm, lười đánh máy, lại càng lười giúp viết lời tựa, những tác giả mà tôi hứa sẽ viết thường là những người bạn tôi đã kết giao ít nhất ba bốn năm trời.

Công Tử Bạch có thể coi là người bạn thân nhất, cũng quen biết lâu nhất trong số những người bạn ít ỏi ấy của tôi. Nói thế nào nhỉ, cô ấy là một cô gái lạnh lùng nhưng rất đổi dịu dàng, sống nội tâm và cực kì đáng yêu. Chúng tôi quen nhau cũng được hơn ba năm, chủ đề nói chuyện nhiều nhất có lẽ là những tác phẩm của bản thân. Trước khi viết một tác phẩm mới, chúng tôi thường cùng thảo luận về cốt truyện, có lúc ngừng post để chỉnh lại các tình tiết, viết xong chương nào cũng muốn nghe ý kiến đánh giá của đối phương. Có lúc cô ấy còn hiểu truyện của tôi hơn chính bản thân tôi, và ngược lại, tôi cũng nắm rõ truyện của cô ấy hơn cả cô ấy.

Nhưng Cẩm Tâm lại không được ra đời như thế, tôi không được chứng kiến tác phẩm của cô ấy từng chút, từng chút một trưởng thành như thế nào, bởi vì dạo đó tôi bận bù đầu, kết quả là trong lúc tôi không để ý, cô nàng viết liền một mạch năm mươi nghìn từ, rồi chớp mắt lại viết thêm tám mươi nghìn, một trăm hai mươi nghìn từ nữa, đợi đến lúc tôi hoàn thành công việc thì “Cẩm Tâm” cũng đã hoàn thành. Tốc độ sáng tác của cô nàng quả thực khiến tôi phải ganh tỵ.

Bây giờ là bốn giờ hai mươi hai phút sáng, tôi vừa đọc xong Cẩm Tâm. Từ hồi chiều lúc nhận bản thảo, mở ra là tôi đọc một mạch cho đến bây giờ. Dù rất buồn ngủ nhưng tôi chưa tài nào ngủ được, bởi các nhân vật cứ ám ảnh trong tâm trí khiến tôi không thể nào bình tĩnh lại, tôi đã bị từng nhân vật trong đó thu hút. Đầu tiên là nữ nhân vật chính Việt Cẩm, nàng ấy là

một cô gái rất cố chấp, sắc sảo, rất bình tĩnh, thậm chí có thể nói là lạnh lùng. Nàng ấy hà khắc với chính bản thân, hà khắc với người mình yêu, hà khắc với tất cả mọi người. Nàng sống chỉ để hoàn thành sứ mệnh, vì sứ mệnh đó, nàng hi sinh cả tôn nghiêm của mình, hi sinh cả sự lương thiện, hi sinh cả tình yêu, hi sinh tất cả những thứ mà bản thân nàng có thể hi sinh, cuối cùng, đến cả thứ duy nhất mà nàng muốn bảo vệ cũng hi sinh nốt...

Càng đọc, tôi càng muốn hét lên với nàng ấy rằng: Dừng lại đi! Dừng tiếp tục như thế nữa. Những thứ gọi là trách nhiệm, là thân phận, là sứ mệnh và thù hận, hãy quên hết đi. Dẫu rằng chỉ là một ngày, chỉ được một khắc vui vẻ, mong nàng hãy làm chút gì đó cho bản thân mình, hãy đối tốt với mình một chút, dù chỉ là một chút thôi...

Việt Cẩm, sao nàng lại ích kỉ đến vậy, ích kỉ đến nỗi làm người khác phải đau lòng, đến nỗi khiến người ta không biết phải nói làm sao, rốt cuộc nàng muốn tôi phải muộn phiền, phải cảm hận, phải không đành lòng như thế nào đây? Suy cho cùng, nàng quá ích kỉ hay nàng quá vô tư? Tại sao thế giới của nàng không phải màu đen, mà lại là màu trắng? Tại sao cứ nhất định phải phân chia rạch ròi như thế?

Nam nhân vật chính Nhai Xế, thứ lỗi cho tôi vì lần nào cũng đọc ngược thành Xế Nhai, thật sự tôi thấy đọc như thế sẽ thuận miệng hơn. Nhai Xế xuất hiện một cách hết sức bất ngờ, chàng là một người đàn ông thông minh, nhưng trước tình yêu lại ngốc nghếch đến đáng thương, chàng để mặc người con gái mình yêu hà khắc với bản thân, hà khắc với cả tình yêu của hai người. Không phải chàng không thể ngăn cản, chỉ là chàng quá yêu Việt Cẩm, bởi thế nên chàng đã lựa chọn không thấy, không nghe, không tranh thủ, bị lừa thì bị lừa, chàng cam tâm tình nguyện bị tổn thương, chỉ cần do nàng ấy gây ra, dù sự phản bội có đau đớn hơn nữa, chàng cũng bằng lòng chịu đựng.

Nhưng Nhai Xế à, sao chàng không cứng rắn hơn một chút, trước khi Việt Cẩm làm những chuyện ngốc nghếch, ngăn chặn nàng ấy, giữ nàng ấy lại, thậm chí chặt đứt đôi cánh của nàng ấy, để nàng ấy không thể nào bị cái vận mệnh chết tiệt kia đưa đây? Rõ ràng chàng là một người đàn ông quả cảm cơ mà? Tại sao trước tình yêu chàng lại yếu đuối, bị động như thế? Tại sao chàng lại cứ để mặc cho tình yêu của hai người càng ngày càng xa tầm tay với?

Không biết khi đọc xong câu chuyện này, mọi người sẽ có cảm nhận thế nào, còn tôi chỉ có thể nói... tôi rất buồn, buồn đến nỗi muốn hút một điếu thuốc, muốn túm lấy cổ Tiểu Bạch mà lắc lắc lắc để, bắt cô ấy bỏ đi, viết lại từ đầu.

Bây giờ, mời các bạn đọc trang đầu tiên, tĩnh tâm cảm nhận tác phẩm viết về thời cổ đại với một phong cách hoàn toàn khác của Công Tử Bạch.

Tử Nguyệt

Lời dẫn

Nàng giữ chặt thanh kiếm, nhưng mũi kiếm không đâm vào ngực của người nào đó.

Màu đen của đêm, màu đỏ của máu.

Hắn nhìn nàng, họ nhìn nàng, trong ánh mắt pha lẫn sự kinh ngạc, thấu hiểu, đau đớn, căm thù...

Trời về đêm, bóng tối như một con quái thú nuốt chửng ánh sáng, cái lạnh thấm thấu vào trong xương tủy, nàng thậm chí còn nghe thấy tiếng răng mình va vào nhau lập cập.

Ánh mắt của hắn, ánh mắt của đám người đều tập trung trên người nàng, cảm giác lưỡng lự, do dự đâm vào da thịt, cắn nuốt máu nàng.

Đau!

Nỗi đau xé lòng trải khắp toàn thân, tựa như một ngọn lửa đang liếm láp da thịt, tựa như mũi dao không ngừng cứa lên từng đoạn kinh mạch.

Nhưng nàng không mở miệng cất tiếng. Nàng chỉ cười, cười trời, cười đất, cười bách tính, cười vận mệnh, cười chính bản thân mình.

Có thứ nước lạnh lẽo lăn dài trên má.

Cảm xúc đan xen trong con người màu đỏ máu của gã nam tử đã biến mất. Hắn nhìn nàng, ánh mắt dần dịu dàng. Hắn không bỏ đi mà ngược lại,

đưa tay ra, tiến thẳng về phía nàng.

Tiếng kiếm đâm vào da thịt tựa như tiếng rên rỉ vì không thể chịu đựng nổi của một kẻ sắp từ giã cõi đời.

Cả người nàng run rẩy. Tiếng nói trong tim kêu gào nàng hãy bỏ kiếm xuống, bảo nàng tiến lại gần hắn, hai mắt nàng mở to nhìn hắn không chớp, dường như muốn khắc thật sâu khuôn mặt, dáng hình, từng đường nét của hắn vào tâm khảm.

Nàng rút kiếm.

Nhanh chóng, mạnh mẽ, không chút lưu tình.

Trong đáy mắt, hắn vẫn còn vương vấn sự dịu dàng không hề phòng bị.

Nàng bình tĩnh quay người.

Hắn ngã xuống.

Nàng cười.

Mỉm cười vứt bỏ, giẫm đạp lên sự chân thành của chính bản thân mình.

...

Năm Thiên Thịnh thứ mười, quân chủ Việt Thị hoang dã, tàn bạo, bộ máy thống trị thối nát, áp bức bóc lột dân lành, bị trời phạt. Năm đó thiên tai khắp nơi, yêu ma chỗ nào cũng thấy, chúng làm mưa làm gió, làm điên đảo cương thường, ăn thịt người, làm việc ác, hoành hành khắp chốn không hề có kị. Chưa đầy nửa năm sau, có những người tự xưng là tu sĩ có thể ngự

kiếm phi hành hạ phàm trừ yêu diệt ma, cứu vớt muôn dân, thiên hạ thanh bình trở lại.

Từ đó, quỷ, thần, tiên, yêu cùng tồn tại trên nhân thế.

Chương 1

Trận kinh phong như một lưỡi dao quét qua, khiến cỏ dại trên núi Văn Phong ngã rạp, cả một vùng sơn dã mênh mông tí tắp đến tận chân trời, màu xanh diễm lệ nhưng thâm trầm diễm xuyên trên nền trời ảm đạm, làm người ta bất giác cảm thấy thê lương khôn tả.

Trong tiếng gào rú âm ỉ của gió, giữa vùng sơn dã mênh mông có sáu, bảy người chia làm hai phe đối lập, trong đó một phe có tới bốn, năm người, cùng mặc trang phục xanh nhạt, tay cầm trường kiếm, dường như thuộc cùng một môn phái. Phe còn lại chỉ có mỗi hai người, một là nữ tử mặc trang phục giống như phe kia, người còn lại mặc trang phục màu vàng nhạt, hiển nhiên không phải là đồng đạo.

“Việt Cẩm! Muội đứng chắn trước mặt yêu quái làm gì, còn không mau qua đây!” Chàng thủ lĩnh của nhóm năm người nghiêm giọng, ánh mắt như dòng điện, lướt từ tiểu yêu áo vàng nhạt sang nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp đứng cạnh bên.

Nữ tử có tên Việt Cẩm còn chưa lên tiếng thì mấy người quần áo xộc xệch bên cạnh chàng thủ lĩnh đã nhao nhao oán thán:

“La sư huynh, huynh nhiều lời với nàng ta làm gì! Giúp yêu quái ngăn cản đồng môn, há chẳng phải là hành vi phản bội sư môn sao?”

“La sư huynh, trước đây trong môn phái, nàng ta thường độc lai độc vãng, chúng ta khi ấy chẳng qua chỉ cho đó là sở thích quái dị của nàng ta. Bây giờ nghĩ lại, chắc hẳn nàng ta đã cấu kết với yêu quái từ lâu rồi!”

“La sư huynh, chuyện hôm nay không thể bỏ qua được, tốt nhất cứ bắt nàng ta lại rồi để trưởng lão trong môn phái định đoạt.”

Âm thanh nơi sơn dã vang lên càng lúc càng lớn, trong bầu không khí ồn ào, náo nhiệt mỗi người một câu đó, ai nấy đều phấn khích, có vài người còn không nhịn được đã rút binh khí ra, chỉ có điều không có bao người dám nhìn thẳng vào nữ tử đang đứng trước mặt tiểu yêu: Việt Cẩm.

Tiểu yêu áo vàng nhạt thấy thế, mặt cắt không còn giọt máu, bất giác túm chặt góc áo Việt Cẩm, khẩn khoản cầu xin: “Tiên trưởng, người nhất định phải cứu ta!”

Vị sư huynh họ La cau mặt, quát khê: “Đủ rồi!”

Việt Cẩm cũng quay đầu nói với tiểu yêu kia: “Người cũng im miệng đi.”

Xung quanh bỗng chốc chìm trong im lặng, tiểu yêu hốt hoảng buông tay, không dám hé răng nói thêm một lời, chỉ lùi ra sau mấy bước, nhìn đám người trước mặt, rồi lại len lén nhìn ra xung quanh, dường như đang tìm kiếm cho mình một con đường sống.

La sư huynh thấy vậy không để tâm, cau mặt hỏi Việt Cẩm: “Chúng ta đang làm nhiệm vụ, há có thể dung thứ cho muội tùy ý làm bậy, còn không mau lại đây!”

Thần sắc Việt Cẩm rất bình thản, không chút sợ hãi cất giọng: “Việt Cẩm đương nhiên không dám cản trở nhiệm vụ của sư môn, chỉ là phiền sư huynh nói cho muội biết nhiệm vụ của sư môn là gì?”

“Người đừng có giả ngốc!” Có người hét lên, “Sư phụ rõ ràng đã bảo chúng ta xuống núi rèn luyện, tiêu diệt lũ yêu quái gieo rắc tai họa khắp nhân gian, gây họa cho bách tính, thay trời hành đạo.”

Nghe thế, vị sư huynh họ La kia thoáng nhú mày, y như rằng, chàng nghe thấy Việt Cẩm bật lại một tiếng “Được”, rồi lại nói: “Sư phụ đã nói là tiêu diệt những yêu quái gieo rắc tai họa cho nhân gian, gây họa cho bách tính. Vậy người đã ăn thịt người bao giờ chưa? Đã bao giờ rời núi Văn Phong chưa?”

Tiểu yêu áo vàng nghe hỏi, vội vàng đưa lời thề thốt, nhìn dáng vẻ chỉ thiếu chuyện quỳ xuống: “Các vị tiên trưởng minh xét! Tiểu yêu từ khi có ý thức đến nay trải qua ba trăm năm chỉ biết cần cù tu đạo, chưa từng rời núi Văn Phong nửa bước. Càng đừng nói đến việc làm đường lạc lối, bất chấp thiên đạo ăn thịt người để rồi nhập ma, tự hủy đạo căn. Nếu có nửa lời gian dối, xin cam nguyện đời đời kiếp kiếp làm thân trâu ngựa, không thể thành người.”

Việt Cẩm quay đầu về phía La sư huynh và các sư huynh muội: “Linh lực trên người tiểu yêu này rất tinh khiết, đích xác chưa bao giờ ăn thịt người, ánh mắt của cô ta hồi nãy rất trong sáng, thêm vào đó núi Văn Phong mặc dù hiểm trở, nhưng mười mấy năm trở lại đây chưa từng xuất hiện tin tức có người chết hay mất tích, bởi vậy muội cho rằng những lời cô ta nói là thật, hy vọng sư huynh minh xét, không đồ oan, không dung túng.”

Mày La sư huynh lại càng nhú chặt. Khi còn chưa kịp lên tiếng thì đã có người cười lạnh: “Việt Cẩm, người dám đảm bảo tiểu yêu này chưa từng giết người?” Việt Cẩm không thềm ngược mắt nhìn lên, nhẹ đáp: “Hứa Nham sư huynh, ý huynh là tiểu yêu này chắc chắn đã từng giết người?”

Hứa Nham nghe vậy cười lạnh, đang định đáp lời thì đã nghe thấy Việt Cẩm nói tiếp: “Hứa Nham sư huynh, chúng ta là những người tu đạo, nên biết chuyện thế sự từ lớn đến bé nhất nhất đều sẽ được ghi lại chốn âm tào địa phủ. Rốt cuộc cô ta có giết người hay không, tương lai chúng ta có thể biết rõ. Giả sử hôm nay huynh chưa suy nghĩ kỹ, vì một phút phần nộ nhất

thời mà nói năng xằng bậy để gây chuyện... Mười bảy tầng địa ngục, có một tầng gọi là tầng rút lưỡi đó.”

Những lời định nói bỗng mắc nghẹn lại nơi cổ họng, sắc mặt Hứa Nham lúc xanh lúc trắng, lát sau, hắn cười lạnh: “Những lời này kẻ là sư huynh ta đây nên trả lại cho sư muội mới phải!” Sau đó, hắn không nói thêm gì nữa.

Việt Cẩm không buồn để ý đến Hứa Nham, nhìn về phía La sư huynh cất giọng: “Sư huynh thấy sao?”

La sư huynh lặng nhăm mắt rồi trầm giọng nói: “Trên núi Văn Phong quả thực chưa từng xuất hiện lời đồn nào...”

“Sư huynh!”

“La sư huynh!” Một người đứng bên cạnh La sư huynh nghe vậy bỗng nhiên nhao nhao nói xen vào.

Tiểu yêu cũng cúi rạp người xuống, dập đầu liên hồi: “Xin tiên trưởng rủ lòng thương! Xin tiên trưởng rủ lòng thương!”

La sư huynh đột nhiên mở mắt, sau khi trừng mắt chặn những lời còn chưa nói ra của đám người, từ từ lên tiếng: “Tha cho tiểu yêu này cũng được, nhưng nếu sau này cô ta gây ra chuyện gì trái với thiên đạo thì muội phải chịu trách nhiệm đấy! Hơn nữa, muội vì một tiểu yêu mà động thủ với đồng môn sư huynh muội, không coi môn quy ra gì, đợi đến lúc quay về, muội phải cùng ta đến thỉnh tội với các trưởng bối trong sư môn rồi chịu sự trừng phạt của họ!”

Xung quanh, những người không phục bốn mắt nhìn nhau, khí thế tạm thời dịu lại.

Thần sắc của Việt Cầm hết sức bình thản: “Đương nhiên rồi.” Lát sau, nàng chấp tay nói: “Mong sư huynh cho phép muội nói với tiểu yêu này mấy câu.”

La sư huynh lặng lẽ gật đầu: “Ta đợi muội một khắc.”

Nói xong liền dẫn các sư huynh muội xuống núi.

Việt Cầm đứng đó, dõi mắt trông theo đến lúc mấy sư huynh muội đồng môn khuất bóng phía xa mới quay đầu nhìn tiểu yêu vẫn còn đang quỳ rạp trên mặt đất.

Tiểu yêu kia thấy Việt Cầm quay đầu lại, ngoan ngoãn cúi đầu nói: “Tiểu nhân xin cảm tạ hành vi trượng nghĩa của tiên trưởng, cảm ơn người đã không ngại ra tay cứu giúp.”

“Không cần, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.” Việt Cầm nói giọng thờ ơ, không mặn không nhạt, cũng không bảo đòi phương đứng dậy: “Ba trăm năm trước ngươi đã tu thành hình người rồi phải không?”

“Vâng, ba trăm năm trước, tiểu yêu đã có thể biến thành hình người, chỉ là còn có chút mông muội.” Tiểu yêu áo vàng vội đáp.

“Mặc dù trên núi Văn Phong rất thanh tịnh, nhưng chắc ngươi cũng biết chuyện hơn mười năm về trước chứ?” Việt Cầm tiếp tục hỏi.

Tiểu yêu thoáng nghi hoặc, mới cất lời: “Ý của tiên trưởng nói về chuyện yêu ma hiện thế mười ba năm trước ư? Chuyện kinh thiên động địa như thế, tiểu yêu đương nhiên biết ạ. Mặc dù nói núi Văn Phong xa xôi hiểm trở, nhưng năm đó cũng có một khoảng thời gian rơi vào cảnh trở thành sào huyệt dừng chân của yêu ma! Tổ rơi thì sao có cái trứng nào còn lành, căn

bản không còn vẻ thanh tịnh, cũng may các vị tiên trưởng đã không ngại gian khổ, trừ yêu diệt ma, trả lại sự bình yên cho thiên hạ.”

Nói đến cuối cùng, tiểu yêu áo vàng kia cười, hoàn toàn tỏ vẻ nịnh nọt Việt Cẩm.

Sắc mặt Việt Cẩm không tỏ ra vui vẻ, cũng không có chút phần nộ. Tiểu yêu kia thấy vậy nhất thời không xác định được đối phương rốt cuộc cảm nhận thế nào thì bỗng nghe thấy âm thanh trong trẻo, bùi tai lại một lần nữa vang lên, giọng nói du dương, nhẹ nhàng từ tốn, không nhanh không chậm, làm tinh thần người ta như được tưới một dòng suối mát lành, cực kỳ sáng khoái:

“Mười ba năm trước, Việt Thị tự chuốc lấy diệt vong, ba nhà phân tách, thiên hạ máu chảy thành sông, yêu ma vì thế mà xuất hiện trở lại...”

Tiểu yêu áo vàng nghe mà ù ù cạc cạc chẳng hiểu mô tê gì, không biết vị tiên trưởng trước mặt này nhắc đến chuyện mà đến đưa trẻ ba tuổi cũng nghe mãi đến thuộc lòng kia để làm gì.

Việt Cẩm không biết đang nghĩ đến chuyện gì, tốc độ nói bỗng dừng chậm lại: “Thế nhân thì sao, yêu tộc thì sao?”

Nếu nửa câu đầu của Việt Cẩm “Thế nhân thì sao” vẫn chưa khiến tiểu yêu có cảm giác gì thì nửa câu sau “yêu tộc thì sao” lại khiến cho tiểu yêu đang quỳ rạp trước mặt Việt Cẩm nhớ lại quá khứ, hai mắt đỏ hoe, nước mắt lưng tròng: “Tiểu yêu sống trong núi đã lâu nên không biết thảm họa kéo dài liên tục suốt mười mấy năm đó nhân tộc ra sao, nhưng chắc cực kỳ khốn đốn. Còn về phần yêu tộc... Năm đó thiên hạ chiến tranh loạn lạc, núi non, dòng chảy các sông suối, cho đến địa khí cũng vì thế mà hỗn loạn theo, yêu tộc không thể nào tu luyện tiếp, lại thêm việc ma vật trùng hiện trên thế gian, lấy việc ăn thịt người để tu luyện làm đẩy lên một hồi mưa máu gió

tanh không ai có thể tính toán hết thiệt hại, mọi việc diễn ra nhanh đến chóng mặt. Một vài yêu quái mạnh cũng vì thế mà động lòng, lũ lượt kéo bè kết cánh, giẫm đạp lên thế nhân.”

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Thần sắc Việt Cẩm vẫn đặc biệt bình thản, chẳng biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Tiểu yêu áo vàng kia lại tiếp tục nói: “Nhưng, đám ma vật và yêu quái mạnh này mới làm mưa làm gió trên thế gian chưa được mấy ngày đã không còn thấy thỏa mãn với việc chỉ có giết người và gây tội ác, mà còn bắt đầu chiếm núi xưng vương, thu phục những con yêu quái nhỏ, chỉ hơi không phục tùng liền giết chết không tha. Thêm vào đó, nội bộ bọn yêu quái, ma vật cũng tranh đấu không ngừng. Trong những năm đó, căn bản không có nơi nào bình yên, cũng hoàn toàn chẳng có yêu quái nhỏ nào có thể tu luyện được.”

Gió vẫn rít gào không ngừng trên núi, và dường như hoàn toàn không biết phải ngừng lại như thế nào. Vô số cỏ dại đã sớm ngã rạp đến mức không thể vươn thẳng dậy, có cảm giác chúng không thể chịu nổi sự lạnh lẽo, thâm lương của chốn này.

Những ngón tay đang buông thõng của Việt Cẩm khẽ động, nắm chặt lấy chuôi kiếm bên hông. Chỉ trong khoảnh khắc, một cảm giác lạnh lẽo len lỏi theo từng đường kinh mạch xông thẳng vào tim.

Trong nháy mắt, Việt Cẩm xoay người bỏ đi.

Tiểu yêu này giờ còn đang thương cảm bồng bàng hoàng sửng sốt: “Tiên trưởng?”

Việt Cầm dừng bước: “Chuyện muốn hỏi ta đã hỏi xong, cũng hết một khắc rồi, người đi đi.”

Tiểu yêu kia không giấu được nỗi vui mừng khôn tả, chân mày, khóe mắt đều ánh lên niềm hân hoan: “Hôm nay xin cảm tạ tiên trưởng đã ra tay cứu giúp, sau này nếu có gì sai khiến, tiểu yêu nhất định gắng sức hoàn thành! Chỉ là không biết tiên cung của tiên trưởng ngụ tại chốn nào, chắc hẳn phải rất nghiêm trang, rất huyền ảo!”

Tiểu yêu áo vàng ngoài miệng thì khúm núm lấy lòng, nhưng bụng bảo dạ một khi biết được vị trí ang áng rồi, nó nhất định sẽ tránh thật xa, thật xa, nếu không chẳng biết lúc nào lại bị người ta đuổi giết rồi tiến về miền cực lạc.

Nghe thế, Việt Cầm quay lại nhìn tiểu yêu đó một cái.

Chỉ là một cái liếc mắt trong tích tắc, tên tiểu yêu còn chưa xác định được trong đôi mắt đen láy kia rốt cuộc ẩn chứa điều gì thì đã nghe thấy đối phương cất tiếng, chất giọng bình thản đầy hàm súc: “Nguy nga sừng sững, khí thế muôn hình vạn trạng, đích thị không phải là nhân thế.”

Yêu ma xuất hiện trên nhân thế, các nhân sĩ tu chân cũng theo đó mà xuất hiện. Trong giới tu chân hiện nay, môn nhân đệ tử thuộc bảy môn phái lớn lên đến con số hàng vạn, những môn phái nhỏ lại càng như kiến cỏ, nhiều không tài nào kể xiết. Thân là những người tu chân tiên cung, đạo tràng của các môn phái tu chân hoặc bốn mùa căng đầy nhuệ khí như cây cỏ gặp tiết xuân sang, hoặc du dương đó đây, thoát ẩn thoát hiện, tóm lại luôn có gì đó khác thường. Nhưng để thật sự được xưng là “Không phải là nhân thế” lại chỉ có duy nhất Thiên Kiếm Môn, môn phái nằm trên Nam Hải, trong Liên Sơn Cửu Trùng Thiên, cũng chính là sư môn của Việt Cầm.

Tiên Âm mỉm cười, bước qua những bậc thềm hàn bạch ngọc, Việt Cẩm và mấy đệ tử xuống núi làm nhiệm vụ đầu cúi đầu đứng trong tòa đại điện nguy nga tráng lệ, chờ đợi phán quyết của Giới Luật trưởng lão.

“La Liệt, lần này ngươi dẫn đầu, vậy ngươi hãy bẩm báo đi.” Một giọng nói chính trực, hồn hậu vang lên từ trên đại điện.

Người đứng trước Việt Cẩm một bước – La sư huynh – chấp tay hướng về phía vị lãnh đạo đang nhắm chặt hai mắt ngồi xếp bằng trên điện, cúi đầu nói: “Là do đệ tử không biết cách quản giáo. Hứa sư đệ và mọi người xuống núi tiêu diệt yêu quái, dĩ nhiên ra tay khá mạnh, sát khí quá nặng, nhưng là do làm theo giáo huấn của sư môn, lại thêm tấm lòng vì chúng sinh khắp thiên hạ, về tình có thể khoan thứ. Còn Việt sư muội vì yêu quái mà động thủ với đồng môn, dầu rằng cũng xuất phát từ suy nghĩ cho càn khôn chính đạo, nhưng đã làm bị thương huynh muội của mình, mặc dù chưa gây ra lỗi lầm gì lớn, nhưng cũng không thể tránh khỏi tâm tính có chút lệch lạc.”

Những lời này của La sư huynh mặc dù có thay đổi vài chi tiết nhỏ, nhưng cũng có thể coi là đúng với tình hình thực tế. Mấy người Hứa Nham mặc dù không hài lòng lắm, nhưng cũng không cảm thấy có chỗ nào không phải, liền không ngừng bái phục sư huynh mình quả nhiên quang minh chính trực, có phong phạm của sư phụ. Rồi họ lần lượt quay sang nhìn Việt Cẩm với ánh mắt phần nộ, một nữ tử muốn ngăn cản họ giết yêu quái thì không nói làm gì, nhưng chỉ với một mình nàng ta lại đủ sức ngăn cản họ, còn đánh họ bị thương... Lỡ chuyện này mà truyền ra ngoài thì mặt mũi của họ biết để vào đâu?

“Còn có phân biệt ư?” Lão đạo ngồi trên điện chưa từng mở mắt, hai hàng lông mày dài rủ xuống, vẻ mặt bình thản, hiền từ.

Nghe thế, bất luận là Việt Cẩm đang lơ đãng hay mấy người Hứa Nham đang lên nhìn Việt Cẩm với ánh mắt phần nộ, sắc mặt đều trở nên nghiêm túc, nhất tề chấp tay đồng thanh đáp: “Trưởng lão minh giám, đệ tử không hề phân biệt!”

“Nếu đã như vậy, mấy người Hứa Nham tâm tính nóng vội, chưa suy nghĩ kĩ càng đã động sát niệm, phạt trừ tất cả phần thưởng của nhiệm vụ lần này. Việt Cẩm...” Giới Luật trưởng lão dừng lại một lát, “... Không để ý đến đồng môn, ra tay trước làm bị thương huynh muội, đã phạm vào môn quy, phạt trừ hết phần thưởng của nhiệm vụ, đồng thời phải vào động băng phách suy nghĩ một tháng để tu dưỡng tâm tính, tự kiểm điểm bản thân. Lui ra hết đi.”

Chúng đệ tử lần lượt hành lễ, bất ngờ khoảnh khắc đó, Việt Cẩm bước lên trước một bước: “Xin trưởng lão hãy dừng bước.”

“Người bất mãn?” Giới Luật trưởng lão cao giọng hỏi.

Việt Cẩm nhẹ cúi đầu đáp: “Trưởng lão xử trí công bằng, đệ tử không có gì bất mãn. Chỉ là đệ tử muốn thỉnh giáo trưởng lão một việc mà thôi.”

“Nói đi!” Giới Luật trưởng lão nói.

Việt Cẩm ngẩng đầu, đôi mắt như hai vì sao lạnh lẽo, rạng rỡ mà lấp lánh: “Thời Hồng Mông thái cổ, tiên yêu cùng tồn tại dưới một bầu trời!”

Cả đại điện tức thì im phăng phắc. Ai nấy đều hiểu ẩn ý trong câu nói vừa rồi của Việt Cẩm, thế nên thần thái nhất loạt cực kì kinh hãi, câu này ý nói yêu tộc cũng có quyền được quang minh chính đại đặt chân trên thế gian này, có thể xem như lời phản bác lại chủ trương đối đãi với yêu tộc của các môn phái lớn hiện nay. Thật là hết sức ngông cuồng!

Vị trưởng lão này giờ nhắm mắt ngồi trên đại điện đột ngột mở bừng mắt, một tia sáng vàng nhàn nhạt lướt qua. Nhìn xuống phía dưới, quét mắt khắp lượt chúng đệ tử trong điện đang người nào người nấy vô cùng kinh hãi, Giới Luật trưởng lão nhẹ lắc đầu, nhưng không nói gì, sau đó phất tay một cái, đẩy tất cả mọi người ra khỏi tòa đại điện, “rầm” một tiếng, đóng cửa lại.

Tất cả mọi người bị đẩy ra ngoài, những người xung quanh hiển nhiên vẫn bị chấn động bởi câu hỏi của Việt Cẩm, quay ra nhìn nhau, không hề hé răng nói với nhau nửa lời.

Việt Cẩm chẳng buồn nhìn những người xung quanh, thoáng cúi đầu, sau khi thu lại ánh sáng sắc bén trong đôi mắt, nàng cũng không gọi đệ tử Giới Luật viện mà tự đi đến động băng phách. Chỉ có điều, mới đi được mấy bước, liền nhận ra có người đang bước song song bên cạnh mình.

“La sư huynh?” Việt Cẩm quay sang nhìn nam tử bên cạnh.

La Liệt bước đi, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía trước: “Trước mặt trưởng lão, ta đã không nói vì bọn họ chữa kiếm vào muội trước nên muội mới ra tay.”

Việt Cẩm “Ừm” một tiếng đáp: “Không quan trọng.”

Về mặt La sư huynh rất thờ ơ: “Nếu lúc đó ta là muội, ta cũng sẽ ra tay. Chỉ là trước đó rõ ràng muội có cách khác tốt hơn để giải quyết, nhưng muội lại để mặc cho mọi chuyện thành ra như vậy, thế nên lần phạt này cũng không oan.”

“Muội hiểu.” Việt Cẩm gật đầu đáp.

La Liệt thấy vậy ngừng một lát, rồi lại nói: “Muội nuôi dưỡng yêu lang, có thiện cảm với yêu tộc cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Chỉ là hiện nay yêu ma hoành hành ngang ngược, đệ tử các môn phái mặc dù đông, nhưng không bằng một phần mười số lượng yêu ma, thế nên không có đủ tinh lực để phân biệt xem yêu ma có làm việc ác hay không, hoặc sau này yêu ma đó có làm việc ác không, vì lê dân bách tính, có lúc chỉ đành cản tắc vô ý này, phòng trừ tai họa lúc nó chưa xảy ra.”

Việt Cẩm cười nhẹ: “Lời dạy của sư huynh, muội đây hiểu cả... đến động băng phách rồi, thật phiền sư huynh phải làm bận suốt cả quãng đường.”

Dứt lời, Việt Cẩm chấp tay cảm tạ La Liệt rồi tự đi về phía động băng phách âm u lạnh lẽo, nơi có một lối đi nhỏ dẫn lên lưng chừng núi.

Những lời nên nói cũng đã nói xong, La sư huynh nhanh chóng quay người trở lại con đường cũ, nhưng hắn không trở về phòng mà bước đến trước cửa đại điện của Giới Luật trưởng lão, đúng lúc nhìn thấy mấy đệ tử thường ngày vẫn hay qua lại thân thiết với Hứa Nham đang dẫn theo mấy sư đệ, sư muội mới nhập môn ghé tai nhau, vẻ mặt khinh thường, cười cợt:

“Thì ra, Giới Luật trưởng lão năm đó cũng đã từng bày tỏ nổi bất bình về chuyện tiên – yêu, thứ tình cảm này trái với quy luật thông thường, hẳn là trưởng lão hài lòng lắm!”

“Sắp đến kì khảo hạch mười năm một lần rồi, không ngờ nàng ta lại vì vị trí nội môn đệ tử mà khổ công đến thế!”

“Tâm tư con người mà lại có thể đến độ như thế! Quả thực vừa đáng cười mà cũng vừa đáng trách!”

Sắc mặt trầm xuống, La sư huynh vừa định hừ lạnh thì lại nghe thấy mấy đệ tử kia tiếp tục bàn tán:

“Nói cho cùng thì ả Việt Cẩm này cũng có đôi chút thủ đoạn, lần này chúng ta hại ả, chỉ sợ sau này sẽ không cách nào sống yên.” Gã đệ tử nói với vẻ mặt mảy ử ê, rầu rĩ.

Một đệ tử khác mới nhập môn bỗng tái mét mặt mày: “Đệ nghe các sư huynh nội môn nói, Việt Cẩm... Việt sư tỷ là người có tốc độ tu luyện nhanh nhất trong vòng trăm năm trở lại đây của Thiên Kiếm Môn, tu luyện thêm vài năm nữa thì cho dù không có kì khảo hạch mười năm một lần cũng có thể chắc chắn tiến vào nội môn, đến lúc đó, phải chăng là...”

Còn chưa nói dứt câu thì gã này bị gã sư huynh đứng bên cạnh mắng té tát: “Gì mà chắc chắn tiến vào nội môn! Nếu nói chắc chắn tiến vào nội môn thì phải là La sư huynh và Hứa sư huynh của chúng ta mới đúng!”

Ngừng một lát, gã sư huynh kia lại tiếp tục, nghe như đang thuyết phục sư đệ của mình, nhưng thực ra là đang tự thuyết phục chính bản thân mình, “Hơn nữa thái độ của Việt Cẩm đối với yêu tộc rất mờ ám, chưa nhắc đến chuyện hôm nay, ả ta đang nuôi một con yêu lang, lần trước con yêu lang đó còn cắn bị thương linh thú của Ngôn sư huynh trong nội môn. Ngôn sư huynh nổi giận đòi giết, vậy mà Việt Cẩm ngông cuồng đã chống lại mệnh lệnh của Ngôn sư huynh...”

Nghe đến đây, gã đệ tử mới nhập môn hoàn toàn không thấy được an ủi, ngược lại sắc mặt càng tái hơn: “Thì ra, thì ra đến cả sư huynh trong nội môn mà Việt Cẩm sư tỷ cũng dám trái lời...”

Gã sư huynh đang hăng hái nói khiến cho đám nước bọt bay tung tóe khắp nơi bỗng nhiên nghẹn lời, quay mặt sang người bên cạnh, hai người nhìn nhau không biết nên nói tiếp chuyện gì.

Đúng là một đám ăn hại hết thuốc chữa, La Liệt chán nản thâm nghĩ rồi quay người, phát tay áo bỏ đi. Bỏ lại đám người sau lưng đang hoảng hốt lần lượt chấp tay hành lễ.

Động băng phách nằm trên đỉnh Thiên Đô, phía đông Liên Sơn, truyền thuyết kể rằng từ trước lúc khi tổ sư của Thiên Kiếm Môn đến Bành Sơn kiến lập sư môn thì nó đã có ở đó rồi, gọi là động, nhưng thực ra chỉ là một lối mòn do tự nhiên kiến tạo, thông tới mọi ngõ ngách trong cả dãy núi. Hơn nữa... trong núi có một hàn tuyến tự nhiên, khiến cho thạch bích trong hang động bất luận là đông hay hè đều kết một lớp trắng rất dày, quanh năm không hề tan chảy. Quả là, sự thần kì của tạo vật cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ở trong núi không thể biết được ngày tháng trôi qua nhanh hay chậm, chớp mắt đã qua mười mấy ngày, sắc trời luôn một màu xám trắng. Việt Cẩm ngồi xếp bằng ngủ trong một hang động thuộc động băng phách, thế nhưng không hiểu sao hai mắt cứ giật liên hồi, xem chừng ngủ không được an giấc.

...

Chỉ còn mỗi muội thôi

Muội nhất định

Nhất định phải báo thù!

Việt Cẩm đột ngột mở bừng hai mắt, nhưng lập tức bị cơn gió lạnh thấu xương từ ngoài cửa động ùa vào làm cho không cách nào mở mắt ra nổi. Nhưng khoảnh khắc Việt Cẩm vốn đang nhắm mắt, ngồi xếp bằng trên mặt

đất, tay phải đã nhanh như cắt rút kiếm, tay trái vỗ một chưởng lên mặt đất, màn sương trắng lạnh lẽo đang cuộn cuộn thét gào trong động thoáng ngưng tụ, bất ngờ tập hợp trước mặt Việt Cẩm, kết thành một tầng băng mỏng.

“Ha ha ha” một tiếng cười khê từ trong động vang lên, trầm âm, đồng thời mang theo một chút mê hoặc.

Việt Cẩm mở mắt, nhìn về phía bóng đen vừa nhá lên lúc nãy. Đó là một nam tử tuổi ngoài hai mươi, mái tóc trắng, dài đến chấm eo, đen mượt như nhung, màu đen thẫm trên đỉnh đầu hắt dường như đang hút hết ánh sáng xung quanh, nhẹ bay cùng làn gió, tựa như có sinh mệnh. Đôi mắt của hắn màu đỏ, đỏ như màu máu, thần thái giống nụ cười trên môi hắn lúc này, mê hoặc mà tàn nhẫn.

“Các hạ từ đâu tới đây?” Dừng ánh mắt ngắm nhìn dung mạo đẹp một cách quý dị lại hơi giống con gái kia một chút, Việt Cẩm cau mày cất tiếng hỏi.

Nam tử quý dị nghiêng người chỉ ra phía ngoài động, đồng thời lật tay chìa ra một tấm lệnh bài, nhàn nhã đáp: “Là Thiên Kiếm Môn các nàng để ta đến đây lấy hoa Băng Phách.”

Lướt qua lệnh bài trên tay đối phương, Việt Cẩm nhìn về hướng hắn ta chỉ lúc nãy, nhưng chỉ thấy mây mù trùng trùng, đỉnh núi lơ lửng, quả thực là chim bay không đến mà hầu vượn cũng ngại leo.

Việt Cẩm nhìn một thoáng rồi lại nói tiếp: “Hoa Băng Phách ở phía tận cùng của sườn núi, trước tiên phải băng qua hàn tuyến, các hạ nếu biết đường rồi cứ tự nhiên.”

Nam tử quỷ dị kia “ừm” một tiếng đáp lời, đôi con ngươi màu đỏ dừng lại trên khuôn mặt Việt Cẩm: “Cô nương dẫn đường thì thế nào?”

Việt Cẩm ngồi khoanh chân xếp bằng trên mặt đất, làm như không nghe thấy.

Hắn cười rộ lên: “Tất nhiên sẽ trả thù lao.”

Đang định bắt đầu tu luyện, động tác của Việt Cẩm thoáng dừng lại, thần sắc có chút dao động.

Nam tử quỷ dị kia thấy vậy thông dong nói: “Mười viên tinh thạch.”

Việt Cẩm khoanh chân ngồi trên đất không thèm ngước mắt nhìn lên, vẻ mặt thờ ơ: “Ta phải ở trong động băng phách này để tu dưỡng tâm tính.”

“Hai mươi viên.” Nam tử quỷ dị kia trực tiếp tăng lên gấp đôi.

Việt Cẩm nghe vậy tức thì đứng dậy, mắt không động, mày cũng chẳng nhích lên chút, chìa tay về phía đối phương: “Trả trước một nửa.”

Hắn ta khẽ cười, theo cái vẫy tay, mười viên tinh thạch leng keng rơi xuống lòng bàn tay trắng ngần nhưng lại hằn lên những vết chai của Việt Cẩm.

Việt Cẩm cúi xuống nhìn rồi nắm bàn tay lại, những viên đá trong lòng bàn tay nàng tức thì biến mất: “Đi thôi.”

Nam tử quỷ dị đáp lời, giọng có phần uể oải: “Phải gọi là Gia.”

Việt Cẩm đi về suối nước lạnh, mắt nhìn thẳng, vẻ mặt lạnh tanh.

Nam tử quỷ dị có vẻ cũng không quá để ý, bình thản theo chân Việt Cẩm tiến về phía trước.

Sườn núi không rộng, bước chân hai người lại rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã đến bên bờ suối. Việt Cẩm chỉ tay về phía hàn tuyến màu trắng sữa trước mặt: “Đi từ đây xuống. Ta xuống trước, các hạ có thể đi cùng, hoặc giả có thể ở lại.”

Nam tử quỷ dị nhìn hàn tuyến trước mặt rồi quay sang Việt Cẩm nhắc: “Phải gọi là Gia.” Đột nhiên hắn bật cười: “Thêm hai mươi viên tinh thạch nữa, thế nào?”

Việt Cẩm khởi động tay chân, chuẩn bị lao mình xuống nước, nghe thấy thế liền quay đầu nhìn hắn, thần sắc cung kính, gọi với giọng điệu vô cùng nghiêm túc:

“Gia!”

Nam tử quỷ dị kia cười phá lên, hai mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, khiến người ta nhìn không ra tâm trạng thật.

Nhìn vẻ ngoài, hàn tuyến nằm chính giữa động băng phách, là một con sông màu trắng sữa, lạnh như băng, rộng vền vền ba thước, vừa đủ cho hai người đứng sòng đôi. Nhưng một khi lặn xuống, bơi một đoạn thì xung quanh sẽ trở nên rộng rãi, khoáng đạt hơn.

Vì bơi trước dẫn đường nên đến nơi, Việt Cẩm nhảy lên bờ trước, tay phải bắt quyết, quần áo vốn đang ướt nước lạnh kết thành băng tức thì khô ráo như lúc chưa lao xuống nước. Bơi từ đầu đã thỏa thuận thù lao rõ ràng nên Việt Cẩm cũng làm hết trách nhiệm, đưa tay chỉ về phía dòng sông, nói với nam tử nói gót theo sau mình: “Hàn tuyến ở trong động băng phách phân nhánh chảy ra ngoài từ chỗ này. Hơn nữa từ lúc sáng lập môn phái,

dòng sông đã ở đây rồi, lại thêm ở dưới đáy sông ảu giấu một khối hàn ngọc khổng lồ, ít nhất cũng được năm nghìn năm tuổi. Tương truyền năm đó khi tổ sư đến đây, người đã từng than một câu rằng: Nếu tấm ngọc này là cực hàn chi ngọc thì là cái phúc của bốn phái.”

Nam tử nhìn dòng sông băng màu trắng sữa trước mặt, thông thả tiếp lời: “Nếu là cực hàn chi ngọc thì dòng sông này phải được coi là cực hàn chi hà, xét về chiều dài, miễn cưỡng có thể coi nơi này là động thiên phúc. Nhưng nếu thế thật thì đã không thể mọc lên loài hoa có tên Băng Phách.”

Miễn cưỡng có thể coi nơi này là động thiên phúc? Khẩu khí đúng là lớn thật! Việt Cẩm tắc lưỡi: “Một động thiên phúc đúng là tốt gấp nhiều lần so với Hoa Băng Phách, thứ nhiều nhất chỉ có thể luyện chế thành đan dược ngũ phẩm. Không cần nói đến chuyện cực hàn chi hà có thể đem đến bao nhiêu lợi ích cho người tu luyện công pháp có thuộc tính băng hàn, chỉ riêng những dược thảo được sinh ra xung quanh cực hàn chi hà như cỏ Băng Vân, quả Băng Phong và nhiều thứ khác nữa, sẽ có thể làm nguyên liệu, chế luyện ra đan dược cấp tam phẩm.”

Nam tử kì lạ cười mỉm một tiếng, không biết là đang khinh thường những lời Việt Cẩm vừa nói hay đang mỉa mai chuyện khác.

Việt Cẩm không để ý nhiều, tiếp tục đi trước dẫn đường.

Lát sau, nam tử kì lạ mới thông dong cất tiếng: “Cỏ Băng Vân và quả Băng Phong chẳng qua cũng chỉ là mấy thứ đan dược làm tăng linh lực của người tu luyện mà thôi.”

Việt Cẩm nghe vậy bỗng đột ngột dừng lại.

Nam tử kì lạ giương đôi mắt đỏ tươi nhìn Việt Cẩm thì thấy nàng xoay người chỉ về phía hang động trước mặt nhẹ nói: “Hoa Băng Phách mọc

trong đó, các hạ có muốn vào trong để tự lựa chọn không?”

“Nàng rất thông thuộc nơi này thì phải?” Nam tử kì lạ không trả lời mà quay sang hỏi một vấn đề hoàn toàn chẳng ăn nhập.

“Đã đến mấy lần rồi!” Việt Cẩm thông dong đáp.

Nam tử nhẹ gật đầu: “Dẫn đường.”

Việt Cẩm quay người đi một mạch đến hang động âm u nơi có hoa Băng Phách sinh trưởng.

Hang động đầu nguồn của sông băng không rộng lắm, chỉ rộng bằng một căn phòng bình thường, vừa đủ chứa khoảng mười người mà thôi.

Hai người một trước một sau đi vào hang động, khắp hang là một lớp sương trắng mỏng do hơi lạnh của sông băng ngưng kết mà thành, nam tử khom người, thò tay ngắt một đóa Băng Phách năm cánh còn được bao quanh bởi một lớp ánh sáng màu xanh nhạt, khẽ cau mày. Sau đó, hắn lại tiếp tục nhìn ra xung quanh, một lát, hắn nhếch mép cười nhạt, con ngươi màu đỏ bỗng chốc trở nên âm u lạnh lẽo: “Nàng đang gạt ta?”

“Ta gạt các hạ cái gì?” Việt Cẩm ung dung không chút sợ hãi, giọng điệu từ tốn khiến trong mắt nam tử kia vốn đã nhận định chắc chắn chuyện gì đó liền vấp phải sự khiêu khích ý muốn nói rằng: ‘Ta đang gạt ngươi đó, thì đã sao?’

Ánh sáng đỏ rực màu máu trong đôi mắt của nam tử bỗng trở lên nóng như thiêu đốt, hắn cất giọng rất dỗi nhẹ nhàng, nhưng ẩn tàng biết bao nguy hiểm: “Bên cạnh sông băng hơn năm nghìn năm tuổi mà chỉ thai nghén ra Băng Phách năm trăm năm tuổi?”

Việt Cẩm đáp: “Đương nhiên không chỉ có thế.”

“VẬY...”

“Nhưng động băng phách này cũng chẳng phải do nhà các hạ mở ra.”
Việt Cẩm thản nhiên buông lời.

Nam tử trước mặt thoáng sửng sờ.

Việt Cẩm lại nói: “Bắt đầu từ lúc tổ sư sáng lập môn phái đến nay, Thiên Kiếm Môn có hơn hai trăm đan sư, những đan sư này phải làm công việc của mình đúng không? Hoa Băng Phách ở hai bên bờ sông băng vốn là nguyên liệu để luyện đan không phải sao? Lại thêm thỉnh thoảng có đệ tử bị cấm bế ở động băng phách có năng lực, muốn kiếm chút tinh thạch để dùng, thế nên...” Nàng quét mắt khắp một lượt đám hoa Băng Phách xanh thẫm lấp lánh trước mặt, ẩn ý không nói cũng hiểu.

Nam tử kì lạ mày vẫn cau, nhưng giọng điệu đã nhẹ đi rất nhiều: “Thứ tầm thường như Băng Phách đem bán cũng chẳng đáng bao nhiêu tinh thạch, còn về luyện đan thì loại năm trăm năm tuổi cũng được xem là đủ rồi.”

Việt Cẩm thờ ơ: “Không đáng tiền cũng phải bán được mười, hai mươi viên tinh thạch. Còn về luyện đan... mấy người họ thích loại có tuổi thọ cao, chứ môn đồng ý rồi, như các hạ nói dù sao cũng là thứ chẳng đáng tiền.”

Sắc mặt nam tử chuyển xanh, á khẩu hoàn toàn.

Trong động, sương trắng trôi lững lờ, khắp không gian mịt mù, vẩn vút, mờ mờ ảo ảo, thoát ẩn thoát hiện. Trên mặt đất, từng điểm xanh thẫm hết như những ánh sao trên bầu trời đêm, tỏa ra thứ ánh sáng lạng lẽ mà tịch

liêu. Bên ngoài động, dòng sông băng đã tồn tại từ ngàn vạn năm trước vẫn lững lờ trôi, hệt như từ xưa đến nay vẫn luôn như thế.

Không biết bao lâu sau, một tiếng hừ lạnh trầm thấp vang lên.

Việt Cẩm ngược nhìn lên thì thấy sắc mặt nam tử kia rất khó coi, đầu ngón tay hắn lóe lên ánh sáng đỏ, bông hoa Băng Phách đang nằm trong tay chớp mắt hóa thành vô số cánh hoa màu tuyết trắng bay lả tả giữa không trung, chưa kịp chạm đất đã tận số, tan thành hư vô, chỉ còn chút màu xanh thẫm còn sót lại, lơ lửng giữa một tầng không gian trong suốt, mãi không chịu bay đi.

Nam tử quay đầu đi thẳng ra ngoài.

Việt Cẩm cúi đầu nhìn chiếc túi đột ngột xuất hiện trong lòng bàn tay, ước lượng một hồi rồi thông thả gọi nam tử đã đi đến bên bờ sông băng: “Thật là sáng khoái! Lần sau mong lại được ngài chiêu cố.”

Nam tử kia đi đến bên bờ sông mới đứng lại: “Việt Cẩm phải không?”

Việt Cẩm khẽ nhướn mày.

Hắn nở một nụ cười đầy ý vị nhẹ buông một câu: “Như mong muốn của nàng, chúng ta sẽ còn gặp lại,”

Lời vừa mới dứt, người đã biến mất trước mắt Việt Cẩm.

Nàng và hắn sẽ còn gặp lại? Việt Cẩm chẳng buồn bận tâm, nhét túi tinh thạch vào lòng rồi bước ra khỏi động, chỉ là lúc đi đến cửa, gặp khúc quanh, tiện thể nàng đưa mắt nhìn vào trong, khoảnh khắc đáy mắt nàng dường như lóe lên một chút ý cười nhàn nhạt.

Chương 2

Thời gian một tháng đối với người tu đạo mà nói không phải là quá dài mà là quá ngắn. Nhưng khi Việt Cẩm mãn hạn trừng phạt, đi ra khỏi động bằng phách tiếp nhận mệnh lệnh của sư môn xong, nàng ngỡ như mình đã ở trong đó suốt cả một năm trời.

"Ngô sư đệ." Việt Cẩm nhìn người trước mặt một hồi, nhớ ra cậu ta là đệ tử mới nhập môn năm nay, "Lúc này đệ nói gì cơ?"

Gã đệ tử họ Ngô hiển nhiên không ngờ vị sư tử nổi tiếng lợi hại trong sư môn lại nhận ra mình, nhất thời mừng như điên. Cậu ta cúi đầu, khom người chào Việt Cẩm, nét mặt tràn đầy sự ngưỡng mộ và ước ao: "Việt sư tử, có trưởng lão bảo đảm, chương môn sư tôn đã đồng ý nhận tử làm đồ đệ. Giờ sư tử là đệ tử nội môn rồi, thế nên tử sẽ chuyển lên Phi Loan Phong ở. Chỉ có điều do chương môn sư tôn sắp bế quan tu luyện nên tạm thời đại sư huynh sẽ đảm nhiệm việc dạy tử."

Việt Cẩm "Ồ" một tiếng, lúc sau mới hỏi: "Lần này chỉ có mỗi mình ta được tiến vào nội môn thôi à?"

Cậu ta tức thì lắc đầu: "Còn có La sư huynh nữa. La sư huynh cũng lọt vào mắt một vị trưởng lão nội môn và đã được người thu làm đồ đệ. Huynh ấy còn vào trước tử nửa tháng cơ."

Việt Cẩm thầm nghĩ: Mệnh lệnh để nàng tiến vào nội môn ban ra mười ngày trước, vậy thì La sư huynh vừa quay về đã nhận được mệnh lệnh rồi... La Liệt tiến vào nội môn chắc hẳn là việc mà các bậc trưởng bối đã quyết định từ trước, chỉ đợi thêm một lí do nữa mà thôi. Còn nàng... tốc độ tu

luyện mặc dù không phải là chậm, nhưng hần cũng không nhanh đến nỗi bề trên dễ dàng quyết định thu nàng làm đệ tử nội môn... Xem ra, lời đồn về Giới Luật trưởng lão không phải chỉ là lời bóng gió.

Suy nghĩ của Cẩm Việt nói ra thì dài, nhưng chỉ lướt qua trong một chớp mắt, nàng lại quay sang hỏi gã đệ tử họ Ngô: "Phòng ở trên Phi Loan Phong đã sắp xếp xong chưa?"

Cậu ta cười giả lả: "Tất thầy đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ đợi sư tỷ lên đó nữa thôi! Nếu sư tỷ có đồ gì nặng không chuyển lên được, xin cứ phân phó, hiện nay không biết có bao nhiêu đệ tử muốn nhờ phúc sư tỷ để được vào nội môn tham quan một lần đâu!"

Việt Cẩm nhẹ cười: "Vậy làm phiền đệ gọi thêm mấy người nữa." Tất nhiên nàng cũng không quên đưa cho cậu ta một chiếc túi thêu.

Gã đệ tử họ Ngô đưa tay ra nhận mà đầu óc vẫn ù ù cạc cạc chẳng hiểu mô tê gì, lúc túi chạm đến tay hần mới hiểu ra, tức thì mặt mày rạng rỡ, ân cần nói: "Sư tỷ khách sáo quá, sư tỷ đợi một lát nhé, đệ gọi thêm mấy người nữa đến ngay!"

Nói xong, hần liền chạy như bay về nơi các đệ tử tụ tập - Triều Phượng Viện.

Việt Cẩm cũng nhanh chóng đi về chỗ ở của mình ở ngoại môn, nhưng chưa đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng có kẻ hừ lạnh: "Tiểu nhân đắc chí!"

Việt Cẩm ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh thì thấy Hứa Nham đang dẫn theo một đám người bước đến, tiếng hừ lạnh lúc nãy là của nữ tử đi bên cạnh Hứa Nham. Chỉ có điều, trừ tiếng hừ đó ra, những người khác trong đám này mặc dù sắc mặt nhợt nhạt, khó coi nhưng không có bất cứ kẻ

nào lên tiếng phụ họa. Nhất thời Hứa Nham và cô gái bên cạnh hắn ta tức đến tái mặt, nhưng cũng không tiện nói thêm gì.

Việt Cẩm chuyển hướng, đến trước mặt đám Hứa Nham, chấp tay cung kính chào: "Hứa sư huynh."

Vốn đang tái mặt vì tức, Hứa Nham bỗng sống người, tay trái theo bản năng cũng đưa lên, nhưng đến giữa chừng thì ngừng lại, chỉ cảm thấy bất luận là đỡ hay không đều có vẻ không thích hợp.

Đúng lúc này, Hứa Nham nghe thấy một giọng nói khẽ vang lên bên tai: "... Sư muội..."

Lạnh toát sống lưng, hắn đột nhiên nhìn về phía Việt Cẩm, quả nhiên thấy môi Việt Cẩm khẽ mấp máy, nhưng lại không phát ra âm thanh.

Truyền âm?... Đến cả phép thuật này mà nàng ta cũng học được? Sắc mặt Hứa Nham u ám như tro tàn, lại nghe một giọng nói vang lên bên tai mình:

"Mặc dù muội nhập môn muộn hơn sư huynh, lúc này chẳng qua chỉ là đi trước sư huynh một bước mà thôi. Sư huynh hà tất cứ chăm chăm nhìn vào mình muội như thế? Trừ phi..."

Giọng nói bên tai thoáng dừng lại, Hứa Nham nhìn về phía Việt Cẩm, thấy khóe môi nàng nhếch lên đầy chế giễu:

"Trừ phi tầm mắt của sư huynh chỉ đến độ đấy thôi!"

Sắc mặt Hứa Nham đen như Bao Công, các ngón tay đã nổi đầy gân xanh.

Việt Cẩm thu hồi phép thuật, vẫn giữ tư thế hành lễ, nói thành tiếng với Hứa Nham: "Năm đó khi Việt Cẩm mới gia nhập sư môn, còn nhớ rõ sư huynh đã từng chiếu cố muội về mọi mặt, hôm nay muội cố tình đến để nói lời cảm tạ với sư huynh."

Hứa Nham im lặng không đáp. Một lát, rốt cuộc hắn cũng đưa tay đỡ Việt Cẩm đứng lên: "Hôm nay ta phải gọi ngươi là sư tỷ mới đúng."

Lời vừa nói ra, sắc mặt của nữ tử đứng cạnh Hứa Nham đột nhiên tái mét, ánh mắt cô ta nhìn Hứa Nham đong đầy sự đau lòng, nhưng khi quay sang Việt Cẩm đã ngùn ngụt lửa giận.

May mà Hứa Nham đã tiếp lời: "Nhưng tương lai còn dài, chắc gì không có ngày cô lại gọi ta là sư huynh lần nữa."

Nghe vậy, sắc mặt nữ tử kia có chút dịu lại, lúc quay sang Hứa Nham lần nữa, trong đôi mắt đã ánh lên vẻ rạng ngời, nhưng khi nhìn lại Việt Cẩm, ánh mắt vẫn ngùn ngụt lửa giận, thi thoảng toát lên nét lạnh lùng băng giá. Việt Cẩm có chút bất ngờ, trong lòng tự hỏi không ngờ cô ta lại có thể thể hiện hai trạng thái tâm lí hoàn toàn đối lập một cách rõ ràng đến thế.

Việt Cẩm không bận tâm đến cô ả thêm nữa, chỉ gật đầu với Hứa Nham nói hai tiếng: "Cáo từ."

Hứa Nham khẽ cúi người, không tự ti, cũng không cao ngạo đáp: "Sư tỷ đi thông thả."

Bản nhạc đệm ngán ngủi qua đi, đợi đến khi Việt Cẩm về đến Văn Lan Lôu thì gã đệ tử họ Ngô kia đã dẫn theo mấy sư đệ, sư muội đứng chờ ở bên ngoài rồi.

Thấy Việt Cẩm đi đến, mấy sư đệ sư muội tranh nhau đưa lời hỏi thăm:

"Su tử! Nghe nói tử sắp phải đi rồi, đệ có món quà tặng tử, là được liệu mười năm tuổi..."

"Su tử! Muội ngưỡng mộ tử đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội gặp mặt, miếng ngọc này là nhà muội..."

Việt Cẩm cau mày, đứng tại chỗ bình thản đáp: "Được rồi!"

Xung quanh tức thì yên tĩnh lại.

Việt Cẩm gọi gã đệ tử họ Ngô đang bị vây giữa đám người kia ra, sau đó đi thẳng về phía Văn Lan Lâu.

Gã đệ tử họ Ngô đắc ý ra mặt, nổi gót theo sau Việt Cẩm mấy bước rồi mới quay lại gọi đám người phía sau: "Vào nhanh lên, yên lặng một chút!"

Cánh cửa của tòa lầu mở ra, mọi người nối đuôi nhau lũ lượt tiến vào, các nam đệ tử còn chưa kịp nói gì thì một tiếng reo khe khẽ của nữ đệ tử nào đó đã vang lên: "Là Linh Lung Thiên Địa của Linh Lung Phường?"

"Còn có hồ lô Như Ý của Như Ý Phường!"

"Bàn cờ Tinh La của Thiên Tinh Các!"

"Tổ Nữ Thiên Bạch của Cẩm Tú Uyên!"

Vô số những tiếng trầm trồ vang lên không ngớt, sự ngưỡng mộ trong mắt các nữ đệ tử càng lúc càng tăng, đột nhiên, một nam đệ tử bỗng kêu lên: "Mọi người mau lại mà xem này! Là ngũ phẩm phi kiếm của Kim Tô Lâu!"

Một nam đệ tử khác lại càng hô to hơn: "Chỗ này nữa, là ngũ phẩm pháp khí của Trân Bảo Các!"

Giọng một nam đệ tử run lên, thể hiện sự chấn động trong tâm trạng người nói: "Đây là, đây là đan dược tứ phẩm, giả như có mấy trăm viên tinh thạch cũng chưa chắc đã mua được..."

Tất cả mọi người ai nấy đều ghen lời, nhất tề quay sang nhìn Việt Cẩm.

Việt Cẩm thông thả gật đầu: "Nói xong rồi thì bắt đầu chuyển đồ đi."

Cả phòng yên tĩnh không một tiếng động, cuối cùng gã đệ tử họ Ngô ho lên một tiếng, miễn cưỡng thu lại ánh mắt đang dán lên phi kiếm sáng loáng ánh vàng treo trên tường, nói: "Mọi người chuyển đồ nhanh lên, đừng bắt sư tỷ phải đợi!"

Thế là nhao nhao hết cả, các nữ đệ tử tranh nhau bê những bàn cờ Tinh La hay Tổ Nữ Thiên Bạch mà mình có mơ cũng không mua nổi, còn các nam đệ tử thì lại vì hai món phi kiếm với pháp khí ngũ phẩm kia mà tranh nhau đến đỏ mặt tía tai, lông mày dựng ngược, mắt nhìn nhau tóe lửa.

Việt Cẩm nhìn lướt qua mọi người một lượt rồi một mình lên lầu hai, thu dọn những thứ thực sự quan trọng với nàng.

...

Cùng lúc đó, trong đình Kiến Thúc trên Phi Loan Phong.

Đình Kiến Thúc được xây dựng trên đỉnh Phi Loan Phong, nói là đình, nhưng nó chỉ là một hòn đá khổng lồ nằm chênh vênh trên một mỏm núi, xung quanh hoàn toàn không có gì che chắn, trông như có thể rơi xuống, tan thành cát bụi bất cứ lúc nào.

Gió núi ào ào, mây đen cuộn cuộn. Trên Phi Loan Phong thường ngày vốn quanh quẽ, bỗng dung xuất hiện một người, người đó lắc mình một cái, đứng trên đỉnh Kiến Thúy, cũng chính là hòn đá khổng lồ kia, tay nắm chặt một thanh kiếm.

Đây là thanh trường kiếm băng lam, bao bọc quanh thân kiếm là một lớp hàn khí dày đặc, bên trong thân kiếm có ánh sáng chuyển động, theo sự tiếp xúc của nam tử, thân kiếm rung lên, chốc chốc lại phát ra những âm thanh leng keng lạnh lót.

Hòn đá khổng lồ chênh vênh bắt đầu rung lên.

Nam tử không hề để tâm, đứng im lặng trong giây lát, khoảnh khắc ngẩng đầu lên, sắc mặt lạnh lùng pha nét tàn nhẫn, tà áo trắng như tuyết: "Thiên Tinh Các, Như Ý Phưởng... ngũ phẩm phi kiếm, pháp bảo, đan dược tứ phẩm? Hừ!"

Sau tiếng hừ lạnh, hòn đá khổng lồ đột ngột lặn xuống mà không hề có dấu hiệu báo trước.

Nam tử áo trắng vung kiếm, cả người lơ lửng giữa không trung, tà áo phấp phới bay trong gió, chớp mắt đã biến mất giữa các tầng mây. Nhanh như kinh hồng, uồn lượn tựa du long.

Cho đến lúc này, hòn đá khổng lồ mới chỉ rơi xuống được chừng mấy thước bỗng dừng lại, từ tâm tảng đá bỗng lóe lên ánh sáng nhàn nhạt rồi phụt tắt. Nhìn kĩ, liền phát hiện ra tảng đá vốn nguyên vẹn giờ đã bị chia làm hai nửa. Rồi hai nửa đó rơi xuống, phải rất lâu sau đó mới có tiếng va đập vọng lên.

Cùng lúc đó nam tử áo trắng đã mất hút trong chín tầng mây tự lúc nào.

...

Phi Loan Phong nằm ở mé tây Bồng Sơn, sừng sững giữa trời, cao đến tận mây, từ lưng chừng núi trở lên là chốn các đệ tử của chương môn ở.

Chương môn Thiên Kiếm Môn không phải là người thích nhận đệ tử bừa bãi, nếu tính cả Việt Cẩm mới được nhận thì đến nay chỉ có sáu bảy đồ đệ mà thôi. Phi Loan Phong vì thế mà trống quá nửa, Việt Cẩm nhanh chóng chọn tòa lâu có vị trí không quá đẹp, nhưng rộng rãi, lại nối liền với một vùng rừng rậm mênh mông.

"Sư tỷ quyết định chọn chỗ này chứ?" Đệ tử phụ trách trông coi phòng trên Phi Loan Phong nhìn Việt Cẩm cất tiếng hỏi.

Việt Cẩm gật đầu rồi chìa ngọc bài đại diện cho thân phận đệ tử nội môn của mình cho hắn.

Gã đệ tử nhận lấy, bần một pháp quyết về phía ngọc bài, chỉ thấy một luồng ánh sáng bùng lên, một nửa ánh đỏ lúc sáng lúc tối, hùng hực như lửa; một nửa sương trắng lượn lờ, âm u lạnh lẽo như băng. Hai thứ ánh sáng đặc biệt đó quán lấy nhau, bắn về phía cấm chế hình đỉnh Phi Loan Phong thu nhỏ đang lơ lửng giữa không trung.

Gã đệ tử trông coi phòng ốc sau khi nhìn thấy cấm chế của tòa lâu Việt Cẩm mở ra, vừa trả lại ngọc bài cho Việt Cẩm, vừa nói với giọng ngưỡng mộ xen lẫn tò mò: "Việt sư tỷ, tỷ là băng hỏa song thuộc tính à?"

Việt Cẩm còn chưa trả lời thì đã nghe thấy bên cạnh có tiếng cười nói: "Chọn Quán Nhật Lâu ở lưng chừng núi à? Chỗ tốt đấy." Người đó dừng lại một chốc rồi lại cất tiếng hỏi: "Đã định đặt tên là gì chưa?"

Việt Cẩm buột miệng đáp: "Văn Lan Lâu." Nói xong, mới quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh thì thấy một nam tử ăn mặc theo kiểu thư sinh, ôn tồn nhã nhặn đi tới.

"Thì ra là nhị sư huynh." Việt Cẩm lập tức cúi người hành lễ.

Người đang bước tới nhìn Việt Cẩm một cái, mỉm cười nói: "Sư muội khách khí rồi. Bây giờ muội định về Văn Lan Lâu sắp xếp đồ đạc à?"

Việt Cẩm chưa kịp đáp lời thì nhị sư huynh lại nhẹ nhàng nói tiếp: "Nhu thể cũng được. Chỉ là đại sư huynh nghe tin muội ra khỏi động nên đang đợi muội ở phía trước."

Nghe đến đó, Việt Cẩm mỉm cười đáp: "Thật không dám để đại sư huynh phải đợi lâu."

Nhị sư huynh nghe vậy cười khẽ: "Sư muội đã biết đường chưa? Nếu chưa biết, ta có thể dẫn muội đi."

Mặc dù trong lòng vô cùng kinh ngạc trước sự ân cần bất ngờ của nhị sư huynh, nhưng Việt Cẩm không để lộ ra ngoài, chỉ nhẹ nói: "Thế thì đành để nhị sư huynh vất vả một chuyến vậy."

Nhị sư huynh mỉm cười hết sức thoải mái: "Có mỹ nhân bên cạnh thì có gì mà lo vất vả hay không chứ."

Dứt lời, nhị sư huynh liền đi nhanh lên phía trước dẫn đường.

Suốt dọc đường, hai người một trước một sau cười hạc phi hành, đa phần chỉ tán gẫu về một vài môn phái, phong cảnh hoặc giả thảo luận về một số chuyện thú vị nơi thế tục, nhìn bề ngoài có thể coi là trò chuyện ăn ý, vui vẻ.

Đi khoảng hai khắc, nhị sư huynh điều khiển bạch hạc hạ xuống rồi chỉ về tòa lầu hoa cỏ um tùm, rậm rạp nhưng lại thiếu hơi người trước mặt, nói: "Đây chính là chỗ ở của đại sư huynh. Bạch hạc suy cho cùng vẫn khá chậm, sư muội biết ngự kiếm phi hành đúng không?"

Việt Cẩm đưa mắt nhìn khắp một lượt xung quanh, nhớ lại con đường đã qua rồi đáp: "Muội có biết sơ sơ."

Nhị sư huynh thấy vậy liền tấm tắc ngợi khen: "Mới chỉ là đệ tử ngoại môn mà sư muội đã biết những thứ này, quả là hiếm có! À, phải rồi, ta nghe nói sư muội và Ngôn sư đệ từng có chút hiểu lầm phải không?"

Cuối cùng cũng nói đến trọng điểm rồi? Việt Cẩm mặt không đổi sắc: "Không phải hiểu lầm, chỉ là không hợp thôi."

Nhị sư huynh có vẻ hơi bất ngờ, nhưng rồi lập tức mỉm cười, nói: "Theo môn quy, đệ tử nội môn không được phép trực tiếp làm gì đệ tử ngoại môn. Chỉ là sư muội đã nhập nội môn rồi... tính tình Ngôn sư đệ lại quá ngay thẳng, cương trực, mấy ngày nữa chắc sẽ tới tìm muội. Sư muội không cần phải để ý, cứ đóng cửa không tiếp là được."

Có thứ cảm xúc không tên lóe lên trong mắt, Việt Cẩm gật đầu: "Đa tạ nhị sư huynh, muội hiểu rồi."

"Nếu vậy ta không làm phiền sư muội nữa." Nói xong, nhị sư huynh vung tay áo, phi kiếm sau lưng bay lên, thoát cái đã đưa nhị sư huynh ngự kiếm bay đi ngàn dặm.

Việt Cẩm đi đến trước tòa lầu, cất tiếng chào lớn: "Đệ tử mới nhập môn Việt Cẩm bái kiến đại sư huynh!"

Trên ngọn núi tĩnh mịch, giọng nàng vang rất xa, sau khi lặp lại ba lần, Việt Cẩm chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh, có thứ ánh sáng rất nhạt lóe lên trước mắt.

Biết là cấm chế khu nhà đã mở, Việt Cẩm liền sải bước đi thẳng đến trước tòa lâu ở phía cuối khu nhà, đang định giơ tay lên gõ cửa thì cánh cửa gỗ vốn đang đóng tức thì mở ra theo động tác giơ tay lên của nàng.

Việt Cẩm thoáng sững lại rồi nhanh nhẹn bước vào trong.

Trong giới tu đạo có ngàn vạn môn phái lại tán tu vô số, duy có Thiên Kiếm Môn luôn được coi là cánh chim đầu đàn, là ngọn Thái Sơn sừng sững trong giới tu đạo. Bởi vậy, hễ nhắc đến tuổi trẻ kiệt xuất đương nhiên nhắc đến người của Thiên Kiếm Môn. Điển hình trong các đệ tử của chương môn, ba năm trước nhị sư huynh hạ sơn tiêu diệt yêu quái, giết chết ác giao gây họa bên bờ sông Phần Thủy, được dân chúng xưng tụng, danh chấn một phương. Lại như tam sư tỷ, năm năm trước ngàn dặm đuổi giết Hắc Hà song yêu, ròng rã hơn một năm trời, cuối cùng cũng khiến cho hai kẻ bại hoại tu luyện tà pháp, cướp đoạt đạo căn để tu luyện kia mất mạng dưới kiếm. Suốt một thời gian dài, tam sư tỷ được các môn phái vừa và nhỏ trên giang hồ truyền tai nhau, không ngớt lời ca ngợi. Hoặc như đệ tử thứ tư của chương môn, mặc dù bản tính ngông cuồng, cao ngạo, nhưng công phu đích thực rất cao, đứng trên hắc lớp thanh niên đồng bối, bắt đầu từ năm năm trước, mỗi năm lại dành nửa thời gian xuống núi hành tẩu, yêu ma tà đạo táng thân dưới tay nhiều không kể xiết, đồng thời cũng khiến cho đám yêu ma mỗi lần nhắc đến đều sợ hãi thất sắc... Trong số những cái tên nổi như cồn này chỉ duy nhất không nhắc đến đại đệ tử của chương môn Thiên Kiếm Môn.

Không phải vì không có sự tích để truyền tụng, mà chỉ là không cần thiết phải truyền tụng.

Truyền thuyết về đại đệ tử của Thiên Kiếm Môn có từ rất nhiều năm về trước. Nghe nói, đại đệ tử của Thiên Kiếm Môn là một thiên tài tu luyện ngàn năm hiếm gặp. Đại đệ tử đã tiêu diệt được con yêu quái mà các chương môn đều phải bó tay.

Nghe nói, đại đệ tử mỹ mạo như tiên lại ghét ác như thù.

Nghe nói, tu vi của đại đệ tử của Thiên Kiếm Môn đã đạt đến Nguyên Anh, có thể so với trưởng lão của các môn phái lớn.

Nghe nói, chỉ luận riêng về tu vi, đại đệ tử của Thiên Kiếm Môn đã có thể thay thế cho sư phụ của mình...

[©DTV](#)

Bao nhiêu truyền thuyết như thế, Việt Cẩm ít nhiều cũng nghe được một chút. Nàng nhìn người đứng trước mặt mình với một sự tò mò mà chính bản thân cũng không phát hiện ra, thấy đối phương chấp tay sau lưng đứng đó, toàn thân kiếm khí ngút trời, dáng vẻ cô độc, ngạo nghễ, hai tay trắng như ngọc, áo bào tinh khôi hơn tuyết, tóc đen như mực, khuôn mặt...

Việt Cẩm không nhìn được mặt của đối phương, bởi vì hắn đứng quay lưng lại với nàng.

"Quyển thứ ba, hàng thứ ba trên giá sách." Trong phòng đột ngột vang lên giọng nói lạnh lùng.

Việt Cẩm thoáng kinh ngạc, nhưng rồi nhanh chóng đi đến bên cạnh giá sách, lấy cuốn sách mà vị đại sư huynh vừa nhắc đến.

"Tu luyện." Lời lẽ ngắn gọn, cực kỳ súc tích.

Việt Cẩm nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh thường ngày, nàng nhìn vị đại sư huynh đứng quay lưng về phía mình: "Ý của sư huynh là ở đây...?"

"Ngay lập tức." Vẫn như cũ, chỉ là những câu rất ngắn gọn.

Việt Cẩm nhú mào, nhưng ngay lập tức lấy lại vẻ lạnh lùng. Cẩm cuộn sách, nàng đi đến bờ đoàn bên cạnh, khoanh chân ngồi xuống, sau khi đọc một lượt liền nhắm hai mắt lại, chỉ một lát đã nhập vào trạng thái tu luyện.

Căn phòng tức thì lại chìm vào im lặng. Rất lâu sau, mùi trầm hương dùng để ổn định tâm thần bỗng bay lên.

Rất lâu sau nữa, tay áo của vị đại sư huynh đứng quay lưng lại với Việt Cẩm rung lên.

Vốn đang đắm chìm trong tu luyện, Việt Cẩm chỉ thấy tâm thần chấn động rồi bất giác thoát khỏi trạng thái tu luyện không tạp niệm không theo sự kiểm soát của nàng, suy nghĩ nhất thời đang mông lung, chỉ nghe thấy một giọng nói vang lên:

"Đến cửa nào rồi?"

"Huyền Xung." Việt Cẩm trả lời theo quán tính.

"Huyền Xung?" Giọng đại sư huynh vẫn lạnh lùng như trước, không biết thường ngày có phải vẫn như vậy không, "Với tư chất này thì muội không thể chỉ trong mấy năm nhập môn mà có được tu vi hiện tại."

Trong thoáng chốc, Việt Cẩm không hiểu nam tử trước mắt đang nói cái gì, cuối cùng nàng cũng có thể nhìn rõ khuôn mặt của người đó.

Dung mạo tuyệt thế, đồng tử dị sắc.

"...Ý của đại sư huynh là gì?" Lúc lâu sau, Việt Cẩm mới bàng hoàng cất tiếng.

Đại sư huynh nhìn Việt Cẩm, mắt hắn có màu xanh nhạt, rất đặc biệt, như thể được điêu khắc từ một khối ngọc nhẵn mịn mà thành, hắn chỉ nhẹ đáp: "Ta nói gì chắc muội hiểu."

Việt Cẩm nghe thế bật cười: "Đại sư huynh nghi ngờ muội dùng thủ đoạn bất chính để nâng cao công lực, thậm chí..."

Ánh mắt đại sư huynh đột ngột lạnh lẽo...

Nụ cười của Việt Cẩm phút chốc trở nên gượng gạo: "Chưa nói đến chuyện muội có năng lực tìm thấy mấy thứ pháp quyết, đan dược làm tăng tốc độ tu luyện hay không, cho dù có thì trừ phi muội không biết những thứ đó đều là của bàng môn tà đạo, là chương ngại cho việc đạt thành đại đạo sau này. Những lời vừa rồi của đại sư huynh chẳng phải là đang nghi ngờ đến những đạo lý cơ bản này mà muội cũng không hiểu? Huynh cho rằng muội vì hư danh nhất thời, chỉ mong tu luyện nhanh chóng mà lấy ngàn vạn năm trường sinh, tiêu dao sau này ra để đặt cược. Đại sư huynh cho là..."

Giọng Việt Cẩm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng rốt cuộc nàng cũng bùng nổ, nét mặt lẫn giọng nói đều trở nên hết sức nghiêm nghị:

"Sư huynh cho rằng muội ngu ngốc đến thế sao?"

Trong một khắc, Việt Cẩm thấy nam tử trước mặt mình khẽ nhíu mày.

Việt Cẩm nghiêm mặt đứng dậy nói: "Cáo từ!" Đại sư huynh cũng không một lời ngăn cản.

Nàng phất tay áo, quay đầu đi thẳng. Mãi cho đến khi ra đến cổng viện, Việt Cẩm mới nghe thấy giọng nói bình thản vang lên phía sau mình:

"Sau này cứ cách ba ngày, vào giờ Thìn đến đây."

Bước chân Việt Cẩm không hề chậm lại, trong thoáng chốc đã mất hút nơi góc đường, không thấy bóng hình đâu nữa.

Trong Cảnh Viên, đại sư huynh vẫn đứng bên cửa sổ, tầm mắt dừng lại nơi sách rơi vung vãi.

Mây hán khẽ cau.

Trên lưng chừng Phi Loan Phong có một diễn võ đường, đúng như tên gọi, đây là nơi để chúng đệ tử thi đấu, cọ xát với nhau.

Nơi hoa cỏ tốt tươi, cầu tre uốn lượn, vừa là chỗ ở của các đời chương môn, vừa là nơi tọa lạc của phái tiên gia. Thế nên, Phi Loan Phong được liệt vào danh sách địa điểm có cảnh sắc thay đổi theo từng bước chân, vừa có sự hùng vĩ bao la của cô phong tuyết nhẵn, vừa có sự đẹp đẽ tinh xảo của gấm hoa. Tiếc rằng lúc này những cảnh vật đó đều không thể lọt vào mắt Việt Cẩm.

Suốt dọc đường đi như bay, vừa đến lưng chừng núi, qua một ngã rẽ, Việt Cẩm liền thấy trong diễn võ đường lộ thiên có mấy kẻ đứng người ngồi, hình như đang nói chuyện, trong đó có nhị sư huynh, người đưa nàng

lên núi trước đó, cũng có Ngôn sư huynh nàng từng gặp trước đây, và một nữ tử nàng không quen, dung mạo xinh đẹp, nét mặt lạnh lùng. Nàng đoán chắc là tam sư tỷ.

Bước chân của Việt Cẩm chậm dần.

Đúng lúc đó, nhị sư huynh quay đầu lại thì thấy Việt Cẩm đang đi tới, bèn mỉm cười đưa lời chào hỏi: "Tiểu sư muội đã xuống rồi à?"

Tam sư tỷ xinh đẹp cũng quay sang, mặc dù không lên tiếng, nhưng thần sắc nàng ta cũng dịu lại, rồi khẽ gật đầu với nàng.

Cuối cùng là Ngôn sư huynh đang ngồi xếp bằng, cũng chính là nam tử áo trắng trong đình Kiến Thúc lúc trước, vẻ mặt hắc cực kỳ lạnh nhạt, hai mắt nhắm chặt, không để tâm gì đến Việt Cẩm.

Việt Cẩm đi đến bên diễn võ đường, hành lễ với mấy người bọn họ: "Nhị sư huynh, tam sư tỷ, tứ sư huynh."

Ngôn sư huynh vẫn tỏ thái độ phớt lờ, tam sư tỷ khẽ "Ừ" một tiếng. Chỉ có nhị sư huynh là mỉm cười hỏi Việt Cẩm: "Muội gặp đại sư huynh rồi à? Thấy thế nào?"

Việt Cẩm cười nhẹ, đáp: "Đa tạ nhị sư huynh quan tâm, đại sư huynh dạy muội rất tận tâm, nghiêm túc."

Nhị sư huynh nghe vậy lại nói: "Đại sư huynh xưa nay tính tình luôn thế, hơi lạnh lùng, nhưng rất có trách nhiệm." Nói xong, nhị sư huynh cũng không dài dòng, giới thiệu với Việt Cẩm, "Đây là Linh Phi sư tỷ, nhập môn sớm hơn muội mười năm, hình như cũng hơn muội mười tuổi, phải không nhỉ?" Nhị sư huynh quay sang hỏi Chúc Linh Phi.

Chúc Linh Phi hồ hững đáp: "Muội sinh vào năm Lệ Đế thứ hai mươi ba."

Việt Cẩm khẽ cười, nói: "Năm đó khi được mang lên núi, muội còn quá nhỏ, không nhớ rõ nữa, chỉ biết trước lúc nhập môn, lúc kiểm tra căn cốt, sư phụ bảo muội mới mười tuổi."

Nhị sư huynh nghe vậy thì "Ồ" một tiếng: "Vậy song thân của sư muội...?"

"Bị thất lạc giữa lúc chiến loạn. Khi ấy muội còn nhỏ, thực sự chẳng còn nhớ được gì." Việt Cẩm từ tốn đáp.

Nhị sư huynh thở dài một tiếng rồi không nói gì thêm nữa thay vào đó chỉ vào nam tử đang nhắm mắt ngồi thiền, nói với Việt Cẩm: "Đây là Ngôn sư huynh. Trước đây hai người có đôi chút hiểu lầm, nhưng bây giờ mọi người đều đã vào nội môn, lại cùng là đệ tử của tôn sư, những chuyện linh thú ngày nào đừng tính toán chi nữa. Chung quy cũng chẳng phải chuyện to tát gì..."

Nhị sư huynh còn chưa nói xong bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên, chính là giọng của Ngôn sư huynh, người vốn đang nhắm mắt ngồi xếp bằng một bên.

Hắn mở mắt nhìn Việt Cẩm, đôi mắt lạnh lẽo như hàn tinh: "Người dựa vào cái gì mà vào được nội môn?"

Nghe hỏi, Việt Cẩm không tránh khỏi nổi giận.

Nhị sư huynh cũng tức giận gầm tiếng: "Ta Ngôn Cháp, đệ nói cái gì thế hả?"

Tả Ngôn Cháp đột ngột đứng dậy, thế như kiếm sắc rời vỏ, kiếm khí bắn ra bốn phía, kinh phong cắt da cắt thịt. Ánh mắt hấn đảo qua nhị sư huynh, lạnh nhạt không một chút tình cảm: "Nhị sư huynh, huynh muốn làm gì cứ làm, đừng có kéo đệ vào."

Trong mắt nhị sư huynh thoáng chốc lóe lên một tia sợ hãi khó hiểu, mặt lại càng phần nộ: "Tả Ngôn Cháp, đệ..."

"Nhị sư huynh." Việt Cẩm thấy thế vội lên tiếng ngắt lời nhị sư huynh.

Cơn giận của nhị sư huynh thoáng dịu lại: "Tiểu sư muội?"

Tốc độ trở mặt nhanh chóng đó không tránh khỏi đôi mắt của Việt Cẩm, nàng cười thâm quay sang Tả Ngôn Cháp, dù một bụng tức giận, nhưng trên mặt lại thể hiện nét thông dong:

"Ngôn sư huynh, huynh hỏi muội dựa vào cái gì mà vào được nội môn... Vậy chẳng hay, Ngôn sư huynh cho rằng mình dựa vào cái gì mà vào được nội môn?"

"Dựa vào kiếm trong tay, dựa vào cảnh giới luyện đan." Tả Ngôn Cháp trả lời đầy kiêu hãnh.

Việt Cẩm gật đầu: "Vậy thì muội cũng thế."

Ánh mắt Tả Ngôn Cháp bỗng chốc lạnh lẽo.

Nhị sư huynh cùng tam sư tỷ từ đầu đến giờ chỉ nói đúng một câu đều tỏ thái độ hết sức kinh ngạc.

Ngược lại, Việt Cẩm rất bình thản, như thể không biết những lời mình vừa nói có thể đem lại hậu quả gì.

Lát sau, Tả Ngôn Cháp nói bằng giọng lạnh như băng; "Người có ý gì?"

"Sư huynh không hiểu ư?" Việt Cẩm hỏi lại, nhìn hai người bên cạnh, trầm ngâm một lúc rồi mỉm cười, nói tiếp: "Ý của muội là nếu sư huynh đã cho rằng muội không đủ tư cách vào nội môn, đồng thời sư huynh lại lấy làm kiêu hãnh vì cảnh giới kiếm thuật của mình... Vậy chi bằng huynh và muội tỷ thí một phen, xem xem sư huynh và muội, ai có tư cách làm đệ tử nội môn hơn."

Tả Ngôn Cháp nghe thế khẽ gật đầu: "Được, được lắm. Ta không biết..." Hắn gần từng từ rồi cười rộ lên một cách khác thường, hiển nhiên đã cực kỳ tức giận, "Ta không biết rằng sư muội lại tự tin vào bản thân mình như thế!"

"Sư huynh nặng lời rồi. Muội chẳng qua chỉ trả lời theo cách nghĩ của sư huynh mà thôi." Việt Cẩm đáp lại.

Sắc mặt Tả Ngôn Cháp âm u như trời sắp nổi giông, cuối cùng hắn cất giọng hỏi như xác định: "Người muốn tỷ thí với ta?"

"Ba tháng sau, trên đỉnh Thiên Đô, trước mặt tất cả các đệ tử Thiên Kiếm Môn, sư huynh thấy thế nào?" Việt Cẩm trực tiếp đưa ra đáp án.

Tả Ngôn Cháp nắm chặt trường kiếm lạnh như băng, trong chớp mắt, vẻ mặt hắn lại thờ ơ như trước: "Nếu người đã nói vậy thì trong trận đấu ấy sinh tử tự chịu, ta tuyệt đối sẽ không nương tay."

Nhị sư huynh nghe thế, hai mày nhú chặt. Tam sư tỷ Chúc Linh Phi đứng bên này giờ cũng khẽ nhú mày. Cả hai đang định mở miệng đưa lời khuyên giải thì Việt Cẩm đã quả quyết trả lời:

"Nếu đã là tỉ thí trên đỉnh Thiên Đô thì chuyện sinh tử muội đương nhiên sẽ tự chịu, nào dám mong sư huynh nương tay!"

Tả Ngôn Cháp nghe vậy phất tay áo, không nói thêm một lời, ngự kiếm bay đi.

Sau đó, Chúc Linh Phi cũng nhẹ nhàng cất tiếng: "Nhị sư huynh, muội đi trước đây."

Nhị sư huynh lúc này mới nhìn Việt Cẩm mà than rằng: "Tiểu sư muội, trước đó huynh đã nói với muội về tính tình của Ngôn sư đệ rồi. Muội hà tất phải đối chọi gay gắt không ai nhường ai với đệ ấy làm gì!" Hắn thở dài nãy nê, lại nói: "Chuyện năm đó, muội cũng không phải hoàn toàn đúng."

Việt Cẩm khẽ cười: "Chuyện năm đó là yêu lang muội nuôi ăn mất linh thú mà Ngôn sư huynh vừa mang về định thuần dưỡng. Người ngoài nhìn vào đương nhiên là muội sai. Nhưng năm đó, rốt cuộc ai đúng ai sai khó mà nói cho rõ ràng được. Hơn nữa, tình huống vừa rồi chẳng qua là Ngôn sư huynh muốn tính toán rõ ràng lại chuyện năm đó với muội, và muội ngược lại cũng muốn làm rõ với Ngôn sư huynh. Chỉ có vậy mà thôi."

Nhị sư huynh nghe xong liền biết chuyện này không còn cách nào khuyên giải.

Việt Cẩm cũng lập tức chấp tay chào nhị sư huynh: "Hôm nay thật là làm phiền sư huynh, muội xin phép cáo từ trước, hai ngày nữa sau khi sắp xếp mọi thứ xong xuôi, muội nhất định sẽ dâng môn cảm tạ sư huynh."

Nói xong nàng xoay người, quay về chỗ ở mới của mình. Trong lòng nghĩ thầm thực ra nàng hà tất phải cùng hắn đối chọi gay gắt không ai chịu nhường ai như thế? Hôm nay nhường một bước cũng không phải là không thể. Nhưng phải biết rằng, trên thế gian này không có bức tường nào không

lọt gió. Nếu những lời đối đáp đó truyền ra ngoài, biết đâu sau này nàng và ai đó xảy ra xung đột, người ta lại bắt nàng phải nhượng bộ thì sao? Lúc ấy liệu nàng có thể tiếp tục nhượng hay không?

Nếu không, họ lại lấy chuyện hôm nay ra nói.

Nếu nhượng, hôm nay nhượng một bước, ngày mai nhượng một bước, thì phải nhượng đến mức nào mới là giới hạn cuối cùng?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Việt Cẩm dần trở nên lạnh lẽo.

Trên thế gian này quả nhiên không có bức tường nào không lọt gió.

Vào ngày thứ sáu Việt Cẩm vào nội môn, cũng là ngày thứ sáu tin tức nàng và Tả Ngôn Chấp tử võ trên đỉnh Thiên Đô được truyền đi. Lần thứ ba đi ra từ Cảnh Viên của đại sư huynh, nàng nghe thấy đám đông đang thì thầm bàn tán về những lời đánh giá của đại sư huynh dành cho mình trong ngày đầu tiên gia nhập nội môn: Tư chất không theo kịp tiến cảnh, đã sử dụng thủ đoạn bòn rút môn tà đạo.

Đương nhiên, câu nói này đã qua bao lần tam sao thất bản mà thành như thế này:

"...Đáng buồn thay, tài năng của cô ả Việt Cẩm kia còn thua xa mức bình thường! Vào được nội môn chẳng qua là do nịnh bợ Giới Luật trưởng lão, lại thêm dựa hơi Chấp Kiếm trưởng lão năm xưa đưa ả về môn phái mà thôi. Còn những danh tiếng có được từ trước tới nay hẳn là có người tương trợ, chứ thực ra... Haizz, thật tiếc cho thanh danh một đời của Chấp Kiếm trưởng lão!" Người vừa nói thở dài một tiếng thay cho lời kết.

Lúc này, Việt Cẩm đang trên đường về nơi luyện kiếm, nghe thấy những lời đó chỉ cười xòa rồi đi tiếp, lại nghĩ bụng tuy rằng câu nào câu nấy đầy mùi ganh tỵ, nhưng ít nhất cũng có điểm đúng.

Năm đó quả thực Cháp Kiếm trưởng lão không nên mang nàng về môn phái. Tiếc thay cho thanh danh một đời của ông.

Đêm đã về khuya, trăng treo lơ lửng trên bầu trời, tỏa xuống nhân gian thứ ánh sáng dịu nhẹ, cây cối vì thế cũng nhuốm một màu lạnh lẽo.

Văn Lan Lô nằm ở lưng chừng Phi Loan Phong, cách đó mấy bước là một cánh rừng rậm um tùm, nếu đi sâu vào trong có thể nghe thấy tiếng nước chảy ầm ầm bên tai. Đó chính là âm thanh của thác nước sâu phía tận cùng của cánh rừng này.

Bây giờ đã qua giờ Tý, mọi vật đều chìm trong yên tĩnh, nhưng giữa lúc tất cả đều đang chìm vào giấc ngủ, một con sói thông dong bước về phía thác nước. Nó cao ngang thân người, lông ánh bạc, con ngươi xanh thẫm, âm u, lạnh lẽo đến sờn cả gai ốc.

...

Con sói lúc này đang tha một túi trang phục đến bên thác nước. Bởi vì túi trang phục được nó ngậm trong miệng nên không thấy rõ rốt cuộc là trang phục gì, nhưng ít nhất nhìn từ màu sắc thì có thể đoán đó là bộ trang phục cho nữ nhân. Thả bộ trang phục xuống một chỗ khô ráo cách đầm nước sâu dưới chân thác khoảng chừng hai mét, con sói bước đi không một tiếng động, linh hoạt, nhẹ như mèo, sau khi nhìn cảnh giới khắp xung quanh một lượt, bỗng nó ngẩng đầu, hướng về phía mặt trăng, tru lên một tiếng thật dài.

Rồi có tiếng xé nước rào rào vọng tới, chỉ thấy một bóng đen bay từ dưới đầm lên rồi chuyển hướng đột ngột giữa không trung, kéo theo một chuỗi hạt nước trắng xóa. Cuối cùng bóng đen đó nhẹ nhàng hạ xuống bên đầm nước.

Con sói vốn đang hung tợn lạnh lùng bỗng mở miệng như cười ngô nghê, nhảy phốc lên, đè người kia xuống đất, không ngừng hít hà, cái đuôi ngoe nguẩy, trông nó lúc này vô cùng thân thiết đáng yêu.

Bóng người bay từ đầm nước ra chính là Việt Cẩm. Người còn đang ướt đã bị con sói đè ngã xuống đất, nhưng nàng không hề giận, chỉ xoa đầu nó rồi nói: "Được rồi, dậy đi nào, mới có mấy ngày không gặp thôi mà, mày có thích cánh rừng này không? Tao thấy tinh thần mày hôm nay... Ồ, Huyền Xung quan ải trưởng, kiếm tóng xuất Lăng Hư?" Nói mãi bỗng Việt Cẩm nhập thần lúc nào không hay, rồi buột miệng thốt lên một câu quan trọng trong pháp quyết mà nàng đang tu luyện, cũng chính là cửa ải mà nàng mãi chưa đột phá qua được.

Vừa nói đến đây, Việt Cẩm bỗng quên hẳn việc con sói còn đang đè lên người mình, giờ tay khê thi triển theo tâm pháp: "Rõ ràng là thể này, sao lại..."

Con sói đang quán quýt quanh Việt Cẩm thấy nàng không để tâm đến mình, cảm thấy có phần bất mãn, nó đứng bật dậy, tức giận gườm gườm nhìn Việt Cẩm, hy vọng nàng có phản ứng gì đó đáp lại, nhưng chẳng có bất cứ phản ứng gì. Thế là từ bất mãn tăng lên thành phẫn nộ, con sói nghiêng răng, thò móng chụp về phía trước, hồng đánh bạt bàn tay đang thi triển pháp quyết của Việt Cẩm.

Khoảnh khắc đó, trong rừng bỗng vang lên một giọng nói có phần uể oải: "Rõ ràng là như thế ư? Rõ ràng phải là thể này chứ!"

Rồi một tiếng cười mỉa vang lên, một luồng kiếm khí sượt qua má Việt Cẩm, cắt đứt sợi dây buộc tóc của nàng, cuốn theo mấy sợi tóc bị đứt bay xa.

Trong ánh kiếm ẩn chứa sức nóng của huyết tinh, đồng thời lại mang theo cái lạnh đến thấu xương, Việt Cẩm thoáng sửng người, rồi trong một tích tắc hiểu ra, nàng không hề sợ hãi mà ngược lại, cực kì vui vẻ: "Không sai, chính là như thế!"

Cùng lúc tiếng Việt Cẩm cất lên là tiếng tru phẫn nộ của con sói. Việt Cẩm vốn đang hân hoan bỗng sửng người, sự chú ý dần thoát khỏi kiếm quyết, nàng nhìn con sói vốn ở bên mình giờ đang nhe nanh giương móng, đứng chắn ngang trước mặt nàng, chiếc lưng cong lên, cổ họng thoát ra tiếng gầm gừ.

Việt Cẩm cuối cùng cũng tỉnh táo hoàn toàn. Nàng nhìn theo hướng nhìn của con sói lập tức thấy nam tử ma mị mà trước đây nàng từng có duyên gặp gỡ một lần đang đứng dựa vào cành cây, đánh giá... thân thể nàng từ trên xuống dưới một cách đầy hứng thú.

Việt Cẩm rời mắt khỏi hắn nhìn lại chính mình, mới đột nhiên vỡ lẽ.

Nhôm người dậy, Việt Cẩm bắt quyết hong khô chiếc váy ướt đang dính sát cơ thể, sau đó quay sang nói với hắn: "Cảm phiền, áo ngoài."

Nam tử kia vốn đang cực kì hứng thú bỗng đứng ngây ra, đến cả đồng tử màu máu vốn ánh lên sự nguy hiểm mà quyến rũ lúc này lộ rõ nét thất thần, dường như không nghe rõ Việt Cẩm vừa nói gì.

Việt Cẩm kiên nhẫn nhắc lại một lần nữa, đồng thời giải thích thêm: "Cảm phiền, áo ngoài, nó gần với huynh hơn."

Nam tử kia tức thì hiểu ra, hấn cúi xuống nhìn chiếc áo ở trên mặt đất, đúng là nó gần với hấn hơn. Nhưng dù là thế.... sao trên đời lại có một cô nương có thể tùy tiện sai bảo người không quen biết như thế chứ. Không những thế, người nàng sai lại là người trước đó còn nhìn thấy nàng để lộ da thịt... Thôi được, dầu rằng váy áo vẫn trên người, không phải là để lộ da thịt thế nhưng đường cong cơ thể cũng lộ hết cả rồi. Chẳng phải người ta vẫn nói nữ tử đến tay cũng không để người khác chạm vào hay sao? Phản ứng của nàng ta xem ra quá trấn tĩnh thì phải?

"Đa tạ." Việt Cẩm lên tiếng.

Nam tử ma mị đưa áo ngoài cho Việt Cẩm, lẳng lặng nhìn nàng ung dung phủi áo rồi lại ung dung mặc vào, thời khắc đó gã nam tử có cảm giác như bản thân hóa thành một kẻ hầu. Đương nhiên, chuyện nàng sai hấn không quan trọng, vấn đề là có sao hấn theo lời sai bảo ấy mà răm rắp nhặt áo lên đưa nàng như một kẻ hầu thật sự?

Đột nhiên thấy ngứa răng, hấn liền nghĩ liệu có nên thừa dịp đêm trăng vắng vẻ, dứt khoát ra tay giải quyết luôn nàng đi, vậy là xong chuyện...

Bỗng ánh mắt hấn tập trung vào phần chân áo ngoài của Việt Cẩm. Trong lòng hấn có chút hoài nghi là hấn nhất thời nhìn lầm hay... hấn nhìn thêm vài lần nữa cho chắc, sau đó mới từ tốn cất giọng...

"Váy của nàng?" Hấn chỉ vào váy Việt Cẩm, cố nén cười, vẻ mặt kì quặc hết cỡ.

Việt Cẩm có chút bồn chồn, ngó xuống nhìn một lượt, sau đó...

Việt Cẩm lúc này mới hay chân váy của mình đã bị xé te tua nhiều mảnh: từ đầu gối trở xuống, chiếc váy đẹp đẽ đã thành rất nhiều dải nhỏ lơ thơ,

phát phơ trong gió không ngừng, đã thế ở giữa còn có những vết rách hình răng cưa, giống như bị một con dã thú nào đó cắn xé vậy.

Tâm trạng của Việt Cẩm bỗng trở nên phức tạp hết như tâm trạng vừa rồi của nam tử đẹp một cách ma mị kia. Nàng quay sang nhìn con sói bên cạnh, liền bất gặp nó mặc dù vẫn đề phòng Nhai Xế, nhưng không còn găm gù thị uy. Sau một hồi cảnh giác nhìn đối phương, nó quay đầu nhìn bộ trang phục Việt Cẩm đang mặc, con ngươi xanh thẫm dần chuyển sang xanh nhạt, đồng thời dương dương tự đắc khẽ tru lên một tiếng ý đòi khen thưởng.

Bầu không khí trong rừng nhanh chóng dịu lại.

Việt Cẩm ngồi bệt xuống đất tùy tiện nói với nam tử kia: "Huynh còn chưa đi à?"

"Muốn tìm cái gì?" Việt Cẩm tiện miệng hỏi thêm.

Đôi mắt màu đỏ máu của hắn khẽ cong lên, nhìn như đang cười, hỏi ngược lại: "Sao không đoán là ta đến thăm ai đó?"

Việt Cẩm đưa tay vuốt lên bộ lông trắng bạc của con sói, tựa như không hề nghe thấy câu hỏi của hắn. Hắn cũng chẳng để bụng, lập tức chuyển sang chủ đề khác: "Dạo gần đây nàng sống không được thoải mái à? Ta thấy trong môn có tin đồn rằng tư chất của nàng không đủ, hơn nữa lại còn phải tỷ thí với Tả..." Hắn cau mày, "... Tả gì gì đó."

Vừa dứt lời, hắn lại gật gù, chất giọng có phần uể oải: "Nhìn nàng lúc này, đúng là tư chất chẳng ra làm sao cả."

Nghe những lời hàm ý châm chọc của hắn, Việt Cẩm không mảy may tức giận, nàng gật đầu bình thản khẳng định nghi vấn: "Ngày kia ta tỷ thí với Tả sư huynh trên đỉnh Thiên Đô."

Nam tử với khuôn mặt đẹp ma mị bỗng phát hiện người con gái trước mặt lại một lần nữa khiến hắn phải kinh ngạc, những lời không khách khí hắn nói sao nàng lại không làm bộ chẳng bận tâm, mà thậm chí thực sự nàng chẳng hề có ý đó. Vậy...

"Nàng chắc mình có thể thắng được Tả sư huynh sao?" Đường như hắn đang suy ngẫm về chuyện gì đó, tùy tiện hỏi một câu.

Việt Cẩm khẽ cười, đứng lên, đáp: "Ta đâu phải là thiên tài tuyệt thế, đương nhiên không cách nào thắng được."

Hắn nghe vậy không khỏi thờ người ra: "Vậy?"

"Có những việc bắt buộc phải làm." Việt Cẩm thong dong đáp.

Hắn chìm trong im lặng, còn chưa kịp nói gì thì đã thấy Việt Cẩm cúi người xoa đầu con sói rồi mỉm cười nói tiếp: "Lần trước huynh rất phóng khoáng, đợi hai ngày nữa tỷ thí xong, nếu còn việc gì cứ đến đây tìm ta là được."

Dứt lời, nàng liền quay người đi về phía cánh rừng.

Huynh? Hắn không khỏi cau mày với cách xưng hô này của nàng. Nhai Xế nhìn bóng lưng Việt Cẩm đang xa dần bỗng nói: "Nàng muốn thắng thì khó, nhưng nếu đổi lại là hắn thua..." Hắn nói với ý vị sâu xa, lại nhớ đến cách gọi "huynh" có thể chỉ bất kì ai kia của nàng, đột nhiên thấy khó chịu trong lòng, nói:

"Sau này nàng có thể gọi ta là Nhai Xế."

Việt Cẩm sững lại một chốc, trong mắt lóe lên thứ ánh sáng kì lạ, không phải vì chuyện thắng thua mà đối phương vừa nói, mà vì hai tiếng "Nhai Xế" đơn giản đến không thể đơn giản hơn kia.

Đương nhiên, những chuyện này Nhai Xế đều không hề hay biết, bởi trước khi Việt Cẩm quay người lại tất cả những ánh sáng kì lạ, phức tạp đã chìm sâu, tan biến thành hư vô trong đáy mắt của nàng.

Vàng trắng khuyết lơ lửng giữa bầu trời đêm, muôn ngàn vì sao tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt, nhẹ nhẹ, gió hiu hiu, lẫn trong tiếng xào xạc của cây cỏ là tiếng nước chảy hòa cùng tiếng côn trùng kêu rả rích.

Việt Cẩm trầm ngâm, lâu tới mức Nhai Xế gần như mất hết kiên nhẫn. Sau đó, hắn bỗng nghe thấy nàng nói: "Nhai Xế... Cái tên này nghe có vẻ quen quen."

Không nghĩ rằng đợi mãi cuối cùng lại nghe được câu này, Nhai Xế ngây ra một lúc rồi mới định thần được. Hắn liếm môi, huyết quang trong mắt đã trở nên nóng bỏng: "Ồ! Ta không biết là giờ còn có ai dám lấy tên là Nhai Xế đây."

Việt Cẩm rơi vào im lặng hồi lâu mới khẽ mỉm cười: "Vậy hắn là... ta đã nhớ nhầm rồi."

Nhai Xế nhìn Việt Cẩm.

Việt Cẩm lấy lại được vẻ ung dung trước đó, lại nói: "Về phần cuộc tỷ thí giữa ta và Tả sư huynh, huynh làm ơn không cần phải phí công."

Đồng tử của Nhai Xế trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, hắn nheo mắt nói: "Nàng sẽ thua?"

"Không thắng." Việt Cẩm bình thản nhắc lại.

"Tốt thôi." Nhai Xế gật đầu, nhẹ cười nói: "Vậy nếu nàng thắng..."

Nở một nụ cười tàn nhẫn, đầm máu thay cho những lời chưa nói hết, Nhai Xế quay mình bỏ đi, chỉ chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Việt Cẩm đứng đó, nhìn rất lâu về hướng Nhai Xế bỏ đi. Một lần nữa nàng nhìn bầu trời đêm xanh thẫm mới phát hiện chân trời đằng đông đã hiện màu trắng bạc.

Nàng cứ đứng bất động, mãi đến khi tiếng gầm gừ khe khẽ của con sói bên cạnh dần to mới đánh thức nàng tỉnh lại.

Thu hồi tầm mắt, nàng ngồi xuống, vuốt nhẹ đầu con sói trắng, một lúc sau mới khẽ lẩm bẩm như tự nói với chính mình: "Nhai Xế ư..."

Không ngờ lại có thể gặp được cố nhân. Hơn nữa lại còn gặp trong hoàn cảnh thế này.

Chương 3

Thiên Kiếm Môn dạo gần đây xảy ra chuyện lớn.

Không phải chỉ vì chuyện hai đệ tử nội môn tỷ thí. Mà là chuyện: cuộc tỷ thí giữa hai đệ tử nội môn trên đỉnh Thiên Đô là cuộc tỷ thí không màng sinh tử, nếu không phải là có mâu thuẫn hoặc thù oán không thể hóa giải thì những đệ tử nội môn của Thiên Kiếm Môn, những kẻ mà phóng mắt nhìn khắp thiên hạ đều là những thiên chi kiêu tử há có thể đem tương lai tươi

đẹp của mình ra làm trò đùa. Hơn nữa còn là cuộc tỷ thí giữa Việt Cẩm - một nữ đệ tử mới nhập nội môn chưa được mấy ngày, nghe đồn do nhờ quan hệ mới được vào, với Tả Ngôn Cháp - một người đã thành danh từ lâu.

Trận chiến với thực lực chênh lệch quá xa này đã thu hút tất cả mọi người, ai ai cũng chờ đợi ngày quyết đấu, khi còn cách trận tỷ thí nửa canh giờ, mọi người đã tập trung tầng tầng lớp lớp trên đỉnh Thiên Đô, đông như trảy hội. Tất cả đều chờ được tận mắt chứng kiến trận tỷ thí chênh lệch tuyệt đối, mấy chục năm mới có một lần.

Hai người tỷ thí đều không đến sớm, nhưng cũng chẳng ai đến muộn. Vừa qua giờ Ngọ, cả hai liền lần lượt xuất hiện.

Việt Cẩm đi bộ lên đỉnh Thiên Đô rồi vào trong trường đấu, còn Tả Ngôn Cháp xuất hiện hoành tráng hơn. Khi Việt Cẩm vừa lên đài chưa lâu, một luồng kiếm khí lạnh lẽo từ chân trời phía xa bay đến, nhẹ nhàng tiếp đất, nhanh như chớp mà nhẹ tựa thình không, bao nhiêu đó thôi cũng đủ thấy Tả Ngôn Cháp quả thực có cái để mà kiêu ngạo.

Hai người đứng đối diện trên đài chưa nói lời nào, đông đảo người xem dưới đài đã bắt đầu hô hào, gào thét, một số còn đưa lời thúc giục "Mau bắt đầu đi", số khác lại gào lên "Đặt cược nào, đặt cược nào"... âm thanh hỗn loạn, kiêu gì cũng có.

Thấy dưới đài nhốn nháo kêu gào đặt cược, trong mắt Việt Cẩm lóe lên tia lạnh lùng.

Phản ứng của Tả Ngôn Cháp trực diện hơn. Chỉ thấy hắn nhìn khắp một lượt dưới đài rồi vung kiếm, một chương "Sương Thiên Đổng Địa" giáng xuống khiến đám đệ tử phải ôm đầu kêu gào không ngớt.

Việt Cẩm nhìn chúng đệ tử dưới đài một lượt, kế đó ngẩng đầu nhìn Tả Ngôn Cháp, mỉm cười cất tiếng: "Ngôn sư huynh đến rồi! Nếu đã tỷ thí, bọn họ nói cũng không sai... Hay là đặt cược một chút nhỉ?"

Tả Ngôn Cháp nhìn Việt Cẩm hồi lâu: "Được lắm... Việt Cẩm phải không? Ta nhớ kĩ ngươi rồi." Ngữ điệu rất xa cách: "Lần này bất luận thắng hay thua, tất cả những ân oán trước đây đều xí xóa hết."

Việt Cẩm làm như không hiểu ý nhượng bộ trong lời nói của Tả Ngôn Cháp, cao giọng nói: "Tả sư huynh thấy cược gì thì tốt?"

Mắt Tả Ngôn Cháp ánh lên sự phẫn nộ, hắt hủ lạnh, đáp: "Nếu ta thua, từ nay về sau, ngươi ở chỗ nào, ta sẽ tránh xa ba xá^[1]!"

[[1]] Một xá bằng 30 dặm.

Việt Cẩm chẳng nghĩ ngợi nhiều, gật đầu đồng ý luôn: "Nếu muội thua cũng sẽ làm theo như vậy."

Nói xong, chỉ nghe một tiếng động rất lớn, hai thanh kiếm đồng thời xuất ra khỏi vỏ, kiếm khí như cầu vồng, đâm thẳng lên trời!

...

Cùng lúc đó, trái hăn với sự ồn ào, náo nhiệt trên đỉnh Thiên Đô, Cảnh Viên trên đỉnh Phi Loan vẫn giữ vẻ im lìm, lặng lẽ, chỉ có điều lúc này, đại sư huynh của Việt Cẩm đã tức giận đến biến sắc bởi tin vừa được báo:

"Thật chẳng có phép tắc gì cả!"

Nhị sư huynh cười khô: "Vân sư huynh không biết gì ư? Cuộc tỷ thí giữa tiểu sư muội và tứ sư đệ gần như đã truyền khắp Thiên Kiếm Môn rồi..."

Nhưng sự giận dữ ấy cũng chỉ hiện lên trong chớp mắt mà thôi, ngay lập tức, Vân Hàn Cảnh đã lấy lại sự bình tĩnh thường ngày: "Muội ấy không để lộ ra ngoài."

Người được gọi là muội này đương nhiên là Việt Cẩm.

Nếu Việt Cẩm không nói với Vân Hàn Cảnh về cuộc tỷ thí giữa mình với Tả Ngôn Chấp thì nhị sư huynh dù có chút tán thưởng nhưng cũng không lấy làm kì quái, nhưng một câu "không để lộ ra ngoài" của đại sư huynh lại khiến hấn sững sốt hồi lâu: "Tiểu sư muội chưa từng để lộ điều gì khác thường?"

"Chưa từng." Vân Hàn Cảnh đáp.

Biết khả năng quan sát của đại sư huynh nhạy bén, huynh ấy đã nói chưa từng thì chắc chắn là chưa từng. Nhị sư huynh nghe vậy cau mày lo lắng nói: "Ngôn sư đệ bình thường vốn không biết nể mặt ai cả. Lần này lên đỉnh Thiên Đô chỉ e sẽ thi triển toàn lực mà không quan tâm đến tu vi của tiểu sư muội..."

"Đã bắt đầu rồi à?" Im lặng một chốc, Vân Hàn Cảnh bất ngờ hỏi.

Nhị sư huynh nghe hỏi có đôi phần hồ thẹn: "Vâng. Đệ cứ nghĩ huynh biết nhưng không ngăn cản, cho nên..."

Cho nên không hề nói gì?

Vân Hàn Cảnh nhắm mắt lại rồi mở ra ngay, đáy mắt xanh ngọc lóe lên một tia sáng, đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

"Đại sư huynh?" Nhị sư huynh thấy thế ngạc nhiên, đuổi theo hỏi.

"Tới đỉnh Thiên Đô." Lời vừa mới dứt, kiếm ý đột ngột tăng lên, nhị sư huynh đang đứng cách sau mấy bước vừa nheo mắt lại đã thấy đại sư huynh Vân Hàn Cảnh ngự kiếm bay đi, mới đó đã mất hút giữa tầng không, chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

...

Cuộc tỷ thí trên đỉnh Thiên Đô diễn ra chưa lâu, mới bắt đầu được hai khắc. Nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, trường đấu vốn ồn ào náo nhiệt đã biến mất, tất cả chúng đệ tử đứng xung quanh đều im lặng như tờ, lặng lẽ dõi mắt về trung tâm trường đấu.

Từ phía chân trời, hai ánh kiếm bay nhanh như điện, lóe lên một cái rồi lần lượt đáp xuống phía sau đám đệ tử trên đỉnh Thiên Đô, không một tiếng động.

Có gã đệ tử đứng cuối bất giác ngoái đầu nhìn lại, cuống quýt hành lễ: "Đại sư huynh, Đình Viễn sư huynh!"

Vân Hàn Cảnh đi về phía trước, còn Hứa Đình Viễn mỉm cười, gật đầu với gã đệ tử kia, đồng thời đưa lời hỏi han: "Tình hình bên trong thế nào rồi?"

Gã đệ tử đáp khẽ: "Việt sư tỷ kém hơn Ngôn sư huynh nhiều, nhưng vẫn không hề bỏ cuộc, còn Ngôn sư huynh cũng chưa từng nương tay."

Hứa Đình Viễn thấy gã nói ba tiếng "Việt sư tỷ" rất thành tâm thành ý liền gật đầu. Lúc Đình Viễn nhìn về phía trước đã thấy đại sư huynh đi tới trước đài đấu, lúc này trên đài...

Cục diện vốn yên ả bỗng trở nên hỗn loạn, trên đài chỗ thì bị đóng thành băng, chỗ thì bị thiêu đến khét lẹt, lỗ chỗ mấy vết to tướng, chỗ thì bùn đất bắn đầy còn Việt Cẩm thì đang nhếch nhác tránh đông lại tránh tây. Không có thời gian lau những giọt máu tươi đang rơi vào mắt, Việt Cẩm chỉ có thể cố gắng mở to để tầm mắt vốn đã mờ hồ toàn màu đỏ của máu nhìn rõ hơn một chút.

Tả Ngôn Cháp đứng trên đài, Băng Lam trường kiếm bay lơ lửng trước mặt. Hắn đứng bất động, trong tầm mắt là vô số kiếm khí lạnh lẽo bắn ra từ giữa không trung, trong thoáng chốc, trên đài đầu đầy đặc kiếm khí, đan thành một kiếm võng màu băng lam. Tả Ngôn Cháp không sử dụng sát chiêu phân định sinh tử với Việt Cẩm, nhưng hết như những lời trước đây hắn nói, từ lúc bắt đầu, hắn chưa từng nương tay dù chỉ một lần.

Kiếm võng đã được dệt, trong đó, một số còn nhiễm máu tươi, là máu khi kiếm khí trong lúc bay lượn cắt lên người Việt Cẩm.

Tả Ngôn Cháp nhìn phía đối diện, không thấy người đâu, liền biết ngay Việt Cẩm đang sử dụng ẩn thân chú, song trong khoảng không gian hạn hẹp thì điều này chẳng có nghĩa lí gì cả.

Từ lúc bắt đầu tỷ thí, Tả Ngôn Cháp không nói tiếng nào. Khoảnh khắc này, hắn bỗng trầm giọng: "Nhận thua đi! Nếu vậy, tất cả những chuyện trước đây đều xí xóa hết."

Trên đài đầu trống trải vẫn không xuất hiện bất cứ thay đổi nào.

Tả Ngôn Cháp bắt đầu mất kiên nhẫn, tay vung lên, kiếm võng đủ lớn để phong tỏa cả đài đầu đang lơ lửng trên không trung từ từ hạ xuống. Trong ánh sáng, từng mảng sương trắng giữa tầng không rơi xuống, chỉ trong chốc lát đã đóng thành một lớp băng mỏng trên mặt sàn đấu.

Bỗng vô số tia sáng đỏ thình lình xuất hiện khắp bốn phía, rọi thẳng vào kiếm võng, đồng thời nổ tung, trong tiếng nổ ầm ầm, một đám sương trắng khổng lồ bay lên, bao phủ khắp trường đấu.

Giữa đám sương trắng ấy, Tả Ngôn Cháp đứng bất động. Đột nhiên, mặt hắn trở nên giận dữ, hừ lạnh buông một câu: "Thật không biết sống chết!"

Dứt lời, hắn đột ngột thu lại kiếm võng đang lơ lửng giữa không trung, và đương nhiên cũng cuốn theo cả đám sương trắng đang lan khắp trường đấu kia luôn. Băng Lam trường kiếm lộn một vòng giữa không trung rồi bay về phía sau lưng, nơi có pháp lực dao động với một khí thế mạnh mẽ không ai tưởng tượng nổi.

Bỗng Tả Ngôn Cháp hốt hoảng, trường kiếm trên không vốn được điều khiển bằng ý nghĩ cũng theo đó mà dừng khựng lại. Khi màn sương trắng bắt đầu tan, Tả Ngôn Cháp nhìn thấy một cái bóng lướt qua trước mắt!

Trong mắt hắn hiện lên vẻ tập trung cao độ, xen vào đó là một chút tán thưởng. Không biết Tả Ngôn Cháp làm động tác gì, chỉ thấy Băng Lam trường kiếm vốn đã lướt ra sau lưng bỗng dừng biến mất rồi thình lình xuất hiện phía trước mặt hắn.

Lần đầu tiên Tả Ngôn Cháp đưa tay cầm kiếm, Băng Lam kiếm trong tay hắn tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ. Hắn lại lần nữa lên tiếng: "Nhận thua đi! Tất cả những chuyện trước đây..."

Rồi, giọng nói của Tả Ngôn Cháp bỗng ngưng im bật!

Không chỉ bởi pháp lực của đối thủ vốn dao động một cách yếu ớt bỗng trở nên mạnh mẽ tựa như nước biển cuộn cuộn, không cách nào ngăn cản, mà còn vì cái bóng lướt qua kia lại một lần nữa xuất hiện, xuyên qua trường

kiếm trên tay hắn không gặp bất cứ trở ngại nào, và hơn hết là bởi cái lạnh lẽo đột ngột lao tới phía sau gáy.

Hai mắt Tả Ngôn Cháp bỗng trợn trừng.

Sương trắng tan đi, trên đài lặng ngắt, tiếng nước tí tách nhỏ giọt cũng bởi vậy mà nghe càng rõ.

Mùi máu tanh lan tỏa trong không khí. Là máu trên người Việt Cầm, trán, má, cánh tay, chân, và cả ngực... Thanh Băng Lam trường kiếm đã đâm vào ngực Việt Cầm, xuyên qua sau lưng.

Thứ chất lỏng màu đỏ tươi ấy tràn ra từ miệng vết thương, chảy dọc theo thân Băng Lam kiếm, từng giọt, từng giọt tí tách, càng lúc càng nhiều, chẳng mấy chốc, trên mặt đất đã xuất hiện một vũng máu nhỏ.

Tả Ngôn Cháp cuối cùng cũng động đậy. Hắn nắm chặt trường kiếm trong tay, đầu khê nghiêng. Một tia máu đột ngột xuất hiện trong tầm mắt.

Tả Ngôn Cháp bắt chập vết thương sau gáy, nhìn trường kiếm đang gác trên cổ mình, rồi lại cúi đầu nhìn trường kiếm trong tay, cuối cùng, hắn ngẩng đầu nhìn Việt Cầm đang đứng trước mặt.

Việt Cầm cười. Trong đôi đồng tử đen như mực lóe lên sự sắc bén đến rợn người, sự sắc bén ấy không lạnh lẽo như băng, nhưng so với cái lạnh của băng thật khiến người ta cảm thấy bức bách khó chịu hơn nhiều. Bởi cái lạnh đó như tích tụ từ tất cả tảng băng trầm tích cộng lại, lại có thêm sự cô chấp và nóng bỏng thiêu đốt.

Tả Ngôn Cháp thấy người trước mặt bắt đầu ho, mỗi lần ho đều phun ra máu.

Hắn còn nghe thấy một câu, nhẹ nhàng mà lạnh lẽo, vương vẩn vào tận cốt tủy:

"Ngôn sư huynh, huynh chết rồi!"

...

Trên đỉnh Thiên Đô lặng ngắt như tờ, trong đám người chăm chú theo dõi trận tỷ thí, có người thì nghi hoặc, có người thì khâm phục, nhưng tất cả đều không hên mà cùng im lặng, nín thở chờ đợi. Bỗng một giọng nói lạnh lẽo phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

Sắc mặt Vân Hàn Cảnh bình thản như mặt nước tĩnh lặng, không thấy hắn làm động tác gì, chỉ thấy hắn bay lên, cách mặt đất khoảng một trượng, rồi phát tay áo một cái đánh nát thanh kiếm đang gác sau gáy Tả Ngôn Cháp của Việt Cẩm ra, đồng thời cũng làm chấn gãy Băng Lam trường kiếm đang đâm ngang ngực Việt Cẩm của Tả Ngôn Cháp.

Việt Cẩm lão đảo, lùi ra sau mấy bước, cổ nén để không nôn ra máu.

Ánh mắt Vân Hàn Cảnh sắc như lưỡi dao, lạnh lùng nhìn thẳng vào Việt Cẩm và Tả Ngôn Cháp: "Hai người các ngươi làm gương cho đệ tử ngoại môn thế này đây à?"

"Đại sư huynh." Hứa Đình Viễn đứng bên cạnh Vân Hàn Cảnh này giờ, khề lên tiếng nhắc nhở, ý muốn bảo Vân Hàn Cảnh đừng nghiêm khắc quá.

Ánh mắt Vân Hàn Cảnh dừng lại trên người Hứa Đình Viễn, không sắc bén, thậm chí không nghiêm khắc như khi nhìn Việt Cẩm, nhưng Hứa Đình Viễn lại có cảm giác như bị tạt một thùng nước lạnh giữa ngày đông giá rét, lạnh từ đầu đến chân.

Không dám nói thêm một lời, Hứa Đình Viễn lẳng lặng lùi ra sau mấy bước, vừa đứng lại liền nghe thấy tiếng Vân Hàn Cảnh vang lên, không còn sự giận dữ nhưng nghe cực kì lạnh lẽo:

"Là ai đòi tỷ thí trước?"

"Là muội, thừa đại sư huynh." Việt Cẩm bước lên phía trước, vì ngực bị kiếm đâm nên nàng không chấp tay hành lễ mà chỉ khẽ cúi người.

Nét mặt Vân Hàn Cảnh hết sức bình thản, gật đầu nói: "Hay lắm. Không tôn trọng trưởng bối, không thương xót đồng môn, tự đi động băng phách suy ngẫm một tháng." Tiếp đó quay sang Tả Ngôn Cháp: "Đệ cũng trở về đóng cửa nửa tháng tự kiểm điểm lỗi lầm bản thân."

Đám đông dưới đài rơi vào trạng thái nhốn nháo. Trong khi, Việt Cẩm và Tả Ngôn Cháp chìm trong im lặng.

Hai trạng thái tâm trạng đối lập ấy đối với Vân Hàn Cảnh mà nói chẳng đáng bận tâm, bởi thời khắc lời vừa nói ra, hắn đã ngự kiếm bỏ đi, không để những chuyện còn lại lọt vào tầm mắt.

Lúc này, Việt Cẩm mới quay sang hành lễ với Tả Ngôn Cháp - kẻ vẫn im lặng từ đầu đến cuối - nhưng nàng không cúi người như với Vân Hàn Cảnh, mà chấp tay, khom lưng: "Đa tạ sư huynh đã hạ thủ lưu tình, lúc này là muội gặp may. Hồi đó muội mới vào nội môn, nhất thời nông nổi, nói đùa, mong sư huynh lượng thứ, không tính toán chấp nhặt với muội."

Người vừa cử động, chạm đến vết thương, toàn thân máu tươi trộn lẫn với mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm cả lưng Việt Cẩm.

Tả Ngôn Cháp trầm mặc một hồi rồi phát tay, đột ngột phát chương chân nát trường kiếm trong tay. Chỉ nghe thanh kiếm kêu lên một tiếng ai oán,

ánh sáng băng lam lưu luyến, quán quýt Tả Ngôn Cháp một lát rồi tan biến vào hư không. Tả Ngôn Cháp lạnh nhạt nói: "Thua là thua, không có thứ gọi là may mắn. Đồng ý là đồng ý, không có chuyện nói đùa. Ta đã nói sau này thấy ngươi sẽ thôi lui ba xá, đợi đóng cửa kiểm điểm xong, chỉ cần ngươi còn ở trong môn ta sẽ không trở lại. Chỉ có điều, ba năm sau ngươi có dám cùng ta đấu một trận hay không?"

Nói đến câu cuối cùng, ngữ điệu cùng sắc mặt Tả Ngôn Cháp cực kỳ nghiêm túc.

Việt Cẩm gật đầu nhẹ đáp: "Sư huynh có lời, sư muội đương nhiên xin tuân mệnh."

Nghe câu trả lời, Tả Ngôn Cháp đáp một tiếng "Được", rồi cầm trường kiếm chỉ còn mỗi chuôi, một mình bước từng bước xuống núi.

Đám đông sau đó cũng tự nhiên giải tán.

Ở một góc khuất không ai chú ý, Hứa Nham nhìn Việt Cẩm đang đứng trên đài rồi lại nhìn Tả Ngôn Cháp đang từng bước đi dõng xuống núi, quay sang nói khẽ với nữ tử đứng cạnh: "Sau này đừng có dây vào ả ta."

Nữ tử đứng cạnh hẳn nghe vậy kinh ngạc kêu lên: "Sư huynh!"

Hứa Nham không nhìn nữa, trầm tư giây lát, một hồi sau hẳn mới cất giọng nói: "Mức độ lời đồn lãn này chắc vẫn nằm trong phạm vi có thể tha thứ. Muội không cần thêm động tác gì nữa đâu, chỉ cần làm như không có chuyện gì, sau này cũng coi như không quen ả ta là được."

Nữ tử đứng cạnh Hứa Nham chính là người đi cùng hẳn tới gặp Việt Cẩm lần trước, sắc mặt nàng ta thoáng thay đổi, nói: "Muội chỉ là bất bình thay cho huynh. Năm đó huynh chiếu cố ả ta như thế, ả..."

"Tả sư huynh cũng sắp đi rồi!"

Hứa Nham đột nhiên cao giọng khiến nàng ta nhất thời không nói tiếp được nữa. Chỉ nghe Hứa Nham hạ giọng: "Chẳng qua chỉ là chuyện một con linh thú! Vốn chỉ cần nói vài ba câu coi như qua chuyện, kết quả thì sao? Không tính chuyện ả ta làm ầm lên tận đỉnh Thiên Đô, chỉ riêng một trận tỷ thí vốn không tạo chút hồi hộp nào, đến cuối cùng, Tả sư huynh không chỉ thất bại để người ta chà đạp, mà chuyện còn ầm ĩ đến nỗi không thể ở lại sư môn... Ả ta vốn có năng lực, lại đủ nhẫn tâm, thậm chí dám ra tay. Muội muốn liều với ả? Muội lấy gì để liều với ả đây?"

Nàng ta nghe những lời đó xong rốt cuộc không hé răng nói thêm một lời nào nữa.

Cuộc đối thoại nơi góc khuất ấy rốt cuộc cũng chỉ là một nét nhún nhả không chút ảnh hưởng đến đại cục.

Việt Cẩm nhìn bóng lưng Tả Ngôn Chấp một lúc rồi bước xuống khỏi đài đấu, bỗng có một đám đệ tử vây đến, tranh nhau đưa tay ra muốn đỡ nàng.

Việt Cẩm mỉm cười, đang định nói gì đó, bỗng như có linh tính mách bảo, nàng nghiêng đầu lại thì thấy trong đám đông cách đó không xa, một nam tử với mái tóc đen và đôi đồng tử màu máu đang đứng đó, vẻ mặt mơ hồ, chỉ duy nhất đôi đồng tử màu máu cười mà như không pha lẫn nét lạnh lùng, khiến người ta nhìn rồi nhớ mãi không quên.

Đôi mắt chỉ trong chớp mắt.

Giây tiếp theo, nam tử ấy biến mất như chưa từng tồn tại, còn Việt Cẩm cũng đã thu lại tầm mắt, đi theo Chấp Pháp đệ tử đến chỗ mà mình từng rất

quen thuộc – động băng phách.

...

Thời gian ba tháng không dài cũng chẳng ngắn, dài đủ để Thiên Kiếm Môn nổi phong vân khắp chốn, ngắn không đủ để động băng phách có bất cứ thay đổi nào.

Sau khi nhận các loại dược liệu trị thương từ tay Cháp Pháp đệ tử, Việt Cẩm bước vào động băng phách, sử dụng đan dược để áp chế thương thế rồi xử lí qua các vết thương trên người, xong xuôi, nàng không ngồi xuống điều chỉnh hô hấp mà bước về phía hàn tuyến.

Cái lạnh thấu xương nhanh chóng xâm nhập toàn thân. Từng sợi hàn khí tràn vào theo miệng vết thương, đầu tiên là đau đớn như bị kim châm, rồi trong nháy mắt đã chuyển thành cảm giác tê dại tận sâu trong xương tủy. Việt Cẩm nhắm hai mắt lại.

Trong không gian tĩnh mịch, trên dòng sông mà nàng đã bơi qua bơi lại hàng trăm, hàng ngàn lần, Việt Cẩm đang bơi về phía trước, đến nơi có hoa Băng Phách sinh trưởng. Nàng đi đến phía cuối biển ánh sáng lam lập lòe, cúi xuống lấy một đóa hoa Băng Phách từ một góc chết.

Đó là một đóa hoa mười bảy cánh, có tuổi một nghìn bảy trăm năm.

Việt Cẩm khoanh chân ngồi xuống. Nàng nhìn đóa Băng Phách trong tay một lúc, đột nhiên giữa lòng bàn tay bùng lên một ngọn u hỏa (lửa địa ngục) màu xanh. Ngọn lửa nhanh chóng khiến hoa Băng Phách tan thành chất lỏng rồi thứ chất lỏng này dần cô lại thành một viên thuốc màu trắng đục.

Viên thuốc chỉ lớn độ quả nhãn, không có mùi thơm mát mà đan dược bình thường tỏa ra khi được luyện thành, ngược lại, viên thuốc này lại tỏa ra thứ mùi thum thum của thức ăn ôi thiu, khiến người ta muốn nôn ọe.

Lúc luyện thành đan dược nàng liền há miệng, thở nhẹ một hơi, dù sao mùi vị của đan dược nàng luyện thành mấy năm gần đây cũng chẳng ngọt ngào, thơm tho gì. Nhưng lần này đan dược có vị đắng. Rất đắng. Đắng từ cổ họng, đắng tận đáy lòng.

...

Mặt trời đã ngả về Tây, chút ánh sáng le lói cuối ngày nhuộm bầu trời thành một màu cam đỏ, như sắc đỏ hây hây trên đôi má mỹ nhân, cực kì đẹp đẽ, mỹ lệ.

Trong Cảnh viên, Vân Hàn Cảnh đang ngắm một bức họa. Ánh nắng lọt qua khe cửa sổ rọi vào làm bức họa trước mặt hắt hắt như được phủ thêm một lớp vàng nhàn nhạt, nhưng vẫn không giấu đi được vài chỗ hoen ố, cũ kĩ.

Bức họa vẽ cảnh non nước bên một dòng sông băng. Ánh mắt Vân Hàn Cảnh thoảng thất thần, dường như nhìn rất chăm chú cảnh non nước, nhưng thực ra hắt hắt đang nhìn con dấu lạc khoản ở góc phía trên bên phải của bức họa.

Điền Xá lão nhân.

Và cả Cẩm Tâm.

"Đại sư huynh có ở đây không? Việt Cẩm xin cầu kiến." Bên ngoài vọng vào tiếng của Việt Cẩm.

Ngón tay thon dài của Vân Hàn Cảnh dừng lại nơi hai chữ viết cực kì non nớt bằng mực rồi cuộn bức họa lại, lên tiếng: "Vào đi."

Việt Cẩm y lời bước vào: "Không biết đại sư huynh gọi Việt Cẩm đến có gì phân phó?"

"Giờ ta phải đến Vân Hồ Cư." Vân Hàn Cảnh gần như không hề dừng lại, nói tiếp: "Muội đi cùng ta."

Việt Cẩm hoàn toàn sửng người, còn chưa kịp nói gì thì nàng đã thấy Vân Hàn Cảnh ra khỏi Cảnh viên, ngựa kiểng bay đi. Việt Cẩm bất đắc dĩ, chỉ còn cách đi theo. Và cuộc hành trình theo chân ấy kéo dài suốt một đêm.

Suốt dọc đường, hai người không nói với nhau một tiếng nào, đến khi tới Vân Hồ Cư, Vân Hàn Cảnh mới thu lại trường kiếm, đi thẳng về phía Tinh Xá (*nơi ở của các đạo sĩ tu chân*) trong hồ, dọc đường các hạ nhân liên tục hành lễ với hấn. Việt Cẩm không được đãi ngộ như Vân Hàn Cảnh, lại vì chậm một bước nên nàng đành giương mắt nhìn Vân Hàn Cảnh bước vào rồi mất hút. Sau đó một hạ nhân trong Vân Hồ Cư lịch sự mời nàng đến một căn phòng nhỏ, dâng trà.

Trà... Việt Cẩm ôm một bụng lép kẹp, sau hồi cân nhắc, nàng quyết định lát nữa sẽ mặt dày hỏi xem chỗ này có thứ gì ăn không.

Ừm, nếu có thể ăn no thì tốt nhất.

...

Đầu xuân, tiết trời hãh còn se lạnh, nhưng ánh nắng ấm áp đã phần nào xua tan đi cảm giác lạnh se se. Ánh nắng trải đều khắp chốn, rọi xuống những gợn sóng lăn tăn trong trẻo trên mặt hồ như dát bạc.

Lúc này, Vân Hàn Cảnh và chủ nhân của Vân Hồ Cư ngồi trong đình. Chủ nhân của Vân Hồ Cư nhìn bề ngoài khoảng chừng hai mươi tuổi, dung mạo tuấn tú, cũng mặc đồ trắng, nhưng không phải thứ màu trắng lạnh lẽo như Tả Ngôn Cháp, mà là thứ màu trắng nhã nhặn, dịu nhẹ, không vương một hạt bụi, tựa như đôi đồng tử sâu thẳm thẳm của chính chủ nhân nó vậy.

"Tâm người không tĩnh." Chủ nhân Vân Hồ Cư không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

Vân Hàn Cảnh cũng không kiêng kị gì đáp: "Gặp lại cô nhân."

Chủ nhân của Vân Hồ Cư gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Cho nên?"

"... Nói chung là ta đã sai rồi." Vân Hàn Cảnh nói: "Lúc đầu nếu không để nàng ấy vào nội môn..." Hắn khẽ nhắm mắt lại.

Chủ nhân Vân Hồ Cư châm trà cho cả hai, ngừng một lát, khẽ cười nói: "Nếu không để nàng ấy được như ý nguyện thì sẽ thế nào?"

"Nàng ấy sẽ rời khỏi Thiên Kiếm Môn." Vân Hàn Cảnh buông một câu, giọng điệu cực kỳ chắc chắn.

"Giữa hai thứ bất lợi thì phải tránh nặng tìm nhẹ." Lời nói của chủ nhân Vân Hồ Cư cũng rất khoan thai, nhẹ nhàng, từ tốn hết như cảm giác hắn mang lại cho người đối diện khi nói chuyện với mình vậy. Nói xong, hắn dừng lại một lát, rồi tiếp lời: "Tại sao chưa bao giờ người nói với ta chuyện này?"

Vân Hàn Cảnh trầm mặc đáp: "Chuyện xảy ra từ rất lâu rồi. Nàng là giọt máu duy nhất còn sót lại của một vị trưởng bối ta quen. Trước đây ta im lặng không nói là muốn, nếu có thể suôn sẻ một đời..." Giọng hắn trở nên

khẽ khàng, vẻ lãnh đạm trên khuôn mặt bỗng được thay bằng nét cô đơn hiếm có, "... là tốt nhất."

Trong đình nhất thời tĩnh lặng như tờ. Sau một hồi cân nhắc, chủ nhân Vân Hồ Cư nói: "Nàng hiện tại?..."

Vẻ mặt Vân Hàn Cảnh hết sức lạnh nhạt, là thứ lạnh nhạt được sinh ra vì do quá thất vọng, có lẽ cũng bởi bản thân cảm thấy vô năng: "Ta vốn tưởng nàng ấy chỉ có chút tâm kế, nhưng bây giờ xem ra phải nói là ngoài mặt dịu dàng nhưng trong lòng đầy tính toán, mưu mô. Con đường tu luyện cũng đã sớm nhập tà đạo, sau này đừng nói đến trường sinh, chỉ e đến tuổi thọ bình thường của phàm nhân cũng không được."

Chủ nhân Vân Hồ Cư lặng nghe mà không đưa ra bất kì ý kiến nào. Loại chuyện thế này, đến cả Vân Hàn Cảnh vốn luôn chú ý mà cũng bó tay, huống hồ là người chỉ được nghe Vân Hàn Cảnh kể sơ qua như hấn.

Về điểm này, không chỉ chủ nhân Vân Hồ Cư hiểu rõ mà Vân Hàn Cảnh cũng hiểu. Thực ra, mục đích hấn đến đây không phải để tìm chủ nhân Vân Hồ Cư thương lượng, mà chỉ muốn tìm một người để trò chuyện, giải bày... Chỉ cần là người, phàm có chuyện không thể nói ra, dù cuối cùng có nói hay không thì tận đáy lòng đều mong muốn được giải bày cùng một ai đó.

Tiếp đó, quả nhiên Vân Hàn Cảnh không nói nữa. Chỉ cùng với nam tử ngồi đối diện hàn huyên về những chuyện lật vạt khác, chơi thêm một ván cờ rồi đứng dậy cáo từ.

Chủ nhân Vân Hồ Cư đứng dậy tiễn khách, đến cây cầu chín khúc bên ngoài đình, hấn đột ngột lên tiếng: "Còn nhớ năm đó nàng ra sao nữa không?" Thấy Vân Hàn Cảnh quay đầu lại nhìn, chủ nhân Vân Hồ Cư mỉm cười, "Tính cách của con người dù thay đổi, nhưng đều phải từ từ mà thành. Hiểu được rồi thì mới có tiền đề mà xử lý mọi việc."

Vân Hàn Cảnh chìm trong im lặng, gặp một hạ nhân đi qua trước mặt liền tiện thể hỏi xem Việt Cẩm đang ở đâu, đồng thời nhớ lại tình cảnh năm đó.

Gã hạ nhân kia chỉ là một tiểu đồng mười một, mười hai tuổi, nghe hẳn hỏi liền thật thà đáp: "Cô nương đến cùng ngài bảo: chân quân giảng đạo là chuyện đại sự, các phái đều có người đến, để muện chỉ e không còn chỗ, bởi vậy đã đến trần sắp xếp trước rồi."

Tiểu đồng vừa nói xong, Vân Hàn Cảnh cũng đồng thời nhớ lại ấn tượng của mình đối với nàng trong mấy lần gặp thoáng qua năm đó.

Hồn nhiên, xinh xắn, ngang ngạnh, hơi càn quấy, lạc quan, vui vẻ.

...

Lại nói, Việt Cẩm không ngồi đợi Vân Hàn Cảnh đã một mình đi đến trần Lạc Phượng cách đó mười mấy dặm. Tối hôm qua chẳng chuẩn bị gì, bay một mạch cả đêm, thẳng đến Vân Hồ Cư, nàng vẫn chưa hiểu Vân Hàn Cảnh rốt cuộc là có ý gì. Cho mãi đến khi tiểu đồng dâng trà kể với nàng rằng gần đây có việc nên nơi này không yên tĩnh lắm.

Không yên tĩnh lắm?

Nhất thời, Việt Cẩm mới nhớ ra chân quân thường mười năm giảng đạo một lần ở trần Lạc Phượng, chẳng phải vừa hay chính là vào mấy ngày này sao?

Sau đó, Việt Cẩm nhớ tới thói quen thường ngày của Vân Hàn Cảnh, hiểu rằng đối phương tám chín phần là dẫn nàng đến nghe chân quân giảng đạo, nhất thời cảm kích trong lòng, lập tức không chần chừ, lưu lại mấy câu

rời rời Vân Hồ Cư, đi trước đến trấn Lạc Phượng để sắp xếp hành trình, một là để lấy lòng Vân Hàn Cảnh, hai là vì bình thường nàng không thích ngồi không chờ đợi.

Đương nhiên, những chuyện mà nàng không thích có rất nhiều, nếu muốn kể ra thì có nói suốt cả tối cũng chẳng thể hết được.

Gió núi rít từng cơn, nơi thâm sơn không một bóng người, cỏ cây đung đưa trước gió, phát ra những tiếng kêu xào xạc.

Việt Cẩm không ngự phi kiếm, suy cho cùng, đối với phạm nhân mà nói thì ngự kiếm quá phô trương, hơn nữa trấn Lạc Phượng cách chỗ nàng cũng không xa lắm, vừa hay nàng cũng muốn đi bộ để yên tĩnh một lúc.

Chỉ có điều, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Lúc này trong rừng, gió lạnh thổi khắp bốn phía, có rất nhiều đám lửa màu xanh lục thoát ẩn thoát hiện.

Việt Cẩm dừng bước, lớn tiếng quát: "Ra mau."

Khu rừng chìm trong tĩnh lặng, chỉ có tiếng kêu ù ù thê lương của gió, như lời thì thầm của những bóng ma.

Việt Cẩm nhíu mày, giọng đã lạnh như băng: "Không muốn xuất hiện thì tránh ra. Ai đi đường này, coi như chưa gặp mặt!"

Cây cỏ xung quanh bỗng rung lắc như sắp đổ, khiến cho khí trời vốn đã âm u lại càng thêm âm trầm, u ám. Gió lạnh không biết từ đâu gào thét quét tới, quát lên người cảm giác như bị dao rạch lên từng thớ thịt.

Việt Cẩm đứng tại chỗ, vẻ mặt hết sức thờ ơ, để mặc cho gió thét gào thổi tới, nhưng đến cả góc áo nàng cũng chưa từng lay động. Nét mặt Việt Cẩm thoảng giãn ra, nàng lặng lẽ tiếp tục đi về phía trước. Cũng chính khoảnh khắc đó, dị biến phát sinh! Chỉ thấy vô số dây leo thành linh chui lên khỏi mặt đất, điên cuồng lao thẳng tới như muốn trói Việt Cẩm! Trong nháy mắt, cả một đám dây rậm rạp khí thế che phủ cả bầu trời dường như muốn cuốn lấy nàng.

Đi thêm vài bước, Việt Cẩm nổi giận, khẽ quát một câu "Không biết sống chết!", rồi không buồn ngoái đầu, nàng chỉ khẽ đưa tay ra đằng sau bắt lấy, chỉ thấy năm ngón tay trắng ngần bỗng chốc mọc ra những móng vuốt sắc nhọn, dài cả thước, trên móng có ánh sáng đỏ nhàn nhạt vờn quanh, thậm chí móng tay còn chưa chạm vào những dây leo sần sùi đã khiến chúng ngọn thì đứt đoạn, ngọn thì thối lui. Rất nhanh sau đó nàng thu tay, một gã nam tử bị nàng tóm cổ xách lên.

Bị lôi ra từ trong bóng tối, gã nam tử gầy đét nhưng khá tuấn tú có phần lão đảo, cuống quýt cầu xin: "Thượng, thượng tiên tha mạng! Tiểu nhân bị lòng tham che mờ mắt nên mới dám làm càn như vậy, mong thượng tiên cho, cho tiểu nhân một cơ hội!"

Móng vuốt trên tay Việt Cẩm biến mất, bàn tay lại đẹp đẽ trắng ngần, Việt Cẩm cất giọng châm chọc: "Cơ hội?"

Nói xong, tay nàng dụng lực.

Sắc mặt gã tiểu yêu tím như gan lợn, thều thào một cách khó khăn: "Thượng tiên... tha mạng... tiểu nhân... cũng là bất đắc dĩ..."

Đứt lời, hắn cảm giác lực bóp trên cổ họng mình khẽ nói ra một chút, vội vội vàng vàng hít lấy hít để không khí, nói thật to, "Thực ra, vì tiểu nhân không sống nổi nữa nên mới bí quá hóa liều!"

Năm ngón tay đang túm lấy cổ họng tên tiểu yêu lại được nới lỏng thêm chút nữa: "Bí quá hóa liều? Ta lần đầu nghe thấy yêu quái hình dung việc ăn thịt người như thế đây."

Gã tiểu yêu cười gượng: "Thượng tiên minh giám, tiểu nhân là người, chỉ là từng bị yêu quái hãm hại nên mới biến thành bộ dạng người không ra người, yêu không ra yêu thế này... Tiểu nhân luôn mong có thể biến trở lại làm người phàm..." Miệng hấn lẩm bẩm, nhưng ánh mắt lại hơi cúi xuống, bàn tay đặt trên dây leo như một con rắn đang từ từ bò lên phía trước trong đám cỏ khô.

"Thật sao?" Việt Cẩm lãnh đạm hỏi.

"Là thật, là thật!" Hấn ta liền thoáng, hai mắt lại lén liếc về phía đám cỏ, thấy sợi dây leo kia đang từng chút, từng chút một tiếp cận Việt Cẩm, từng chút, từng chút một...

"Vèo" một tiếng, sợi dây leo trong đám cỏ bật lên, đâm mạnh vào hậu tâm Việt Cẩm.

Dường như Việt Cẩm không hề phát giác, nàng nhìn chăm chú vào gã nam tử trước mặt, nhưng khóe miệng như thể đang nhếch lên.

Vậy mà đã thành công rồi ư? Hấn ta thoáng nghi hoặc, nhưng ngay sau đó, hàn quang nhanh như chớp nhá lên cùng cơn đau dữ dội đột ngột từ trước ngực lan đến khiến hấn hiểu ra mọi chuyện.

"Đợi, đợi chút!" Sợi dây leo "bịch" một tiếng rơi xuống đất, gã lớn tiếng kêu la, toàn thân không ngừng run lẩy bẩy. Hấn giờ tay định chạm vào thanh trường kiếm đang đâm trước ngực, nhưng thanh trường kiếm ấy đã từ từ rút ra...

Bỗng chốc, hấn nhớ lại tình cảnh mình bị bắt lúc trước, đột ngột gào lên:

"Đợi chút, ngươi không phải là người, ngươi là... bán yêu!"

Trường kiếm khẽ dừng lại, kể đó lạnh lẽo rút ra khỏi cơ thể hắn.

Hai mắt gã nam tử trợn trừng, vẻ mặt kinh hoàng, dường như không dám tin mình đã chết như thế.

Việt Cẩm đứng lặng một lát, khẽ nói: "Không ngờ một tiểu yêu mà cũng có kiến thức như vậy... Thật quá bất cần." Ân đường nàng thoáng hiện lên sự lạnh lẽo, "Vậy thì không thể để người chuyển thế đầu thai được."

Lời vừa thốt ra, nàng vung kiếm lên, hồn phách vừa chui ra từ thân thể dưới đất tức thì bị cắt làm hai nửa.

...

Trần Lạc Phượng nằm ở Hoài Bắc, thuộc Bồ Thành, nắm vị trí chính giữa Thần Châu. Do đó, nơi này rất được các tu sĩ yêu thích, không nói đến chuyện trong diện tích mấy chục dặm xung quanh đều được hạ phù chú khiến yêu tộc phải kiêng kị, thậm chí đến cả đại sư của giới tu đạo - chân quân giảng đạo mười năm một lần - cũng được tổ chức ở trần Lạc Phượng này.

Lúc này, Việt Cẩm đang ở tửu lầu lớn nhất của trần.

"Ông chủ cho hỏi, còn phòng trống nào không?"

Đang cúi đầu gảy bàn tính, chương quay ngang đầu, nở một nụ cười thân thiện: "Cô nương đi một mình à?" Vừa nói, ông ta vừa liếm ngón tay, bắt đầu giở sổ ghi chép ra xem.

Việt Cẩm khẽ cười, đáp: "Hai người! Ta còn một người đồng hành nữa. Ông chủ cho ta hai phòng."

Chưởng quầy "Ồ" một tiếng, cúi đầu một chốc kiểm tra, nói: "Phòng thượng đẳng Giáp Tứ, Giáp Ngũ, ở gần hậu hoa viên, mở cửa sổ là có thể ngắm cảnh sắc tuyệt vời vẫn còn, cô nương thấy thế nào?"

Việt Cẩm vừa định mở lời đồng ý, chợt nhớ ra: "Tiểu viện có còn không?"

Chưởng quầy thoáng sững người, sau đó nhanh nhẹn đáp: "Còn thì vẫn còn, nhưng chỉ còn một cái cuối cùng Mai Uyển. Nhưng cô nương chỉ có hai người, thuê cả uyển e hơi lãng phí."

"Không sao, ta chọn cái này." Việt Cẩm nói xong liền đưa tiền trợ cho ông chủ trước năm ngày.

Mở cửa làm ăn buôn bán đương nhiên không thể đẩy khách đi, chưởng quầy nghe Việt Cẩm nói vậy cũng không nói gì thêm, gọi tiểu nhị dẫn Việt Cẩm ra hậu viện.

Việt Cẩm phát tay tỏ ý không phải vội, rồi quay sang chưởng quầy hỏi: "Quý điểm có thể giúp ta lấy nước trong đầm Chân Quân và thu mộc được không?"

Nước đầm Chân Quân thì biết, nhưng thu mộc? Chưởng quầy hoài nghi hỏi: "Thu mộc là cái gì?"

"Cây Dương Thu sinh trưởng được mười năm." Việt Cẩm trả lời.

Chưởng quầy nghe vậy tức thì gãi đầu: "Nước hồ Chân Quân thì tất cả mọi người đều có thể lấy được, nhưng cô nương nghe lão nói một câu này, nước hồ Chân Quân nghe đồn là trị được bệnh, người không tin thì không uống, người tin thì nên tự đi lấy thì hơn, ở ngay trên ngọn núi ngoài kia

thôi, cũng không xa lắm. Còn về phần cây Dương Thu sinh trưởng mười năm, trên núi quả thật trồng rất nhiều cây Dương Thu, nhưng nếu muốn tìm cây mười năm tuổi thì..."

Chưởng quầy đang định thể hiện sự bất đắc dĩ của mình thì thấy một đỉnh bạc thành linh xuất hiện trên mặt quầy.

Lời chưa nói xong bỗng nhiên đổi hướng, chưởng quầy cầm đỉnh bạc lên, cười nói niềm nở, không ngừng bảo Việt Cẩm cứ yên tâm, ông ta nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Việt Cẩm khẽ gật đầu, gọi một ấm trà rồi ngồi xuống một vị trí bên cạnh cửa sổ lầu hai, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà, chăm chú nhìn dòng người qua lại bên dưới.

Khá lắm! Chỉ chưa đầy một nén nhang mà có những ba tốp tu sĩ, tu vi lại không hề thấp. "Năm nay..." Việt Cẩm tặc lưỡi một tiếng.

"Tu sĩ nhiều như củ cải." Một giọng nói từ tốn cất lên đồng thời nói hộ suy nghĩ trong lòng Việt Cẩm.

Việt Cẩm sững người, quay đầu nhìn lại, hiếm khi mới sững sốt được một lần: "... Nhai xế?"

Tay cầm bầu rượu đứng bên cửa sổ, Nhai Xế liếc Việt Cẩm một cái, rồi ung dung bước đến ngồi đối diện với nàng, cười tíu mắt nói: "Tình cờ quá!"

"Thật tình cờ." Việt Cẩm gật đầu.

Nhai Xế mỉm cười, không rõ đang nghĩ ngợi điều gì, lại như băng quơ hỏi: "Đang đợi ai à?"

Việt Cẩm đáp: "Đại sư huynh của ta, Vân Hàn Cảnh."

"Vân Hàn Cảnh?" Nhai Xế hỏi, sau đó thủng thẳng nói, "Cũng có chút tiếng tăm... Nhưng người bắt nàng vào động băng phách sám hối sau trận tỷ thí lần trước cũng chính là hắn đúng không?"

Lần này, Việt Cẩm không trả lời mà chìm trong im lặng.

Nhai Xế ngửa cổ uống một ngụm rượu nữa, sau đó cười rộ lên: "Môn phái các nàng thật kì quái. Nếu là bọn ta thì chỉ thích nương nhờ những người như nàng thôi."

"Suy nghĩ của mỗi người không giống nhau." Việt Cẩm bình thản đáp, vờ như không hiểu lời Nhai Xế nói.

Nhai Xế nhìn Việt Cẩm giây lát, bỗng bật cười một tràng lớn, trong giọng nói toát lên sự vui vẻ: "Đột nhiên ta phát hiện ra rằng mình hơi thích nàng rồi đây."

Việt Cẩm cũng cười, nhưng lặng lẽ không đáp một tiếng.

Nhai Xế vẫy tay gọi tiểu nhị, rồi vớt thứ gì đó cho gã, sau đó nói: "Mang lên thứ gì đặc sắc một chút và cho thêm mấy bầu rượu ngon."

Tiểu nhị mừng rỡ, đang định đáp lời thì nhác thấy vật đang nằm trong lòng bàn tay mình, hai mắt bỗng dại đi.

Nhai Xế thấy vậy, nổi giận, quát khê: "Chưa hiểu à?"

Tiểu nhị ú ớ, xòe tay để lộ viên tinh thạch trong lòng bàn tay, cười khổ nói: "Gia, bỗng điểm làm ăn nhỏ, ngài đừng trêu chọc tiểu nhân..."

Con người màu máu của Nhai Xế lóe lên, vẻ mặt hiện rõ sự bất mãn.

Việt Cẩm đang ngồi đối diện bỗng chốc bật cười, nhận lấy tinh thạch trong tay tiểu nhị, đổi thành một đỉnh bạc, vẻ mặt cũng dần trở nên dịu dàng: "Gia không làm nên không biết củi gạo mắm muối đắt đỏ như thế nào đâu. Dùng tinh thạch để mua thức ăn của phàm nhân? Ngài đúng là đại gia!"

Nghe ra ý trêu chọc trong lời nói Việt Cẩm, tia sáng đỏ trong mắt Nhai Xế ánh lên, hắn quay sang trừng mắt gườm gườm nhìn Việt Cẩm. Việt Cẩm thuận thế cười hì hì.

Nhai Xế bỗng chốc nổi giận, lườm Việt Cẩm, nói: "Câu đùa đó từ hồi nào rồi mà nàng nhớ dai vậy?"

Ý chỉ lần đó hắn bảo nàng gọi mình là "Gia"? Nét cười trong mắt Việt Cẩm càng nhiều thêm: "Câu nào?"

Nhai Xế nhìn Việt Cẩm một lúc, sau đó chán nản đáp: "Nàng có thể gọi tên, hoặc gọi ta là ca ca."

Việt Cẩm nghe vậy không tránh khỏi thoáng ngẩn người.

Nhai Xế có chút mất kiên nhẫn: "Sao vậy?"

"Không sao." Việt Cẩm nói xong, ngừng một lát mới thông thả tiếp lời, "Ta có ca ca rồi!"

Nhai Xế hừ lạnh một tiếng: "Ta muốn nhận nàng làm muội muội thì liên quan gì đến chuyện nàng có ca ca. Chẳng lẽ còn cần sự đồng ý của ca ca nàng sao?" Miệng thì nói vậy, nhưng Nhai Xế vẫn hỏi: "Ca ca nàng bây giờ đang ở đâu?"

Không đợi Việt Cẩm trả lời, Nhai Xế thăm nghĩ nếu đối phương dám không biết điều mà ngăn cản thì hẳn nhất định sẽ dạy cho đối phương biết thế nào gọi là 'kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt'.

"Ca ca của ta..." Việt Cẩm khẽ nhắm mắt. Nét mặt không vui, cũng chẳng phần nộ, chỉ là khóe môi hơi cong lên.

Khi mở mắt ra, nàng cười nói:

"... Đều chết hết rồi."

Xung quanh dường như tĩnh lặng như tờ.

Ánh mắt Nhai Xế dừng lại trên khuôn mặt Việt Cẩm, chỉ thấy nàng ngồi dựa lưng vào ghế, hai mắt khép hờ, đôi môi hé mở, thong thả kể lại chuyện đã qua: "Năm đó Việt Đế hoang dân, thiên hạ đại loạn, trên đường ta và mấy vị huynh trưởng hành tẩu, tiểu ca thân thể yếu ớt, đau ốm liên miên, tam ca và tứ ca thấy vậy quyết định ra sông tìm thức ăn, chẳng may sảy chân rơi xuống nước mà chết đuối. Tiểu ca biết chuyện, buồn bực cũng đi theo luôn. Còn nhị ca, vì một số lý do nên sau ba tháng cuối cùng không cùng chúng ta đi An Hóa mà chia tay ở ngoài thành, đến nay vẫn không có tin tức gì."

Thời Việt Đế, An Hóa là một thành trì rất quan trọng, đối vọng với Lâm Kỳ - kinh đô của Việt Đế, một Nam một Bắc, cùng trấn áp tứ phương.

"Các nàng xuất phát từ đâu đi An Hóa?" Nhai Xế hỏi.

"Lâm Kỳ." Việt Cẩm trả lời.

Lâm Kỳ... mất tận ba tháng? Mất Nhai Xế lại lóe sáng: "Lâm Kỳ cách An Hóa không xa lắm."

"Năm đó mấy đứa trẻ chúng ta tự ý lên đường, đi lòng vòng rất nhiều mới đến được An Hóa." Việt Cẩm đưa lời giải thích.

Nhai Xế "Ồ" một tiếng, rồi như băng quơ hỏi: "Thế phụ mẫu nàng đâu?"

"Quên rồi." Giọng điệu của Việt Cẩm rất bình thản, nghe không ra bất cứ tình cảm gì, nhưng cũng có thể nguyên nhân vì thực sự đã quá lâu rồi nên nàng đã không còn để tâm đến nữa, "Có thể là lạc nhau ở trên đường, cũng có thể từ lúc bắt đầu đã không cùng đi."

Nhai Xế đáp một tiếng, cầm bầu rượu lên uống một ngụm, từ từ thưởng thức, lát sau mới hỏi: "Thế đại ca của nàng đâu? Nãy giờ ta không thấy nàng nhắc gì đến đại ca."

Việt Cẩm cười: "Đại ca đưa ta đến An Hóa... Đại để là thời vận không tốt, lại gặp lúc An Hóa đang truy tìm dư nghiệt của Việt Đế, không may bị trúng một tên mà chết."

Bàn tay cầm bầu rượu của Nhai Xế chững lại. Không phải bởi vì nội dung câu chuyện, mà vì sự bình thản trong giọng kể của Việt Cẩm. Hắn có cảm giác như thể nàng đang kể lại một đoạn lịch sử chẳng liên quan đến mình. Bởi nếu liên quan, sao nàng có thể bình tĩnh và thờ ơ đến thế.

Nhưng, lúc ban đầu, thái độ của nàng rõ ràng rất để tâm.

Bao nhiêu suy nghĩ bùng lên trong phút chốc, Nhai Xế đặt bầu rượu xuống, vẫn dùng thứ giọng điệu thong dong như trước, hỏi: "Sao ta thấy thái độ của nàng bây giờ dường như tốt hơn lần đầu chúng ta gặp rất nhiều?"

Việt Cẩm nghiêm túc suy ngẫm một lúc, rồi mới đáp: "Có lẽ là vì chúng ta đã gặp mặt lần thứ ba chẳng?"

Nhai Xế hiển nhiên có phần bất mãn, đôi mắt đỏ màu máu trừng lên gườm gườm nhìn Việt Cẩm.

Việt Cẩm mỉm cười, nhẹ nhàng đứng lên: "Ta phải đi hái ít đồ, huynh muốn đi cùng không?"

Dù sao cũng chẳng có việc gì, Nhai Xế cũng đi theo. "Nàng không đợi người ta nữa à?" "Đương nhiên là có." Việt Cẩm trả lời rồi nhanh chân xuống lầu trước.

Nhai Xế cau mày: "Vậy?..."

Việt Cẩm quay đầu nhìn Nhai Xế một cái. Khoảnh khắc ánh nhìn đó lướt đến, Nhai Xế có cảm giác mình đã hỏi một câu ngớ ngẩn. Và quả là hắn đã hỏi một câu ngớ ngẩn thật. Chỉ nghe Việt Cẩm khẽ đáp rằng: "Ta đã bỏ trí một pháp thuật nhỏ ở trần khẩu, cũng đã dặn dò ông chủ khách điếm, chỉ cần đại sư huynh tới là lập tức biết ngay."

Nhai Xế im lặng không nói gì thêm.

...

Cuối xuân, tiết trời nắng đẹp, bên ngoài trấn Lạc Phượng non xanh nước biếc, tràn trề nhựa sống.

Đi cùng Việt Cẩm đến ngọn núi bên ngoài trấn Lạc Phượng, Nhai Xế mới hỏi: "Nàng tìm thứ gì?"

"Ta nhớ trấn Lạc Phượng có một loại trà rất nổi tiếng gọi là trà Phượng Diên." Việt Cẩm vừa giải thích vừa vận chuyển linh lực, bắt đầu tìm kiếm linh lực phản ứng trên khắp ngọn núi.

"Phượng Diên?" Nhai Xế vò mái tóc bay theo gió, nói với thái độ ghét bỏ: "Nước dãi của phượng hoàng?"

Việt Cẩm có chút buồn cười: "Đây chỉ là một kiểu nói mà thôi. Ý nghĩa của nó là đến phượng hoàng nhìn thấy cũng kìm lòng không đặt mà rỏ cả nước dãi."

"Đều buồn nôn như nhau." Nhai Xế hờ hững đưa ra kết luận, cuối cùng còn nhú mày hỏi: "Nàng muốn uống?"

Việt Cẩm khựng lại trong thoáng chốc, nhưng Nhai Xế tức thì phát hiện ra, hắn nhìn một nửa khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử bên cạnh, từ từ nhếch môi, màu đỏ trong mắt đậm hơn, có phần lạnh lẽo tựa như huyết ngọc: "Thì ra là để tặng Vân Hàn Cảnh à?"

Việt Cẩm cũng không vát vả giấu diếm: "Sur huynh của ta thường ngày thích thưởng trà."

Nhai Xế khẽ hừ một tiếng, vừa nói vừa cười, nhưng toàn thân toát lên sự lãnh đạm không khó nhận ra: "Vân Hàn Cảnh còn chưa đến mức phải sai nàng thế này."

"Chưa đến mức phải sai nàng thế này" ý của hắn là Việt Cẩm nàng mặt dày mày dạn đi nịnh bợ Vân Hàn Cảnh? Việt Cẩm không phản bác, bởi lẽ sự thực vốn dĩ là thế. Nàng chỉ chăm chú thăm dò linh khí xung quanh, không lâu sau, ở một góc âm u đã có thu hoạch.

Còn Nhai Xế dù thái độ bông chốc trở nên lãnh đạm, nhưng cũng không bỏ đi, im lặng cùng tìm khắp xung quanh với Việt Cẩm.

Việt Cẩm cũng không chú ý đến Nhai Xế, liên tục cảm nhận dao động linh lực của linh thảo trong tay, thần niệm tản ra bốn phía, nửa canh giờ sau đã hái sạch hơn nửa số trà Phượng Diên trên núi. Tuy nói vậy nhưng chỗ lá đó để sao thành trà chắc còn không đến một lạng.

Nhưng vậy cũng là tương đối rồi... Chân quân giảng đạo cũng chỉ kéo dài dăm ba ngày, hơn nữa số trà này chỉ dùng để thưởng thức mùi vị mà thôi. Nghĩ thế, Việt Cẩm cúi người hái nốt lá trà cuối cùng, đang chuẩn bị thu dọn xuống núi thì thấy Nhai Xế đứng kế bên bông ngải đầu nhìn lên trời trong tư thái của một con chim hạc, cất tiếng gọi một chú chim nhỏ đã cất cánh bay xa, mày hấn cau lại, rồi đột ngột lên tiếng: "Vừa rồi nàng đã giết một tên yêu quái phải không?"

Việt Cẩm hái trà xong, đứng lên, gạt đầu thẳng thắn đáp: "Phải." Lát sau, nàng lại cười hỏi: "Sao thế? Huynh muốn quản à?"

Nhai Xế đáp với giọng khinh thường: "Hắn là cái thá gì mà xứng để ta đi hỏi!" Nói xong, hắn nhìn Việt Cẩm một cái, lại hỏi "Hắn không may gặp phải nàng à?"

Việt Cẩm đáp: "Cũng có thể coi là như thế." Sau đó, nàng liền đem mọi chuyện kể lại cho Nhai Xế nghe.

Nhai Xế nghe xong, sắc mặt hờ hững, toát lên sự thờ ơ không thể diễn tả bằng lời, buông nhẹ một câu: "Tự tìm cái chết." Sau đó, hắn lại nhìn Việt Cẩm, hỏi: "Nàng vốn không định giết hắn?"

Tiếng gió thổi lên lá cây nghe xào xạc bông chốc rõ hơn.

Nhai Xế có cảm giác như Việt Cẩm thoáng sững sờ, nhưng khi hấn nhìn sang nàng thì chỉ thấy nàng khép hờ mắt, vuốt lại mấy sợi tóc và cả góc áo bị gió thổi tung, sau đó nhẹ cười.

Dường như có thứ gì đó khẽ nổ bên tai. Nhai Xế giương mắt nhìn nhưng chỉ thấy nơi sơn dã mênh mông, tất cả mọi âm thanh đều biến mất. Trước mặt hấn chỉ còn lại một người. Chỉ còn lại một người, tách biệt với cả thế gian.

"Không, ta vốn muốn giết hấn."

Khoảnh khắc đó, Nhai Xế muốn đưa tay chạm vào nụ cười trên khóe môi của nàng. Không phải vì nó quá đẹp, mà vì nụ cười đó quá phức tạp. Đây chẳng phải là nụ cười lúc nàng kể chuyện về các huynh trưởng mình hay sao? Nhai Xế bỗng nhớ ra.

Cũng cười hờ hững như thế, cũng với vẻ mặt bình thản không vui, không giận như thế, song thực tế lại như chất chứa một nỗi đau thương, nhưng nếu nhìn kĩ lại thì dường như phát hiện ra nỗi đau thương ấy chẳng qua chỉ là một cái mặt nạ mà nàng đã chuẩn bị ổn thỏa từ rất lâu rồi, và chỉ đợi đeo lên... Và rồi bất kì ai cũng đều không biết trong lòng nàng rốt cuộc đang nghĩ gì, đang có cảm giác thế nào.

Bỗng có thứ âm thanh trong trẻo hòa vào tiếng xào xạc của gió.

Nụ cười trên khuôn mặt Việt Cẩm đã nhạt đi: "Đại sư huynh đến rồi, ta phải quay về đây. Lần sau nếu còn có cơ hội sẽ nói chuyện nhiều hơn."

Nhai Xế không có phản ứng gì.

Việt Cẩm gật đầu thay lời chào, cũng không lãng phí thời gian, đi lướt qua Nhai Xế chạy thẳng về hướng trấn Lạc Phượng.

Lúc này, Nhai Xế bỗng mở miệng cất tiếng: "Yêu quái bị nàng giết lần này có thân phận không nhỏ, ta vốn định bảo nàng cẩn thận một chút." Hắn quay sang nhìn Việt Cẩm một cái rồi sau đó đột ngột cười rộ lên, mang theo chút sát ý, nhưng nhiều hơn là sự tán thưởng, "Nhưng bây giờ xem ra hẳn là bọn họ phải cẩn thận hơn mới đúng."

"Đa tạ đã nhắc nhở." Việt Cẩm vờ như không phát giác được sát ý thoáng ảm đạm hiện trong tròng cười của Nhai Xế, mỉm cười đáp lại coi như đã tiếp nhận thành ý.

Nhai Xế cười khẽ, hiển nhiên không để tâm. Tiện thể vẫy tay chào Việt Cẩm, rồi nhanh chóng quay lưng đi ngược hướng với nàng.

Hai người họ đi ngược hướng nhau, càng đi càng xa, cuối cùng chẳng còn nhìn thấy. Trên đỉnh núi chỉ còn trời trong gió nhẹ.

Chương 4

Trời về đêm, vàng trắng lẻ loi giữa không trung, bốn bề tĩnh lặng như tờ, chỉ còn lớp sương trắng giăng đầy mặt đất, tịch liêu, quạnh quẽ. Cái lạnh lẽo của đất trời bao trùm khắp không gian, từng chút, từng chút một vón vít xâm nhập tận cốt tủy.

Việt Cẩm đang ở cùng Vân Hàn Cảnh trong phòng khách của tiểu viện mới thuê.

Đương nhiên Vân Hàn Cảnh ngồi, còn Việt Cẩm đứng.

"Chân quân giảng đạo ba ngày nữa bắt đầu." Vân Hàn Cảnh nói với vẻ lạnh nhạt: "Mấy ngày này muội không được lời là việc tu luyện đâu đó."

"Vâng." Việt Cẩm đáp.

"Cũng không được tùy tiện gây chuyện." Sắc mặt Vân Hàn Cảnh chuyển sang lạnh nhạt.

"Vâng." Việt Cẩm ngoài mặt đáp một cách nghiêm chỉnh, nhưng trong bụng đang âm thầm kêu khổ: 'Hiện tại tâm trạng của đại sư huynh... hình như không được tốt cho lắm thì phải?'

"Còn nữa, ai cho muội đi trước chuẩn bị hả?" Vân Hàn Cảnh lại nói, cố nén cảm giác khó chịu đang bùng lên trong lòng.

Việt Cẩm đoán hẳn bản thân đã đắc tội với đại sư huynh rồi, nhưng nàng đắc tội với huynh ấy chỗ nào nhỉ? Bởi vì nàng đến trước để sắp xếp hay sao? Việt Cẩm có phần buồn bực trong lòng, thấy nước đã sôi bèn vội vào tắt lửa bùng ra, sau khi châm trà Phụng Diên đã được sao kỹ, nàng cung kính dâng trà, đợi Vân Hàn Cảnh nhận lấy rồi mới đưa lời giải thích: "Muội nghĩ một dịp long trọng như việc chân quân giảng đạo thế này, các tu sĩ ắt sẽ tụ họp rất đông. So với việc đến muộn rồi phải vội vội vàng vàng thì chi bằng đến sớm chuẩn bị..."

Việt Cẩm còn chưa nói hết câu, Vân Hàn Cảnh sau khi uống một ngụm trà, cau mày ngắt lời: "Đây là trà gì vậy?"

"Là trà Phụng Diên." Việt Cẩm giải thích, "Trước đây muội từng nghe người ta nhắc đến, thấy tò mò nên hái về thưởng thức xem sao."

Vân Hàn Cảnh im lặng không nói thêm gì. Việt Cẩm cũng chỉ đành chấp tay cung kính đứng đó.

Cuối cùng, một giọng nói lạnh lẽo vang lên, Việt Cầm đang cúi đầu vừa khéo nhìn thấy bàn tay đặt trên tay vịn của ghế.

Thon, dài, thẳng, đẹp như được điêu khắc bằng ngọc.

"Vân Hồ Cư có pháp môn tu hành rất tuyệt, công minh, ôn hòa, có tính năng tốt trong việc điều trị thương tổn lưu lại khi tu luyện có tiến bộ để lại."

Việt Cầm không tránh khỏi chấn động trong lòng, trên mặt cũng theo đó biểu lộ sự sửng sốt, một phần vì nàng thực sự kinh ngạc cùng cảm kích trước dụng tâm của đối phương, mặt khác là do thói quen giả vờ một cách tự nhiên mà bản thân đã hình thành từ mấy năm nay.

Vân Hàn Cảnh không nhìn Việt Cầm, lặng nhìn nước trà xanh nhạt trong cái chén sứ trắng trên tay, một lát sau mới nói: "Ta dẫn muội ra ngoài không phải để tìm một người hầu đi theo phục vụ."

Việt Cầm lặng cúi đầu hồi lâu rồi đáp: "Muội không hiểu ý sư huynh." Nói xong, nàng lại bổ sung, "Sư huynh là đại đệ tử của chương môn, thêm nữa lại có uy danh lẫy lừng từ lâu trong giới tu chân, muội thực sự cảm thấy khâm phục từ tận đáy lòng. Huống hồ từ ngày muội vào nội môn đến giờ, tất cả việc tu luyện đều do sư huynh một tay chỉ điểm, đối với muội mà nói, từ lâu sư huynh đã là một nửa sư phụ rồi..."

Việt Cầm nói đến đó liền không biện giải thêm, chỉ nói: "Nếu sư huynh không thích những chuyện này, về sau muội sẽ chú ý hơn."

Vân Hàn Cảnh thoáng cau mày, đang định nói gì đó thì một giọng nói từ bên ngoài truyền vào: "Chỗ này có phải là nơi ở của Thiên Kiếm Môn không vậy? Phó Thư Khanh của Vân La Phái xin cầu kiến!"

Vân Hàn Cảnh đưa mắt nhìn ra ngoài.

Việt Cẩm cũng không để bụng chuyện hai người vừa nói, buông nhẹ một câu với Vân Hàn Cảnh "Muội ra ngoài xem thế nào", rồi đi thẳng ra phía ngoài cửa.

Mới đi đến cửa phòng khách, Việt Cẩm đã nhìn thấy một người từ trong bóng tối phía ngoài bước lại, mắt đen, mũi cao, tay áo rộng, đai áo phất phơ trong gió, quả thực rất lịch duyệt, thần thái vô cùng xuất chúng.

Tiếc rằng trong mắt Việt Cẩm chỉ thấy toàn sự phẫn nộ, chủ nhân còn chưa lên tiếng đồng ý, sao khách đã có thể tự tiện đi vào? Như vậy là ý gì chứ?

Tuy bất mãn nhưng Việt Cẩm vẫn giữ nụ cười trên môi, thậm chí vẫn cúi mình đón khách, nhưng tay nàng đã không hề khách khí, năm ngón chấp thành kiếm, đầu ngón tay đột ngột bắn ra một tia sáng màu nâu gần như trong suốt, không gây một tiếng động, hết sức quý dị.

"Thì ra là Phó sư huynh của Vân La Phái, không biết sư huynh nửa đêm đến đây là có việc gì vậy?"

Gã áo lam tùy tiện kia bật cười ha hả, không nhìn Việt Cẩm, tiện tay phất một cái, chân nhẹ điểm người đã bay xa mấy trượng, chớp mắt đã vào đến trong phòng khách.

Nhưng cũng khoảnh khắc đó, Phó Thư Khanh vốn đang bày ra tư thái cuồng vọng đột nhiên cảm thấy cổ tay đau nhói, như thể bị dao đâm một nhát thật sâu. Vốn cho rằng động tác vừa rồi của mình đã phá được pháp thuật của Việt Cẩm, nên khi phát hiện tay bị thương hẳn cực kỳ kinh ngạc, bước chân hơi chững lại, khi chuẩn bị bước tiếp vào trong thì đã thấy nữ tử

vừa ra ngênh đón lúc này đã quay về bên cạnh Vân Hàn Cảnh vốn đang ngồi trên ghế chủ vị, cung kính đứng đó.

Cổ tay đau nhói, không cần nhìn, Phó Thư Khanh cũng biết thực sự mình không bị thương, sự đau đớn như bị kiếm tách đôi da thịt này chỉ có thể là huyền thuật, hoặc giả là một thứ phép thuật thần kì nào đó... quả nhiên là hiếm có. Đặc biệt hiện tại tu vi của nữ tử này còn thấp, nếu thêm một thời gian nữa, e là không thể coi thường được...

Phó Thư Khanh nhìn không được đưa mắt nhìn về phía Việt Cẩm một cái rồi mới chấp tay hướng về phía Vân Hàn Cảnh: "Ngưỡng mộ đại danh của Vân huynh đã lâu, không ngờ hôm nay lại có cơ duyên gặp mặt. Vân huynh lượng thứ, Phó mỗ nửa đêm đến tìm thực là có chuyện cần bàn bạc."

Vân Hàn Cảnh thủng thẳng lên tiếng: "Chuyện gì?" Đến mời ngồi, Vân Hàn Cảnh cũng bỏ qua luôn.

Mặt Phó Thư Khanh nhất thời ngẩn ra. Việt Cẩm đứng bên không tránh khỏi thấy rất buồn cười.

Phó Thư Khanh nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thản, tự ngồi xuống, nói: "Là thế này, mấy ngày trước, Phó mỗ tình cờ biết được vị trí sào huyệt của một đám yêu ma..."

Vẻ mặt của nữ tử đứng cạnh Vân Hàn Cảnh có một tia kinh ngạc lướt qua, tuy chỉ trong chớp mắt, nhưng lại khiến hắn cảm thấy có phần đặc ý, lại nói: "Phó mỗ đã đi do thám qua, cộng thêm một số tin tình báo xung quanh, cơ bản có thể đoán được sào huyệt kia có hơn ba trăm con yêu quái và một con đại yêu. Ngoài ra gần đây, xung quanh thỉnh thoảng lại có người mất tích..." Lúc nói đến đây, mặt Phó Thư Khanh đột nhiên lạnh đi: "Phó mỗ bất tài, hy vọng có thể mời Vân huynh ra tay quét sạch sào huyệt yêu ma đó, trả lại không gian thanh bình cho bách tính quanh đây!"

Vân Hàn Cảnh không đáp ngay, một lát sau mới lên tiếng, nhưng câu hắt nói ra lại là: "Muội thấy thế nào?"

Trong phòng chỉ có ba người, Việt Cẩm mặc dù lấy làm lạ nhưng phản ứng cũng không chậm, thản nhiên nói: "Quét sạch yêu ma gây hại, bảo vệ thể nhân vốn là chức trách của những người tu đạo chúng ta."

Vân Hàn Cảnh chìm trong im lặng.

Việt Cẩm thấy vẻ thờ ơ trên khuôn mặt đối phương cùng đôi mắt xanh lục mông lung như không thể dung nạp bất cứ thứ cảm xúc gì, rồi nàng nghe thấy: "Thời gian, địa điểm."

Nói đến đây, Phó Thư Khanh sớm đã bất mãn với Vân Hàn Cảnh, nhưng vì tu vi và danh tiếng thua kém quá xa, hắt chỉ đành tiếp tục đáp, tuy nhiên giọng điệu không tránh khỏi có phần vô lễ: "Nếu Vân huynh đã có ý tương trợ, vậy chọn ngày không bằng gặp ngày, quyết định giờ Sửu ngày mai đi. Cũng muộn rồi, Phó mỗ không quấy rầy Vân huynh và sư muội nữa, xin cáo từ trước."

Dứt lời, Phó Thư Khanh quay người, rũ áo bỏ đi.

Vân Hàn Cảnh nghe vậy, nắm chặt chén trà trong tay. Mãi đến khi Phó Thư Khanh ra đến ngoài đình viện, hắt mới đứng lên, phất tay áo, bình thản buông một câu "Đi thông thả".

Thế nhưng, vừa bước chân ra khỏi viện, Phó Thư Khanh tức thì thấy ngực đau dữ dội, như thể bị một thanh kiếm vô hình đâm qua rồi lại xoáy sâu, bất ngờ phun một ngụm máu tươi ngay tại chỗ.

"Vân Hàn Cảnh! Ngươi dám..." Phó Thư Khanh giận dữ rống lên, nhưng trong lòng không khỏi cực kỳ kinh hãi, không dám quay đầu, hẩn nhanh chóng thi triển độn pháp lẩn vào bóng tối, luống cuống chạy thật xa.

Vân Hàn Cảnh hừ lạnh một tiếng, sau đó mới quay sang Việt Cẩm.

Một chiêu tiện tay lúc này... chắc cũng đủ khiến đối phương giảm đi một tầng tu vi. Lần đầu tiên chứng kiến tu vi của Vân Hàn Cảnh, trong lòng Việt Cẩm không tránh khỏi nghi hoặc mà nảy sinh cảnh giác, nhưng trên mặt vẫn làm như không hơi cúi người:

"Sur huynh?"

"Có bị thương không?" Vân Hàn Cảnh hỏi.

Việt Cẩm ngậy thân người: "Muội học nghệ chưa tinh, lúc này giao thủ, linh nguyên quả thực có hơi chấn động, nhưng giờ thì không sao nữa rồi."

"Đúng là muội học nghệ chưa tinh thật!" Vân Hàn Cảnh nhận xét không chút khách khí, "Đánh không lại còn khiêu khích cái gì? Chưa chịu thiệt thì chưa biết sợ sao?"

Lúc này nàng ra tay chẳng qua là vì tức giận đối phương không biết quy củ... Nhưng vì Vân Hàn Cảnh đã nói như thế, Việt Cẩm cũng chỉ còn cách cúi đầu đáp: "Sur huynh dạy chí phải."

Trong mắt Vân Hàn Cảnh có chút biến đổi, nhưng Việt Cẩm không nhìn thấy, cũng chẳng chú ý. Ngay sau đó, hẩn nói tiếp: "Nếu đã hiểu thì tận dụng thời gian chăm chỉ tu luyện đi."

Việt Cẩm cung kính đáp lời rồi lập tức đi ra ngoài đình viện.

Ánh trắng như dòng suối bạc lấp lánh phủ xuống khắp nhân gian, rải xuống bề mặt đá xanh, dát lên một tầng mỏng le lói sáng.

Một mình ngồi trong phòng, Vân Hàn Cảnh tay cầm chén trà đã bắt đầu nguội lạnh, bên tai là tiếng kiếm kêu leng keng, trong trẻo, vang vang, tràn đầy nổi thê lương nhưng lại không có chút nhu tình.

Trà trong chén đã nguội hẳn. Vân Hàn Cảnh nhắm mắt, uống hết chỗ trà đã chuyển sang vị chan chát rồi đứng dậy bước ra ngoài.

...

Trời đã hửng sáng.

Mặc dù luyện kiếm cả đêm, nhưng tinh thần Việt Cẩm rất hăng hái, nàng nhanh nhẹn cùng Vân Hàn Cảnh ra ngoại thành trấn Lạc Phượng, hội họp với Phó Thư Khanh.

Sào huyết yêu ma mà Phó Thư Khanh nói cách trấn Lạc Phượng không quá xa, nhưng đặc biệt hẻo lánh, là chỗ không mấy người lui tới.

Trong một thâm cốc hiu quạnh của Sơn Nam, trấn Lạc Phượng, Việt Cẩm đứng sau Vân Hàn Cảnh, mắt nhìn về những người đã đến trước, không ngoài dự đoán hầu hết môn phái trong trấn Lạc Phượng, bất luận chính hay tà, ít nhiều đều cử người đến.

Có lẽ tiêu diệt yêu ma quả thực là bổn phận của kẻ tu chân.

Khi giờ Sửu sắp đến, mọi người cũng lục tục kéo đến đông đủ.

Phó Thư Khanh – kẻ khởi xướng hành động này tiến lên mấy bước rồi ngửa kiếm bay lên giữa không trung, chấp tay chào tất cả mọi người: "Phó

mồ cảm phục tinh thần vì đại nghĩa của các vị! Các vị ở đây hẳn đã trải qua hoặc biết rõ trận hạo kiếp mười mấy năm về trước, phải biết rằng yêu ma đối với nhân gian cũng giống như nạn châu chấu đối với cây lúa, cũng giống như Nam Cương đối với triều đình, và cũng giống như Ngũ Suy đối với người tu chân. Thiên hạ hiện nay, yêu ma..."

Việt Cẩm đang chăm chú lắng nghe thì thấy Vân Hàn Cảnh - kẻ từ hôm qua tới giờ sắc mặt càng lúc càng lạnh - lên tiếng: "Lát nữa muối đi cùng với ta."

Vì đang mãi nghe Phó Thư Khanh nói đến đoạn cuối, Việt Cẩm có chút thất thần. Lúc này, Phó Thư Khanh đã kết thúc lời tuyên thệ, nhanh chóng dẫn theo mấy sư đệ bắt đầu giải trừ kết giới do đám yêu ma bố trí trong thâm cốc.

"Vâng, thưa sư huynh." Việt Cẩm đáp lời xong thì nghe thấy một tiếng ầm rất lớn, kết giới trong thâm cốc đã hoàn toàn bị phá hủy!

Một hang đá khổng lồ đen ngòm bất ngờ xuất hiện, kẻ dẫn đầu Phó Thư Khanh hô to: "Các vị đồng đạo hãy theo ta!" rồi dẫn các sư đệ đồng môn của mình tiến vào trước.

Những người còn lại cũng lũ lượt theo sau.

...

Đây là một hang động thông thoáng, rộng như thâm cốc bên ngoài. Trong động bàn ghế đá đủ cả, các loại vại sành, cái thì chất đống trong góc, cái thì bày la liệt trên bàn, bên trong ít nhiều còn sót lại nước sạch và rượu ngon, lác đác trên mấy cái bàn đá còn sót lại vết tích của thức ăn. Có thể thấy trước đó không lâu, yêu ma đã tụ tập ở chỗ này.

Dường như rất thông thuộc địa hình, Phó Thư Khanh không dừng lại, sau khi vào hang, hắn trực tiếp đi thẳng đến thông đạo lớn nhất, đồng thời quay lại nói với tất cả mọi người: "Các vị đồng đạo chú ý phân ra! Hang động này có rất nhiều lối thoát, coi chừng yêu quái ra được rồi gây hại cho nhân gian."

Mọi người lập tức y lời, chia theo môn phái tản ra bốn phía, chỉ trong chốc lát đã chia đủ hết tất cả các thông đạo.

Chỉ có mỗi Vân Hàn Cảnh là giữ tốc độ ban đầu, thong dong đi theo hướng Phó Thư Khanh lúc nãy. Việt Cẩm tất nhiên cũng nổi bước theo sau.

Nhưng chính lúc này, Phó Thư Khanh đột nhiên lao như tên bắn về phía Vân Hàn Cảnh, tốc độ nhanh gấp đôi so với lúc đi vào thông đạo, vừa bay vừa gào: "Vân huynh cẩn thận! Đại yêu trong động chuẩn bị ra rồi!"

'Đại yêu trong động chuẩn bị ra rồi?' Việt Cẩm nhìn Phó Thư Khanh bay thẳng một mạch về phía Vân Hàn Cảnh, trong chốc lát có chút phản ứng không kịp. Trực tiếp đẩy họa sang cho người khác? Hắn không sợ sẽ khiến Vân Hàn Cảnh nổi giận sao?

Bỗng Việt Cẩm nhìn thấy một sợi xích màu trắng bạc bay ra, lao thẳng về phía hậu tâm của Phó Thư Khanh, cũng đồng thời hướng tới trước ngực Vân Hàn Cảnh.

Giữa khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Phó Thư Khanh đột ngột bay thẳng lên đỉnh hang, lộn một vòng rồi xoay người, nhẹ nhàng hạ xuống phía sau lưng Vân Hàn Cảnh.

Còn sợi xích màu trắng bạc vốn đang đuổi theo Phó Thư Khanh vẫn giữ tốc độ ban đầu, lao thẳng về phía Vân Hàn Cảnh, dường như chỉ một tích tắc nữa là sẽ đâm thẳng vào ngực hắn.

Bỗng một tiếng hừ lạnh vang lên rất rõ. Việt Cẩm đứng sau lưng Vân Hàn Cảnh chỉ thấy hai mắt hoa lên, lúc nhìn kĩ lại đã thấy Vân Hàn Cảnh vốn đang đứng trước mặt nàng giờ đã lao vào trận đấu với một nam tử tóc trắng, không biết xuất hiện từ lúc nào, dưới sự va chạm kịch liệt của linh lực, thạch bích, cát đá rơi ào ào, trong chốc lát liên hồi vang lên tiếng đồ vỡ của vại sành sứ.

[©DTV](#)

Từ lúc trận chiến bắt đầu, Việt Cẩm đã lui đến đứng trong một góc hang động. Nàng nhìn lướt những kẻ tu chân đã tập trung lại còn Phó Thư Khanh không biết đã mất tâm mất tích từ lúc nào, trầm ngâm một lúc, nàng bước vào một thông đạo nhỏ, cực kì kín đáo nằm ở một góc động.

Thông đạo này chỉ rộng đủ một người đi qua, vừa âm u thiếu ánh sáng lại vừa dài vừa hẹp. Đi được khoảng thời gian một chén trà, Việt Cẩm vốn đang bay nhanh về phía trước bỗng nghe thấy một giọng nữ phẫn nộ, cùng với... tiếng người cười.

Bước chân nàng chững lại, Việt Cẩm đứng trong bóng tối một lúc, đang định quay người bỏ đi thì tiếng kêu đau đớn tiếp đó như hóa thành một sợi dây vô hình, níu giữ bước chân nàng.

Đứng tại đó, nàng nghe thấy rất nhiều âm thanh từ sâu trong động truyền đến. Nhìn đám thạch bích xám xịt, sần sùi, chỗ lồi chỗ lõm trước mặt, cuối cùng Việt Cẩm quả quyết bước vào trong.

Một bước.

Hai bước.

Ánh sáng rọi vào mắt, nàng vừa hay nhìn thấy cái được gọi là "chính nghĩa".

.....

Tận cùng của thông đạo là một hang nhỏ, chỉ lớn bằng một gian nhà bình thường, trong đó có giường đá, có bàn ghế đá, thậm chí còn có cả những thứ rất bình dị như của một gia đình nhỏ như bàn trang điểm, son phấn, chén trà. Chỉ là những thứ đồ ấy không phải bị quét vào góc thì cũng vỡ vụn trên mặt đất và bị hai gã đệ tử Vân La Phái giẫm dưới chân.

"Nói mau, đồ yêu vật nhà ngươi rốt cuộc đã ăn thịt bao nhiêu người rồi?" Khi Việt Cẩm đi đến phía ngoài cửa hang, gã đệ tử Vân La Phái có dáng người cao ráo đang cầm kiếm tra hỏi nữ tử bị đóng đinh trên tường.

Nữ tử này nhìn khoảng hai ba, hai tư, tướng mạo xinh đẹp, kiêu diễm, chỉ là bây giờ khuôn mặt đã trở nên vặn vẹo vì đau đớn và phẫn nộ, nhìn chẳng khác ác quỷ là bao. Hai vai nàng ta đều bị trường kiếm xuyên qua, ghim thẳng vào bức tường đá sau lưng, máu theo tường đá chảy xuống, diễm lệ mà dữ tợn.

"Ta chưa bao giờ giết người, tất cả yêu quái ở đây cũng thế! Chúng ta lánh đời rồi, chỉ mong yên ổn tu luyện."

Gã có dáng người cao ráo hừ lạnh: "Toàn những lời dối trá."

"Các người có chứng cứ gì mà nói chúng ta giết người?" Giọng của nữ tử bị đóng đinh trên tường đá đã trở nên khàn đặc.

Gã có dáng người cao ráo còn chưa kịp nói gì thì gã có vẻ ít tuổi hơn ở bên cạnh đã bắt đầu mất kiên nhẫn: "Sur huynh, huynh nhiều lời với ả làm gì, yêu vật mà, rốt cuộc đều phải giết." Dứt lời, hắn cầm kiếm đi đến chỗ

mấy con báo con đang co quắp trong một góc hang, "Trước tiên bắt đầu từ những con nhỏ."

"Dừng tay!" Giọng của nữ tử trên tường đột nhiên cao lên, vừa sắc, vừa lạnh, gằn như xé rách màng nhĩ, "Chúng nó còn nhỏ, đến tự đi săn mỗi con chưa biết, sao có thể giết người."

"Không thể đảm bảo rằng yêu nữ nhà ngươi không cho chúng ăn thịt người." Gã đệ tử trẻ tuổi hét lên, rồi lại nói: "Sư huynh mau động thủ, đệ giết mấy con nhỏ này, huynh giải quyết con lớn... Thứ gì vậy?"

Nhác thấy một cái bóng, gã đệ tử trẻ tuổi hốt hoảng, lập tức quay đầu định động thủ, nhưng sau khi nhìn rõ người đứng trước mặt hắn lại ngây ra như phỗng: "Vị... vị đạo hữu này là?"

Việt Cẩm mỉm cười, chấp tay nói: "Đệ tử Thiên Kiếm Môn, bái kiến hai vị sư huynh."

Nghe vậy, hai gã đệ tử Vân La Phái không biểu lộ chút thiện ý mà ngược lại, lộ rõ nét thù địch: "Thì ra là sư muội đến từ Thiên Kiếm Môn... Không biết sư muội có chuyện gì?" Gã đệ tử có dáng người cao ráo cao giọng hỏi.

"Cũng chẳng phải chuyện gì to tát, chỉ là vừa khéo đi vào đường này rồi gặp hai vị sư huynh thôi." Việt Cẩm cười, lại nói, "Muội đi ngay bây giờ đây." Dứt lời, nàng xoay người đi mấy bước, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, bèn dừng lại, nói với hai người phía sau: "À, phải rồi, hồi nãy khi muội vào đây, hình như nghe thấy tiếng sư huynh Phó Thư Khanh của quý phái, nói cái gì mà..."

"Nói gì cơ?" Gã trẻ tuổi hơn không tránh khỏi hấp tấp, vội vàng đưa lời hỏi.

Gã cao hơn bước lên trước vài bước, lén kéo gã trẻ hơn một cái, đồng thời môi hơi mấp máy. Đương nhiên âm thanh không phát ra, nhưng nhìn khẩu hình của đối phương, Việt Cẩm không khó nhận ra hắn đang nói cái gì.

"À là nữ tử đi bên cạnh Vân Hàn Cảnh..." Nàng không nhớ bản thân đã đắc tội với Vân La Phái lúc nào, nếu là vì chuyện tối qua thì tâm nhãn của Phó Thư Khanh phải nói là quá hạn hẹp. Mắt Việt Cẩm lóe lên, lập tức nói: "Hình như nói cái gì mà đại yêu đã ra rồi thì phải."

Gã đệ tử trẻ tuổi lập tức biến sắc, cũng mặc kệ cái gì mà nữ tử trên tường hay lũ báo con trong góc, quay sang nói với gã bên cạnh: "Sư huynh, chúng ta mau ra ngoài chi viện cho Phó sư huynh thôi!"

Gã cao hơn vẫn bất động, nhìn chằm chằm Việt Cẩm: "Nếu đạo hữu đã nghe thấy vậy, vì sao không ra giúp mà ngược lại còn vào đây?"

Thần sắc Việt Cẩm hết sức bình thản: "Chỉ là vừa khéo cũng nghe thấy trong này truyền ra một ít động tĩnh, bởi vậy mới vào trước xem thử thế nào, lỡ ra có yêu vật nào thừa dịp hỗn loạn mà chạy mất. Nếu đã có hai vị sư huynh ở đây thì chắc hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Tiểu muội xin đi trước một bước, hai vị sư huynh làm xong việc cũng phải tranh thủ thời gian đi nhé, suy cho cùng đại yêu..."

Nói đến đó, Việt Cẩm không nói thêm gì nữa, xoay người bỏ đi.

Nhưng gã đệ tử cao hơn đã gọi nàng lại: "Theo như ta thấy thì Việt Cẩm sư muội chưa chắc đã có suy nghĩ này."

Tên cũng bị người ta gọi ra rồi, Việt Cẩm theo đó mà dừng bước: "Vị sư huynh này nói vậy là có ý gì?"

Gã cao hơn cười mỉm đáp: "Ta nghe nói ở Thiên Kiếm Môn, sư muội không giống mọi người, không chỉ thích nuôi yêu vật, mà còn tỏ ý đồng tình với yêu tộc. Lúc này rõ ràng nghe thấy lời cảnh báo của sư huynh bọn ta nhưng vẫn không ra giúp mà ngược lại còn đi tiếp vào trong, e là... có ý nghĩ khác thì phải?"

Việt Cẩm quay người, vẻ mặt có phần lạnh nhạt: "Vậy theo sư huynh, muội có ý nghĩ gì khác?"

Gã cao hơn cười rộ lên, đang định nói gì đó thì bỗng thấy sau lưng một trận kinh phong ập đến. Đồng thời Việt Cẩm đang đứng trước mặt cũng cau mặt lại, tay đặt lên chuôi kiếm bước lên trước, nhưng xem ra vẫn chậm một bước. Nữ tử vốn bị treo trên tường này giờ cào thật mạnh lên lưng gã đệ tử cao hơn, đồng thời như một con sóc lao đến góc tường, túm lấy mấy báo con ném ra ngoài cửa sổ.

"Yêu vật, ngươi dám!" Tiếng gào thét run rẩy vì đau đớn, phần nộ vang lên. Gã đệ tử cao hơn quay người, đỏ mắt chém một kiếm thật mạnh lên lưng nàng ta.

Một tiếng thét thê lương vang lên, mặc dù bị chém ngã xuống đất nhưng khi lật người lại, trên môi nàng ta nở một nụ cười sáng khoái mà trào phúng.

Gã đệ tử trẻ hơn rút cuộc cũng định thần lại được, vội vàng chạy đến bên cửa sổ xem xét, nhưng bên ngoài cửa sổ là một vùng đồng cỏ um tùm, đung đưa theo gió, nào thấy bóng dáng của mấy con báo con vừa bị ném ra?

Chỉ trong nháy mắt, tất cả đã kết thúc. Tay vẫn đặt lên chuôi kiếm, Việt Cẩm có phần dờ dẫm, nhưng chỉ trong tích tắc đã khôi phục lại vẻ thờ ơ, lạnh nhạt.

Giọng của gã đệ tử trẻ hơn vang lên: "Su huynh, mấy con thú con biến mất rồi. Vết thương của huynh không sao chứ?"

Sắc mặt gã sư huynh xanh mét, một kiếm của hắn vung lên đã chặt đứt cánh tay của nữ tử nằm trên đất, rồi khi nàng ta đau đớn lăn lộn, hắn giẫm mạnh lên eo nàng, cắn răng nói: "Loại yêu vật này quả nhiên là bạo ngược thành tính."

Ánh mắt Việt Cẩm lướt qua bóng hình đang lăn lộn trên đất kia, kế đó dừng lại trên người gã đệ tử có dáng người cao ráo của Vân La Phái: "Nếu hai vị sư huynh còn muốn trăm sát yêu vật thì muội xin đi trước một bước."

Hắn quay đầu, nụ cười trên mặt vẫn ôn hòa như trước, nhưng nếu nhìn kĩ thì có thể phát hiện ra nụ cười này đã trở nên méo mó: "Su muội sao giờ lại muốn đi gấp vậy? Thực ra thời gian cũng chẳng chênh lệch là bao, hay là sư muội đợi một lát, đợi ta xử lí xong con yêu vật này rồi cùng đi ra?"

"Thời gian hai vị sư huynh xử lí yêu vật này hình như không ít." Giọng điệu nàng hết sức lạnh nhạt, chẳng hề có ý muốn lưu lại.

Gã đệ tử cao hơn bất mãn: "Lẽ nào sư muội cảm thấy chúng ta không xứng đồng hành cùng muội? Hay là sư muội không muốn nhìn thấy chúng ta xử lí con yêu vật này?" Nói xong, hắn vung kiếm lên, chuẩn xác cắt đứt ngón tay cái trên cánh tay còn lại của nữ tử đang nằm trên đất.

Tiếng gào thê lương lại một lần nữa vang lên, nữ tử nằm trên đất đột ngột co người, không ngừng run lẩy bẩy.

Với vị trí đứng hiện tại, Việt Cẩm vừa khéo nhìn thấy gương mặt dính đầy đất và mái tóc tán loạn của nữ tử đó, đương nhiên còn có cả một bên vai đã mất đi cánh tay và cánh tay trái đang co quắp lại trong ngực, không ngừng run lên bần bật... Mắt đảo qua gã cao hơn đang mỉm cười nhìn mình

trong khi gã trẻ hơn cau mày mất kiên nhẫn nhưng vẫn không hé răng nói một lời. Việt Cẩm im lặng một chốc rồi bước lên phía trước: "Nếu sư huynh đã hậu ái muội như thế..."

Gã cao hơn thấy Việt Cẩm thỏa hiệp, bất giác đắc ý quay người, cầm kiếm giả bộ khua khua vẽ vẽ trên người con yêu: "Loại yêu vật hung tàn này, nếu chỉ đâm một kiếm giết chết thì quả thực có lỗi với những người bị nó ăn thịt, nhưng nếu bên ngoài đã có đại yêu xuất hiện thì cũng không thể trì hoãn quá lâu. Không biết sư muội có ý kiến gì chẳng? Hoặc có thể giam giữ hồn phách của nó rồi luyện thành..."

Nói đoạn, hần bỗng thấy gã sư đệ đang trợn mắt hốt hoảng nhìn mình, bất giác tò mò hỏi: "Sao thế?"

Lời còn chưa dứt, một cảm giác lạnh lẽo đột ngột dán lên gáy, cắt đứt tất cả những lời mà hần chưa nói hết.

Đã xảy ra chuyện gì vậy? Hần trầm nghĩ.

Nhưng đáng tiếc không ai có thể nói cho hần biết, cuối cùng, hần nghe thấy giọng nói đứt quãng của sư đệ mình, dường như truyền đến từ một nơi rất xa xăm:

"Người... người lại, lại có thể vì... yêu vật mà động... thủ... với đồng đạo!"

"Ta vốn không định động thủ..." Bước qua thi thể của gã sư huynh, Việt Cẩm đến trước mặt gã sư đệ, lạnh lùng buông một câu, trường kiếm trong tay cũng đồng thời đâm thẳng vào tim đối phương, chặt đứt chút sinh cơ cuối cùng của hần.

Từ lúc gã sư huynh chặt đứt cánh tay của nữ tử kia, tiếng gào thảm thiết vẫn vang lên trong động không ngừng, nay tất cả mọi âm thanh đã hoàn toàn nín lặng.

Việt Cẩm cảm kiếm, lặng đứng nguyên tại chỗ rồi quay sang nữ tử đang nghi hoặc nhìn mình: "Muốn báo thù không? Hai kẻ này đã chết, sẽ không thể cử động, cũng không thể phản kháng..."

Việt Cẩm không nói tiếp, bởi khi nàng nhắc đến chữ "chết" thì nữ tử đang nằm trên đất kia bất ngờ bật dậy, dùng cánh tay còn lại và răng cắn xé hai thi thể nằm trước mặt. Chỉ trong thoáng chốc, mặt mũi của hai thi thể đã biến dạng, đương nhiên cũng không nhìn ra được vết thương do kiếm của Việt Cẩm lưu lại.

Mùi máu tanh lại tràn ngập khắp hang động không lấy làm rộng lắm rồi xộc thẳng vào mũi khiến người ta muốn nghẹt thở.

Việt Cẩm lẳng lặng đứng đó, có giọt máu vô tình nào đó bắn lên mặt nàng, nóng hổi, nóng đến bỏng da. Yết hầu nàng khẽ động, phát ra một tràng âm thanh, không biết là khóc, là cười, hay là tiếng thở than bất lực.

Móng vuốt sắc nhọn xé thịt róc xương. Một hồi lâu, tiếng máu thịt bị xé rách từ từ dừng lại, trong mắt Việt Cẩm lóe lên sự rồi rầm rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có. Nàng ngồi xuống, hỏi nữ tử đã nằm bệt xuống đất kia: "Người muốn tự ra tay, hay để ta động thủ?"

Nữ tử kia nhìn Việt Cẩm, lúc đầu nàng ta có phần không hiểu, nhưng rồi lập tức tỉnh ngộ, sau đó liên tục đập đầu đưa lời cầu xin: "Tiên trưởng, người tính tình rất tốt! Lúc này người cũng nhìn thấy rồi đó, các con của ta còn nhỏ, chúng nó thực sự còn quá nhỏ. Ta hứa sẽ không nói chuyện người đã giúp ta ra ngoài, ta xin thề. Hơn nữa ta chưa từng ăn thịt người bao giờ, ta nói là sẽ giữ lời!" Nàng ta lại vội nói thêm: "Ta có thể lập lời thề! Ta nhất

định sẽ giữ lời, các con của ta quả thực còn quá nhỏ, chúng hãy còn nhỏ quá, chúng nó, chúng nó..."

Từ lúc bị tra tấn đến giờ, nữ tử trước mặt nàng vốn chưa từng rơi một giọt nước mắt, vậy mà lúc này đã nói trong nghẹn ngào.

Mùi máu tanh tràn ngập khắp động rồi cuộc cũng từ từ nhạt dần rồi tan đi. Nhưng chỉ cần ngẩng đầu lên nhìn, màu đỏ tươi chỗ đậm chỗ nhạt sẽ bắt chập tất cả, tranh nhau đập vào tầm mắt.

Việt Cẩm bỗng thấy có phần mệt mỏi. Nàng để mặc nữ tử kia khóc lóc cầu xin, từ từ siết chặt nắm đấm, khiến cho móng tay đã được cắt ngắn, từng cái, từng cái một cắm vào lòng bàn tay đau đớn.

Rất lâu sau đó, nàng nhắc lại một lần nữa chất giọng vô cùng bình thản: "Người muốn tự mình ra tay, hay để ta động thủ?"

Giọng nữ tử kia bỗng ngưng im bất.

Việt Cẩm nhìn nữ yêu nằm trên mặt đất, trong đôi mắt vàng khè của nàng ta còn ngân ngấn lệ, chỉ là đã không còn toát lên vẻ sợ sệt và cầu xin, mà thay vào đó là sự thù hận sâu sắc. Sự thù hận đến khắc cốt ghi tâm.

Nàng ta nghiêng răng nói một câu: "Yêu tộc không biết tự sát."

"..."

Việt Cẩm đứng dậy, cầm kiếm lên, sau đó...

Tất cả đã hoàn toàn kết thúc.

Trong hang động im ắng lại đột ngột bốc lên mùi máu tanh gay mũi, Việt Cẩm bỗng thấy buồn nôn, nàng thực không muốn ở lại nơi này thêm một giây phút nào nữa, lau đi vết máu trên trường kiếm rồi chuẩn bị bỏ đi, bỗng nàng bất ngờ nghe thấy một giọng nói trào phúng vang lên: "Một màn kịch quá tuyệt vời!"

Khoảnh khắc đó, tim nàng thất lại đau đớn, sát ý mãnh liệt bùng lên. Việt Cẩm đánh liều xoay người, tay phải cầm kiếm, tay trái bắt pháp quyết, nhưng khi nhìn thấy người vừa cất tiếng là ai nàng bỗng thở phào nhẹ nhõm đồng thời không chỉ hủy đi pháp quyết vốn đã chuẩn bị đầu vào đấy, giọng nói cũng bất giác trở nên mềm mại, đến chính bản thân nàng cũng không hề hay biết: "... Là huynh à."

Nhai Xế không biết đến từ lúc nào đã đứng ở cửa động, tóc đen, trường bào đỏ, ánh mắt sắc bén: "Ta muốn biết lí do nàng làm như vậy là vì cái gì?"

Trong động tĩnh lặng như tờ.

Việt Cẩm thu kiếm: "Lí do gì?"

"Lí do giết đồng loại." Nhai Xế nhìn chằm chằm vào Việt Cẩm, buông nhẹ một câu.

Việt Cẩm cả cười: "Ta với ai là đồng loại chứ?"

Câu nói này thốt ra có phần kì quái, nhưng không đợi Nhai Xế tìm hiểu sâu hơn Việt Cẩm đã tiếp tục nói: "Hai gã đệ tử Vân La Phái đó hết lần này đến lần khác nhằm vào ta. Ta cũng chẳng phải loại yếu ớt được đắp từ bùn, đương nhiên phải biết nổi giận."

"Bởi vậy, nàng giết chết đồng đạo của mình chỉ vì một con yêu vật?"
Nhai Xế lại hỏi.

"Ta vì yêu vật lúc nào?" Việt Cẩm chỉ tay về phía thi thể của nữ tử kia,
"Không nhìn thấy à?"

Nhai Xế không đáp, hình như hắn cũng không biết lúc này nên nói gì nữa. Việt Cẩm thu kiếm, cúi đầu bước ra khỏi hang.

Trong tích tắc lướt qua nhau đó, Nhai Xế bỗng gọi giật nàng lại: "Việt Cẩm."

Việt Cẩm dừng chân.

Nhai Xế nhẹ nghiêng đầu, nói khẽ: "Những việc nàng làm đều bị ta nhìn thấy. Nàng không giết được ta, ta cũng không thể đi nói với giới tu đạo các nàng... Thế nhưng, nàng không có lời nào muốn nói với ta sao?"

"Chẳng phải ta đã nói hết với huynh rồi ư?" Việt Cẩm cười rồi tiếp tục bỏ đi. Nhưng lần này, Nhai Xế bỗng đột ngột đưa tay ra, nắm lấy cánh tay Việt Cẩm. Một cảm giác đau rát khác thường từ lòng bàn tay Nhai Xế truyền đến, sắc mặt Việt Cẩm tức thì biến đổi: "Huynh!"

Nhai Xế lúc đó mới buông tay.

Việt Cẩm không buồn để ý, vội kéo tay áo lên để kiểm tra cánh tay, sau khi thấy lạc ấn hình rồng, sắc mặt nàng tái mét: "Huynh lại có thể hạ ấn kí với ta ư?"

Nhai Xế cười mà như không: "Mấy lần gặp nàng, ta đều cảm thấy nói chuyện rất vui vẻ. Vì thế, ta đã coi nàng như một người bạn tri giao, bởi vậy mới quyết định hạ ấn kí đại biểu cho thân phận kết nghĩa của yêu tộc với

nàng... Có gì không thể chứ? Nàng đừng nói với ta là..." Giọng hắn bỗng mang theo sự trào phúng, "... Bao lâu như vậy rồi mà nàng không biết ta là yêu tộc đấy nhé!"

Đứng sững ở đó, sắc mặt Việt Cẩm thay đổi liên tục, dường như không thêm quan tâm đến sự chênh lệch tu vi giữa hai người mà rút kiếm đâm tới.

Nhai Xế cười tươi như hoa: "À, phải rồi, thời gian này tốt nhất là nàng nên chú ý một chút. Ta nghe nói Thiên Kiếm Môn hình như đã phát hiện ra chuyện trước đây ta từng ẩn náu trong môn phái..." Hắn nhìn Việt Cẩm rồi liếc nhanh về phía cánh tay đang hở ra do bị nàng vén tay áo lên, "Nàng hiểu ý ta đúng không?"

Việt Cẩm hít một hơi thật sâu, đang định lên tiếng thì bỗng nghe thấy một tiếng gầm rống đinh tai từ bên ngoài truyền vào, trong tiếng gầm ấy xen lẫn lượng linh lực khổng lồ, làm rung chuyển cả sơn động: "Vân Hàn Cảnh! Đám kẻ tu đạo các ngươi thật là ức hiếp người quá đáng!"

Hai người trong động tức thì cả kinh, Nhai Xế cười lạnh: "Đến hay lắm!" Nhai Xế đang định lao ra ngoài, trong chớp mắt thấy Việt Cẩm đứng đó, bắt giặc hấn dừng chân, "Trong động này, ngoài một con ở ngoài kia ra thì toàn là yêu tộc... Vận khí của nàng quả là không tồi đâu." Ánh mắt hấn lóe lên, rồi đột nhiên híp lại, lộ rõ ý cười: "Nếu nàng đã muốn diễn, vậy thì ta sẽ cùng nàng diễn tiếp vở kịch này!"

Dứt lời, Nhai Xế nhẹ nhàng vung tay, một trận gió lạnh bất ngờ ập đến, trong mềm mại ẩn chứa linh lực vô song, ủa về phía Việt Cẩm.

Lúc nhận ra sức mạnh ghê gớm trong trận gió ủa tới, Việt Cẩm chỉ kịp giờ kiếm lên, thế nhưng đừng nói là phản kháng, thậm chí khi Việt Cẩm còn chưa ý thức được đang xảy ra chuyện gì thì đã cảm giác được một cơn đau dữ dội ập đến bả vai, đồng thời có tiếng ầm ầm cùng cát đá rơi xuống xối xả. Động chính và bức tường đối diện đã nứt ra một thông đạo rất lớn. Còn chưa kịp định thần, nàng nghe một tiếng rít vang lên, quay đầu nhìn lại thì thấy một sợi xích màu trắng bạc tựa như một con linh xà đang trườn đến trước mặt, nhắm thẳng vào hai mắt nàng.

Việt Cẩm vội quay người định chạy trốn, nhưng làm sao trốn được? Không đợi nàng kịp né, sợi dây xích phi nhanh đến mức lưu lại tầng tầng lớp lớp tàn ảnh đã chạm đến mí mắt nàng.

Lạnh đến thấu xương.

"Chà!" Bỗng một tiếng cười khê vang lên, Nhai Xế từ thông đạo do Việt Cẩm mới tạo thành đi ra, nhẹ nhàng đưa tay, nhắc bổng Việt Cẩm lên rồi ném lên cao. Tiếng thét hốt hoảng tức thì liên tục vang lên.

Rốt cuộc nàng cũng phản ứng kịp, giữa không trung, Việt Cẩm định rút kiếm phòng vệ, bỗng cảm thấy một luồng sức mạnh ôn hòa bao quanh mình, đồng thời một giọng nói lạnh nhạt vang lên: "Thân là đại yêu mà đi bắt nạt một người mới nhập môn thế này là sao?"

Nhai Xế nhíu mày nhìn sang, liền thấy một nam tử đứng chắn trước mặt Việt Cẩm, tay cầm trường kiếm, dung mạo anh tuấn, kiếm ý hùng hực. Chính là Vân Hàn Cảnh, đại sư huynh của Việt Cẩm.

Đồng tử Nhai Xế co lại, cổ tay vẩy một cái, từ trong không trung lấy ra một thanh trường kiếm màu đỏ như máu, nhưng không bay về phía Vân Hàn Cảnh, mà lao đến tóm lấy con đại yêu thua trận, bay thẳng ra ngoài cửa động.

Sắc mặt Vân Hàn Cảnh trầm xuống, thân hình bất động, nhẹ vung kiếm lên, từ trong không trung xuất hiện một con chim ưng màu lam từ kiếm khí, cấp tốc đuổi theo Nhai Xế và đại yêu, thể như chẻ tre, chỉ trong tích tắc đã biến to, rồi định dựa vào thân hình khổng lồ của mình hòng nhấn chìm hai người đang bay ra ngoài cửa động.

Chính lúc này, chỉ nghe một tràng cười sang sảng vang lên, con chim ưng màu lam đột nhiên nổ tan, tàn ảnh bay khắp bốn phía, Nhai Xế xách con yêu từ tốn bay ra khỏi động. Khi đã bay xa rồi còn lưu lại một câu, trường bào đỏ phấp phới tung bay, hùng hực như lửa: "Vân Hàn Cảnh, khi khác gặp lại, ta và ngươi sẽ thỏa sức đánh một trận."

Trận hỗn loạn không nằm trong phạm vi khống chế, tức thì khiến đám đông nhốn nháo cả lên. Việt Cẩm nhân cơ hội đó vội đến bên Vân Hàn

Cảnh, khẽ gọi: "Đại sư huynh!"

Vân Hàn Cảnh quay sang Việt Cẩm, khi thấy máu đang không ngừng chảy trên mặt nàng, hần khẽ cau mày đưa lời hỏi: "Lúc này muội đã đi đâu hả?"

Bản thân Việt Cẩm chẳng hề để tâm, tùy tiện đưa tay lên lau vết máu trên mặt rồi thở hắt nói: "Hai đệ tử của Vân La Phái trong lúc chiến đấu với yêu tộc không may..."

"Không may làm sao?" Một tiếng quát lớn đột ngột vang lên, vừa từ trong thông đạo đi ra, Phó Thư Khanh lao ngay đến bên cạnh Việt Cẩm, đưa tay hòng chụp lấy bả vai nàng.

Trong nháy mắt, Việt Cẩm còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt Vân Hàn Cảnh đã trở nên lạnh lẽo, cũng không thấy hần làm động tác gì, chỉ nghe "rắc" một tiếng, cánh tay đang thò ra của Phó Thư Khanh lập tức rút về. Hít một hơi thật sâu, hần quay sang rít lên: "Vân Hàn Cảnh..."

Tiếc là Vân Hàn Cảnh chẳng buồn nhìn Phó Thư Khanh một cái, khẽ hỏi Việt Cẩm: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Mặc dù không nhìn thấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng không khó để Việt Cẩm hình dung ra cảnh vừa diễn ra. Nàng liếc Phó Thư Khanh đang vừa đau đến xanh mặt vừa tức giận mặt đỏ bừng bừng một cái, thầm nghĩ tiếng "rắc" kia... hần là tiếng va chạm "thân mật" của xương với chuôi kiếm.

Vẻ mặt Việt Cẩm vừa lo lắng, vừa có chút nặng nề, nhẹ khom người nhìn Phó Thư Khanh, nói: "Phó sư huynh, xin huynh hãy bớt đau buồn, lúc muội vào trong, hai đệ tử của quý phái đã không may gặp nạn!"

"Không thể nào!" Phó Thư Khanh gầm lên, "Chỗ này chỉ có..."

"Chỉ có cái gì?" Vân Hàn Cảnh tiếp lời, ánh mắt lạnh lẽo như hàn tinh.

Tim Phó Thư Khanh tức thì lạnh buốt, nhưng rất nhanh sau đó hắn đã khôi phục lại lí trí.

Lúc này, các môn phái xung quanh cũng ít nhiều hiểu được đầu đuôi sự tình, lần lượt tiến lên phân ưu cùng Phó Thư Khanh.

Phó Thư Khanh nở nụ cười gượng gạo, sau khi đáp lễ mọi người, hắn nhìn chằm chằm vào Việt Cẩm, đưa lời chất vấn: "Hai sư đệ của ta hiện ở chỗ nào? Chiến đấu với bao nhiêu yêu quái mà gặp nạn?"

"Phó sư huynh hãy đi theo muội." Việt Cẩm nói, ban đầu nàng định đi vào theo lối thông đạo nhỏ hẹp, kín đáo mà mình từng vào, nhưng khi ngẩng đầu lên liền thấy thông đạo lớn do chính mình tạo thành lúc nãy. Việt Cẩm có chút ngẩn người, sắc mặt vẫn còn hơi tái, nàng nhanh chóng đi vào thông đạo, dẫn mọi người tới cái động trong kia.

Vân Hàn Cảnh lặng lẽ đi vào cùng Việt Cẩm.

Đồng tử Phó Thư Khanh co lại, nhưng thoát cái đã khôi phục lại vẻ tự nhiên. Hắn không vội đi theo ngay mà quay sang cảm ơn đệ tử các môn phái hôm nay đã đến tương trợ cuộc vây quét, rồi mới dẫn đệ tử của mấy môn phái tự nguyện ở lại giúp mình nhanh chóng đuổi theo Việt Cẩm và Vân Hàn Cảnh.

Đích đến không quá xa, cả đoàn người nhanh chóng đến trước hang, khi tình cảnh trong hang hiện lên, có mấy cô nương không tránh khỏi há hốc miệng sửng sốt.

Ánh mắt như điện, chốc lát đã ghi nhớ tất cả dấu tích trong động vào mắt, Vân Hàn Cảnh lập tức cau mày.

Sắc mặt Phó Thư Khanh đã không thể dùng từ "khó coi" để hình dung nữa rồi, hắn vội bước vào trong, cúi xuống kiểm tra thi thể nằm trên mặt đất, nhưng ngay sau đó, hắn lập tức đứng lên, nhìn chằm chằm Việt Cẩm hỏi: "Lúc hai sư đệ của ta gặp nạn, chỉ có muội ở đây chứng kiến?"

"Lúc muội đi vào thì không nhìn thấy bất kì ai khác." Việt Cẩm trả lời.

"Vậy con đại yêu vừa nãy xuất hiện lúc nào?" Phó Thư Khanh không hề dừng lại, tiếp tục chất vấn.

Việt Cẩm thoáng im lặng, do dự không biết có nên đổ hết mọi việc lên đầu Nhai Xế, thế nhưng rốt cuộc nàng lại nhớ ra vết kiếm trên cổ con tiểu yêu là do chính mình để lại, đành thở dài một tiếng đáp: "Là sau khi hai vị sư đệ không may gặp nạn."

"Vậy ý của sư muội là hai sư đệ ta bị một con yêu chưa kết đan, lại còn bị trọng thương từ trước bất ngờ giết chết?" Giọng Phó Thư Khanh rất lạnh.

"Muội không biết rõ quá trình cụ thể thế nào." Việt Cẩm lắc đầu, lại nói, "Chỉ là khi muội đi vào, hai huynh ấy đã chết rồi, còn con yêu kia vẫn còn thoi thóp."

"Bởi vậy sư muội liền vội vàng giết con yêu đó?" Sự trào phúng trong lời nói của Phó Thư Khanh ai nấy đều nghe rất rõ ràng.

Sự bất hợp lí trong câu chuyện Việt Cẩm kể lại bày ra trước mắt, đệ tử của các môn phái đi cùng Phó Thư Khanh bắt đầu nhón nháo.

Sắc mặt Phó Thư Khanh chuyển sang âm trầm, không đợi Việt Cẩm đáp lời, đã tự biên tự diễn đoạn tiếp theo: "Sau đó con đại yêu xuất hiện, thấy tình cảnh trong hang thì vô cùng tức giận, liền một chưởng đánh xuống khiến sư muội bay ra ngoài hang chính..." Hắn đột nhiên dừng lại, hỏi một câu: "Sư muội đã giao thủ với con đại yêu đó. Muội thấy tu vi của mình so với hắn thế nào?"

Đúng là sợ cái gì thì cái đó tới, Việt Cẩm âm thầm cười khỏ, nhưng không thể không trả lời: "Còn lâu mới bằng được hắn."

Phó Thư Khanh nhẹ gật đầu: "Việt sư muội đã nói bản thân tu vi còn lâu mới bằng được đối phương, hơn nữa lại chứng kiến tộc nhân của mình bị giết, tình huống đáng giận như thế mà chỉ đánh Việt sư muội bay ra động chính thậm chí cũng chẳng buồn truy kích. Hơn nữa, khi sợi dây xích của con đại yêu ở động chính sắp sửa đánh trúng sư muội thì chính hắn ra tay tương trợ bằng cách đánh bay sư muội đi..."

Hắn nhìn ra bốn phía, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Việt Cẩm, hỏi rành rọt từng chữ: "Việt sư muội nghe Phó mỗ nói vậy, không thấy có điều gì bất hợp lý sao?"

Chỉ mấy câu nói đó thôi, tất cả mọi người đều tức thì nhớ lại chi tiết trận đấu lúc nãy. Nam tử áo đỏ đó hình như rất thông dong thì phải? Thái độ đầy đầu giống với cảm giác phần nô khi chứng kiến tộc nhân bị giết chết? Hơn nữa vị sư muội đứng trước mặt chúng ta đây, trừ mí mắt, ngoài ra chẳng có chỗ nào trên người bị thương...

Thần sắc của mọi người tức thì trở nên khác thường.

Việt Cẩm chỉ thấy nổi đắng chát từ miệng chảy vào tim. Mọi việc đương nhiên không phải như Phó Thư Khanh và mọi người tưởng tượng... Nhưng cũng chẳng sai lệch là mấy. Giây phút này, nàng cảm nhận một cách chân

thực cảm giác của một người cảm ăn phải hoàng liên, nhưng nếu mọi việc đã do chính mình gây ra, Việt Cẩm không thể oán hận Nhai Xế. Nghĩ vậy, nàng bình thản nói: "Vừa nãy quả thực đại yêu kia đã nương tay với muội, nhưng nghĩ lại cũng chỉ là trò mèo vờn chuột mà thôi. Mục đích của hắn là cứu con đại yêu trong hang này đi thôi không phải sao?"

Nói như vậy xem ra cũng chẳng sai, mọi người xung quanh nghe thế lại đưa mắt nhìn nhau.

Phó Thư Khanh chỉ cười lạnh: "Phó mẫu e là sự thực không phải chỉ có như thế."

"Vậy người cho là thế nào?" Một giọng nói không cao cũng chẳng thấp vang lên, Vân Hàn Cảnh vốn trầm mặc này giờ, giờ bỗng nhàn nhã lên tiếng.

Tức thì Phó Thư Khanh lại cảm thấy tức ngực, hẳn là do bị kiếm ý mạnh mẽ của Vân Hàn Cảnh đột ngột đè tới, lời đã ra đến họng nhưng không thể thoát thành lời. Khuôn mặt biến sắc, hắn gườm gườm nhìn Vân Hàn Cảnh, cắn răng mỉm cười, nói: "Phó mẫu đương nhiên không nghĩ thế nào cả. Chỉ là chuyện này, Vân La Phái chắc chắn sẽ không thể kết thúc như vậy đâu."

Vân Hàn Cảnh hiển nhiên chưa từng bận tâm, quay sang Việt Cẩm buông một chữ "Đi", rồi quay người đi trước, chẳng nề nang gì.

Có thể đi đương nhiên là tốt nhất, nghĩ vậy Việt Cẩm thở phào một hơi, nổi bước theo sau Vân Hàn Cảnh, thế nhưng trong lòng không khỏi trầm kinh hãi: Đúng là không thể hiểu nổi nhân tình thế thái... Nàng vốn định lát nữa nói mấy câu cảm kích với Vân Hàn Cảnh, nhưng nghĩ lại, dù với thanh danh lưu truyền từ lâu của Vân Hàn Cảnh, chỉ e ngay đến chưởng môn Thiên Kiếm Môn cũng không đồng ý coi đó là chuyện bình thường. Nếu đã là vậy thì hà tất phải hiểu cái gì là nhân tình thế thái nữa chứ?

Suốt dọc đường hai người không nói với nhau tiếng nào, khi về đến tiểu viện thuê trước đó, Vân Hàn Cảnh vừa vào trong viện bỗng cau mày, đưa tay đón lấy một thanh kiếm nhỏ đang lao tới nhanh như một cơn gió. Đây là phù truyền tin mà Thiên Kiếm Môn vẫn dùng để liên lạc với các đệ tử ở bên ngoài.

Án pháp quyết của nội môn vào thanh kiếm, Vân Hàn Cảnh khẽ nhắm mắt, vung tay đánh tan thanh kiếm, rồi quay sang nói với Việt Cẩm: "Lập tức hồi sơn."

"Sur huynh?" Việt Cẩm có phần thấp thỏm không yên.

Phi kiếm sau lưng đã rời khỏi vỏ, Vân Hàn Cảnh bình thản đáp: "Mật tín của nội môn nói rằng vừa rồi có yêu tộc xâm nhập, đồng thời..." Hắn quay sang nhìn Việt Cẩm, ánh mắt sâu thẳm thẳm, "... Đồng thời còn tiếp xúc nhiều lần với đệ tử nội môn."

"..." Việt Cẩm hít một hơi thật sâu, nàng chớp mắt, che đi cảm xúc trong đó: "Vâng, thưa sư huynh."

Lần này họ lại phải mất đến nửa ngày để đi.

Đợi đến khi Vân Hàn Cảnh và Việt Cẩm về đến sơn môn đã là nửa đêm. Dù vậy, Vân Hàn Cảnh không có ý định về nghỉ ngơi trước mà đợi trưởng lão cho gọi, sau đó dẫn Việt Cẩm đến thẳng điện Chính Đức - nơi ở của chương môn.

Việt Cẩm vẫn đi theo sau Vân Hàn Cảnh. Nếu trước đó, nàng còn ô mê tâm lý cầu may, thì hiện tại nàng đã gần như chắc chắn. Nhưng sao sự tình mới đó mà đã phát triển đến độ này... Việt Cẩm bất giác cười khò.

Rốt cuộc là nàng quá đen đui, hay số mệnh đã định sẵn, ác giả ác báo?

"Vân La Phái và Thiên Kiếm Môn xưa nay vốn không hòa hợp." Đang đi, Vân Hàn Cảnh bỗng lên tiếng.

Việt Cẩm định thần, mới phát hiện mình đã đến trước điện Chính Đức, nàng nhìn Vân Hàn Cảnh, suy ngẫm về ý tứ trong câu nói vừa rồi của đối phương, Vân Hàn Cảnh đang nói vì sao hắn ra mặt giúp nàng, hay đang nói lí do vì sao hắn lại chẳng hề khách khí với Phó Thư Khanh?

"Ý của sư huynh..."

Giọng Vân Hàn Cảnh lạnh đi: "Người thật sự không phải do muội giết?"

Việt Cẩm sững sờ.

Vân Hàn Cảnh cứ thế đẩy cửa đi vào.

Những tia sáng âm áp đột ngột ủa đến, Việt Cẩm ngược mắt nhìn lên thì thấy trong đại điện nguy nga lác đác có mấy người đang ngồi, bao gồm cả chương môn vốn đang bế quan và người chỉ xuất hiện khi có việc - Giới Luật trưởng lão của Giới Luật điện.

Ánh sáng bất ngờ ào tới khiến mắt Việt Cẩm đau nhức, khoảnh khắc đó nàng có cảm giác cơn đau ấy đã chạy thẳng vào tim. Lặng lẽ siết chặt nắm tay, Việt Cẩm bước lên trước, tiến vào trong đại điện. Tiếng cửa điện khép lại vang lên sau lưng.

Việt Cẩm cung kính cúi người: "Đệ tử bái kiến sư phụ, bái kiến các vị trưởng lão."

Không ai bảo nàng đứng dậy, chỉ có tiếng thuật chuyện thong thả từ trên truyền xuống, là giọng của Giới Luật trưởng lão.

Giới Luật trưởng lão đang nhắc lại ba lần nàng và Nhai Xế gặp nhau, quả nhiên không lệch tí nào, thậm chí đến cả cái nhìn xa xăm của nàng dành cho hắn lúc tỷ thí với Tả Ngôn Chấp cũng không bỏ sót.

"Còn có gì biện minh nữa không?" Cuối cùng, Giới Luật trưởng lão cất tiếng hỏi, giọng điệu vô cùng ung dung.

Giờ phút này, lạc ấn trên cánh tay trái nàng đau đớn như bị lửa thiêu, quá khứ như nước lũ lượt ủa về, tâm trạng rối bời xâm nhập vào tim, cay đắng ngọt bùi, luân quần, quần quýt, nhưng cuối cùng lại bị một cơn gió không biết từ đâu nhẹ nhàng quét qua. Giống như một quả bóng bị chọc thủng, lúc đầu còn đẹp đẽ, nhưng sau một tiếng "bụp" đã chẳng còn gì nữa. Việt Cẩm quỳ rạp xuống đất, hai mắt khép hờ, cái lạnh từng chút, từng chút một thấm vào đầu gối, không kịch liệt, nhưng kiên trì, cố chấp, không thể đuổi đi, cũng không thể ngăn cản.

Việt Cẩm khẽ thở ra một hơi, một đám sương trắng mờ mờ xuất hiện, ngăn ngui chỉ trong nháy mắt rồi nhanh chóng tan đi. "Trưởng lão minh giám, đệ tử..."

Có thứ gì đó lao nhào trong lòng, lạnh lạnh, đặng đặng, thấm đẫm trái tim, chạy dọc khắp cơ thể: "Đệ tử không có gì để biện minh."

Đêm đã tàn và vầng dương vẫn chưa hiện hữu, thế nhưng phía chân trời đằng đông những đám mây đã được nhuộm một màu vàng ruộm.

Là người phụ trách tuần tra cả dãy núi trong tháng này, Hứa Đình Viễn đến trước điện Chính Đức, thấy đại điện vẫn le lói ánh đèn, hẩn lấy làm kinh ngạc, hỏi gã đệ tử đứng gác: "Giờ này trưởng lão nào đang sử dụng đại điện vậy?"

Gã đệ tử vội hành lễ: "Chào nhị sư huynh." Sau đó cung kính đáp: "Là chương môn và Giới Luật trưởng lão."

"Chương môn xuất quan rồi à?" Hứa Đình Viễn càng ngạc nhiên hơn, suy ngẫm một lát, hẩn hỏi: "Tôi qua có phải có đệ tử nào vào trong không?"

Gã đệ tử đứng canh nhìn vào đại điện một cái rồi nói khẽ: "Là đại sư huynh và Việt sư tử, hai người họ trở về lúc nửa đêm rồi đi thẳng vào đại điện luôn."

Trong lòng Hứa Đình Viễn càng tò mò hơn, đang định hỏi thêm chút chuyện thì nghe thấy phía trước có giọng nói vang lên, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy cửa đại điện đã được mở, Vân Hàn Cảnh và Việt Cẩm một trước một sau đang tiến ra ngoài.

"Sư huynh..." Việt Cẩm nói với nam tử đi trước.

Vân Hàn Cảnh dừng bước: "Lúc này còn chưa nói đủ à?"

Việt Cẩm mím môi, cung kính đáp: "Là muội..." Lời còn chưa nói hết, mặt đã nhận một cái tát đau điếng.

Âm thanh trong trẻo vang lên trước điện Chính Đức, lập tức thu hút ánh nhìn của các đệ tử xung quanh. Cái tát không chút nương tay khiến nàng lão đạo, ban đầu Việt Cẩm còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, mãi đến khi trên má bỗng rát, khóe miệng có vị tanh mặn, nàng mới dần dần hiểu ra.

Nàng bị đánh?... Bị Vân Hàn Cảnh tát?

Việt Cẩm đột ngột ngẩng đầu, mặc kệ bên má đã hằn lên dấu năm đầu ngón tay, nàng nhìn chăm chăm Vân Hàn Cảnh, ánh mắt dữ dội, kiên cường, trong mắt ánh lên ngọn lửa ngùn ngụt.

Trên thế gian này, ai cũng có thể có lí do để đánh nàng, giết nàng, nhưng chỉ duy nhất Vân Hàn Cảnh, chỉ duy nhất mình hắn thì không thể. Hắn dựa vào cái gì mà đòi ra tay với nàng?

Nàng...

Việt Cẩm nhìn thẳng vào mắt Vân Hàn Cảnh. Đôi mắt màu xanh ngọc bích vốn sáng trong như ngọc thạch lúc này đã bị cơn phẫn nộ nhuộm đỏ, sự thất vọng hiện rõ khiến đôi mắt hắn vốn đẹp hút hồn bỗng trở nên tăm tối, kết hợp cùng sự phẫn nộ vừa rồi, như hai sợi dây quấn quýt lấy nhau, khiến cho đôi mắt lấp lánh, sáng ngời trong buổi bình minh lạnh giá càng thêm cô độc.

Trái tim Việt Cẩm dần dần lạnh lẽo. Sâu trong đôi mắt ấy, thứ mà nàng thấy không chỉ là sự thất vọng và phẫn nộ, mà còn có cả sự không tin tưởng và phòng bị.

"Trên thế gian này, ai cũng có thể làm hại con."

"Chỉ duy nhất nó sẽ không."

"Chỉ duy nhất nó."

Là ai đã nói cười đôn hậu dặn dò?

Là ai đã nghiêm túc đưa tay lên lập lời thề?

Rốt cuộc đến cuối cùng, tất cả chỉ là hư vô. Nàng đã sống bao lâu như thế, vậy mà vẫn...

Cảm giác trống rỗng ngập tràn trong tim, Việt Cẩm hít mấy hơi thật sâu, cố nén cảm giác choáng váng, bên tai là tiếng tim đập thành thịch của chính mình, rệu rã, mệt mỏi, như một người đã bước vào tuổi xế chiều.

...Vậy mà vẫn chưa tỉnh ngộ hay sao?

...

Trời đã hừng sáng, sương trắng giăng giăng khắp núi, thỉnh thoảng lại nghịch ngợm thò cánh tay lạnh buốt ra chạm vào con người, thẩm thấu cái lạnh đến tận xương tủy. Vân Hàn Cảnh nhìn Việt Cẩm, cũng như cái nhìn dội ngược lại của nàng. Khoảnh khắc đó, hần thấy sự dữ dội và phần nộ ánh lên trong mắt nàng. Nhưng sự dữ dội và phần nộ ấy chỉ lóe lên trong chớp mắt rồi nhanh chóng tan biến.

Đối diện với một Việt Cẩm đã lấy lại vẻ phục tùng, một Việt Cẩm đã nói câu "Là lỗi của muội" một cách thản nhiên trọn vẹn, Vân Hàn Cảnh bỗng thấy trong lòng trống rỗng, mờ mịt.

Đó không phải là phần nộ, nhưng lại khiến người ta phải bỏng hơn cả phần nộ. Đó cũng không phải là thương tiếc, nhưng lại khiến người ta bất lực hơn cả thương tiếc.

"Muội luôn miệng nói mình sai..." Giọng Vân Hàn Cảnh bỗng khàn hẳn đi, hần nhìn Việt Cẩm, cười ảm đạm: "Muội nói xem muội sai ở chỗ nào?"

Việt Cẩm lặng im không đáp.

Vân Hàn Cảnh đợi một lúc, hắn cảm thấy bản thân có lẽ đã nghĩ quá nhiều, rồi lại dường như chẳng nghĩ gì cả. Hắn vẫn đang đợi Việt Cẩm nói ra điều gì đó, dẫu là những lời giả dối để che đậy cho có lệ. Nhưng tiểu sư muội của hắn chỉ cúi gằm mặt xuống, đến một câu lấy lệ cho qua cũng không muốn nói.

Có lẽ mình nên tin muội ấy. Đột nhiên, Vân Hàn Cảnh nghĩ vậy, có lẽ sự thực đúng như những gì muội ấy nói ban nãy trong đại điện...

Nhưng thân phận của muội ấy và mối quan hệ đây đưa với yêu tộc...

Một cảm giác chán chường len lỏi trong lòng, Vân Hàn Cảnh thông thả nói: "Muội đã sai càng thêm sai..."

Cuối cùng, mắt Vân Hàn Cảnh lạnh đi. Hắn phát tay áo, quay người bỏ đi: "Đốt nát ngu muội!"

Trước điện Chính Đức im phăng phắc, Hứa Đình Viễn chỉ đứng cách Việt Cẩm chục bước chân, lúc này liền tiến lên chào hỏi: "Việt sư muội."

Việt Cẩm ngẩng khuôn mặt còn hằn vết ngón tay, cười với Hứa Đình Viễn, "Thì ra là nhị sư huynh."

Hứa Đình Viễn lén nhìn sắc mặt Việt Cẩm, cũng không dám nhìn nhiều vào vết hằn trên má nàng, chỉ dè dặt nói: "Đại sư huynh có lẽ hơi nóng nảy, nhưng từ trước đến nay vẫn rất yêu thương sư đệ, sư muội..."

Hắn còn chưa nói xong, Việt Cẩm đã mỉm cười, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Muội biết mà, nhị sư huynh." Dứt lời, nàng cũng không ngừng lại, nói thẳng: "Nhị sư huynh đến đúng lúc thật, vừa khéo đưa muội đến một nơi."

Hứa Đình Viễn có chút ngán người, nhưng hắn đương nhiên không nghĩ nàng đang làm nũng, mà chỉ cho rằng nàng đã làm sai chuyện gì đó, nên Giới Luật trưởng lão mới trừng phạt. Hắn bất giác mỉm cười, giọng điệu cũng thoải mái hơn, nhưng lại nhủ thầm trong bụng tiểu sư muội này cũng thật rắc rối, cứ hai ba ngày lại phải đến động băng phách suy ngẫm một lần.

"Muốn sư huynh hộ tống muội đến động băng phách à?"

"Không phải." Việt Cẩm lắc đầu, nụ cười vẫn nở trên môi, ung dung, nhàn nhã, chỉ là nhìn vào cứ thấy có phần giả tạo.

"Nhị sư huynh, là ngục sám hối."

Hứa Đình Viễn nghe xong cứ đứng ngây ra như phỗng.

Chương 5

Ngục sám hối, cái tên đã nói nên tất cả.

Nhưng nơi như vậy là chốn thế nào chứ? Rất lâu về trước, khi nàng mới được Chấp Kiếm trưởng lão đòi trước đưa về Thiên Kiếm Môn, sau khi biết Thiên Kiếm Môn có một nơi như thế đã rất tò mò thử tưởng tượng, còn bây giờ vừa nhìn...

... Ngục sám hối cũng chẳng có gì nổi bật. Trong bóng tối, chỉ là sẽ bị một cái tỏa linh to như cánh tay khóa chặt linh nguyên. Việt Cẩm cảm thấy có phần vô vị. Nàng dựa lưng vào bức tường đá, nhắm mắt nhìn khắp bốn bức vách mờ ảo xung quanh, bên tai toàn là những tiếng ngâm nga, rít gào.

Là tiếng của "ngọn gió tra tấn" đang bay lượn trong ngực sám hối. Nó được tổ sư lập phái tự ra biển bắt về, rồi tự phóng thích và giam cầm ở đây.

Mặc dù không ai thích sự tĩnh lặng tuyệt đối, nhưng so với tiếng rít gào giờ nào khắc nào cũng vang lên làm người ta muốn thủng cả màng nhĩ... thì yên tĩnh vẫn tốt hơn. Biết mình trong thời gian ngắn không thể thoát khỏi cảm giác choáng váng do tiếng ồn này gây ra, Việt Cẩm không khỏi cảm thấy có chút thê lương.

Ngồi tĩnh tọa một lúc, Việt Cẩm bỗng nghe thấy có tiếng cự thạch di chuyển hòa lẫn trong tiếng rít gào của gió. Theo phản xạ nàng mở mắt ra, ngay lập tức bị ánh sáng rọi thẳng vào mắt, làm mắt nàng mờ đi, mãi hồi lâu mới nhìn rõ được người vừa đi vào.

Người đó nở nụ cười, nói: "Hôm qua muội được nghe nói sư tử phải vào ngực sám hối, ba ngày trước vì bạn không thể đến thăm sư tử được, không biết mấy ngày nay sư tử thế nào?"

Thì ra đã ba ngày trôi qua rồi! Đôi mắt vốn ở lâu trong bóng tối nay đã dần quen với ánh sáng, Việt Cẩm nhận ra nữ tử đang đứng trước mặt mình chính là người lúc nào cũng kè kè bên cạnh Hứa Nham, nàng cười khẽ: "Thì ra là Lam Duyệt sư muội, cảm ơn muội đã quan tâm, ta nghỉ ngơi rất thoải mái."

Tay xách hộp thức ăn, nụ cười của Hạ Lam Duyệt thoáng sững lại: "Thế sao? Nghe nói, gió tra tấn trong ngực sám hối này trận nào trận nấy buốt đến tận xương, lại làm thương tổn linh nguyên... Sư tử chắc là đau đớn khó chịu lắm? Nếu thực sự đau quá, nói với muội, không chừng muội sẽ bắt chấp môn quy, mang linh khí khắc chế gió tra tấn đến đây giúp sư tử không ít thì nhiều."

Đến bị tát trước mặt bao người còn có thể nhin được thì sự công kích nhỏ này liệu có đáng gì? Việt Cẩm cũng thuận miệng đáp lại: "Ý tốt của sư muội ta xin nhận. Chỉ là chút việc cón con này thực không đáng nói, không phiền sư muội phải bận tâm."

Nụ cười trên mặt Hạ Lam Duyệt lúc này tắt hẳn. Nhưng ngay sau đó, ả ta lại nở một nụ cười còn đẹp và dịu dàng hơn trước, lại thấy ả ta cúi đầu, mở hộp thức ăn mang đến, bày các món ra. Sau đó ả cười thật tươi nhìn Việt Cẩm: "Muội nghe nói mấy hôm nay chẳng có đệ tử ngoại môn nào đưa cơm cho sư tỷ cả, nghĩ chắc sư tỷ giờ hẳn là đói lắm, bèn tự ý đem thức ăn tới đây... sư tỷ thấy thế nào?"

Thấy thế nào? Việt Cẩm cau mày, nhìn Hạ Lam Duyệt trước mắt trang điểm lộng lẫy, còn mang đủ các loại linh khí lấp lánh để thị uy với nàng, nghĩ bụng thấy thật buồn cười.

Chỉ là chuyện bé cón con lúc trước, đến người trong cuộc là Hứa Nham còn chẳng để bụng, sao nàng ta vẫn giữ khư khư trong lòng. Xem ra là nàng ta không muốn từ bỏ thì phải?

Bao nhiêu phỏng đoán lóe lên trong đầu, Việt Cẩm thấy cực kỳ mất hứng: "Nếu đã vậy thì xin cảm tạ ý tốt của sư muội."

Hạ Lam Duyệt đứng đó, nhìn Việt Cẩm đang ngồi trong phòng giam: "Nếu sư tỷ đã nói cảm tạ, vậy thì phải chăng nên biểu hiện cụ thể một chút?"

"Sư muội muốn biểu hiện thế nào?" Việt Cẩm khẽ hỏi.

Hạ Lam Duyệt cuối cùng cũng thu lại nụ cười, ả ta nhìn Việt Cẩm, lạnh lùng đáp: "Chuyện của Hứa Nham sư huynh, hình như sư tỷ còn nợ một lời xin lỗi thì phải?"

"Sư muội muốn ta xin lỗi thế nào?" Việt Cẩm muốn nghe xem Hạ Lam Duyệt muốn gì.

Ánh mắt Hạ Lam Duyệt đột ngột trở nên sắc bén: "Hồi đó, Hứa Nham sư huynh đã tận tình chỉ dạy cho sư tỷ thế nào, nhìn xem bây giờ sư tỷ đối xử với huynh ấy ra sao?"

Việt Cẩm thuận theo lời của đối phương, hỏi ngược lại: "Ta đối xử với Hứa Nham sư đệ thế nào?"

Sắc mặt Hạ Lam Duyệt khế đôi, ả ta cười lạnh: "Sư tỷ, đã vào ngục sám hối rồi, lẽ nào sư tỷ vẫn cho rằng mình có thể bình an ra khỏi chỗ này, đồng thời có thể tiếp tục yên ổn làm một đệ tử nội môn?" Ả ta dừng lại một lát, rồi cất tiếng, trong giọng nói nghe rõ sự trào phúng: "Ngục sám hối được xây từ thời sư tổ lập phái, đến nay đã ba nghìn năm, tổng cộng đã nhốt..."

"Tổng cộng đã nhốt bảy mươi hai người. Trong đó sáu mươi chín người bị gió tra tấn thổi đến tan cả thân xác và linh thể, thậm chí không thể đầu thai chuyển kiếp. Ba người còn lại, một người bị chấn tan linh nguyên, trục xuất khỏi môn phái, trở thành phàm nhân, mấy năm sau âm ức mà chết. Một người từ đại đệ tử của chương môn bị giáng xuống làm đệ tử ngoại môn, linh nguyên bị tổn thương, tu vi không những không thể tăng tiến mà càng ngày càng giảm sút, cả đời chán nản. Còn về phần người cuối cùng, ngày thứ ba bị giam vào ngục sám hối đã phá ngục ra khỏi sư môn, bởi thiên hạ bất dung nên cuối cùng sa ngã, hóa thân thành ma..." Việt Cẩm khế cười, "Không biết ta nói vậy có bỏ sót điều gì không Lam Duyệt sư muội?"

Bị Việt Cẩm chế giễu, mặt Hạ Lam Duyệt tái mét, tức đến nỗi nói không buồn nghĩ: "Sư tỷ biết rõ những chuyện năm đó như vậy, lẽ nào tỷ đã dự liệu trước rằng cuối cùng mình cũng phải sa chân vào ngục thế này ư?"

Việt Cẩm lặng im không đáp lời.

Hạ Lam Duyệt sau một hồi bồi hồi cũng lấy lại được bình tĩnh: "Nếu sư tử đã biết, vậy muội nói lại lần nữa, muội đã nhận nhiệm vụ đưa cơm đến ngục sám hối rồi, sau này đồ ăn thức uống của tử do muội phụ trách..." À cúi xuống nhìn các món ăn đã được xếp thành hàng dưới đất, bất thành linh giờ chân đạp đổ đĩa rau phía ngoài cùng bên trái.

Một khắc trước, trong đĩa vẫn đựng đầy thức ăn thơm ngon ngào ngạt, vậy mà giây tiếp theo đã thành một mớ hồ lớn, Hạ Lam Duyệt nhếch môi hỏi Việt Cẩm: "Sư tử, tử cảm thấy mình đã sai ư?"

Nói xong, cũng chẳng cho Việt Cẩm thời gian trả lời, bắt đầu đếm:

"Một." Món thứ hai bị đạp đổ.

"Hai." Món thứ ba bị đạp đổ.

"Ba." Món thứ tư.

"Bốn." Món thứ năm.

"Năm." Món thứ...

"Lam Duyệt sư muội." Tiếng Việt Cẩm vang lên, thanh âm khàn khàn.

Hạ Lam Duyệt nhẹ cười, ả thu lại cái chân đang chuẩn bị đá vào bát canh, nhẹ giọng khuyên bảo: "Sư tử, đã ba ngày rồi. Linh nguyên bị khóa, thân thể của sư tử chẳng khác nào phạm nhân, nếu còn tiếp tục không chịu ăn gì thì bất luận thế nào cũng không thể chịu thêm được nữa... Vì giữ cái thứ gọi là sĩ diện ấy, chịu khổ có đáng không? Chỉ là một câu nói mà thôi,

huống hồ trước đây Hứa sư huynh cũng chiêu cố sư tỷ rất nhiều, đúng không nào?"

Việt Cẩm nhìn Hạ Lam Duyệt: "Năm đó Hứa sư huynh quả thực đã rất tốt với ta..."

Sự việc cuối cùng cũng phát triển theo đúng ý của ả, đáng lẽ Hạ Lam Duyệt phải vui mới đúng, thế nhưng thay vào đó ả lại cảm thấy bất an, hoặc có thể là bởi vì... Mặc dù Việt Cẩm đang bị xích lại, phải ngồi trên mặt đất, muốn nhìn ả phải ngược lên mới có thể nhìn nhưng trên mặt Việt Cẩm vẫn cười rất tươi, giọng hời hợt ung dung, tự tại.

Là giả bộ? Hạ Lam Duyệt trầm nghĩ, nhưng quả thật ả không nhìn thấy dù chỉ một chút miễn cưỡng hiện lên trên khuôn mặt đối phương. Nhưng sao có thể không phải là giả bộ chứ? Đã ra nông nỗi này, sao đối phương lại không hề tức giận, thậm chí còn cười, còn ung dung tự tại.

Không hiểu sao, khoảnh khắc đó Hạ Lam Duyệt bỗng nhớ đến câu nói mà Hứa Nham đã từng nhắc nhở mình: "Đừng trêu chọc ả nữa." Sao có thể chứ?

Hứa Nham sư huynh, người mà ả thích... Hạ Lam Duyệt nắm chặt tay lại.

"Nhưng quá khứ đã là quá khứ rồi." Tiếng Việt Cẩm vang lên, bị lẫn trong tiếng rít gào của gió nên thanh âm có chút biến đổi, khuôn miệng nàng từ từ toát ra hơi thở lạnh lẽo. Thứ lạnh hoàn toàn khác biệt.

Hạ Lam Duyệt nhìn Việt Cẩm. ả nhìn thấy môi nàng khô nứt, mặt trắng bệch, dáng vẻ nàng chật vật, tiêu tụy... Nhưng đồng thời ả cũng nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của nàng, cùng với nụ cười bình thản, khuôn trang ung dung, trấn định như thể đang nắm chắc mọi thứ trong tay.

"Xoảng!" Một âm thanh đột ngột vang lên, là tiếng Hạ Lam Duyệt gio chân hất đồ hộp đựng thức ăn và đồ ăn còn lại.

À nhìn Việt Cẩm chăm chăm, nở nụ cười dữ tợn: "Nếu sư tử vẫn nghĩ vậy thì muội không nói nhiều nữa, đành đợi chiều tối lại đến thăm sư tử vậy."

Đến tối sao? Việt Cẩm cười, nói một câu thật lòng: "Ta sẽ đợi muội tới."

Hạ Lam Duyệt ôm một bụng tức giận bỏ đi, Việt Cẩm ngồi trong ngục sám hối chờ đợi màn đêm tối tăm lại giáng xuống. Chỉ là không ngờ rằng, đêm còn chưa tới, đã có một gã đệ tử ngoại môn đang lặng lẽ đi vào.

"Việt sư tử? Việt sư tử?" Gã đệ tử ngoại môn nằm phủ phục ngoài cửa phòng giam gọi khẽ, "Sư tử, đệ ở đây! Sư tử, đệ ở đây này!"

Việt Cẩm lẳng lặng nhìn đối phương một lát, thầm đoán hẳn làm vậy hẳn cho rằng nàng không chỉ bị khóa linh nguyên, mà cả mắt cũng chẳng nhìn thấy gì, nên đáp: "Ta nhìn thấy đệ rồi."

Hiển nhiên, gã đệ tử kia rất lấy làm kinh ngạc: "Sư tử, mắt của tử không sao rồi à?"

"..." Quả nhiên đúng là hẳn nghĩ mắt nàng không nhìn thấy gì.

Gã đệ tử ngoại môn kia nhìn chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, da mặt rất mỏng, sau khi hiểu ra, mặt liền đỏ như gấc, chân tay luống cuống, nói: "Sư tử, đệ từng đi nghe ngóng, thấy họ nói người nào bị giam trong ngục sám hối, sẽ không nhìn thấy gì nữa. Xin lỗi tử, lúc này đệ đã nghĩ mắt của sư tử có thần, lại đẹp như thế, sao lại không nhìn thấy gì được chứ..."

Việt Cẩm nghe vậy bật cười, đáp: "Ta không sao." Ngừng một lát, nàng lại hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Tâm trạng của cậu nhóc mới vào đột ngột đi xuống, im lặng một lúc cậu chàng nói khẽ: "Su tử, xin lỗi tử, việc đưa cơm cho tử vốn là do đệ phụ trách."

Việt Cẩm hiểu ra, nàng gật đầu: "Không sao, chỉ là chuyện nhỏ thôi, Ngô sư đệ."

Hắn ngẩn ra, vừa kích động lại vừa như không dám tin: "Su tử, tử vẫn còn nhớ đệ à?"

"Nếu ta nhớ không lầm, năm đó ta đã xét duyệt việc lên núi cho đệ phải không? Hơn nữa khi ta mới vào nội môn, đệ cũng đã giúp ta sắp xếp đồ đạc." Việt Cẩm nói.

Mắt Ngô sư đệ sáng lên: "Su tử không nhớ lầm đâu! Chỉ có điều lúc đó bao nhiêu người như thế, đệ tưởng là su tử đã quên mất đệ từ lâu rồi, không ngờ su tử vẫn nhớ." Nói xong, cậu chàng có vẻ vô cùng hưng phấn, nhưng một thoáng sau mặt mày lại ủ rũ: "Nhưng lần này... su tử, đệ vốn nghĩ Hạ su tử chỉ vào chế giễu, mắng chửi vài câu thôi, thật không ngờ tử ấy lại quá đáng như thế..."

Cậu nhóc cúi gầm mặt, nhìn đồng đồ ăn vương vãi cạnh chân mình, rầu rĩ lắm lắm: "Tử ấy thật là quá đáng."

Đúng là một đứa trẻ con. Việt Cẩm nghĩ bụng, rồi nàng nhẹ nhàng bảo: "Không có việc gì thì ra ngoài đi, bị người khác nhìn thấy rồi lại thêm chuyện, không cần thiết."

Cậu ta bỗng hoảng hốt: "Đội đã, sư tử, đệ có mang một ít thức ăn tới!" Nói rồi, cậu vội lôi từ trong tay áo ra một cái túi da đựng nước, rồi lại lôi từ trong ngực ra một cái màn thầu được cậu dùng vải trắng gói lại, cuối cùng xấu hổ nói: "Sư tử, đệ vốn định mang cháo tới, đã lâu tử chẳng ăn gì rồi, nhưng cháo khó mang vào, đệ sợ Hạ sư tử nghi ngờ, cho nên... xin lỗi tử."

Lần thứ hai cậu nhóc áy náy mở miệng nói lời xin lỗi.

"Không sao." Việt Cẩm lắc đầu, bảo cậu nhóc: "Đề ở đó đi."

Cậu nhóc họ Ngô kia "Dạ" một tiếng, đang định bỏ xuống thì thấy sợi xích sau lưng Việt Cẩm, buột miệng nói: "Việt sư tử, đề ở ngoài chắc là tử hơi khó lấy." Nói xong, cậu thò tay qua khe cửa, định đưa cho Việt Cẩm.

"Khoan..." Việt Cẩm còn chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng kêu lạc giọng đột nhiên vang lên.

Mặt Ngô sư đệ tức thì co quắp lại, cả người cậu run lên bần bật, vừa nói, rằng vừa va vào nhau: "Gió, gió này... sao...lạnh thế!..."

Dù vậy, cậu vẫn cố chấp cầm chặt lấy đồng hồ trong tay đưa tới: "Sư tử, sư tử, tử nhận lấy này!"

Việt Cẩm im lặng một lúc rồi thò tay nhận lấy đồ ăn cậu nhóc mang đến.

"Cám ơn đệ." Nàng nói.

Lúc này cậu nhóc họ Ngô kia mới rút tay lại, thở dài một hơi, nói: "Gió vừa làm người ta đau buốt lại vừa lạnh, đây là gió gì vậy? Rõ ràng cũng có mạnh lắm đâu!"

"Là hình phong (*gió tra tấn*).¹" Việt Cẩm không muốn nói nhiều, đáp ngắn gọn rồi uống một ngụm nước cho thông cổ họng, sau đó mới mở mảnh vải trắng, lấy thức ăn ra, chậm rãi cắn từng miếng một.

Cậu nhóc họ Ngô hiển nhiên không hiểu hình phong là gió gì, mơ mơ màng màng một lúc, định thần nói: "À, phải rồi, sư tỷ, bao giờ tỷ có thể ra ngoài? Trước khi sư tỷ được ra ngoài, cứ nửa đêm đệ sẽ mang thức ăn tới cho tỷ! Lúc trước, khi Hạ sư tỷ đến tìm đệ đòi làm nhiệm vụ đưa thức ăn, thậm chí còn uy hiếp đệ nếu không nhường, tỷ ấy sẽ đi tìm Hứa sư huynh... quan hệ giữa Hạ sư tỷ và Hứa sư huynh thế nào ai ai cũng biết, vì thỏa thuận riêng nên ngọc phù khởi động cửa đá vẫn đang ở chỗ đệ." Cậu cười hì hì, "Nửa đêm đệ đến có thể mang cho tỷ thức ăn nóng sốt, nửa đêm không có người nhìn thấy mà đi báo tin cho Hạ sư tỷ được."

Việt Cẩm đang ăn cũng chẳng buồn bảo với cậu nhóc rằng Hạ Lam Duyệt cần gì phải trông coi cửa động, chỉ cần trông chừng cậu nhóc là đủ. Nàng nghĩ một lúc, không vội bảo Ngô sư đệ ra ngoài mà đưa lời hỏi thăm: "Bây giờ bên ngoài khắp nơi đều đang truyền nhau chuyện của ta phải không? Thậm chí còn liên lụy đến cả Chấp Kiếm trưởng lão tiên nhiệm, người đã mang ta về sơn môn năm đó."

Bị câu hỏi làm cho sững người, sau một hồi im lặng Ngô sư đệ mới gật đầu, đáp: "Đúng vậy, bọn họ đang đồn đoán nguyên nhân vì sao tỷ lại bị giam ở đây. Bởi vì chương môn và trưởng lão không nói rõ, nên lời đồn có hơi..." Cậu có phần ngại ngùng, không nhin được, hỏi: "Sư tỷ, lúc nào tỷ có thể ra ngoài?"

Việt Cẩm thong thả ăn, không trả lời, lại hỏi: "Bọn họ nói Chấp Kiếm trưởng lão thế nào?"

Ngô sư đệ gãi đầu gãi tai, lúng túng không biết nên nói thế nào cho phải, bởi lẽ những lời đó rất khó nghe.

Việt Cẩm mỉm cười, nói thay cậu nhóc: "Nói rằng Cháp Kiếm trưởng lão không biết nhìn người, bị tiểu nhân che mắt... Hoặc giả nói rằng Cháp Kiếm trưởng lão vốn chẳng sạch sẽ gì, nên mới cùng một giuộc với tiểu nhân như ta?"

Nhìn vẻ mặt Việt Cẩm vẫn bình thản như trước, Ngô sư đệ đột nhiên thấy có chút buồn, hần khẽ nói: "Sư tỷ, bọn họ đều là hiểu nhầm thôi."

Việt Cẩm không đáp, nàng lại mở nút bình da ra, uống một ngụm rồi mới nói với người nãy giờ vẫn đang kiên nhẫn đợi ở bên ngoài: "Dù thế nào đi chăng nữa, thì Cháp Kiếm trưởng lão vốn là người tốt."

Ngô sư đệ gật đầu như gà mổ thóc, thể hiện mình vô cùng tin tưởng.

Việt Cẩm không nói gì thêm, trả lại túi nước rồi ra hiệu cho hần ra ngoài.

Lần này, Ngô sư đệ không nán lại thêm, chỉ nhắc Việt Cẩm rằng nửa đêm sẽ lại đến, rồi nhanh chóng thu dọn đồ đạc, cẩn thận, rón rén bước ra ngoài.

Bóng tối lặng lẽ phủ xuống.

Việt Cẩm ngồi tại chỗ, để mặc cho tiếng gào thét ù ù của gió lại một lần nữa ập vào tai cho đến khi đôi tai bị lấp đầy, không thể nghe thấy bất kì thanh âm nào khác.

Nàng ngồi dựa vào tường đá, nghĩ ngợi rất lâu. Nghĩ về mình, nghĩ về Cháp Kiếm trưởng lão, nghĩ về những chuyện đã qua.

Cuối cùng, nàng cắn răng, từng chút, từng chút một cắn nuốt câu lúc nãy chưa kịp nói với Ngô sư đệ:

"Đừng đến.

Tối nay, đừng đến."

...

Thời tiết hôm nay không đẹp. Mây đen giăng kín trời, gió mang theo hơi ẩm như ngưng tụ thành hình, bầu trời như hạ thấp xuống, dường như chỉ cần ngẩng đầu, giờ tay là có thể chạm đến.

Trăng đã lặn, sao cũng trốn mất đâu chẳng thấy, dường như có tiếng sấm vang bên tai. Giờ Sửu, cái giờ người ta đang say giấc nồng đã lặng lẽ đến.

Đêm đã khuya lắm rồi, đại đa số chúng đệ tử đã ngủ say, đến cả những đệ tử ngoại môn theo thường lệ đi tuần khắp núi cũng vì chịu hai tầng ảnh hưởng của thời tiết và thời gian mà ngáp ngắn ngáp dài, tinh thần ủ rũ.

Cẩn thận vòng qua gã đệ tử đứng canh, cậu nhóc họ Ngô giấu thức ăn đã chuẩn bị sẵn trong ngực, mò mẫm đi về phía ngực sấm hối.

Trời tối đen như mực, ngực sấm hối lại nằm ở một nơi hẻo lánh, xung quanh đừng nói tiếng người, thậm chí đến cả đèn cũng chẳng có lấy một ngọn.

Từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên làm chuyện thế này, lòng bàn tay Ngô sư đệ mướt mát mồ hôi, nhưng nghĩ cũng chỉ là làm tròn chức trách của bản thân, chột dạ cái gì, không đến mới càng chột dạ.

Nghĩ thông rồi, Ngô sư đệ đứng thẳng lưng lên, lôi ngọc phù vẫn luôn mang bên mình, bất quyết chuẩn bị mở cửa thì đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo từ sau lưng vọng đến: "Ngô sư đệ, đệ muốn làm gì vậy?"

Ngô sư đệ giật bắn người, hai tay run rẩy, ngọc phù vốn đang tỏa hào quang bỗng ảm đạm hẳn, rồi "bộp" một tiếng rơi xuống đất.

Ngô sư đệ hoang mang quay đầu lại thì thấy Hạ Lam Duyệt không biết tự lúc nào đã đứng sau lưng, còn người cầm đèn lồng đứng bên cạnh lại là gã bạn thân cùng phòng của cậu.

Mặt cậu đỏ gay: "Lý Phòng Phong, người..."

Ánh mắt gã đệ tử bị Ngô sư đệ chỉ đích danh hơi lóe lên, kể đó hắn cậu thế có chỗ dựa hồng hách nói: "Ta làm sao? Ngô Tử Tề, người còn chưa trả lời Hạ sư tỷ, người ở đây làm gì?"

Ngô Tử Tề sững người, không thềm nói với Lý Phòng Phong mà quay sang Hạ Lam Duyệt: "Hạ sư tỷ, đệ chẳng có ý gì, đệ chỉ cảm thấy..."

"Chỉ cảm thấy gì?" Sắc mặt Hạ Lam Duyệt rất lạnh.

Ngô Tử Tề cắn răng nói: "Đệ chỉ cảm thấy nếu chương môn và trưởng lão đã sắp xếp cho đệ nhiệm vụ đưa cơm, hiện tại lại chưa giải thích gì với chúng ta là Việt sư tỷ đã làm sai chuyện gì, nói không chừng vài ngày nữa sẽ lại đưa Việt sư tỷ đi thẩm vấn. Hiện giờ, Việt sư tỷ đã ba ngày chưa ăn uống gì, nên đệ nghĩ..." Nói đến đây, hắn nhìn ánh mắt đã trở nên lạnh đến cực điểm của Hạ Lam Duyệt, trong lòng đồng thời hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện. Chỉ có điều, Việt sư tỷ ở bên trong... hơn nữa chuyện này vốn dĩ không đúng. Hắn cắn răng đánh liều nói: "Bởi vậy, đệ nghĩ đệ nên vào trong đưa chút đồ ăn cho Việt sư tỷ."

Ngoài dự liệu của Ngô Tử Tề, Hạ Lam Duyệt nghe cậu nói vậy không hề nổi giận, chỉ nhếch miệng cười khinh thường, rồi nói với người bên cạnh: "Trông chừng hắn."

Trông chừng ai? Ngô Tử Tề nhất thời chưa phản ứng kịp đã thấy mấy sư huynh, sư đệ lúc này vẫn đang đứng cạnh Hạ Lam Duyệt vây lấy mình, còn Hạ Lam Duyệt thì cúi xuống nhặt hộp thức ăn cậu mang đến và ngọc phù rơi trên đất lên, đến trước cửa hang, bắt đầu bắt quyết.

Ngô Tử Tề hoảng hốt, định chạy về phía Hạ Lam Duyệt, nhưng chưa chạy được vài bước thì đã bị đám người ngáng chân ngã xuống rồi đè trên mặt đất! Không từ bỏ, cậu vừa giãy giụa vừa gọi Hạ Lam Duyệt: "Hạ Lam... Hạ sư tỷ, tỷ muốn làm gì?"

Pháp quyết bay vào trong ngọc bài, cửa đá tức thì mở ra.

Hạ Lam Duyệt quay lại nhìn Ngô Tử Tề đang bị đè chặt trên mặt đất, cười khinh thường nói: "Ta muốn làm gì ư? Đợi lát nữa người sẽ biết ngay thôi."

Nói xong, ả đi về phía trước rồi mất hút trong bóng tối.

Sau đó là những tiếng trò chuyện văng vẳng và sự im lặng kéo dài.

Bị đè trên đất không thể giãy đạp, Ngô Tử Tề cực kì hoảng hốt xen lẫn bất an, đến cả mấy gã đệ tử đứng đợi ở bên ngoài cũng thấy có gì đó không ổn, rốt cuộc, một người trong số đó lên tiếng: "Lâu quá rồi mà chẳng có tí động tĩnh nào, trong đó có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Gã đệ tử vừa nói xong liền bị một gã đứng ngay cạnh mắng cho một trận: "Trong đó có thể xảy ra chuyện gì chứ? Đây là ngục sám hối đấy! Việt sư tỷ ở trong đó còn có thể bay ra ngoài mà ra tay với Hạ sư tỷ được sao?"

Gã đệ tử lên tiếng đầu tiên đỏ bừng mặt, lập tức ngượng nghịu đưa lời giải thích: "Đệ chẳng qua là đợi lâu quá nên cảm thấy có phần khó chịu

thôi, huynh thấy giờ cũng quá nửa đêm rồi, còn chạy đi chạy lại cái gì nữa chứ!" Nói rồi, hắn lại thấy mình lỡ lời, vội đá một cái vào Ngô Tử Tề lúc này đã bị trối gô trên đất, giấu đầu lòi đuôi: "Đều do hắn rồi hơi lảm chuyện!"

Xung quanh tất nhiên không ai đáp lại, mặc dù trong lòng họ cũng cực kì tán thành lời của hắn. Đã quá nửa đêm, không ở trong phòng nghỉ ngơi thì thôi, đã thế lại còn chạy đến đây, há chẳng phải rồi hơi lảm chuyện?

Đương nhiên, trong lòng tán đồng là một chuyện, sau lưng mật báo hay không lại là chuyện khác.

May là Ngô Tử Tề không nghĩ nhiều như vậy, cậu nghe những người xung quanh đưa lời oán giận thì cảm thấy cơ hội của mình đã đến, vội lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nói: "Trong đó không chừng thực sự đã xảy ra chuyện gì rồi! Các huynh thả ta ra, ta vào trong xem hộ cho, thế nào, có được không?"

Thế nhưng không một ai buồn để ý đến cậu.

Ngô Tử Tề vẫn không từ bỏ, lại ỉ ôi thêm mấy câu nữa, cho đến khi có gã sư huynh mất kiên nhẫn cầm một miếng giẻ lên nhét vào miệng, cậu mới không thể không im miệng.

Chỉ là chẳng bao lâu sau, Ngô Tử Tề không biết làm cách nào lại đột nhiên hét toáng lên: "Trong đó có động tĩnh truyền ra ngoài! Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi!"

Bỗng có người nổi xung: "Cái gã này vẫn chưa chịu im miệng! Nếu không phải vì hắn, chúng ta đâu cần phải ra ngoài lúc nửa đêm nửa hôm thế này. Bịt chặt miệng hắn lại cho nó thanh tịnh!"

Nói rồi bèn vợ lấy miếng giẻ ban nãy, chỉ có điều chưa đợi hẳn lấy được giẻ thì một tiếng "rầm" nghe như thể có thứ gì đó đổ vỡ từ trong ngực sấm hồi vang lên.

Mấy người đến cùng Hạ Lam Duyệt quay sang nhìn nhau, Ngô Tử Tề vốn đang ồn ào cũng chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì? Lúc nãy hẳn chỉ tiện miệng nói vu vơ... Không phải là có chuyện thật đấy chứ? Nhưng trong ngực sấm hồi... thì có thể xảy ra chuyện gì?

"Chúng ta có nên vào..." Còn chưa kịp nói xong câu, một ngọn tà phong không biết từ đâu bất ngờ thổi tắt tắt cả đèn lồng mấy người cầm theo.

Trước mắt đột nhiên tối om, mấy người đứng ngoài ngực sấm hồi bất chợt thấy ớn lạnh.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, lại một tiếng "rầm" nữa dội lại, đồng thời hình như loáng thoáng có tiếng người vang lên.

Người có nhãn lực tốt nhìn thấy trước mặt xuất hiện một bóng màu đen đậm, còn những người khác chỉ có thể cảm nhận có gì đó không đúng. Trong khi mọi người vẫn chưa kịp hoàn hồn, một tia sét đột ngột rạch ngang bầu trời, khiến đất trời tức thì rực sáng.

Và bóng màu đen đậm đó cũng hiện ra rõ ràng trước mắt. Đó là bóng của hai nữ tử. Việt sư tỷ và Hạ sư tỷ. Khoảnh khắc đó, không gian rực sáng rồi nhanh chóng chìm vào bóng tối.

Tiếng sấm ầm ầm vang lên, từng hạt mưa nặng trĩu ào ạt trút xuống, lạnh thấu xương. Thế nhưng không ai tìm cách chạy trốn.

Bọn họ nhất loạt nghe thấy một âm thanh ngán ngùi vang lên trong tiếng sấm ùng ùng... Là tiếng kiếm đâm vào da thịt, hay tiếng máu tươi bắn

ra?

Và còn hai tiếng "Việt Cầm" ngán ngủi, dù đã cố sức phát ra nhưng vẫn đột ngột kết thúc...

Trong bóng tối, có thứ gì đó đang từng bước, từng bước tiến lại gần. Trong đám người, có người hốt hoảng nhìn khắp xung quanh. Có người dần dần thối lui.

Còn có người khẽ thì thào: "... Việt, Việt sư tử..."

"Sư đệ." Tiếng gọi đó bất cứ ai có mặt đều nghe thấy rõ ràng.

Thanh âm đó mới dịu dàng, thanh nhã làm sao. Thế nhưng sau thanh âm ngán ngủi, có thứ gì đó rơi xuống.

Âm ầm, dín dín... là nước mưa?

Ngô Tử Tề bị trối gô trên mặt đất mơ mơ màng màng nghĩ, hấn gắng sức ngẩng đầu, muốn nhìn cho rõ người đang đứng trước mặt. Là Việt sư tử? Sẽ là Việt...

Bỗng "vù" một tiếng, ánh sáng đỏ cam bất ngờ xua tan bóng đêm. Có người đang cầm đèn ngồi xuống. Ngô Tử Tề tức thì nhìn rõ, vẻ mặt người đó bình thản, cử chỉ ung dung, cực kỳ nhàn nhã. Chính là Việt Cầm.

Ngô Tử Tề há miệng, nhưng lại đột nhiên phát hiện cổ họng bị tắc, nói không nên lời. Hấn có phần hoảng loạn, mơ hồ nhìn khắp xung quanh, thấy các sư huynh vốn đang trông chừng mình đều đã nằm la liệt dưới đất, từ thân thể chảy ra thứ chất lỏng tối màu... không phải nước, càng không phải là nước mưa.

Ngô Tử Tề ớn lạnh toàn thân. Cậu hoảng hốt, muốn tìm thứ gì đó, lại không muốn đối diện với thứ gì đó, vội vàng đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Hạ Lam Duyệt. Sau một hồi, cậu nhìn thấy ả ta, ở chỗ cách mình không xa. Đầu một nơi, mình một nẻo. Có thứ mùi khiến người ta buồn nôn bỗng bốc lên nồng nặc.

Ngô Tử Tề lúc này mới lấy lại tinh thần, hốt hoảng gương cười, nói: "Việt sư tử, Việt sư tử, tử nói xem đệ bị làm sao vậy nhỉ? Nằm mơ mà cũng mơ một giấc mơ hoang đường thế này. Tử vốn rất dịu dàng, hòa nhã với các sư đệ, sư muội, sao đệ lại có thể không đầu mơ một giấc mơ hoang đường, kì lạ thế này chứ? Đệ..."

"Ầm ầm! Rào rào!" Lại một tiếng sấm nữa vang lên, bầu trời âm u cả ngày cuối cùng cũng phá vỡ giới hạn, mưa như trút nước, từng vệt từng vệt dột thành một màn mưa mờ mịt.

Tầm mắt Ngô Tử Tề trở nên mơ hồ, hai hàm răng bắt đầu run lên cầm cập: "Đệ..."

Trong chốc lát, mưa lớn làm ướt hết cả bộ trang phục trên người, nước mưa lạnh buốt thấm vào từng tác da tác thịt, cơ thể Ngô Tử Tề bắt đầu không khống chế được sự run rẩy, cố gắng, cậu mới lấy hết dũng khí nói: "Đệ..."

Một bàn tay bất ngờ đặt lên đầu cậu. Ngô Tử Tề nghe thấy tiếng đối phương gọi mình là Ngô sư đệ, và còn... một số thứ khác nữa... Là gì nhỉ?

Cậu nghĩ bụng, mơ hồ có cảm giác lạnh cóng và đau nhói bùng lên trước ngực, cuối cùng trước mắt tối sầm, như ý nguyện thoát khỏi "mộng cảnh".

Việt Cẩm đứng thẳng người dậy, lạnh lùng rút trường kiếm ra, không hề dừng lại một khắc, xác định rõ phương hướng rồi nhắm thẳng hướng xuống

núi mà đi.

Tuy nhiên, chỉ vừa đi được mấy bước, Việt Cẩm đã lần nữa phải dừng chân, bởi vì người đứng trước mặt nàng, người không biết đến đây từ lúc nào, đã đứng đó, chờ đợi, quan sát.

Việt Cẩm nhắm mắt, buông nhẹ một tiếng thở dài, khi nàng mở mắt ra, phát hiện bản thân vẫn còn có thể mỉm cười: "Đại sư huynh."

Tiếng sấm dồn dập, mưa hết trận này đến trận khác không ngừng trút xuống nhân gian.

Phục trang trên người Việt Cẩm đã bị mưa làm ướt sạch, có hạt mưa còn nương theo má, theo khóe mắt chảy xuống, một giọt, hai giọt, lạnh buốt, rơi xuống tay, tan biến vào cát bụi.

"Muội có biết mình đang làm gì không?" Giọng người đối diện vang lên, nhẹ nhàng, thảng thốt tựa như sợ giọng nói mình không đến tai người đối diện mà đã tan vào hư vô, giống như thanh âm vang lên từ một nơi xa mãi mãi không thể nào nghe thấy được.

Việt Cẩm khẽ đáp: "Muội luôn biết mình đang làm gì."

Ánh mắt Vân Hàn Cảnh dần trở nên nghiêm khắc: "Muội thì biết cái gì? Muội có biết hậu quả thế nào không? Muội có biết mình sẽ phải đối mặt với những thứ gì không? Muội có biết họ..."

"Họ nào?" Việt Cẩm đột ngột ngắt lời Vân Hàn Cảnh, nàng mỉm cười nhìn hắn, là nàng đang cười hắn hoặc giả cười với chính bản thân mình, "Họ nào? Đại sư huynh, khi muội được Chấp Kiếm trưởng lão đem về đã không còn thân thích, bằng hữu gì cả. Sư huynh nói "họ" là ai?... Còn có "họ" nào nữa?"

Trong đêm tối, mãi một lúc lâu không có tiếng đáp lời.

Việt Cẩm vuốt ve chuỗi kiếm trong tay. Đêm tối chẳng ảnh hưởng mấy đến nàng. Nàng không nhìn Vân Hàn Cảnh mà khẽ nghiêng đầu, nhìn về phía những ngọn núi nhấp nhô phía xa kia.

"Sur huynh, ba ngày trước, chúng ta đều đứng trước đại điện." Nàng đột ngột lên tiếng.

"Huynh không hài lòng với lời nói và hành vi của muội." Nàng khẽ cười, trong nụ cười kèm theo sự trào phúng không dễ gọi tên, "Nhưng đến phút cuối cùng, huynh cũng chưa từng có ý định nói thẳng ra."

"Sur huynh, ngay từ đầu, lúc ở trấn Lạc Phượng, huynh đã biết muội sai. Nhưng đến lúc này, huynh vẫn chỉ cảm thấy muội sai?"

"Huynh chưa bao giờ muốn thay đổi."

Trước mặt im lặng như tờ.

Việt Cẩm cảm thấy vô cùng hụt hẫng, mỉm cười nói tiếp: "Có lẽ là muội không muốn thay đổi." Nàng lắc đầu, "Đại sư huynh, dụng tâm của huynh đối với muội, muội luôn khắc sâu trong tâm khảm, chỉ là..."

"Con đường muội đã chọn, muội sẽ tự đi tiếp."

"Đúng cũng được, sai cũng chẳng sao."

"Sống cũng được mà chết cũng xong."

...

Mưa, rớt cuộc cũng ngừng hẳn.

Trời dần hửng sáng, mưa đêm gột sạch tất cả mọi bụi bẩn, trả lại bầu trời quang đãng, xanh thăm thẳm.

Vân Hàn Cảnh lẳng lẳng đứng chấp tay sau lưng trên vách núi phía trước ngực sấm hối.

Lát sau, Hứa Đình Viễn nhẹ đi đến bên cạnh hẳn.

"Thế nào?" Vân Hàn Cảnh hỏi.

"Việt Cẩm đã trốn thoát khỏi Bồng Sơn, từ trên xuống dưới đều không thấy tung tích của muội ấy. Thi thể của Hạ sư muội và những sư đệ khác đã được thu dọn thỏa đáng. Trừ sư đệ họ Ngô may mắn thoát kiếp nạn, những người còn lại đều..." Hứa Đình Viễn dừng lại, lúc sau mới nặng nề buông một câu: "Ngoại trừ lần săn giết yêu quái mười năm về trước, Thiên Kiếm Môn chưa bao giờ chịu tổn thất nặng nề đến thế."

Vân Hàn Cảnh vẫn chìm trong tĩnh lặng.

Hứa Đình Viễn cũng không nói gì thêm, hành lễ rồi thôi lui.

"Truyền cho tất cả các đệ tử đang ở bên ngoài ra sức tìm kiếm. Một khi phát hiện tung tích, lập tức bắt lại, nếu kháng cự..."

Nói đến đây, Vân Hàn Cảnh bỗng im bật.

Quả thực như lời nàng nói, hẳn không muốn thay đổi ư? Là hẳn đã đơn phương không chịu nói ra lỗi của nàng, giờ thì nói gì đến thay đổi? Vân Hàn Cảnh đặt tay lên ngực tự vấn liên hồi. Nếu sớm biết nàng sẽ chọn con

đường này, liệu hắn có dành nhiều thời gian hơn cho nàng, bảo ban khuyên giải nàng, hoặc giả trực tiếp cưỡng ép xóa đi ý định nông nổi của nàng?

Nhưng chuyện đã đến nước này thì còn sớm biết cái gì nữa. Huống hồ thật sự là hắn chưa từng phát giác ra sao? Hắn luôn ôm tâm lý cầu may, chỉ là... có lẽ chỉ là không muốn đối mặt với quá khứ.

"Đại sư huynh?"

Vân Hàn Cảnh nhắm mắt.

"Giết chết không tha."

Chương 6

Gần đây, Thiên Kiếm Môn truyền ra một tin xấu khiến cả giới tu chân chấn động.

"Ta bảo này, người đã nhận được truyền lệnh của môn phái chưa?" Trong một điểm tập kết của giới tu chân ở Tắc Sơn - nơi giao thoa giữa hai miền Nam Bắc, mấy gã đệ tử đồng lứa có quan hệ khá thân thiết đang ngồi ở một bàn sáng đèn, chụm đầu vào nhau liên hồi bàn luận.

"Truyền lệnh gì?" Có người dường như chưa hiểu rõ lắm.

"Chính là chuyện Việt Cầm của Thiên Kiếm Môn không nghe lệnh các trưởng bối, trốn khỏi ngục giam, câu kết với yêu tộc giết hại đồng môn, tội nào cũng đủ để trục xuất khỏi sư môn."

Lại có người buồn bực cất tiếng: “Nghe nói ả Việt Cẩm này đã là đệ tử nội môn của Thiên Kiếm Môn rồi, tiền đồ đẹp đẽ ở trong tầm tay, việc gì phải làm thế nhỉ?”

"Chắc tại bị lòng tham làm mờ mắt. Hoặc giả ả vốn là hạng lòng lang dạ sói." Cũng có người tỏ ý khinh thường, đưa lời đưa đẩy: "Lần này, Thiên Kiếm Môn nhờ tất cả các môn phái tìm, giúp thanh lí môn hộ, chắc hẳn cũng lấy đó để khẳng định, việc câu kết với yêu tộc hoàn toàn là hành vi cá nhân của Việt Cẩm, không liên quan gì đến Thiên Kiếm Môn."

"Đúng thế, bọn họ còn mở ra bao nhiêu là linh khí pháp quyết làm người ta thèm rở dãi, nhưng tiếc là không có phần của chúng ta." Có kẻ buông lời tiếu nuôi.

"Cũng không hẳn." Gã khơi đề tài này ra cuối cùng cũng lên tiếng, khi thấy mọi người xung quanh đều quay sang nhìn mình, hấn hài lòng mỉm cười, nói tiếp: "Ta có tin tức rất đáng tin cậy đây. Nghe nói hiện giờ Việt Cẩm đang ở Tắc Sơn."

Đám người tức thì đưa mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, mới có người hỏi rất khẽ: "Ở đâu?"

Tiếng suối chảy róc rách vang lên bên tai, vừa kết thúc một trận chém giết, Việt Cẩm cảm thấy có phần mệt mỏi. Nàng dựa vào một thân cây đại thụ to hơn năm người ôm, ngồi định thần, trước khi đi vào sâu hơn nữa trong thâm cốc mà nàng chọn để tạm cư ngụ.

Là nơi giao thoa giữa hai miền Nam Bắc, Tắc Sơn không phải là nơi quá xa xôi hẻo lánh, chỉ là từ thời hỗn mang, nơi đây vốn là vùng đất đai cằn

cối, lại thêm địa hình phức tạp, sơn cốc lớn nhỏ nhiều vô số kể, bởi vậy cả giới tu chân lẫn yêu tộc, chẳng bên nào thích nơi này cả.

Chắc có thể ở lại đây nghỉ ngơi vài ngày? Sau khi hoàn toàn ẩn giấu khí tức, Việt Cẩm bước đến cuối thâm cốc, nhìn thác nước đổ ầm ầm trước mặt cùng với đầm nước trong veo lấp lánh phía dưới chân thác, rồi lại nhìn chiếc váy đã nhuộm đầy máu tươi và bùn đất, nàng trầm ngâm một lát, rồi buông kiếm, cởi váy, tiến vào làn nước xanh trong.

Cảm giác mát lạnh dịu dàng mơn man từng tác da thịt. Khuôn mặt Việt Cẩm giãn ra, nàng đưa tay gỡ trâm cài, đang định lặn xuống nước nghỉ ngơi một chút thì bỗng không khỏi sửng người.

Dưới ánh trăng, trong đầm nước lấp lánh tinh quang ngoài nàng ra, còn có thêm một người nữa, một cổ nhân.

Nhai Xế.

Cả người trần truồng, ít nhất là nửa người trên cỡi trần đứng trong nước, mái tóc đen của Nhai Xế xõ tung, đập dềnh trên mặt nước, vô cùng sống động. Hắn khẽ quay mình, đôi mắt đỏ màu máu không nhìn về phía Việt Cẩm mà chỉ nhìn chăm chăm vào chỗ ở cạnh bên Việt Cẩm.

"Là ta đến trước."

"..."

"Đến sớm hơn nàng nửa ngày." Nhai Xế lại bổ sung.

"..."

"Nàng nói gì cơ?" Loáng thoáng nghe thấy Việt Cẩm nói gì đó, Nhai Xế bắt giác nhìn nàng, vừa khéo thấy một giọt nước men theo gò má Việt Cẩm lăn xuống, lưu lại vệt nước mờ mờ trên khuôn mặt trắng ngần. Mắt Nhai xế sáng lên, tiếp đó hẳn thấy giọt nước ấy chảy qua khóe môi màu hồng nhạt, căng mọng như búng ra nước. Dường như cảm nhận được giọt nước lăn đến khóe môi, Việt Cẩm đưa lưỡi ra liếm, chiếc lưỡi đẹp đẽ lướt qua môi răng, giống như một sợi lông vũ rơi vào tim Nhai Xế, gãi nhẹ một cái, chạm nhẹ một cái, làm gợn lên vô số những con sóng lăn tăn.

Trong lòng Nhai Xế bưng bưng rung động, hẳn nhìn giọt nước kia chảy xuống đến miệng, rồi lại lăn qua chiếc cằm nhỏ nhắn, "tách" một tiếng rơi xuống xương quai xanh, bắn ra vô vàn những bông hoa nước bé xiu, lấp lánh dưới ánh trăng sáng tỏ. Rồi những điểm sáng lấp lánh ấy bắn ra sau vùng gáy thon thon, trắng ngần như thiên nga, bắn sang bả vai tròn trịa, cũng bắn lên cả mái tóc thẳng mượt đen như gỗ mun đang rủ xuống che cả bờ vai và trước ngực, nhưng lại làm nổi bật màu da trắng mịn như sứ.

Đầu óc Nhai Xế rơi vào khoảng trống, hẳn thấy mình nên rời mắt đi, nhưng trong đầu toàn là hình ảnh giọt nước... hay đúng hơn là đường đi của giọt nước ấy. Hắn tiếp tục chú ý đến giọt nước rơi từ trên cao xuống mà đã nhỏ lại kia, thì thấy nó cực kì ngoan cường, từ xương quai xanh tiếp tục chảy xuống, rồi hợp với những giọt nước khác, lăn xuống, lăn xuống, mãi đến... Ánh mắt hắn vô tình nhác thấy một lớp vải màu đỏ lấp ló trên mặt nước và cảnh xuân nhấp nhô, mềm mịn đằng sau lớp vải ấy. Nhai Xế lập tức quay sang chỗ khác, có phần lúng túng vì trở tay không kịp.

Thấy Nhai Xế không dám nhìn thẳng vào mình, Việt Cẩm thấy có chút buồn cười, cơn giận ban nãy không hiểu sao đã tiêu tan đâu mất. Nàng nói: "Ta nói được."

Được cái gì? Nhai Xế đang định hỏi vậy thì nghe Việt Cẩm lịch sự đề nghị: "Nếu huynh đã đến trước, vậy bây giờ cũng có thể đi trước chứ?"

"..."

Lần này Nhai Xế không cách nào đáp lại, "Chỉ vậy thôi?"

"Chẳng vậy thì sao?" Việt Cẩm hỏi lại có phần tò mò.

Nhai Xế nổi giận, những tia sáng đỏ lóe lên trong mắt: "Nàng là một cô nương, đã bị người ta nhìn hết rồi mà còn hỏi 'Chẳng vậy thì sao' à?"

Thực ra, Việt Cẩm rất muốn hỏi đối phương đã nhìn thấy những gì. Không phải là nàng không để ý, chẳng qua nàng cảm thấy ở vị trí của Nhai Xế cũng chẳng thể nhìn thấy gì.

Nhưng câu này Việt Cẩm chỉ nghĩ thầm trong bụng mà thôi. Nhai Xế đương nhiên cũng không tiếp tục. Bất ngờ hai người họ không hẹn mà cùng nghe thấy tiếng bước chân đang tiến về phía này, âm thanh không chỉ của một người.

"Xem ra là đến tìm ta." Im lặng một chốc, Việt Cẩm mỉm cười nhìn Nhai Xế, một tia lạnh lẽo rất nhanh lướt qua đáy mắt nàng.

Nhai Xế không đáp, hẩn nhìn nàng, rồi chẳng biết làm động tác gì mà đã biến mất không tăm tích.

Lúc này, tiếng bước chân lộn xộn đã vang lên ngày một rõ rệt. Việt Cẩm quay đầu, liền thấy một đám người tay lăm lăm cầm kiếm, khí thế hùng hổ vạch đám cỏ dại rậm rạp đi tới, sau đó...

"Á!"

"Đây là!"

"Chuyện này!"

Tiếng hít thở sâu vì kinh ngạc dồn dập vang lên. Đám người vạch cỏ đi vào có chút bất ngờ vì thấy có người đang đứng giữa đầm nước màu xanh ngọc bích. Ánh trăng như những sợi chỉ dát bạc chiếu xuống, phủ lên vai, lưng bị lộ ra, mặc dù không lộ nhiều nhưng cũng có thể thấy được nét thon thả.

Người đứng trong nước quay đầu nhìn lại. Mái tóc không ngừng tung bay trong gió, khoảnh khắc người đó ngẩng đầu lên, những người trên bờ mới thấy được rõ dung nhan nàng vì lúc trước vẫn giấu sau làn tóc: mày lá liễu, mũi dọc dừa, môi mím lại nhưng vẫn không giấu được đường cong xinh đẹp. Trên khuôn mặt có sự mềm mại đặc trưng của thiếu nữ, giữa ấn đường lại có nét cương nghị, kiên cường đặc trưng của đấng nam nhi, chỉ lặng lẽ đứng trong nước nhưng lại giống như một đóa sen quân tử - ngạo nghễ vươn mình giữa bùn tanh. Trong đám người vừa tới, hơn một nửa trước hết là sững sờ, sau đó mặt đỏ bừng bừng, mặc dù tuyệt đại đa số lập tức quay mặt đi, nhưng vẫn có những kẻ đứng lẩn trong đó len lén nhìn về phía cảnh sắc trong đầm.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Xung quanh nhất thời im lặng như tờ, mãi cho đến khi có một kẻ lỗ mãng lên tiếng: "Cô nương, cô đang tắm à? Cô có thấy một nữ tử tên gọi là Việt Cẩm, trông khoảng hai hai, hai ba tuổi, cầm Băng Diễm trường kiếm, mặc váy màu tím..." Giọng của hắn nhỏ dần, hắn đã thấy, ngay cả đại đa số những người xung quanh hắn đều thấy, trên một hòn đá bên cạnh đầm nước, ở phía bên trái bọn họ có một thanh trường kiếm chuôi đỏ như lửa, thân màu băng lam đang đè lên một đồng y phục, mặc dù bản, nhưng không khó để nhận ra y phục đó màu tím

"À ta chính là Việt Cẩm!" Kẻ dẫn đầu bỗng hiểu ra, tức đến tái mặt, "Các người ngại ngần cái gì, còn không mau xông lên!..." Nhưng mới nói được một nửa, hắn bỗng nghẹn lời. Xông lên cái gì? Xông lên bắt người? Nhưng đối phương giờ còn chưa mặc y phục...

Hơn nữa, hơn nữa...

Sắc mặt của kẻ dẫn đầu đột nhiên đỏ bừng, hắn nhớ lại cảnh tượng vừa nhìn thấy trong khoảnh khắc ngắn ngủi ban nãy, không ngờ lại nhớ đến một câu: *Phù dung xuất thủy*. Nhất thời vừa hổ thẹn vừa phẫn nộ, nhưng vẫn đứng sững ở đó.

Cuối cùng có người phản ứng nhanh, dùng kiếm gạt y phục trên hòn đá kia xuống đầm, quay mặt rồi hét lên: "Yêu nữ, mau mặc y phục vào. Nếu người hợp tác, chúng ta sẽ đưa người về Thiên Kiếm Môn tử tế, bằng không, Thiên Kiếm Môn cũng đã hạ lệnh, sống chết cũng như nhau."

Bình thân đưa tay đón lấy bộ y phục, Việt Cẩm chỉ khoác tạm một cái áo ngoài rồi bước lên bờ: "Nếu ta muốn quay về thì nhất định không làm đi làm lại những việc này, chẳng qua..."

Nàng nhìn đám người, lúc này đa phần đã trấn tĩnh lại, còn kẻ dẫn đầu đang lệnh cho kẻ vừa dùng kiếm ném y phục cho Việt Cẩm, phong ấn kiếm của nàng lại.

Việt Cẩm không vội, nàng đợi cho bọn họ làm xong xuôi mới mỉm cười nói nốt: "... Chẳng qua là các người quả thực muốn động thủ với ta à?"

Một kẻ xem ra tính tình nóng nảy, lập tức tuốt kiếm: "Động thủ với không động thủ cái gì? Yêu nữ đừng vọng tưởng có thể dùng mỹ sắc dụ hoặc chúng ta. Các vị đồng đạo, ta... linh nguyên của ta..." Bỗng nhiên hắn trợn tròn hai mắt.

"Từ sư đệ?" Người bên cạnh chìm trong nghi hoặc, tiếp đó như hiểu xa:
"Linh nguyên, linh nguyên của ta!"

Liên tiếp linh nguyên của hai người bị mất, những kẻ đang vây bắt Việt Cẩm tức thì đều biến sắc, lần lượt kiểm tra linh nguyên của mình, rồi kinh hãi phát hiện không biết từ lúc nào, linh nguyên đã bị một thứ gì đó màu xám bao lấy, không thể cung cấp dù chỉ một chút linh khí.

"Yêu, yêu nữ! Ngươi dừng độc..." Từ sư đệ - kẻ đầu tiên phát hiện ra linh nguyên có vấn đề đã không gắng gượng nổi, ngã xuống, hấn có trấn tĩnh, muốn làm gì đó nhưng cuối cùng chỉ có thể nói ra vài chữ rồi ngất lịm.

Có kẻ đầu tiên thì sẽ có kẻ thứ hai, sau khi kẻ có công lực thấp nhất là Từ sư đệ ngã xuống, những người khác cũng lần lượt không thể trụ vững trên đôi chân của mình, chẳng mấy chốc, xung quanh đầm nước ngoài Việt Cẩm ra, không còn người thứ hai nào có thể đứng thẳng.

[©DTV](#)

Chưa dừng lại ở đó. Việt Cẩm lúc này mới bước ra khỏi đầm nước, đến bên những kẻ đã hôn mê, dùng pháp quyết phong ấn hoàn toàn công lực của họ rồi mới đứng dậy, tự lẩm bẩm một mình: "Mỹ sắc dụ hoặc?" Nàng cúi xuống, nhìn những kẻ đang nằm ngổn ngang trên đất một lát rồi lắc đầu: "...Rốt cuộc, đầu óc thế nào mới có thể nghĩ ra chủ ý như thế này không biết?"

Nói xong, Việt Cẩm không quan tâm đến những kẻ đang hôn mê kia nữa, quay lại đầm nước mặc y phục, tiếp đó dùng linh lực hong khô váy áo rồi cúi xuống nhặt Băng Diệm kiểm dưới đất lên.

Chỉ có điều, trong khoảnh khắc khi ngón tay nàng chạm vào thân kiếm, một đôi giày cũng đồng thời giẫm lên thân kiếm.

Việt Cẩm sững người.

Một giọng nói mang theo ý cười, từ phía trên đỉnh đầu nàng truyền xuống: "Việt sư muội, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Việt Cẩm ngẩng đầu nhìn, khẽ cười: "Thì ra là Phó sư huynh. Chia tay ở trấn Lạc Phượng, không ngờ hơn một tháng sau đã gặp lại, quả thực khiến sư muội đây rất đổi vui mừng."

"Vui mừng thật sao?" Phó Thư Khanh cũng cười, "Ta còn sợ là sư muội không muốn gặp ta đó."

"Sư huynh phong thái kiệt xuất, muội đã từng chứng kiến, vui còn không kịp nữa là, sao lại tránh chứ?" Việt Cẩm đáp.

"Sư muội quá khen. Nhìn muội có vẻ không được tốt lắm thì phải." Dứt lời, Phó Thư Khanh ngẩng đầu nhìn sắc trời, nhẹ cười: "Hiện tại đã là giờ Tý, nếu sư muội muốn cùng ta ôn lại chuyện cũ, ta đương nhiên rất hoan nghênh, chỉ là sư muội thử đoán xem, ngoài ta và mấy tên phế vật đang nằm kia ra, còn có người nào khác đang đến đây nữa không?"

Việt Cẩm quả nhiên có chút sững người.

Phó Thư Khanh hài lòng nói tiếp: "Hẳn sư muội cũng hiểu tình cảnh hiện tại của mình. Nếu sư muội đã gọi ta một tiếng sư huynh, thì ta đây cũng không giấu giếm, những thứ Thiên Kiếm Môn treo thưởng, sư huynh mặc dù không thiếu, nhưng bình thường cũng phải qua lại, giao hảo với những người khác... Thế này đi, sư muội, chúng ta làm một cuộc giao dịch, thế nào?"

Hắn ngồi xuống, nhìn thẳng vào hai mắt Việt Cẩm, từ từ nói: "Bên ngoài trần Lạc Phượng, trong làn tiêu diệt sào huyết của yêu tộc, hai sư đệ của ta rốt cuộc có phải do muội giết không?"

"Có phải là Vân Hàn Cảnh đã sai muội giết không?"

Trong tích tắc, hàng loạt các tình tiết được xâu chuỗi lại với nhau, Việt Cẩm bỗng chốc hiểu ra:

Vì sao lúc đó Phó Thư Khanh giống trống mớ cờ lại hành động để yêu tộc có đủ thời gian chạy trốn, vì sao lúc đó Phó Thư Khanh dẫn đại yêu về phía Vân Hàn Cảnh xong rồi lại biến mất, rồi vì sao Phó Thư Khanh vừa nhìn thấy thi thể hai sư đệ của mình liền nhận định có người giở trò... Hắn ngoài được tiếng, còn được lợi nữa.

Nhưng là cái "lợi" gì mà lại khiến hắn khẩn trương như vậy? Thậm chí còn muốn vu Vân Hàn Cảnh đã giở thủ đoạn để tranh giành với hắn?

Phó Thư Khanh rốt cuộc đã tìm thấy thứ gì, Việt Cẩm không hề để ý. Nhưng khi đã biết rõ căn nguyên sự tình, tiếp theo nàng sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Thần sắc của nàng thoáng thay đổi, nhưng vẫn chìm trong im lặng.

Phó Thư Khanh quả nhiên mắc câu, tiếp tục đưa lời: "Sư muội, muội cũng đã phản bội Thiên Kiếm Môn, vậy thì giữ bí mật cho người nào đó còn ý nghĩa gì nữa. Gã Vân Hàn Cảnh đó..." Hắn mỉm cười, nói với giọng trào phúng và khinh thường: "Muội nói, hắn sẽ giết muội, muội không nói, lẽ nào hắn sẽ tha cho muội? Nhưng nếu bây giờ, muội không nói, ta sẽ mang muội về Thiên Kiếm Môn. Giả như làm theo ý của sư huynh..." Hắn khẽ cười, "... Sư huynh bảo đảm sẽ tha cho muội một lần."

Việt Cẩm khẽ thở dài một tiếng: "...Nghe cũng chẳng phải là một giao dịch có lợi, chỉ tha cho muội một lần thôi à?" Việt Cẩm trào phúng hỏi lại.

Khuôn miệng Phó Thư Khanh ẩn hiện nụ cười, sự cảnh giác trong mắt cũng dần buông lỏng: "Sư muội quả nhiên cẩn thận, được thôi, chỉ cần sư muội nói hết tất cả những gì mình biết, ta xin thề sẽ vĩnh viễn không truy bắt sư muội nữa."

Việt Cẩm trầm ngâm một lúc lâu, rồi khẽ gật đầu: "Nếu đã như vậy..."

Phó Thư Khanh tập trung tinh thần, đóng tai lắng nghe.

"Không giấu gì Phó sư huynh, chuyện đó quả thực là chủ ý của đại sư huynh. Huynh ấy vì biết được..." Chữ "được" chưa nói xong, Việt Cẩm đột ngột tấn công, một tay tìm kiếm, tay còn lại ngưng tụ kiếm khí, quét mạnh về phía mắt cá chân Phó Thư Khanh.

Cũng trong nháy mắt, chân Phó Thư Khanh đạp nghiêng, đúng lúc đánh vào cổ tay Việt Cẩm, cùng lúc tiếng khớp xương gãy vang lên, tay phải Việt Cẩm đã chạm vào chuôi kiếm, nhưng khoảnh khắc đó, Phó Thư Khanh lại một cước đá trúng ngực Việt Cẩm. Linh lực cuồng bạo thuận thế tràn vào, trong nháy mắt phá vỡ vòng tuần hoàn linh lực trong cơ thể Việt Cẩm, khiến nó gần như tức thì cạn kiệt.

Bị đá bay ra xa mấy thước, cả người Việt Cẩm va vào một cây đại thụ, ho ra một ngụm máu tươi.

Phó Thư Khanh đến trước mặt Việt Cẩm, giẫm lên bàn tay chống trên đất của nàng, "Việt sư muội, muội nghĩ chỉ mỗi mình mình biết diễn kịch thôi sao? Thứ ta muốn nghe là sự thực..." Hắn nhìn chăm chăm vào Việt Cẩm một lúc, "Nhưng xem ra, sự thực là hai sư đệ của ta do chính tay muội giết, không phải do người khác sai khiến, phải không?"

Việt Cẩm cố gượng đứng dậy để nói, nhưng thoát ra miệng chỉ là cơn ho rũ rượi cùng với đờm và máu.

"Xem ra hai tên sư đệ bất tài của ta đã có chỗ nào mạo phạm đến sư muội rồi. Bây giờ ta đã hiểu vì sao sư muội lại để mình rơi vào bước đường bị trục xuất khỏi sư môn, bị cả thiên hạ truy sát." Hắc hừ lạnh, từ từ rút kiếm, "Được thôi. Mọi việc đã rõ ràng, kẻ sát nhân sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác giết, sư muội không oán hận gì chứ?"

Việt Cẩm này giờ vẫn ho rũ rượi cuối cùng cũng lấy lại được chút hơi thở, đối diện với Phó Thư Khanh đang gác kiếm lên gáy mình, Việt Cẩm không những không phẫn nộ, không cầu xin, ngược lại nàng còn nhếch miệng cười, đáp: "Thắng làm vua, thua làm giặc, tự cổ chí kim đều như thế cả."

Dứt lời, Việt Cẩm bỗng nhìn ra phía sau Phó Thư Khanh, trong ánh mắt lộ rõ nét kinh ngạc.

Phó Thư Khanh thấy vậy, chủ quan, cao giọng đầy hứng thú, nói: "Sư muội, ta đã nói rồi, không phải chỉ mình muội biết diễn kịch, hơn nữa những thứ thế này, đã diễn một lần rồi thì lần thứ hai sẽ không linh..."

"Không linh cái gì?" Một giọng nói bình thản vang lên ngay sau lưng Phó Thư Khanh.

Phó Thư Khanh bàng hoàng ngậy người, còn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy cả người nhẹ bẫng, sau đó là đau đớn, không thể động đậy được.

Trực tiếp nhắc bỗng người lên, vứt ra xa, rồi thuận tay phong bế mọi hành động của đối phương, Nhai Xế đứng vào vị trí Phó Thư Khanh lúc

nãy, nhìn người trước mặt đang từng chút, từng chút một chống người ngồi dậy, từng chút từng chút một vịn vào thân cây đứng lên, rồi từng chút, từng chút một đi đến nhặt kiếm lên...

Nhai Xế cuối cùng cũng lên tiếng: "Nàng đã sống đến giờ phút này bằng cách nào vậy?"

Việt Cẩm không hiểu ý của Nhai Xế.

Nhai Xế cau mày nói: "Chỉ một chút năng lực cón con như vậy mà cũng dám phản bội sư môn?"

"..." Việt Cẩm.

Nhai Xế không từ bỏ, vẫn bày ra dáng vẻ chờ đợi một câu trả lời.

Việt Cẩm chuyển chủ đề: "Sao huynh quay lại?"

Lần này đến lượt Nhai Xế im lặng.

"Sao vậy?" Việt Cẩm buột miệng hỏi.

"...Ta vẫn chưa đi." Ánh mắt Nhai Xế có chút dao động.

Việt Cẩm ngẩn ra một lúc rồi gật đầu: "Ra là vậy." Sau đó không nói nhiều, nàng cầm kiếm đi về phía Phó Thư Khanh.

Chỉ có vậy? Nhai Xế có phần bất mãn, nhớ lại chuyện ban nãy, đột nhiên hắn phát hiện chỉ cần ở cùng một chỗ với nàng, số lần không kiểm soát được cảm xúc của hắn sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Việt Cẩm cảm kiếm đến trước mặt Phó Thư Khanh. Lúc này, Phó Thư Khanh không nói được, cũng không động đậy được, chỉ có thể mở to hai mắt trừng trừng nhìn Việt Cẩm.

Việt Cẩm gập người ho một trận, rồi mới rút kiếm ra. Mất Phó Thư Khanh giây phút đó mở to hết cỡ. Việt Cẩm giờ kiếm lên, đâm thẳng...

"Đâm tiếp thì nàng không thể quay lại được nữa đâu." Tiếng Nhai Xế đột ngột vang lên, không còn vẻ ung dung, bình thản như ban nãy mà cực kì lạnh lẽo.

Việt Cẩm dừng tay, thoáng ngây người.

Nhai Xế nói tiếp, hàm ý sâu xa: "Đây là đại đệ tử của Vân La Phái. Nếu hẳn thực sự có chuyện, Vân La Phái tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua. Cũng không quá khó để tìm ra người hại hẳn là nàng. Trên thế gian này không có bức tường nào không lọt gió, nàng đã tự mình thử nghiệm rồi, không phải sao?" Hắn buông lời ám chỉ.

Việt Cẩm cúi đầu nhìn Phó Thư Khanh: "Trên thế gian này không có bức tường nào không lọt gió..."

Phó Thư Khanh cố gắng nở nụ cười với Việt Cẩm, chỉ là do bị cấm chế, với lại không quen nên trông có phần cứng nhắc, giống khóc hơn là cười.

Việt Cẩm hình như có chút xúc động: "Phó sư huynh, muội chỉ có một mình, vốn chưa bao giờ nghĩ sẽ đối địch với các đại môn phái trong tu chân giới, cũng hoàn toàn không có khả năng đối địch."

Phó Thư Khanh trong lòng không cho là thế, nghĩ bụng nếu sớm biết như vậy thì hà tất đi đến nông nỗi này, nhưng trên mặt không hề để lộ, chỉ liên tục biểu thị sự tán đồng với Việt Cẩm thông qua ánh mắt.

Việt Cẩm thở dài, nói tiếp: "Nếu Phó sư huynh có thể bảo đảm từ nay về sau Vân La Phái không tham gia truy bắt muội nữa..."

Trong mắt Phó Thư Khanh hiện lên nét chần chừ, nhưng rất nhanh đã hoàn toàn biến mất, hắn nhìn Việt Cẩm, nếu không phải vì miệng không nói được, chỉ e hắn đã vội đồng ý, trực tiếp nói "đương nhiên rồi."

Hiển nhiên Việt Cẩm hiểu ý của Phó Thư Khanh: "Sư huynh đã đồng ý." Nàng chậm chậm gật đầu rồi khẽ nở nụ cười.

Giơ kiếm lên, đâm thẳng, rút ra, buông nhẹ ba chữ: "Ta không thèm."

Nụ cười ấm áp vẫn còn sót lại trên khuôn mặt Việt Cẩm.

Đồng tử Nhai Xé khẽ co lại.

Đâm kiếm xuyên qua cổ họng Phó Thư Khanh xong, Việt Cẩm chẳng buồn để ý đến kẻ đã chết kia thêm một khắc nào nữa, bước qua, ngồi dựa vào gốc cây nghỉ ngơi.

Xương cổ tay trái bị gãy, xương tay phải nứt, xương sườn gãy hai cái... Nhưng không thành vấn đề, quan trọng nhất là tuần hoàn linh lực. Việt Cẩm húng hắng ho, mắt lim dim, nhú mào định dẫn linh lực đang tán loạn trong cơ thể một lần nữa trở về đúng quỹ đạo, nhưng tiếc là không thuận lợi. Nội lực của Phó Thư Khanh quả thực nàng còn chưa thể so bì, nếu thêm một thời gian nữa... Việt Cẩm nghĩ, có lẽ... nhưng rồi nàng lại lắc đầu.

Làm gì còn thời gian nữa.

"Ta giúp nàng một việc lớn như vậy mà nàng chẳng bày tỏ chút thành ý nào sao?" Đột nhiên, một giọng nói bất ngờ vang lên.

Vì còn đang mải đắm chìm trong suy nghĩ, Việt Cẩm nhất thời thoáng mơ hồ.

Nhai Xế nói xong cũng tự thấy hối hận, không biết sao bản thân lại buột miệng nói ra những lời như thế, nhưng mọi sự đã rồi... Nhai Xế cau mày, liếm môi, bất mãn hỏi: "Nàng không định bày tỏ chút thành ý nào sao?"

Việt Cẩm lúc này mới định thần lại được: "Huynh muốn bày tỏ thế nào?... Ta mời huynh ăn một bữa nhé?"

"Cũng không phải là không thể..."

"Nhưng hiện chúng ta đang ở vùng thôn dã."

Câu trả lời của Nhai Xế và câu bổ sung của Việt Cẩm nhất thời cùng vang lên một lúc. Trong một khắc, cả hai chìm trong im lặng.

Nhai Xế hỏi: "Ở vùng thôn dã?"

Việt Cẩm có chút ngại ngùng: "Ở vùng thôn dã thế này, đợi lần sau gặp... Mà thôi, luôn bây giờ cũng được, miễn phải đi đi lại lại nhiều lần."

Nhai Xế chăm chú nhìn Việt Cẩm, rồi mỉm cười vui vẻ: "Được thôi."

Dùng linh lực áp chế thương thế, Việt Cẩm từ từ đứng lên: "Huynh kiểm củi, ta đi săn thú, sau đó..." Nàng nhìn xung quanh, chỉ chỗ khuất gió phía bức tường đá trước mặt, "Chỗ kia nhé?"

Nhai Xế nghe vậy chỉ tùy tiện gật đầu.

Hai người chia ra mỗi người một việc. Chỉ một loáng sau đã nhóm một đồng lửa, gác con môi được làm sạch sẽ, bắt đầu nướng.

Nhai Xế đột nhiên cất tiếng: "Chúng ta không có gia vị." Hấn đang nghĩ xem có cần đi hái vài trái cây về để ăn cho có vị không thì đã nghe Việt Cẩm nói:

"Ta có mang theo." Dứt lời, quả nhiên nàng lấy từ trong áo ra đủ các loại gia vị khác nhau.

"..." Nhai Xế thoáng đứng hình, cất giọng đầy vẻ khó tin: "Nàng còn có thời gian mà chuẩn bị những thứ này sao?"

"Là chuẩn bị từ trước." Việt Cẩm vừa trị thương, vừa bình thản đáp.

Tiếc là công pháp của yêu tộc và nhân tộc khắc chế nhau, nếu không hấn đã có thể giúp nàng trị thương mà không phải nhìn nàng chịu đau đớn, giày vò... Nhai Xế trầm nghĩ, rồi nhíu mày: "Nàng đã tính tới chuyện sau này phải chạy trốn à?"

"Sửa chữa trước khi mưa thôi mà." Việt Cẩm lật con thỏ rồi tiếp tục trị liệu vết thương của mình.

"Con kia thì sao?" Nhai Xế bất mãn, chỉ vào con báo đặt cạnh con thỏ.

Việt Cẩm nhẹ nhàng giải thích: "Vẫn chưa chín."

Nhai Xế hiểu ra, trừng mắt nhìn con báo, sau đó đưa tay, ném một viên hỏa tinh nhỏ vào đồng lửa.

Ngọn lửa âm ỉ trong chóp mắt bốc lên tận trời cao.

Việt Cẩm nhanh tay nhanh mắt, nhắc con báo đang nướng trên đồng lửa ra, lúc quay sang con thỏ đã thấy nó hóa thành tro bụi.

"..." Việt Cẩm chìm trong im lặng sau đó mới khẽ nói với Nhai Xế: "Chín rồi."

Nàng lại nói: "Một cái chân là của ta đấy."

Nhai Xế nghe vậy tỏ vẻ vô cùng hào phóng, đáp: "Cho nàng hẳn nửa con luôn."

Việt Cẩm lẳng lặng cắt một chân ra, phần còn lại đưa cho Nhai Xế.

Nhai Xế nhận lấy, cắn một miếng, trong mắt ánh lên tia kinh ngạc không hề che giấu: "Mùi vị quả thực rất ngon."

Việt Cẩm cũng cắn một miếng, tùy tiện đáp: "Hồi nhỏ vẫn thường làm."

Nhai Xế nghĩ một hồi, lại hỏi: "Lúc lưu lạc với ca ca nàng à?"

Việt Cẩm đáp một tiếng cho xong rồi xắn tay áo tiếp tục ăn.

Ánh mắt Nhai Xế chuyển động theo từng động tác của Việt Cẩm, tức thì ấn kí trên cánh tay trắng nõn của nàng đập vào mắt hắn.

... Là ấn kí của hắn. Nhai Xế nghĩ, trong lòng chợt dâng trào một cảm giác kì lạ.

Lúc trước hắn hạ ấn kí lên tay nàng, mặc dù đa phần là vì phần nộ và nghi hoặc, nhưng có một phần trong đó là vì hai người nói chuyện rất ăn ý, hắn còn từng nói rằng muốn nhận nàng làm muối muối... Cảm giác kì lạ

trong lòng càng lúc càng rõ rệt, Nhai Xế bắt giắc ngừng đầu nhìn Việt Cẩm vừa hay thấy nàng đã ăn xong, đang chăm chú nhìn vào đồng lửa, khóe mắt rom róm, bất chợt có một giọt nước mắt long lanh lăn xuống, lăn xuống...

Khoảnh khắc đó, Nhai Xế bỗng ngây ra như bị sét đánh.

Lúc phát hiện Nhai Xế đang nhìn mình, Việt Cẩm quay sang hỏi: "Sao vậy?"

"... Mắt nàng." Nhai Xế không hiểu sao hần lại không thể khắc chế giọng điệu kì lạ của mình.

Việt Cẩm hiểu ra, đưa tay gạt đi giọt nước trên gò má: "Bị khói xông vào nên thế đấy."

Nhai Xế hồ nghi, nhìn kĩ người con gái đang ngồi đối diện, phát hiện quả thực sắc mặt nàng vô cùng bình tĩnh, lúc này mới tin. Nhưng rồi hần lại lập tức cau mày hỏi: "Nàng rốt cuộc có phải là người tu đạo không vậy? Sao lại lắm bệnh thế?" Hần nhớ lại, "Lần trước gặp nhau, nàng vẫn chưa bị thế này phải không?"

"Phải." Việt Cẩm trả lời, "Sau này bị trúng gió."

"Gió gì?"

"Thứ gió có tên gọi là Hình Phong."

Gió tra tấn... Nhai Xế rơi vào tĩnh lặng, bất chợt nhớ ra Hình Phong vốn chỉ xuất hiện ở ngoài biển cả, trong đất liền chắc chỉ ngục sám hồi của Thiên Kiếm Môn mới có...

"Bị trúng gió ở ngục sám hồi à?"

"Ừm!".

Chẳng trách. Nhai Xế nghĩ, rồi băng quơ hỏi: "Sao nàng lại phải vào ngục sám hối?"

Việt Cẩm cũng băng quơ: "Câu kết với yêu tộc."

Thì ra là... Nhai Xế thoáng ngẩn người: "Câu kết với yêu tộc?... Với ta?"

Việt Cẩm cười: "Hình như là vậy."

"Tại sao?" Câu hỏi này bao hàm quá nhiều ý nghĩa, Việt Cẩm không muốn trả lời, chỉ nói: "Đã là chuyện của quá khứ."

Nhai Xế không truy hỏi thêm nữa, trắng trợn đánh giá Việt Cẩm đang nghiêm nét mặt, chỉ thấy hai hàng mi nàng cong cong hình rẽ quạt như chớp như không, phủ một lớp bóng râm lên đôi mắt, nhưng không gây cho người ta cảm giác mệt mỏi, mà là một cảm giác bình yên, một thứ cảm giác ôn hòa... Nhai Xế bỗng chú ý đến vết sẹo trắng nhờ nhờ nơi đuôi mắt của nàng.

Đó là vết sẹo do lần trước lưu lại? Lúc đó là bị dây xích sượt qua...

"Sao vậy?" Phát giác ánh mắt chăm chú của Nhai Xế đang nhìn về phía mình, Việt Cẩm ngẩng đầu, vừa hay tay của đối phương chạm vào đuôi mắt nàng.

Nong nóng, run rẩy, nhẹ như cánh ve, như thể chỉ cần khẽ dùng sức một chút là có thể kéo xuống, vò nát, sau đó... chiếm hữu? Nhai Xế ngưng thần, đột ngột thu lại yêu khí được móng tay hút ra, tránh tầm mắt sang hướng khác: "Vết thương của nàng vẫn còn chút yêu khí sót lại nên vết sẹo mới mãi mà không biến mất."

Việt Cẩm hiểu ra, đưa tay lên nhẹ xoa đuôi mắt, gật đầu thay lời cảm ơn Nhai Xế.

Nhai Xế không nói gì thêm, chỉ bất giác nhớ lại từng chút những chi tiết trong mấy lần gặp gỡ Việt Cẩm. Hắn đột ngột lên tiếng: "Nàng không tức giận à?"

"Giận cái gì?" Việt Cẩm đang trị thương, trả lời không tránh khỏi có phần qua quýt.

Giọng Nhai Xế pha mùi khó chịu mà đến chính bản thân hắn cũng không phát giác ra: "Nàng phải rời bỏ sư môn là do đã tiếp xúc với yêu tộc."

Việt Cẩm ngược mắt nhìn Nhai Xế một lúc rồi cười đáp: "Ta đã từng hỏi bản thân rằng phải chăng không có cách nào thay đổi? Nhưng tiếc thay, đáp án là có, bởi vậy, việc chẳng liên quan đến người khác có sao lại trách người ta?"

Nhai Xế nghe vậy ngẩn ra, sau một hồi im lặng, hắn mới từ từ lên tiếng: "Nếu nàng đã vì có quan hệ với ta mà phải rời bỏ sư môn... Vậy nàng có muốn về phe chúng ta không?"

Nhai Xế nhìn Việt Cẩm, đôi đồng tử sâu thẳm mang ý chờ đợi.

Việt Cẩm lấy một cành cây khô còi nhẹ đồng lửa, "Ta không giận huynh, cũng không phải vì huynh mà rời bỏ sư môn, nhưng đúng là ta đã vì huynh mà phải vào ngục sám hối. Chung quy lại, chính huynh là người đã hại ta phải vào đó."

Nàng khẽ cười, nói tiếp, "Vậy mà bây giờ, huynh lại đang đứng trước mặt ta, giống như ban ân mà nói với ta rằng 'Có muốn về phe chúng ta

không'..."

Giọng nàng lộ rõ vẻ trào phúng, cũng chẳng buồn nói hết câu. Thế nhưng những lời chưa nói ấy cả hai người đều hiểu. Sự tình đến nông nổi này, mặc dù không thể hoàn toàn đổ lỗi cho Nhai Xế, nhưng suy cho cùng cũng là từ hắn mà ra. Nếu nàng còn chút lòng tự trọng thì dù thế nào cũng không thể hoang mang như chó mất nhà mà nhập làm thuộc hạ của kẻ thù.

Nhai Xế không nói nữa. Việt Cẩm cũng im lặng.

Dần dần, cả không gian bốn bề tĩnh lặng.

Dần dần, đám lửa chỉ còn lại tàn tro.

Dần dần, Việt Cẩm ngồi đó, nhắm mắt lại...

...

Trời sáng.

Nhai Xế mở mắt nhìn đám tro tàn đã nguội lạnh từ lâu, chặc lưỡi: "Đã đi rồi!"

Hắn đứng dậy, phũ phàng bụi bám trên y phục, đang định bỏ đi thì nghe thấy gần đó có tiếng ồn ào vọng lại.

Bây giờ mới chịu đến? Tốc độ này đúng là chẳng ra làm sao cả. Nhai Xế trầm nghĩ, nhìn về phía rừng cây, vừa hay thấy một đám tu sĩ chính phái ào ào xông đến. Có hai kẻ lên tiếng trước: "Người có biết một nữ tử mặc váy tím, đeo trường kiếm, tên là Việt Cẩm không?"

"Ta biết." Nhai Xế hiếm khi vui vẻ, đáp.

Mấy gã tu sĩ xung quanh tức thì dồn tất cả sự chú ý vào Nhai Xế.

Gã tu sĩ lên tiếng lúc đầu vui mừng hỏi: "Vậy bây giờ ả đang ở đâu?"

"Vừa đi chưa lâu, chắc là xuống núi." Nhai Xế uể oải nói: "Chẳng qua..."

"Chẳng qua cái gì?" Máy gã tu sĩ vốn định bỏ đi nhao nhao quay mình hỏi.

Nhai Xế mỉm cười, khẽ động đậy các ngón tay. Có kẻ tinh mắt thấy móng tay Nhai Xế dần mọc dài ra, vội hét lên: "Hắn là yêu tộc!"

Âm thanh đột ngột tắt lịm. Vì ghét ồn ào nên Nhai Xế còn tiện tay vặn đầu hắn ném xuống đất. Máu theo bộ móng tí tách chảy xuống. Nhai Xế thờ ơ nhìn đám tu sĩ đang lùi dần về phía sau.

Việt Cẩm! Lần đầu tiên trong đời, ta thực sự muốn nhận một người làm muội muội...

Tiếp đó một đám rồi một đám nữa, họ tập hợp lại, sau đó nhất tề cầm binh khí xông lên.

Bởi vậy... Có thứ chất lỏng đỏ tươi bắn ra xung quanh, tựa như những đóa hoa máu rực rỡ khoe sắc. Nhai Xế cười rộ lên khi hắn vặn gãy cổ của kẻ cuối cùng. Những nốt nhạc tuyệt diệu đang nhảy múa dần dừng lại rồi tắt hẳn. Nàng nhất định không được làm ta thất vọng.

...

Cùng ngày, trong điện Chính Đức trên Bồng Sơn của Thiên Kiếm Môn.

Thảm án ở Tắc Sơn đã truyền đến tai các đại môn phái, chương môn Thiên Kiếm Môn lập tức triệu tập các trưởng lão và chúng đệ tử nội môn đến điện Chính Đức.

Giới Luật trưởng lão cao giọng nói: "Giờ Tý đêm qua, Phó Thư Khanh của Vân La Phái đã mất mạng ở Tắc Sơn, hung thủ là Việt Cẩm - phản đồ của bản môn. Đồng thời, tất cả các đệ tử của các môn phái tham gia truy bắt Việt Cẩm, tổng cộng năm mươi tư người cũng đều bỏ mạng ở Tắc Sơn, do một gã thuộc yêu tộc tên là Nhai Xế gây nên. Câu kết với yêu tộc sát hại đồng đạo, tội chứng rành rành, không thể tha thứ." Ngừng một chốc, ông lại nói tiếp: "Ta còn có mật báo rằng, gã Nhai Xế này chính là thủ lĩnh mới của yêu tộc."

Chương môn khế gật đầu, gọi: "Hàn Cảnh."

Đứng ngoài cùng bên trái, Vân Hàn Cảnh tiến lên trước một bước: "Có đệ tử."

"Bắt đầu từ hôm nay, con tự dẫn người truy sát Việt Cẩm, tìm được rồi không cần bắt giữ, trực tiếp giết chết."

Vân Hàn Cảnh khẽ nhắm mắt, đáp: "Vâng, thưa sư tôn."

Chương môn Thiên Kiếm Môn khế gật đầu, đang định nói thêm gì đó thì nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài vọng vào. Nhìn ra ngoài, ông gọi to: "Ngôn Chấp, vào đây."

Tức thì, không gian trở lại vẻ yên tĩnh vốn có, kẻ gây náo loạn Tả Ngôn Chấp lúc này đang sải bước vào chính điện, vái chào Thiên Kiếm chương môn: "Đệ tử bái kiến sư tôn."

"Chuyện gì mà làm ồn vậy?" Thiên Kiếm chương môn hỏi.

"Đệ tử xin được cùng đại sư huynh đi truy bắt kẻ phản bội, mong sư tôn ân chuẩn." Tả Ngôn Cháp cung kính đáp.

Thiên Kiếm chương môn nhìn Vân Hàn Cảnh như ngầm hỏi.

Chỉ thấy Vân Hàn Cảnh nhẹ gật đầu: "Cũng không phải là không thể."

Kế đó, Thiên Kiếm chương môn dặn dò vài chuyện rồi cho tất cả lui ra.

Mọi người lục tục tản ra, mãi đến cuối cùng Tả Ngôn Cháp mới vội đuổi theo Vân Hàn Cảnh: "Không biết sư huynh định truy bắt kẻ phản bội thế nào?"

Vân Hàn Cảnh lặng im không đáp. Hứa Đình Viễn đi bên cạnh thấy vậy đành lên tiếng đề Tả Ngôn Cháp đỡ mắt mặt: "Ngôn sư đệ, chuyện đại sự thế này phải thương lượng với các đồng đạo trước mới được."

Tả Ngôn Cháp không thêm đề ý đến Hứa Đình Viễn, lại hỏi: "Đại sư huynh nghĩ vậy sao?"

"... Phó Thư Khanh đã chết, đây đã không còn là chuyện riêng của Thiên Kiếm Môn nữa. Ta sẽ thương lượng với các phái."

"Nếu đã vậy, không biết đến lúc đó đệ có thể đấu một trận với ả không?" Ánh mắt Tả Ngôn Cháp đã trở nên băng giá, "Đệ chỉ xin đánh một trận thôi, nhất định sẽ không để Việt Cầm có cơ hội chạy thoát."

"..."

"Đại sư huynh?"

"Có thể."

Đúng như trước đây Nhai Xê từng nói, rốt cuộc Việt Cầm không thể quay đầu được nữa. Cái chết của Phó Thư Khanh và đệ tử các phái đã khiến các môn phái tu chân phần nộ, cộng thêm có sự dẫn dắt của Thiên Kiếm Môn, trong thời gian rất ngắn, các môn phái đã cử ra, lập thành một đội ngũ tinh nhuệ tìm kiếm và truy bắt Việt Cầm trên khắp trung thổ rộng lớn.

Lần truy bắt này kéo dài suốt ba tháng liền.

Trong ba tháng ấy, Việt Cầm bị đệ tử các phái truy đuổi, bắt được mấy lần, cũng may là đều tìm được đường thoát nạn. Ngược lại, đệ tử các phái tham gia truy bắt Việt Cầm cũng phát hiện thời gian càng dài, kẻ phản bội càng thêm giảo hoạt, càng lanh lợi, đồng thời cũng thêm mạnh hơn.

"Đã một tháng rồi chẳng tìm thấy tung tích của ả đầu." Trong buổi hội họp mười ngày một lần như thường lệ, đệ tử của Hoang Sơn Phái nói với giọng đầy tiếc nuối.

Đệ tử của các phái vẫn chưa đến đủ, rảnh rồi không có việc gì làm, có người nối tiếp chủ đề của Hoang Sơn Phái: "Ta nhớ ban đầu cứ dăm ba ngày là lại có thể tìm được ả."

"Không chỉ vậy." Mọi người bắt đầu bàn luận sôi nổi: "Mọi người có phát hiện ra không? ả ta tiến cảnh thần tốc, cho dù trong thực chiến, khả năng vận dụng pháp thuật đều đã thành thục hơn, nhưng không thể có chuyện linh lực cũng theo đó mà thâm hậu hơn được? Chúng ta tìm kiếm, tra xét rồi loại trừ từng tấc đất thế này, ta không tin là ả còn thời gian thanh thoi mà tu luyện linh lực. Nếu là ta, ta thật chẳng có thời gian mà nghĩ tới nữa là."

Có người cười khúc khích: "Biết đâu ả lại có thiên phú phi phàm."

Bỗng có mấy người ngự kiếm bay đến. Đám người đang tán gẫu lập tức im bật, đợi một lát liền thấy mấy người kia lần lượt ngự kiếm hạ. Họ đều là thủ lĩnh của đợt truy bắt lần này thuộc phái Thiên Kiếm và Vân La.

Thu phi kiếm lại, Vân Hàn Cảnh không quan tâm đám người kia đang nói gì, cũng không cần biết còn ai chưa đến hay không, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Ba ngày sau, Kiêu Sơn, đỉnh Vong Xuyên."

Đại diện của Vân La Phái đến cùng với Vân Hàn Cảnh là một nữ tử, dung mạo xinh đẹp, nàng mỉm cười thật tươi rồi cất giọng: "Chúng ta đã phân tích rồi, địa điểm tiếp theo mà phản đồ muốn đến chính là Kiêu Sơn, còn tính theo tốc độ di chuyển của ả ta, nhanh nhất cũng phải ba ngày sau mới đến được."

Không thể phủ nhận một điều, có nhiều lúc mỹ nữ rất được hoan nghênh, chỉ nhìn hiện tại, có một số người vốn bất bình với thái độ hờ hững của Vân Hàn Cảnh, định lên tiếng chỉ trích nay sắc mặt đã dịu hẳn. Đương nhiên, cũng có những trường hợp ngoại lệ, gã đệ tử của Hoang Sơn Phái khơi chuyện lúc này, lạnh giọng nói: "'Chúng ta đã phân tích'? Nói thuận miệng nhỉ? Không biết các người... rốt cuộc làm sao phân tích được phản đồ của Thiên Kiếm Môn sẽ đến Kiêu Sơn?"

Đệ tử của Vân La Phái còn chưa kịp đáp lời, Vân Hàn Cảnh đã nhìn về phía gã đệ tử Hoang Sơn Phái kia, ánh mắt như điện, bao hàm thần thức, đâm thẳng vào khiến gã đó tái mặt, lùi ra sau một bước, rồi mới thông dong đáp: "Muội ấy sẽ đến đó."

...

"Nàng ấy sẽ đến đó." Cùng một câu nói, Nhai Xế đang ở cách đó hàng ngàn dặm nói với kẻ bên cạnh mình.

Kẻ đó nghe vậy trầm ngâm một lúc: "Thuộc hạ không hiểu. Đó đâu phải là một địa điểm lí tưởng."

Nhai Xế đang xử lí các sự vụ của yêu tộc, ung dung nói: "Người nói đó không phải địa điểm lí tưởng là bởi vì địa hình chật hẹp, có lợi cho việc phục kích chứ không thích hợp để ẩn nấp, hay là vì bên cạnh Kiêu Sơn chính là lãnh địa của chúng ta?"

"Cả hai." Đại hán cao to đứng bên cạnh Nhai Xế cất giọng ồm ồm.

"Dù vậy thì chỗ đó cũng là thông đạo duy nhất để ra hải ngoại."

Đại hán cao to cũng không phải chưa nghĩ tới điểm này: "Chẳng qua cũng là cử tử nhất sinh mà thôi."

"Nàng ấy là người thông minh. Đương nhiên có thể phân biệt sự khác nhau giữa cử tử nhất sinh và thập tử vô sinh."

Đại hán kia chìm trong im lặng, lúc này mới hiểu rõ sự việc quả đúng như những lời Nhai Xế nói. Vượt qua Kiêu Sơn dưới sự phục kích của các môn phái sẽ là cử tử nhất sinh, nhưng nếu muốn tiếp tục ở lại trung thổ thì sớm muộn gì cũng bị các nhân sĩ tu đạo vây giết cho đến chết.

Hắn đột nhiên nói một câu ngốc nghếch: "Đường đi của Việt cô nương vốn chẳng có quy luật gì cả, có thể những nhân sĩ tu đạo kia nhất thời chưa nghĩ đến."

Nhai Xế không thèm ngẩng đầu lên, nói với giọng trào phúng: "Chi bằng người hi vọng nàng đột nhiên linh lực đại tiến, thần căn giết thần, ma căn

giết ma đi."

Đại hán tức thì đỏ bừng mặt.

Nhai Xế giải quyết xong việc cuối cùng, hạ bút nói: "Thư đã viết xong chưa?"

"Viết xong rồi." Đại hán đáp, thoáng do dự: "Vương, thực sự trong thư phải đề nghị Việt cô nương đi Kiều Sơn sao?"

"Ta chỉ đề nghị mà thôi." Nhai Xế hờ hững đáp, "Hơn nữa, trước đây người cũng viết thư cho nàng rồi, có lần nàng không phải đã đi theo phương hướng mà người chỉ dẫn đó sao?"

Đại hán đưa thư cho Nhai Xế, do dự một lát rồi nói thêm: "Vương, thuộc hạ thấy hành vi của Việt cô nương hình như khá có cảm tình với chúng ta, chi bằng..."

"Chi bằng cái gì?" Nhai Xế nhận thư, vận linh lực, bức thư trong tay tức thì hóa thành một con chim, sau khi ngẩng cao đầu hét vang một tiếng thì vỗ cánh bay đi.

"Chi bằng thu nạp Việt cô nương vào hàng ngũ của chúng ta." Đại hán cao lớn không quên đưa lời phân tích: "Hiện nay, thế lực của chúng ta khá yếu, lại phân tán khắp nơi, trước mắt việc đòi hỏi cấp thiết là phải làm vài chuyện đại sự để hội tụ lòng người. Hơn nữa, Việt cô nương hiểu công pháp tu luyện của nhân tộc, đây cũng chính là điểm cực kì có lợi cho chúng ta."

Nhai Xế có chút băn khoăn: "Nếu nàng ấy thực sự nghiêng về phe yêu tộc." Rồi như bừng tỉnh khỏi cơn mộng, hần quả quyết đứng lên: "Đi thôi, đi Kiều Sơn."

Thực sự, nghiêng về phe yêu tộc...

Đại hán không ngừng ngẫm nghĩ về câu nói vừa rồi của Vương, nhưng nghĩ mãi chưa ra đành chỉ còn cách lặng im đi theo sau Nhai Xế.

Kiêu Sơn, bên cạnh địa bàn của chúng ta.

Muốn vượt qua Kiêu Sơn để ra biển, yếu tố địa hình không cho phép, vậy thì tạo hỗn loạn... đẩy họa sang cho kẻ khác?

Nghĩ đến đây đại hán cao to đột nhiên ngây cả người.

Muốn vượt qua Kiêu Sơn, biện pháp ôn hòa nhất, cũng là duy nhất của Việt Cẩm đương nhiên là dẫn đám tu sĩ sang lãnh địa yêu tộc, sau đó nhân cơ hội hỗn loạn mà thoát thân. Nhưng nếu nàng ấy làm vậy, há chẳng phải đã nghiêng về phe bọn họ ư? Giả như không làm vậy thì sao có thể thoát thân?

Đại hán nhớ lại những lời chân thành trong thư, chỉ thấy một luồng khí mát từ tim phổi dần dần bốc lên, trải rộng, lan tỏa khắp châu thân.

...

Mưa tháng sáu chợt đến rồi chợt đi. Sau một trận trút nước ào ào dữ dội, bầu trời trở lại màu xanh trong, cây cỏ được tắm gội sạch sẽ, vài giọt mưa còn đọng lại, căng tròn, lấp lánh.

Đệ tử các phái tham gia vây bắt Việt Cẩm đã đến Kiêu Sơn từ sớm, rồi thay phiên nhau chiếm cứ đỉnh núi, chỉ đợi phát hiện ra hành tung của Việt Cẩm là kêu gọi đồng đạo giết chết nàng.

Địa điểm Tả Ngôn Cháp phụ trách là một ngọn núi nhỏ, bên cạnh đỉnh Vong Xuyên, vị trí hẻo lánh, địa hình cũng xấu: dốc dựng đứng, do đó không thuận tiện vòng về núi chính để thẳng tiến ra hải ngoại; quá bằng phẳng, do đó cũng không có chỗ nào để ẩn nấp.

Chỉ có điều, ngoài hai ngọn núi chính là Vong Xuyên và Úc Xuyên, các ngọn núi khác không có khuyết điểm này thì cũng có khuyết điểm kia. Tả Ngôn Cháp sau khi thấy Vân Hàn Cảnh và đệ tử Vân La Phái phân ra chiếm cứ hai ngọn núi chính liền không nói gì thêm, chăm chú canh giữ ngọn núi mà mình được phân, hi vọng vận may sẽ đến.

Và quả thực vận khí của hắn không tồi.

Tai nghe thấy tiếng động rất khẽ như tiếng chân thỏ giẫm lên cỏ, Tả Ngôn Cháp vẫn quay mặt vào vách núi, ngồi xếp bằng: "Nếu đã đến rồi thì sao lại không xuất hiện?"

Phía sau không có bất cứ động tĩnh gì. Tả Ngôn Cháp đặt tay lên trường kiếm đang kê trên đầu gối, đứng thẳng lưng: "Người và ta còn nợ một trận tỷ thí, sư muội muốn tránh sao?"

"Thật không dám nhận hai tiếng sư muội này." Việt Cẩm cuối cùng cũng đi ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Tả Ngôn Cháp đứng lên, quay đầu lại, nhìn người vừa đến sau lưng mình.

Lần cuối gặp mặt chỉ mới cách đây bốn tháng. Chỉ bốn tháng ngắn ngủi, vậy mà đã xảy ra những biến cố long trời lở đất đến vậy. Tả Ngôn Cháp nhìn thẳng vào hai mắt Việt Cẩm, sau khi thấy trong đó vẫn cháy lên ngọn lửa ẩn tàng cực sâu nhưng không khó để nhận ra như lúc trước, hắn khẽ gật đầu: "Sư muội vẫn như trước đây." Lúc sau, hắn lại nói: "Sau khi chúng ta tỷ thí, bất luận thắng thua, ta đều sẽ gọi người đến."

Việt Cẩm im lặng một chốc, khẽ cười, cúi người nói: "Đương nhiên là thế rồi."

Dứt lời, hai người không nói thêm lời nào nữa. "Keng" một tiếng, hai thanh kiếm tức thì rút ra khỏi vỏ.

...

Kiếm khí bốc lên tận mây xanh tức thì thu hút sự chú ý của đám đệ tử đang đứng canh trên các ngọn núi lân cận. Chỉ trong chớp mắt, tất cả những người tham gia đợt truy bắt lần này đều tập trung đến ngọn núi do Tả Ngôn Cháp canh giữ.

"Cuối cùng cũng có thể kết thúc rồi." Nữ tử đại diện cho Vân La Phái nói khẽ, như đang tự nói với chính mình, lại cũng như đang nói cho người bên cạnh nghe.

Bên cạnh tức thì có kẻ tiếp lời: "Chúng ta xuống kết thúc trận đấu đi."

Cũng có người lắc đầu, nói: "Trận tỷ thí này không tòi. Ba tháng còn đợi được, hưởng hồ chỉ là một chút thời gian, chúng ta đợi một lát, đã đến đây rồi thì ả có mọc cánh cũng không bay thoát."

Những người tham gia đợt truy đuổi này đều là lực lượng tinh nhuệ của các phái, họ vốn không muốn vì một chút chuyện vặt vãnh mà làm tổn thương hòa khí, nên chỉ còn cách giữ im lặng, quan sát trận tỷ thí.

Vân Hàn Cảnh, người phụ trách đợt truy quét lần này, cũng đang đứng đó nhìn.

...

Sau bốn tháng, lần tỷ thí này với Việt Cẩm, Tả Ngôn Cháp không hề có ý lơ là, hắn đứng nguyên tại chỗ đợi Việt Cẩm tấn công. Từ lúc bắt đầu, hắn chưa từng mất tập trung dù chỉ một phút.

Thương Thanh trường kiếm lơ lửng giữa không trung, được sóng nước bao quanh, không ngừng ngưng kết hơi nước trên đỉnh núi thành những điểm sáng màu xanh thẫm, rồi kéo những điểm sáng ấy tập trung lại, dệt thành một lớp lam sa mỏng như cánh ve.

Việt Cẩm đồng thời cũng chỉ tay thành kiếm, vận chuyển linh lực, khởi động trận pháp phi kiếm.

Băng Diệm kiếm nhanh như thiểm điện, đột ngột lướt qua không trung, hình thành hai viên băng tinh bọc trong ngọn lửa, bắn thẳng về phía chính diện của Tả Ngôn Cháp.

Chỉ trong chớp mắt, Băng Diệm kiếm đã đâm tới lớp màng mỏng trong suốt màu lam nhạt trước người Tả Ngôn Cháp, khiến cho lớp màng ấy rung lên từng đợt. Đột nhiên, lớp màng đang rung mạnh bỗng bung ra vô số những sợi tơ bé tí, quán quýt, uốn lượn, nhanh chóng bò lên thân Băng Diệm kiếm, hòng trói chặt lấy nó. Nhưng, chính lúc những sợi tơ bé tí này chuẩn bị chạm đến chuôi kiếm, Băng Diệm kiếm vốn đang bị khóa chặt đột nhiên biến mất rồi bất ngờ xuất hiện sau lưng Tả Ngôn Cháp, kể đó lóe lên ánh sáng hình trăng khuyết.

Lớp màng mỏng bao quanh người Tả Ngôn Cháp sau khi lóe lên một cái liền chuyển thành ảm đạm. Đứng giữa lớp màng sa mỏng bao bọc màu lam nhạt, Tả Ngôn Cháp không chút bận tâm, vừa bất quyết tiếp tục duy trì lớp màng mỏng quanh người trói chặt Băng Diệm kiếm, vừa chỉ tay thành kiếm. Trong khoảnh khắc hấn vung tay, liền có vô số kiếm khí mạnh mẽ gào thét chui ra.

Việt Cẩm đứng nguyên tại chỗ, chăm chú điều khiển Băng Diệm kiếm đang bị các sợi tơ quán lấy, một lần nữa Băng Diệm kiếm của nàng biến

mất rồi lại xuất hiện, lần này kèm theo sự xuất hiện của nó là một vầng ánh sáng hình trăng khuyết ẩn chứa sức mạnh công phá.

Lớp bình phong màu lam nhạt bao quanh người Tả Ngôn Cháp trong nháy mắt vỡ vụn thành hàng ngàn mảnh nhỏ, Băng Diệm kiếm với vầng ánh sáng chỉ còn lại một nửa, bay thẳng về phía Tả Ngôn Cháp.

Cùng lúc đó, luồng kiếm khí do Tả Ngôn Cháp phát ra cũng lao đến trước mặt Việt Cẩm, rồi không hề nhân nhượng, mạnh mẽ xuyên qua nàng.

Tiếng máu thịt bị xé toạc vang lên bên tai, Tả Ngôn Cháp không chớp mắt, siết chặt thanh kiếm trong tay, quay người chém xuống.

"Keng!" Hai thanh kiếm va vào nhau, phát lên một tiếng ngân, vang đến tận chín tầng mây, Tả Ngôn Cháp không vì thế mà tự đắc, ngược lại hấn mở bùng mắt, dụng toàn bộ mười phần công lực lao thẳng sang mé bên phải. Nhưng rút cuộc vẫn chậm một bước.

Khi Tả Ngôn Cháp đang dùng hết sức để né mình thì Băng Diệm kiếm đã đến gần, ánh sáng rực rỡ lóe lên rồi sau đó là máu tươi nhuộm đỏ cả tầm nhìn.

"Keng" một tiếng, trường kiếm trong tay Việt Cẩm gãy đôi.

Tả Ngôn Cháp không đánh tiếp nữa, hấn nhắm mắt lại, tra kiếm vào vỏ, ôm cánh tay trái bị thương: "... Sư muội càng ngày càng tiến bộ."

"Sư huynh đã nhường rồi." Việt Cẩm thu lại Băng Diệm kiếm.

"Ta chưa từng nương tay chút nào." Tả Ngôn Cháp lạnh nhạt đáp, rồi tiếp lời: "Ta đoán ngươi sẽ sử dụng chiêu hư ảnh để đón kiếm khí của ta, thật

không ngờ lại dám dùng một thanh kiếm bình thường... Ta cứ nghĩ Băng Diệm kiếm chém xuống chỉ là hư ảnh. Là ta đã thua."

Việt Cẩm không nói gì, bởi lẽ giữa họ thực chẳng có gì để nói. Thắng được một người thì đã sao? Bên cạnh còn có bao nhiêu cao thủ khác nữa. Nhưng chỉ cần đến được nơi đó... Một nửa tâm trí nàng tập trung đến phía sau, cũng chính là chỗ Tả Ngôn Cháp ngồi xếp bằng lúc này.

Đang cân nhắc về khả năng thoát thân, Việt Cẩm bỗng nghe Tả Ngôn Cháp nói: "Cuộc tỷ thí giữa ngươi và ta đã kết thúc. Hơn nữa, lúc này ngươi tuyệt đối không có khả năng thoát thân... Chi bằng bó tay chịu trói. Đợi đến lúc về đến sư môn, ta sẽ cầu xin sư tôn, ngươi cũng nên nói rõ những khúc mắc trong đó..." Giọng Tả Ngôn Cháp đột nhiên dừng lại, nhanh như cắt nắm lấy trường kiếm, chuẩn bị rút ra.

Việt Cẩm đang lặng lẽ bắt quyết cũng bắt đầu cảnh giác, nàng mặc kệ hết thầy, gom hết tất cả linh lực, cố gắng đi đến chỗ Tả Ngôn Cháp ngồi lúc này, nhưng không ngờ trước ngực bỗng mát lạnh, một tiếng "hừ" khẽ vang bên tai, đồng thời một lưỡi kiếm sáng chói đã đâm xuyên qua ngực nàng.

Một kiếm này đã đợi sẵn ở đó từ lâu.

Việt Cẩm có chút mơ hồ, bỗng nàng nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau: "Ngày đó ngươi cũng sử dụng thủ đoạn ti tiện thế này để giết chết Phó sư huynh đúng không?"

Giọng nói nhẹ nhàng đặc trưng của nữ tử truyền thẳng vào tai Việt Cẩm.

Đau đớn và lí trí cùng ập đến, phản ứng bản năng nhất của Việt Cẩm lúc đó không phải là phản kháng, cũng không phải giãy giụa, mà là tự giấu vì chẳng hiểu tại sao mỗi lần nàng đắc tội với nam nhân, nhưng đến cuối cùng, những kẻ cứ quần lấy nàng đều là nữ nhân?

Ý nghĩ vô vị này đến rất đột ngột, khiến Việt Cẩm sững ra một lúc.

Cũng trong khoảnh khắc sững lại đến ngay người đó, nàng nghe thấy tiếng rít phần nộ của Tả Ngôn Cháp, rõ ràng là ở ngay sát bên tai, nhưng sao nàng lại không nghe rõ chút nào.

Nàng có cảm giác, thứ lạnh lẽo đâm vào ngực mình đang động đậy, không phải được rút ra ngoài, mà là thuận thế đi chéch lên trên... Đó chính là vị trí của trái tim, Việt Cẩm nghĩ.

Phải kết thúc ở đây ư? Nàng lại nghĩ... Có lẽ cũng không phải là quá tệ?

Ý nghĩ còn chưa hoàn thiện thì bóng tối đã ập đến.

...

Trên đỉnh núi chìm trong tĩnh lặng.

"Cuối cùng cũng coi như kết thúc rồi." Có người cảm thán buồn nhẹ một câu.

"Bọn họ hình như chuẩn bị đánh nhau thì phải?" Một người khác lại nhanh chóng tiếp lời.

Những người đang đứng trên hai đỉnh núi cao nhìn xuống. Tình thế căng thẳng như vậy chẳng phải chuẩn bị đánh nhau thì còn là gì nữa? Nghĩ đến đây, tất cả mọi người nhất loạt nhìn sang Vân Hàn Cảnh, trông chờ hần sẽ có hành động.

Nhưng Vân Hàn Cảnh chỉ đứng đó, nhìn, không lên tiếng, không động đây.

Cuối cùng cũng coi như kết thúc. Cuối cùng cũng coi như kết thúc rồi ư? Hắn đặt tay lên chuôi kiếm, như muốn làm gì đó. Nhưng phải làm gì bây giờ?... Có thể làm được gì bây giờ chứ? Chẳng qua là tự làm tự chịu.

Ánh mắt Vân Hàn Cảnh lạnh đi, im lặng nhìn tình cảnh trước mặt một lần nữa rồi quay người bỏ đi.

"Đi rồi à?"

"Lần này lại nổi điên cái gì nữa không biết."

Đám người bên cạnh chỉ dám trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

"Chúng ta phải làm sao?"

"Hình như vẫn còn sức, có cần tiếp tục không?"

"Thực ra, Thiên Kiếm Môn đã ở đây rồi, chúng ta không cần nhúng tay vào việc của sư môn nhà người ta mà làm gì, hướng hồ còn có cả Vân La Phái nữa." Có người đề nghị.

"Nói vậy cũng không sai!"

"Không tồi, ta thấy cứ thế mà làm đi!"

"Cứ thế đi."

Đề nghị này nhanh chóng được đại đa số mọi người tán đồng, bọn họ khẽ gạt đầu với đôi phương rồi bỏ đi theo Vân Hàn Cảnh, chỉ là đúng lúc này, dưới trường đấu phát sinh đột biến.

"...Nhai Xế?" Tiếng kêu đờ đẫn đột ngột vang lên.

Đám người đang định bỏ đi hoàn toàn sững sốt, lần lượt quay người lại thì thấy Tả Ngôn Cháp vốn đang tranh chấp với Vân La Phái đã quỳ trên đất, một tay chống kiếm, một tay ôm eo, máu tươi chảy qua kẽ tay không ngừng, hiển nhiên trúng phải đòn mạnh. Còn nữ tử của Vân La Phái thì đã ngã xuống cách đó khá xa, không rõ sống hay chết.

Mọi người há hốc miệng, nhìn về phía bóng người đang bế Việt Cẩm, chỉ thấy trường bào đỏ bay phàn phật, hần sải bước giữa không trung, rồi trong tích tắc bay đi cùng làn gió.

Đa phần những người tham gia đợt này đều là tinh anh của các phái, nhưng khoảnh khắc đó tất cả đều hiểu không ai trong số họ đuổi kịp, liền quyết định không đuổi theo mà chỉ đưa mắt nhìn sang Vân Hàn Cảnh lúc này cũng đã quay lại.

Vân Hàn Cảnh cầm kiếm, hoàn toàn chìm trong im lặng, một giây sau hần đột ngột lao lên đỉnh núi, đến bên cạnh Tả Ngôn Cháp.

Linh lực dồi dào tràn vào cơ thể Tả Ngôn Cháp, chỉ trong chốc lát đã trục xuất tất cả yêu khí đang tấn công bừa bãi trong cơ thể hần ra ngoài. Trên khuôn mặt trắng bệch của Tả Ngôn Cháp đã có chút hồng hào, chỉ lát sau, hần đã đứng dậy được.

Lúc này, đệ tử của các môn phái khác cũng đã kiểm tra tình hình của nữ tử Vân La Phái, khẽ thở phào một hơi: "Chỉ bị hôn mê." Ngừng một lát, có

người đột ngột cất tiếng: "Bây giờ phải làm sao đây? Nếu kẻ phản đồ kia đã được yêu tộc cứu thoát..."

"Cảm phiền các vị." Giọng Vân Hàn Cảnh vang lên, mặc dù khách khí, nhưng rõ ràng lạnh lùng đến vô cảm.

Kẻ vừa lên tiếng lúc này chửi thề một tiếng trong bụng, cũng chẳng thèm nói thêm gì nữa, chào các phái rồi bỏ đi.

Các phái khác cũng không chịu nổi thái độ của Vân Hàn Cảnh, nhao nhao chào nhau rồi lần lượt rời khỏi, không lâu sau, chỉ còn lại hai người Vân Hàn Cảnh và Tả Ngôn Chấp đứng đó.

Tả Ngôn Chấp lúc này mới lên tiếng, giọng nói thập phần lạnh nhạt: "Sao huynh không ra tay?"

Vân Hàn Cảnh lặng im không đáp.

Tả Ngôn Chấp lại nói: "Đại sư huynh."

Sắc mặt Vân Hàn Cảnh thoáng trầm xuống, nhẹ phất tay áo, quay người bỏ đi: "Ta sẽ giải thích với sư tôn."

Tả Ngôn Chấp quả nhiên không nói thêm gì nữa, chỉ quay đầu nhìn về hướng Nhai Xế rồi đi.

...

"... Chỉ còn lại mình muội thôi!"

"Hứa với ta, muội nhất định phải nhớ kĩ..."

"... Nhất định phải nhớ kĩ!"

Việt Cẩm giật mình tỉnh lại, cả người bị lắc đến nỗi toát mồ hôi lạnh.

Trước mắt tối sầm, nàng đành nhắm mắt lại, từ từ vận nội lực, mãi một lúc lâu sau khi mở mắt ra, nàng mới phát hiện mình đang ở trong một chiếc xe ngựa. Còn cảm giác bị lắc lúc này chính là tình trạng xóc nảy khi xe chạy trên đường.

Thì ra, nàng vẫn chưa chết... Vẫn chưa chết sao?

Giữ nguyên tư thế dựa vào tấm đệm, Việt Cẩm nhìn chằm chằm lên nóc xe một lúc, mãi đến khi mắt cay xè, không thể không nhắm lại, nàng mới lên tiếng: "Nhai Xế."

Đây không phải là câu hỏi.

Bên ngoài nhanh chóng có tiếng đáp lời: "Tỉnh rồi à? Biết là ta sao?" Tiếp đó, màn xe được xốc lên, Nhai Xế cúi người bước vào, nhưng rồi bỗng dừng lại. Ánh mắt hắn vừa hay nhìn thẳng vào đôi đồng tử đang mở to của Việt Cẩm.

Đen láy, ảm đạm, không có lấy một chút ánh sáng, hơn nữa còn chứa đựng sự phẫn nộ và thù hận sâu sắc.

Ánh mắt đó, vừa hung dữ như muốn cắn xé người ta, vừa âm u, tăm tối như không còn bất cứ hứng thú gì trên đời. Trong chớp mắt, Nhai Xế gần như nghĩ rằng mình đã nhìn thấy ánh mắt của một kẻ sắp chết. Một người bị vận mệnh đùa giỡn, đè nặng lên vai, cuộc sống đối với hắn từng giây, từng phút đều là khổ đau, do đó chỉ có thể chờ đợi sự thanh thản mà cái chết đem lại mà thôi.

"Ta nghĩ, ngoài huynh ra sẽ không còn ai khác tới cứu mình." Giọng Việt Cẩm đều đều, nhưng vào tai Nhai Xế lại trở nên cao vút. Nàng lại hỏi: "Giờ đang đi đâu vậy?"

"Vùng đất của yêu tộc." Nhai Xế định thần, chăm chú nhìn Việt Cẩm lần nữa, nhưng lúc này hắn chỉ thấy vẻ bình thản trong mắt nàng, mặc dù không giấu được sự mệt mỏi nhưng chỉ là những mệt mỏi do thương thế trên người gây nên.

Vậy... lúc này là hắn đã hoa mắt?

Vừa nói được mấy câu, ngực lại nhói đau, Việt Cẩm định thần rồi liếm đôi môi khô khốc: "Nếu đưa ta ra hải ngoại thì ta sẽ càng cảm tạ huynh hơn."

"Nếu muốn đưa nàng ra hải ngoại thì ta đã chẳng cứu nàng." Nhai Xế khẽ nheo mắt, không để tâm đến những gì vừa thấy lúc này, thông dong đáp lời.

Việt Cẩm bỗng cảm thấy cơn buồn ngủ kéo đến: "Lúc huynh dẫn ta đi, đại sư huynh có ra tay không?"

"Không. Bởi vậy ta chỉ tồn có một chút sức, nàng không cần phải cảm ơn."

"Nếu đại sư huynh của ta ra tay..." Việt Cẩm lại nói.

"Ta và hắn đấu cũng ngang ngửa." Nhai Xế trực tiếp đáp lời.

Việt Cẩm nghe vậy không nói gì thêm, từ từ nhắm mắt.

Nhưng chỉ một lát sau, Nhai Xế lại lên tiếng: "Đừng ngủ nữa."

"Sao thế?" Giọng Việt Cẩm hơi khàn.

Nhai Xế nhìn Việt Cẩm, lấy một túi nước vớt qua cho nàng.

Việt Cẩm không đón được, nhưng cũng không quan trọng, bởi lẽ túi nước đã rơi ngay xuống bên cạnh nàng. Nàng cố gắng chống người ngồi dậy, cầm túi nước, vừa hít thật sâu vì đau vừa từ từ uống.

Nhai Xế xóc rèm che cửa sổ xe ngựa lên, nhìn núi non bên ngoài đang lùi dần về phía sau: "Sao không đi về phía Nam?"

"Đi về phía Nam làm gì?" Việt Cẩm đặt túi nước về chỗ lúc nãy mình nhặt lên.

"Chỗ đó là vùng đất của yêu tộc, nếu nàng thực sự muốn vượt biển, dẫn đám người kia đến vùng đất của yêu tộc là sự lựa chọn tốt nhất. Trên người nàng có lạc ấn mà ta lưu lại, đủ để vào trong đó ẩn thân." Nhai Xế nói.

"Ta không biết chỗ đó là vùng đất của yêu tộc." Giọng Việt Cẩm thờ ơ đáp.

"Thì ra nàng không chỉ bị thương ở ngực mà còn bị thương cả ở đầu nữa? Nàng nghĩ, nói như thế ta sẽ tin chắc?" Nhai Xế trào phúng cất lời.

"... Không có cơ hội." Việt Cẩm thay đổi câu trả lời của mình.

Nhai Xế có chút mất kiên nhẫn: "Ta muốn biết lí do thực sự." Hắn nói, giọng điệu uy hiếp: "Nếu không bây giờ ta sẽ đem nàng quay lại, trao nàng cho Vân Hàn Cảnh."

"Việt Cẩm hít sâu một hơi, "Ta không muốn đi, được chưa?"

"Được." Nhai Xê bỗng thẳng thắn.

Nhất thời, hai người không nói gì thêm.

Lát sau, Nhai Xê lại lên tiếng: "Ta đã nghĩ là nàng sẽ đi. Ta nghĩ, nếu đã quyết định thì nàng sẽ tiếp tục thẳng tiến." Hắn nhìn Việt Cẩm, đôi đồng tử màu máu mang theo thâm ý, "Dù có phải hi sinh những thứ mà nàng quan tâm."

Việt Cẩm tập trung linh lực trị liệu thương thế, nàng không trực tiếp trả lời, hỏi sang chủ đề khác: "Bây giờ chúng ta đang ở đâu?"

"Vẫn ở Kiêu Sơn."

Việt Cẩm khẽ gật đầu: "Huynh muốn biết lí do ta không đi? Ta dẫn huynh đến một chỗ rồi huynh sẽ biết."

Nói xong, Việt Cẩm ra hiệu cho người đánh xe quay đầu lại, đi về chỗ nàng và Tả Ngôn Chấp tỳ thí lúc trước.

...

Bởi vì Việt Cẩm đang bị thương nên xe chạy không nhanh lắm, đến khi trở lại được chỗ đó thì cũng đã mất gần một canh giờ.

Lúc này, ở Kiêu Sơn đương nhiên không còn đám tinh anh của giới tu chân tụ tập, bầu không khí tĩnh mịch bao trùm cả ngọn núi, hoa cỏ nhẹ nhàng ca múa cùng gió, phía xa mây trắng nhẹ trôi, thiên địa một màu.

Thương thế trong thời gian ngắn như vậy không thể lành ngay được, nhưng ít nhất đi lại không thành vấn đề. Việt Cẩm đi đến chỗ mình với Tả Ngôn Chấp tử thí lúc trước, giơ tay về phía Nhai Xế.

Đang quan sát những vết tích do trận đấu lúc đó lưu lại, Nhai Xế nhất thời không phản ứng kịp: "Làm gì?"

"Nắm lấy tay ta." Việt Cẩm khẽ đưa lời giải thích.

"Muốn đến chỗ nào?" Nhai Xế trầm ngâm một lát liền hiểu ra. Hắn thuận theo lời nàng, trong khoảnh khắc nắm lấy tay Việt Cẩm, hắn thấy tay nàng không mềm mại, mịn màng như những thiếu nữ bình thường khác, mà ngược lại, rắn chắc, thô ráp như tay nam tử.

Sau đó, hắn nghe thấy người bên cạnh lẩm bẩm những âm tiết ngắn, linh lực xung quanh đột ngột dao động cuộn cuộn, đồng thời cả người bỗng rơi vào trạng thái mất trọng lượng...

"Đến rồi!" Giọng Việt Cẩm vang lên.

Nhai Xế đưa mắt nhìn khắp xung quanh, thì thấy hai người đã ở trong một thông đạo. Thông đạo này không lớn, nhưng nền hai người đứng sóng vai thì hơi chật, xung quanh tối om, nước rịn ra lăn xuống từ trên đám thạch bích, không khí cũng không đủ...

Nghĩ tới lượng linh lực ít ỏi được sử dụng lúc này, Nhai Xế có thể chắc chắn một điều: "Chúng ta hiện đang ở trong lòng ngọn núi lúc này à?" Hắn dừng một lát rồi hỏi, "Nàng thấy thế nào rồi?" Sau đó, hắn liền nghe thấy tiếng Việt Cẩm thở hồn hển.

Giọng Việt Cẩm vang lên trong không gian tĩnh mịch: "Ta không sao, sẽ ổn thôi."

Nói rồi, nàng mò mẫm trong bóng tối, tiến về phía trước.

Nhai Xế cũng không chậm trễ theo ngay sau lưng nàng. Yêu tộc vốn không giống nhân tộc, dù chưa từng tu luyện nhưng họ không sợ bóng tối, huống hồ là một đại yêu như Nhai Xế.

Nhưng bóng tối thế này đối với nhân sĩ tu đạo mà nói hẳn cũng không phải vấn đề gì to tát. Nhai Xế thấy Việt Cẩm có chút lảo đảo vì vấp phải hòn đá dưới chân. Mắt của nàng vẫn chưa khỏi, hay là càng lúc càng kém đi?

"Rất nhanh sẽ ổn thôi." Giọng Việt Cẩm lại đột ngột vang lên.

Nhai Xế ngây ra một lúc thì thấy Việt Cẩm giải thích: "Có chút ánh sáng rồi."

Nếu đã không sợ tối, đương nhiên yêu tộc cũng không quá miễn cảm với ánh sáng, Nhai Xế nhìn theo hướng Việt Cẩm, quả nhiên thấy thấp thoáng có ánh sáng le lói xuyên qua trong đêm tối.

Hai người không nói gì thêm, một trước một sau, rất nhanh đã đến nơi khởi nguồn của ánh sáng.

Đó là một hang đá rộng khoảng một trượng, trong hang chỉ có một cái bàn đá và nửa miếng ngọc bội xanh biếc đang lơ lửng trên bàn, hoa văn hình vân lô được khắc họa uyển chuyển. Nhai Xế vừa nhìn thấy liền nhú mày lại.

Lúc này, nhờ ánh sáng phát ra từ miếng ngọc bội, xung quanh đã không còn tối om, Việt Cẩm bước tới cầm lấy miếng ngọc, tỉ mỉ vuốt ve, sau đó chỉ vào bàn đá nói: "Ta vô tình biết được chỗ này. Chỉ cần khởi động trận

pháp ở đây là có thể trực tiếp đến hải ngoại rồi. Tiếc là ở đây chỉ có Không Chi Quyết, không có Chuyên Chi Quyết. Nếu sau này tìm được, ghép hai miếng lại với nhau, thiên hạ không có chỗ nào không đến được."

"Chuyên Chi Quyết..." Giọng Nhai Xế có chút khác lạ.

"Sao vậy?" Việt Cẩm thoáng buồn bực. Vừa quay đầu lại, liền thấy Nhai Xế xòe tay ra, giữa lòng bàn tay là một nửa miếng ngọc bội màu đỏ như máu, xung quanh được phủ một lớp khí mờ mờ ảo ảo, ban đầu nhìn như sương, một lúc lại giống như mây, sau đó thậm chí còn có hình thái của nước.

Việt Cẩm hoàn toàn sững sờ, "Chuyên Chi Quyết?... Sao huynh lại có?"

Nhai Xế lấy Không Chi Quyết trong tay Việt Cẩm, hai nửa mảnh ngọc hợp lại thành một: "Lấy trên người Phó Thư Khanh."

"Phó Thư Khanh?"

Nhai Xế cười, đưa lời giải thích: "Trước đó hắn đến chỗ Bạch Cốt." Nhìn Việt Cẩm một cái, hắn mới nói tiếp, "Chính là lần ở bên ngoài trấn Lạc Phụng. Hắn đến chỗ Bạch Cốt để lấy thứ này, đúng lúc ta thấy bèn tiện tay lấy lại."

Khoảnh khắc đó nàng bỗng trầm trách bản thân tại sao trước đây không để tâm đến những tầng nghĩa ẩn trong lời nói của Phó Thư Khanh? Việt Cẩm nhớ lại mà vẫn thấy rung mình: "Phó Thư Khanh có phát hiện ra không?"

Mặt Nhai Xế đầy vẻ khinh thường, đáp, "Sao mà phát hiện được."

"..." Cuối cùng nàng cũng biết vì sao Phó Thư Khanh lại nhất quyết đuổi theo mình. Chẳng qua là...

"Huynh không trả lại cho người ta sao?" Việt Cẩm hỏi.

"Bạch Cốt nhìn thấy thứ này xong liền hiểu ra, chỉ nói tìm một nửa còn lại quá phiền phức, lưu lại một nửa không có tác dụng cũng chẳng có ý nghĩa gì, bèn ném cho ta."

Nhai Xế nắm miếng ngọc bội trong tay, "Không ngờ nó có thể hợp lại dễ dàng thế này."

Việt Cẩm vừa nghĩ vừa cân nhắc xem sau này làm sao lấy được miếng ngọc bội trong tay Nhai Xế, nói với giọng không hề để tâm:

"Nếu đã hợp lại rồi thì chúng ta ra ngoài thôi."

"Cho nàng này."

Hai câu nói vang lên đồng thời, Việt Cẩm không rõ Nhai Xế nói gì, hỏi lại: "Huynh nói gì cơ?"

"Cho nàng." Nhai Xế nhắc lại, rồi thuận thế ném miếng ngọc bội cho Việt Cẩm, sau đó quay lưng bước ra ngoài, "Nhìn nàng có vẻ rất muốn có nó."

Không có âm thanh đáp lại, cũng không có tiếng bước chân theo sau.

Nhai Xế quay người: "Không đi à?"

"Ừm." Việt Cẩm đáp, cũng không biết có nghĩa là đi hay không, "Huỳnh không cần sao?"

Nhai Xế nhướn mày: "Chỉ là ngọc bội có thể xuyên qua kết giới mà thôi." Hấn cười, hai hàng lông mày nhếch lên, liếc xéo đầy ngạo mạn, "Ta muốn đến chỗ nào, còn cần đến thứ đồ vật vĩnh này sao?"

Cuối cùng, hấn phô ra vẻ mặt trào phúng: "Cũng chỉ có những người như nàng và Phó Thư Khanh mới coi nó như bảo bối."

Việt Cẩm nghe vậy không hề để bụng: "Cho ta thật à?"

Sao càng ngày càng lắm lời thế không biết, rõ ràng là rất muốn có mà. Nhai Xế buồn bực nhìn Việt Cẩm nắm chặt miếng ngọc bội, khẳng định: "Cho nàng."

Việt Cẩm dừng một lúc, sau đó lại hỏi: "Không cần thứ gì trao đổi?"

Nhai Xế rút cuộc cũng bực mình: "Nàng muốn lấy gì trao đổi? Không có chuyện gì thì đi mau lên! Lê mê cái..." Hấn đột ngột dừng lại khi thấy người trước mặt nở một nụ cười.

Giống như nắng hạn gặp mưa rào, giống như ngọn núi quanh năm tuyết trắng bao phủ bỗng sinh ra bách thảo, giống như nơi thâm sơn thạch quật hoang vu, đồ nát có thêm những cây bông cần rậm rạp, có thêm tiếng côn trùng rả rích, tiếng chim hót véo von, có thêm bướm bay, hạc múa.

Nhai Xế nhìn dung nhan người đang đứng trước mắt, nhớ lại năm đó lúc mình cùng mẫu thân xuống Hoàng tuyến đã đi qua ba bến sông. Lần đó, hoa bỉ ngạn từng đóa từng đóa nở rộ, trải dài cả ngàn dặm, vừa ngược nhìn, trong tầm mắt toàn một màu đỏ, không lẫn dù chỉ một chút tạp sắc. Lời

nguyên rằng hoa mọc thì lá rụng, hoa rụng thì lá mọc, hoa lá mãi mãi không bao giờ gặp mặt, trong giờ khắc đó có vẻ như lại hoàn toàn biến đổi.

Lá dùng sinh mạng của mình để tác thành cho hoa nở rộ, hoa cũng đem hết cả sinh mạng của mình để báo đáp sự tác thành của lá.

Bởi vậy hoa yêu kiều nở rộ, rực rỡ, không hề cố kị, không chút ưu phiền... Giống như nụ cười đang nở bung trước mắt hân lúc này. Rạng rỡ, hưng phấn đến nỗi cả thế giới ma quỷ cũng vì nó mà rực sáng.

"Cám ơn!"

Trong khoảnh khắc hân thấy nụ cười trước mắt, tươi sáng, đẹp đẽ như thể tập trung tất cả sắc màu của thiên địa, tập trung hết thảy nét đẹp của thế gian.

Bởi vậy, cuối cùng cũng "thật" rồi.

Thiếu nữ mang tên Việt Cẩm cuối cùng cũng trút bỏ tất cả ngụy trang, cởi bỏ mọi trói buộc, sống và tỉnh táo một cách chân thực, ngay thẳng.

Nhai Xế có chút thất thần, hân muốn đưa tay vuốt ve dung nhan kiều diễm rạng ngời ấy và cũng đã đưa tay ra thật: "... Về yêu tộc cùng ta nhé!"

Việt Cẩm không tránh khỏi ngây người.

Nhai Xế thấy sắc hồng trên khuôn mặt Việt Cẩm nhạt dần, đôi mắt sáng ngời một lần nữa trở về vẻ bình tĩnh, khó đoán, đương nhiên cũng thấy nàng khẽ nghiêng đầu, né bàn tay của hân... Hân nhấn mạnh: "Về yêu tộc cùng ta, ta nhận nàng làm muội muội."

Việt Cẩm còn chưa trả lời, đã nghe Nhai Xế nói tiếp: "Nàng không phải là nhân loại đầu tiên gia nhập yêu tộc đâu."

"Năm năm trước, cũng từng có một đệ tử nội môn của một môn phái lớn trong giới tu đạo, vì đồng tình với yêu tộc mà bị sư môn trục xuất. Và rồi yêu tộc đã thu nạp hắn." Nói đến đây, Nhai Xế rơi vào trầm ngâm, một lúc sau lại nói: "Nhưng xem ra gã đệ tử này là nội ứng."

"Nội ứng?"

Nhai Xế lại tùy tiện nói: "Còn cả trước đó nữa. Bảy năm trước, tên phản đồ nổi tiếng Liễu Chiêu Minh, rồi mười năm trước là những đệ tử đã từng gây chấn động một thời của hai phái Vân La và Hoang Sơn. Chỉ là..." Hắn trầm ngâm một lúc, "... nhưng cuối cùng đều bị tra ra là nội ứng do giới tu đạo cài vào, rốt cuộc không thoát khỏi cảnh phải vào động Vạn Quỷ."

Việt Cẩm cuối cùng cũng lên tiếng: "Huynh đang mời ta đến yêu tộc?"

"Nếu không thì là gì?" Nhai Xế nói như là lẽ đương nhiên.

Việt Cẩm cúi đầu trầm ngâm một lát sau đó ngẩng đầu, khẽ nói: "Một khởi đầu không tồi." Nàng bỗng bật cười, ánh mắt có phần nóng bỏng: "Được thôi, Nhai Xế, ta về cùng huynh."

Sau đó...

Nàng nắm chặt miếng ngọc bội trong tay, nụ cười trên khuôn mặt trắng bệch đẹp đến lạnh lẽo.

Nhai Xế lặng lẽ nhìn nụ cười đó rất lâu, đến nỗi chính bản thân hắn quên mất những lời định nói tiếp:

"Lần đầu tiên ta nhận muối muối..."

"Bây giờ nàng cũng có thể đi, ta sẽ tiễn nàng ra hải ngoại."

"Bởi ta không muốn một ngày nào đó sẽ phải dẫn nàng vào động Vạn Quỷ."

Chương 7

“Nhai Xế ca ca sao vẫn chưa về?”

Trên một ngọn núi ở tận cùng phía nam Kiêu Sơn là Thiên Nguyệt Phong, hiếm có người đặt chân tới, từ sau khi bị yêu tộc chiếm lĩnh, nó trở thành nơi cư ngụ của vương tộc.

Bên bờ hồ Thiên Nguyệt trên Thiên Nguyệt Phong, một đôi chân ngọc trắng nõn không tì vết đang nghịch nước, mỗi lần tùy tiện đạp xuống, nước bắn lên ba trượng rồi đổ xuống, và tất nhiên là một trượng xung quanh đó đều nằm trong phạm vi tấn công của nước.

Chủ nhân của đôi chân ngọc nõn nà ấy là một tiểu cô nương khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi. Cô bé co chân, tay chống cằm, vén gấu váy lên đạp nước hết lần này đến lần khác. Sau đó ngẩng đầu nhìn nước ào ào đổ xuống. Đương nhiên, nước không bắn trúng cô bé mà chỉ rơi xuống trong phạm vi một trượng lấy cô bé làm trung tâm, bao gồm cả hoa cỏ, cây cối, cũng bao gồm cả hai yêu tộc đi theo cô bé.

“Nhai Xế ca ca sao vẫn chưa về?” Cô bé phồng mang trợn má, hỏi lại lần nữa. Tóc của cô bé được búi thành hai búi kiểu Hồng Hải Nhi, khuôn mặt

trắng hồng phúng phính, đôi mắt tròn xoe như hai viên bi, trông cực kì ngây thơ, đáng yêu. “Đã một tháng rồi, có phải ca ca đã bị hồ li tinh ở bên ngoài mê hoặc rồi không?”

Tính tình của hai yêu tộc đi theo cô bé xem ra rất tốt, bao nhiêu lần bị nước bắn vào lạnh thấu xương vậy mà không hề nổi giận, ngược lại cung kính đáp: “Công chúa, hồ li tinh chỉ chỗ chúng ta mới có.”

Cô bé có chút ghen hòng, lập tức đứng dậy: “Người có ý gì?”

Yêu tộc vẫn im lặng nãy giờ vội phân bua: “Hắn không có ý gì đâu thưa công chúa, ý hắn là Vương sẽ mau chóng trở về thôi!”

“Vậy lúc nào huynh ấy mới về?” Cô bé chuyển ánh mắt sang yêu tộc thứ hai, cất giọng hỏi.

Gã yêu tộc kia âm thầm kêu khổ. Hắn chỉ là một tiểu yêu thất thế, sao có thể biết được chuyện đó chứ? Nhưng vẫn đành bất đắc dĩ đáp: “Cái đó, chắc khoảng...”

“Thế nào?” Cô bé bay lơ lửng giữa không trung tiến về phía trước làm mặt hung dữ. Chỉ là phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn, phúng phính và đôi mắt to tròn thì trông không giống uy hiếp mà giống làm nũng hơn.

Nhưng có giống hơn nữa thì cũng không phải là đang làm nũng, tên yêu tộc thứ hai cảm thấy lạnh toát sống lưng, trán đã lấm tấm mồ hôi hột, đang định nói gì đó thì thấy có một tên yêu quái chạy như bay về báo: “Công chúa, công chúa, Vương trở về rồi!”

Hai mắt cô bé tức thì phát sáng, khuôn mặt rạng ngời, hân hoan: “Nhai Xế ca ca trở về rồi à? Ở đâu?”

“Đang ở bên ngoài. Nhưng...” Hấn còn chưa nói hết câu, bên bờ hồ Thiên Nguyệt đã không còn bóng dáng cô bé ấy nữa.

“Nhưng cái gì?” Tên yêu quái vẫn đi theo cô bé kia hỏi.

“Nhưng đem về một tu sĩ nhân loại.” Tên vào báo tin thật thà đáp.

“Nam à?”

“Nữ.”

Kẻ vừa hỏi bấu môi, ý không thể tin nổi: “Đem về một con hồ li tinh thật sao?”

...

Việt Cẩm là hồ li tinh?

Đương nhiên không phải.

Bởi vậy, khi nhìn một cô bé phòng mang trợn má gọi mình là “hồ li tinh”, Việt Cẩm không phủ nhận là mình thực sự đã sống sờ. Nhai Xế cũng vậy. Nhưng suy cho cùng vì đã trải qua nhiều lần rồi nên hấn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nghiêm mặt nói: “Muội đang nói cái gì vậy hả?”

Cô bé nhăn mặt, không thềm để ý đến Việt Cẩm, nhào đến bên cạnh Nhai Xế làm nũng: “Nhai Xế ca ca, cuối cùng huynh cũng trở về, muội đợi huynh lâu lắm rồi!”

Nhai Xế làm mặt lạnh.

Việt Cẩm tiếp tục ngẩn ra, chỉ là chuyển từ ba tiếng “hồ li tinh” sang đôi chân của cô bé trước mắt, cô bé không mang giày. Đây không phải là điểm quan trọng, điều đáng chú ý là cô bé ấy có thể lơ lửng trên không chạy tới chạy lui. Phải biết rằng, đến Nhai Xế bên cạnh nàng đây nếu không mượn lực thì cũng chỉ có thể tạm thời bay lơ lửng trong lúc chiến đấu... Đợi chút, không đúng, trên người cô bé này không có yêu khí. Cô bé không phải yêu tộc.

Việt Cẩm sực tỉnh, tỉ mỉ quan sát đối phương, khoảnh khắc nàng thấy trên mắt cá chân của cô bé có quần một sợi chỉ trong suốt, mỏng như cánh ve, phía cuối sợi chỉ không có gió mà tự lay động, là...

“Việt Ninh Song!” Giọng nói mát kiên nhẫn của Nhai Xế đột ngột vang lên.

Việt Cẩm không khỏi chấn động trong lòng, đồng thời nhớ ra tên của sợi chỉ đó, là Thiên La Sa, thứ linh khí hiếm có trong giới tu đạo, thậm chí còn là thứ khiến cho phàm nhân không có tu vi cũng có thể lơ lửng giữa không trung... Nhưng cũng chỉ như thế mà thôi. Một thứ cực kì đặc biệt, nhưng lại không có bấy nhiêu tác dụng.

“Muội muốn biết tên của nàng ta.” Giọng Việt Ninh Song cũng không nhỏ, “Còn nữa, huynh mang nàng ta về làm gì? Một nhân loại!”

Trong mắt Nhai Xế đã bắt đầu ngùn ngụt lửa giận, hần cười lạnh một tiếng: “Một nhân loại? Chẳng phải giống muội sao?”

“Vương!” Gã yêu quái vừa hót ha hót hải chạy đến nghe thấy đoạn đối thoại căng thẳng này, vội lên tiếng hòa giải. Nhai Xế chán nản không nói thêm gì nữa.

Việt Ninh Song cau mày, không hề có ý buông tha: “Sao muội có thể giống với nàng ta chứ?”

Nhai Xế chau mày, định lên tiếng, nhưng lại bị tên yêu quái lúc này liêu chết giữ lấy cổ tay, liên tục khuyên giải, lúc này hắn mới thở ra một hơi, với giọng lạnh nhạt: “Muội ấy tên là Việt Cẩm.”

Việt Ninh Song sừng sốt: “Là cô nhi còn sót lại của Việt Thị năm đó?”
Lông mày khẽ nhíu, giọng điệu khinh thường, giống như đang nói về những chuyện không quan trọng.

Lần này, tất cả hoàn toàn im bất, lặng đưa mắt nhìn Nhai Xế và Việt Cẩm.

Việt Cẩm thấy vậy thản nhiên cười, nói: “Có lẽ đôi chút quan hệ, thời gian cũng vừa khớp. Nhưng chắc không phải là thân phận quan trọng, ta nhớ mang máng là hồi đó gia đình cũng chẳng dư dả, hơn nữa...” Nàng ngừng một lát rồi không nói tiếp nữa, bởi vì tất cả mọi người ở đây đã có suy đoán trong lòng.

Hơn nữa, Việt Đế đắc tội với trời, liên lụy đến cả Việt Thị. Lòng trời vốn rất nghiêm, nếu đã giáng tội, há có thể dễ dàng để một con cá lọt lưới?

Đương nhiên, trừ người mà yêu tộc đã phải bỏ ra một cái giá cực đắt để bảo vệ: Ninh Song công chúa.

Có mấy người nhin không được lên liếc Việt Ninh Song mấy cái.

“Thì ra là nhánh con.” Việt Ninh Song không thêm đề tâm. Cô bé “Ồ” một tiếng, mày nhíu chặt, “Nếu đã vậy, thấy ta sao còn không quỳ?”

Một lần nữa không có yêu quái nào lên tiếng.

Nhai Xế không nhẫn nại được nữa, liên tục cười lạnh, ánh mắt sáng quắc, hung dữ nhìn mọi người xung quanh nói: “Công chúa, người cũng vừa vừa phải phải thôi, muốn vênh váo lên mặt thì xin mời trước tiên quay lại hoàng cung Việt Thị, đến lúc đó người thích lên mặt với ai thì cứ việc.” Nói xong, hắn không thèm để ý đến Việt Ninh Song nữa, trực tiếp giới thiệu Việt Cẩm với đám yêu quái xung quanh: “Từ hôm nay trở đi, nàng ấy là muội muội của ta.”

Đám yêu quái vẫn chưa phản ứng kịp, mặt Việt Ninh Song đã biến sắc, hét lên: “Huynh chỉ có một muội muội mà thôi!”

Ánh mắt Nhai Xế bình thản, gần như lạnh băng: “Hiện tại ta có hai muội muội. Nếu muội còn nói nữa thì chỉ còn một mà thôi.”

Người còn lại hiển nhiên không phải là Việt Ninh Song, Việt Ninh Song nghe xong không khỏi nghẹn lời, cuối cùng không dám làm căng với Nhai Xế, chỉ quay sang trút giận lên đầu Việt Cẩm: “Ta bảo ngươi hành lễ! Tại ngươi điếc rồi hả?”

Đến lượt nàng phải lên tiếng rồi? Việt Cẩm cười, sau khi tặng Nhai Xế một ánh mắt trêu ghẹo, nàng nói: “Phụ thân ta cảm thấy Việt Đế là một kẻ bất tài nhu nhược...” Nàng không kịp nói hết lời, không phải vì Việt Ninh Song bỗng nhiên đỏ bừng mặt, mà hơn hết là vì Nhai Xế đã nhanh chóng kéo tay nàng đi về phía trước.

Đi vội vội vàng vàng, sau khi cách đám người phía sau một quãng khá xa, Nhai Xế mới đi thông thả lại, tiếp đó dăn dò những chuyện ban nãy còn chưa nói xong: “Mấy đại yêu và một số yêu quái có tu vi đã đợi ở đại sảnh. Trước hết nàng phải qua đó một chuyến đã.”

“Vâng.”

“Nàng là nhân loại, không cần quá để tâm đến thân phận của mình, nhưng cũng không được quên.”

“Vâng.”

“Còn nữa...”

“Vâng?”

“Những lời nàng còn chưa nói hết là gì vậy?”

Việt Cẩm sững sốt, tiếp đó cười có chút phức tạp, nói: “...Nhưng ta nghĩ ông ấy là một anh hùng. Nếu Ninh Song công chúa là huyết mạch của Việt Đế thì hành lễ với cô bé ấy không vấn đề gì.”

“Vậy ban nãy nàng nhắc đến nhu nhược với anh hùng làm gì, trực tiếp quỳ xuống chẳng phải là xong sao.”

Việt Cẩm thoáng chìm trong im lặng.

Nhai Xế lại lạnh lùng nói: “Cũng chỉ là huyết mạch còn sót lại mà thôi.” Hắn đột ngột dừng bước, “Đến rồi.”

Việt Cẩm đang mãi suy nghĩ, lúc ngẩng đầu lên thì phát hiện mình đã đến trước đại sảnh, trong phòng có vô số cặp mắt vàng vàng xanh xanh đang chăm chú nhìn nàng, ánh mắt cực kì nóng bỏng.

Nhai Xế đột ngột buông cổ tay Việt Cẩm ra.

Việt Cẩm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhai Xế đã gửi đến nàng nụ cười trêu chọc, sau đó hẩn ngáp một cái, vẫy tay nói: “Dẫn nàng đến nơi rồi, ta quay về ngủ một lát.”

“...” Việt Cẩm.

Nàng quay đầu, nhìn những đôi mắt với đủ sắc màu ở trong phòng... Bỗng nhiên có cảm giác mình đã biến thành một con thỏ trắng, không hề phòng bị rơi thẳng vào hang ổ dã thú.

Sự im lặng kì lạ chỉ kéo dài trong thời gian mấy lần hô hấp. Rất nhanh đã có giọng nói không khách khí vang lên: “Ngươi là Việt Cẩm?”

Việt Cẩm nhìn về hướng phát ra giọng nói, thì phát hiện ra đó là một yêu quái mà mình không hề quen biết. Thực ra, hầu hết yêu quái có mặt trong phòng này nàng đều không quen, trừ... Việt Cẩm phóng mắt nhìn qua, cuối cùng cũng thấy yêu quái duy nhất mà mình từng gặp đang ngồi ở một vị trí khuất góc. Đó chính là tên đại yêu ở động bên ngoài trấn Lạc Phượng, kẻ gián tiếp tặng Chuyên Chi Quyết cho nàng: Bạch Cốt.

Bạch Cốt yêu đúng như cái tên của mình, cao, gầy, cánh tay và gò má lộ rõ, khi các khớp xương co duỗi còn có thể thấy một vài điểm trắng đục, như thể chỉ là một lớp da bọc xương. Lúc này, trong phòng đã bắt đầu ồn ào, đại đa số đều thăm dò Việt Cẩm, nhưng Bạch Cốt ngồi trong góc vẫn tĩnh bơ như không, chỉ ôm vò rượu lặng uống một mình.

Trong phòng còn có ba kẻ khác nữa cùng Bạch Cốt là bốn, vừa khéo chia nhau ngồi bốn góc, Việt Cẩm có thể thấy rõ cục diện náo nhiệt nhưng đã được âm thầm liên hợp khống chế. Chỉ là ngoài Bạch Cốt, ba kẻ còn lại Việt Cẩm chưa bao giờ gặp, cũng chưa bao giờ nghe nói đến, nên hoàn toàn không biết rốt cuộc họ là ai.

Nhìn lướt qua một lượt, trong lòng Việt Cẩm đã hiểu được nguyên căn, nàng không để tâm đến các câu hỏi của chúng yêu, bước vào đại sảnh, mỉm cười cất tiếng: “Chào các vị.”

Đương nhiên không một ai đáp lại.

Vốn đã đoán trước được tình huống gặp phải, Việt Cẩm cũng không để bụng, bước đến cuối phòng, đưa tay lấy một vò rượu.

Đứng cạnh nàng là một nam tử để tóc xõa, chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt. Mắt thấy Việt Cẩm đưa tay ra, hắn nở nụ cười thâm trầm, bắn ra một tia sáng màu đen về phía cổ tay Việt Cẩm.

Việt Cẩm không hề né tránh, tia sáng ấy tức thì ẩn vào trong cổ tay nàng.

Môi của nam tử kia vừa nhếch lên một nụ cười khinh thường bỗng nhiên cứng đờ. Việt Cẩm không buồn ngược mắt, cầm lấy vò rượu tự rót cho mình một chén: “Tiểu muội Việt Cẩm vừa mới chân ướt chân ráo đến đây, xin cạn trước để tỏ lòng kính trọng.” Nàng đột nhiên cau mày: “Cái chén này đúng là hơi nhỏ.”

Cả đại sảnh tức thì im phăng phắc. Chỉ là hơn nửa số yêu quái ở đây đã chuyển từ xem náo nhiệt sang chờ mong. Bởi lẽ, chút nhạc đệm ban nãy đã lọt vào mắt hầu hết đám yêu quái ở đây.

Dù sao chẳng nữa, ít nhất thực lực của tu sĩ này không tệ. Hơn nửa số yêu quái có thực lực yếu hơn hoặc bằng tiểu yêu ban nãy xuất thủ đã nghĩ như thế.

“Có cái nào lớn hơn không?” Việt Cẩm hỏi tiếp.

“Cái này.” Một giọng nói lạnh lẽo đột ngột vang lên.

Việt Cẩm ngẩng đầu, thì thấy một bát to đang lơ lửng trước mặt, trong bát còn sót lại một ít rượu, chứng tỏ trước đó đã có người dùng.

Không mất thời gian đoán xem ai vừa lên tiếng, Việt Cẩm gật đầu với Bạch Cốt đang ngồi trong góc chăm chú nhìn mình, tán thưởng một câu, “Chính là cái này!”, rồi không làm bộ làm tịch, cầm vò rượu rót ra bát, liên tiếp uống cạn ba lần.

Hai mắt Bạch Cốt sáng lên, lập tức đứng dậy, xách theo vò rượu và một cái bát khác đi về phía Việt Cẩm.

Phản lớn yêu quái ở đây lập tức mặt nhăn mày nhíu. Nhưng cuối cùng vẫn không chịu từ bỏ, tận dụng thời gian tiếp tục cố gắng, buông điệu cười khà ồ: “Tiểu muội Việt Cẩm á?... Ngươi là tiểu muội của ai vậy?”

Cả đại sảnh cười ầm lên. Bạch Cốt đang đi về phía Việt Cẩm cũng vì thế mà bước chậm lại.

Việt Cẩm nghiêng đầu mỉm cười, trái lại hoàn toàn chẳng hề bận tâm: “Ta là tiểu muội của ai không quan trọng. Quan trọng là mấy ngày nữa, chưa biết chừng ngươi lại thành tiểu đệ của ta đó.”

Kẻ lên tiếng châm chọc dừng dừng nổi giận, hất đồ cả bàn: “Ả đàn bà tiện!”

Việt Cẩm cười lạnh, chỉ tay một cái, trường kiếm sau lưng tức thì xuất ra khỏi vỏ, kiếm quang bùng lên, cái lạnh thấu xương cùng cái nóng hùng hực lao thẳng về phía đối phương.

Yêu quái vừa gào ầm lên kia tức thì hốt hoảng, bước chân lập tức ngừng lại. Nhưng hấn nhanh chóng bình tĩnh, dài giọng chửi: “Ả tu sĩ khốn kiếp

này, đang ở chỗ chúng ta mà còn dám lớn tiếng! Dù là do Vương đưa về thì cũng không thể để chúng ta gai mắt như thế được.”

Một câu vừa nói ra, quả thực có khoảng mười, hai mươi yêu quái đứng dậy rút binh khí. Nhưng bốn yêu quái ngồi ở bốn góc, bao gồm cả Bạch Cốt đang đi về phía Việt Cẩm lại mang về mặt thờ ơ.

Việt Cẩm hoàn toàn không hề để ý đến những yêu quái vừa đứng lên, chỉ nói với gã yêu lên tiếng ban nãy một giọng cực kì thâm nghiêm: “Ai đúng ai sai, cược một trận, thế nào?”

Mắt tên yêu quái kia tức thì lóe sáng: “Sao, ngươi muốn tỷ thí với ta à? Nếu thua phải gọi ta một tiếng ca ca đấy?”

Việt Cẩm cười. Băng Diệm kiếm đang lơ lửng giữa không trung đột ngột lao tới.

Tên yêu quái kia giật thót mình, lập tức có rất nhiều yêu quái đứng dậy, thậm chí sắc mặt Bạch Cốt và ba người kia cũng có chút thay đổi.

Chỉ trong một tích tắc.

Băng Diệm kiếm rút lên một tiếng, bổ vào cái bàn trước mặt tên yêu quái kia, ánh sáng lóe lên, cái bàn tức thì trở thành cát bụi. Khi ánh sáng xanh đỏ bùng lên lần nữa, Băng Diệm kiếm đã trở lại tay Việt Cẩm.

Đại sảnh phút chốc lặng ngắt như tờ.

Việt Cẩm cầm trường kiếm, mũi kiếm chéch lên: “Thua là chết.”

Tên yêu quái kia then quá hóa giận: “Ha ha, thua là chết? Tiện...”

“Lưu lại cho mình chút mặt mũi đi.” Một giọng nói dịu dàng nhàn nhã vang lên, là một nữ tử cực kì quyến rũ ngồi phía tay trái Việt Cẩm, nàng ta cười mỉa: “Miệng lúc nào cũng lớn tiếng nữ nhân với cả nam nhân, nhưng ở địa bàn mình cũng chỉ biết kết bè kéo cánh phô trương thanh thế, đến một lời thách đấu cũng không dám nhận. Thật là nhát như thỏ đế.”

Sắc mặt của gã kia từ đỏ chuyển sang tím, run rẩy cả nửa ngày, cuối cùng cũng không thốt ra nổi câu nào, quay đầu, sải bước bỏ đi.

Nữ tử quyến rũ kia chẳng thêm quan tâm, yêu kiều cười với Việt Cẩm: “Cô nương à, Vương đưa cô về là vì...” Nàng ta vốn định hỏi trực tiếp Vương có phải đã chấm trúng cô rồi không, nhưng nghĩ lại nhân tộc về phương diện này thường rất giả tạo, nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng đầy ẩn ý: “Ồ, chúng tôi đều biết, Vương vốn anh tuấn bất phàm, bởi vậy đã khiến cô nương có cảm tình với Vương của chúng tôi phải không?”

Quả nhiên đủ hàm súc. Tất cả yêu quái ở đó thâm nghĩ, rồi không ngừng xuýt xoa tán phục.

“...” Việt Cẩm nhìn nữ tử quyến rũ kia, trong lòng hiểu rõ ẩn ý mà nàng ta muốn ám chỉ. Nhưng mà nàng “thích” thật ư? Chỉ là vừa đúng lúc mà thôi.

Trong lòng đã có quyết định, Việt Cẩm không trả lời, khẽ mỉm cười.

Vậy rốt cuộc là thích hay không thích? Nữ tử quyến rũ kia thoáng ngần ngừ, những yêu quái xung quanh cũng rơi vào trạng thái mơ hồ, nhìn chăm

chằm vào khuôn mặt hơi ửng đỏ đang mỉm cười của Việt Cẩm, hận một nỗi không thể xé lớp da của khuôn mặt ấy ra để nhìn xem bên trong viết chữ gì.

Dây dưa cả ngày vẫn chưa kết thúc, Bạch Cốt nổi giận, sai bước đến trước mặt Việt Cẩm, “cách” một tiếng đặt vò rượu xuống, lạnh giọng nói: “Thích với không thích cái gì, có chuyện thì nói thẳng, không có chuyện gì thì biến. Uống rượu!”

Hai tiếng cuối cùng hiển nhiên là nói với Việt Cẩm. Việt Cẩm cười sảng khoái, bung bát rượu lên, không nói gì uống một hơi cạn sạch.

Ánh mắt Bạch Cốt nóng bỏng, cũng uống một hơi, rồi chăm chú nhìn Việt Cẩm.

Việt Cẩm lại rót rượu, lại uống.

Mặt Bạch Cốt càng sáng hơn, uống cạn, lại nhìn Việt Cẩm.

Việt Cẩm liên tục phụng bồi.

Sau khi cứ ngời một bát, ta một bát đến hết một vò, Bạch Cốt cuối cùng cũng không nhịn được, vỗ vai Việt Cẩm, cao giọng khen một tiếng “Giỏi”. Hấn kích động, vung tay một cái, hai mươi vò rượu được xếp ngay ngắn trong góc lập tức theo hàng bay đến.

Bị Bạch Cốt vỗ vai thiếu chút nữa khí huyết trong người chạy tán loạn, Việt Cẩm vừa lấy lại hơi, mở to mắt nhìn kĩ, bỗng hiểu vì sao tất cả nam nhân trong phòng không ai muốn uống rượu cùng Bạch Cốt. Xem ra không phải hắn đang uống rượu, mà là đang uống nước.

Bạch Cốt với vẻ ngoài lạnh như băng giờ này cực kì hào hứng: “Mỗi người một vò, trước tiên uống cạn, sau đó uống từ từ!”

“...” Việt Cẩm.

“Hử?” Không vui.

“...” Việt Cẩm nước mắt đầm đìa.

“Không uống à?” Bạch Cốt nhướn mày, một sợi xích bằng xương màu trắng đục đột ngột chui từ trong tay áo rộng thùng thình của hắn, khẽ rung lên, thoát ần thoát hiện.

“Uống.” Việt Cẩm thỏa hiệp, nhìn khắp một lượt xung quanh, những ánh mắt hoặc là khinh thường, phớt lờ, hoặc thờ ơ, cảnh giác, đột nhiên nàng nở một nụ cười ngọt ngào, nói lên suy nghĩ trong lòng: “Ta vốn có ý này, chẳng qua không dám nói mà thôi.”

Ánh mắt Bạch Cốt trở nên thâm trầm, chăm chú nhìn Việt Cẩm, đột nhiên lại vỗ mạnh một cái nữa lên vai nàng.

Cả người Việt Cẩm lão đảo, suýt chút nữa đánh rơi vò rượu đang cầm trên tay, bên tai bỗng nghe thấy tiếng cười lạnh đến thấu xương, nhưng giọng điệu lại cực kì vui vẻ: “Cô nương, ta thích cô rồi đó, sau này có chuyện gì cứ nói tên của ta ra là được.”

Hắn nhếch miệng, cười khùng khục: “Ta không giống như tên khốn kiếp dở hơi Nhai Xế kia đâu.”

Tên khốn kiếp dở hơi? Việt Cẩm muốn cười mà không dám cười, đang định nói gì đó thì nghe thấy trong đại sảnh tĩnh mịch cuối cùng cũng có âm thanh.

“Cạn!” Vừa lên tiếng là một gã yêu quái hào sảng, mặt đầy bi phần: “Một gã Bạch Cốt coi rượu như nước thì thôi, giờ lại thêm một nhân loại cũng coi rượu như nước nữa, sau này trong yến tiệc chắc chắn lại càng thiếu rồi!”

Im lặng trong chốc lát.

Dường như bỗng ngộ ra điều gì, tất cả chúng yêu trong phòng không để ý đến Việt Cẩm nữa, nhát tề đồng loạt, ai nấy tranh nhau ôm một vài vò rượu, mở ra uống một ngụm, rồi mới trò chuyện, chọc cười, ăn thịt, lần lượt tự tìm niềm vui cho mình.

Cả đại sảnh bỗng chốc cực kì náo nhiệt.

Đang bê vò rượu uống thì với Bạch Cốt, Việt Cẩm thở ra một hơi, chạm vò với đối phương, lắc lắc, nở nụ cười thật tươi, rồi đưa lên, từng ngụm, từng ngụm uống cạn.

Rượu ngon cay xè rót vào miệng, trôi xuống cổ, nóng như lửa đốt, từ cuống họng đến dạ dày, qua bao lâu cũng không tiêu tan hết.

...

“...Nhai Xế...”

“Nhai Xế ca ca...”

“Sao ta lại không được vào?”

Nhai Xế đang nằm trên giường nghỉ ngơi, vừa mở mắt ra đã nghe thấy giọng nói lạnh lạnh bên ngoài. Thoạt nghe thì rất êm tai, nhưng nghe nhiều quá thành phiền.

“Vương, người đã dậy rồi.” Giọng nói ồm ồm vang lên rất đúng lúc.

“Ừm.” Vẫn còn nằm trên giường, Nhai Xế uể oải đáp một tiếng, cũng không quan tâm Việt Ninh Song ở bên ngoài thế nào, trực tiếp hỏi: “Nàng ấy thế nào?”

Tráng hán mới vào ghen giọng: “Ninh Song công chúa?”

Nhai Xế liếc xéo gã tráng hán một cái.

Tráng hán bừng tỉnh ngộ, vội nói: “Thì ra là Việt Cẩm cô nương, Việt Cẩm cô nương bây giờ...” Hắn ú ớ, gãi đầu gãi tai, “Chắc là vẫn đang uống rượu...”

“Ta hỏi trước đó.” Nhai Xế có chút mất kiên nhẫn.

Gã tráng hán lại gãi đầu, lát sau khó xử đáp: “Chuyện này... Vương tự đi xem được không?”

Cũng không phải là không được. Nhai Xế đứng lên, mặc áo ngoài vào, nhìn sắc trời một lát.

“Trời tối rồi!” Hắn đột nhiên nhớ lại, “Lúc này người nói nàng ấy đang uống rượu?”

Tráng hán gật đầu.

“Uống liên tục?” Nhai Xế có phần hồ nghi.

Tráng hán lại gật đầu.

“Từ sáng đến giờ, uống liên tục?” Giọng Nhai Xế đã có chút không giống bình thường.

Tráng hán lại gật đầu, mặt lộ vẻ cực kì khâm phục.

Việt Cẩm quả thực đã uống rượu. Lại là uống liên tục với Bạch Cốt.

Lúc Nhai Xế ra đến tiền sảnh, cảnh tượng hần nhìn thấy là đại sảnh bữa bọn như một bãi chiến trường, bốn đại yêu chỉ còn lại một mình Bạch Cốt đang ngồi trên đất, đám yêu quái khác đã bỏ đi một nửa, nửa còn lại đều xiêu xiêu vẹo vẹo hoặc nằm lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự, còn Việt Cẩm đang ngồi bên cạnh Bạch Cốt, không nói năng gì, chỉ từng ngậm, từng ngậm uống liên hồi.

Việt Cẩm và Bạch Cốt nhanh chóng phát hiện ra Nhai Xế đang đứng ở cửa. Động tác hai người không hẹn mà cực kì ăn ý: ngẩng đầu nhìn Nhai Xế một cái, rồi lại tiếp tục cúi xuống, cầm một vò rượu cụng vào nhau, uống tiếp.

Mặt Nhai Xế xanh lè.

Tráng hán bên cạnh ho lớn một tiếng: “Vương...”

Nhai Xế hít sâu một hơi, gằn giọng: “Một người mà có thể uống cho cả đám yêu quái trong đại sảnh phải nằm bò cả ra thế này à? Mất hết mặt mũi rồi còn gì!”

Thực ra mặt mũi chúng vẫn ở đó, có mất được đâu. Tráng hán nhìn Nhai Xế, nói thầm trong bụng.

Nhai Xế sải bước vào trong, túm lấy Việt Cẩm cả người đang nồng nặc mùi rượu lôi ra ngoài.

Việt Cẩm không phản kháng. Bạch Cốt cũng không ngăn cản.

Chỉ trong chớp mắt, Nhai Xế đã đưa Việt Cẩm đến Thiên Lang Phong – đỉnh núi thuộc về riêng hắn.

“Nàng uống nhiều rượu thế làm gì hả?” Hắn nhìn sắc mặt không tốt lắm của Việt Cẩm, lông mày càng cau lại: “Vết thương còn chưa lành, nàng không biết tìm kế rút lui sao?”

Lúc này, Việt Cẩm mới cảm nhận sâu sắc cụm từ “tên khốn kiếp dở hơi” mà Bạch Cốt nói lúc nãy, quả thực rất hợp với Nhai Xế.

“Ta bỏ lại nàng thì nàng không biết đến tìm ta à?” Nhai Xế tiếp tục nói, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Từ lúc nào hắn lại nói câu này thuận miệng đến thế chứ?

Sắc mặt Nhai Xế bỗng trở nên cổ quái.

Việt Cẩm không chú ý, chỉ nhẹ nhàng giải thích: “Cũng không phải uống rượu đơn thuần, lúc sau, Bạch Cốt đã dùng rượu đó để luyện công.”

Nhai Xế định thân: “Bạch Cốt quả thực tu luyện một loại công pháp có liên quan đến rượu.” Hắn quay sang nhìn Việt Cẩm: “Còn nàng? Trực tiếp uống?”

“Sao có thể chứ? Ngay từ đầu ta đã dùng công pháp hấp thu tử lực rồi!”

Chẳng trách lại không say. Chẳng qua là...

“Bạch Cốt đồng ý để nàng uống như thế?” Nhai Xế nhớ lại tình hình lúc này, bỗng có phần bất mãn: “Nàng không say sao lại phớt lờ ta?”

“...Nếu huynh ngồi một chỗ không nói gì cũng không động đây gì, uống cả một ngày trời, cho dù là nước, huynh cũng sẽ không muốn nói chuyện. Còn về phần Bạch Cốt, công pháp của ta khá đặc biệt, ban đầu hẳn không phát hiện ra. Sau đó tuy biết, nhưng vì không bắt được thóp, liền không uống với ta nữa mà chuyển thành tiện thể luyện công.”

Nhai Xế “Ồ” một tiếng tỏ vẻ đã hiểu. Nhất thời, hai người chìm trong im lặng, cùng sóng vai đi về phía trước. Ánh trăng như dòng nước đổ xuống, mềm mại, lấp lánh.

Nhai Xế đang đi về phía trước đột nhiên nhớ ra chuyện gì, quay đầu định lên tiếng thì thấy Việt Cẩm hơi cúi mặt, trên khuôn mặt trắng nõn thoáng ửng hồng, thậm chí đến cả ánh mắt thường ngày vốn trấn tĩnh, bình thản cũng không biết do đêm tối hay do không gian tĩnh mịch mà nhuộm màu u ám, sinh ra một cảm giác mềm mại khác thường.

Khoảng khắc Nhai Xế chỉ cảm thấy tim mình bỗng đập cuồng loạn không ngừng.

“Hử?” Cẩm nhận được ánh mắt của Nhai Xế, Việt Cẩm nhẹ ngẩng đầu lên.

Trước mắt vẫn còn lưu lại chút mềm mại vừa nhắc thấy lúc này, Nhai Xế như bị ma xui quỷ khiến hỏi một câu: “Không giận à?”

“Gì cơ?” Việt Cẩm tỏ ý không hiểu.

“Ta bỏ nàng lại một mình...” Nhai Xế băng quơ nói.

Việt Cẩm hiểu ra: “Đó vốn là chuyện của ta mà.” Rồi đột nhiên nàng khẽ cười, “Ta cũng đâu phải đến đây để làm tình nhân của huynh, sao có thể bắt huynh an bài ổn thỏa từng việc một?”

Nhai Xế nhìn chăm chăm vào Việt Cẩm, không hề tìm thấy dù chỉ một chút miến cưỡng trên khuôn mặt có nét cương trực nhưng cực kì thuận mắt của nàng, hần cười rộ lên, ánh mắt sáng lấp lánh rồi tùy tiện đưa tay ra, gạt đi những sợi tóc xõa trên má Việt Cẩm, giọng nói chứa đầy niềm vui: “Ta luôn có cảm giác nàng rất tốt với ta.”

Việt Cẩm có phần sững sốt, bình thần đáp: “Vậy sao? Chắc là hợp ý nhau... Ta thấy công chúa cũng không tệ, ngây thơ, dễ thương.”

Trái tim nóng hổi của Nhai Xế tức thì như bị một cơn gió lạnh thổi qua, trong tích tắc đã đông cứng lại, rồi “tách” một tiếng, vỡ ra làm tám mảnh: “Công chúa... không tệ?”

Việt Cẩm khẽ “Ừ” một tiếng, lại nói: “Rất được cưng chiều. Rất tốt, nhìn rất xinh.”

Chút kích động vừa mới nhen nhóm đã tàn lụi không còn tăm tích, Nhai Xế nhanh chóng điều chỉnh nét mặt, cười lạnh một tiếng: “Ta không chiều. Con bé vốn ỷ vào thân phận của mình, thực ra...” Nhai Xế “hừ” một tiếng, băng quơ nói, “Người nên bảo vệ thì không bảo vệ được đành phải tìm một con chim trĩ để giả làm phượng hoàng.”

Việt Cẩm hoàn toàn chìm trong im lặng.

Nhai Xế đợi một lúc, quay sang Việt Cẩm, thấy sắc mặt nàng hơi tái... Thấy lạnh sao? Do dự một hồi, hần đưa tay định cởi áo ngoài của mình khoác cho Việt Cẩm thì thấy nàng nói: “Không nói những chuyện này nữa, phòng của ta ở đâu?”

Bàn tay đang cởi áo đột nhiên dừng lại, không giơ lên, không hạ xuống. Sắc mặt Nhai Xế chuyển từ đỏ sang trắng, vô có tức giận quan sát xung quanh, phát hiện thì ra vừa khéo đã đi đến gần phòng của Việt Cẩm, bèn đưa tay chỉ cho nàng.

Việt Cẩm không khách khí, chào tạm biệt Nhai Xế xong liền đi thẳng vào phòng, đóng cửa, bỏ lại Nhai Xế đứng chết lặng ngoài hành lang.

Nhai Xế đứng đó không hiểu sao trong lòng cứ thấy càng lúc càng bức tức, nhớ lại đoạn đối thoại vừa rồi của Việt Cẩm, giọng có chút thê lương: “Cái gì gọi là rất được cưng chiều chứ? Là đang ám chỉ ta không biết quản người sao?”

Tráng hán này giờ vẫn đi theo sau Nhai Xế nói: “Dạ... thuộc hạ nghĩ Việt cô nương chắc chỉ nói khách sáo thôi.”

Nhai Xế dần nguôi giận, chớp mắt nghĩ sang chuyện khác, nhíu mày nói: “Cho dù vậy thì câu xinh kia là có ý gì? Người thấy Việt Ninh Song xinh à?”

Đã hỏi như thế rồi, ai còn dám nói Việt Ninh Song xinh chứ? Tráng hán im lặng một lúc mới đổi lòng đáp: “Hoặc có thể Việt cô nương thích kiểu như thế chăng.”

“Mất kém đến vậy sao?” Nhai Xế buột miệng nói, sau lại lẩm bẩm như thể đang tự nói với bản thân: “Nhưng mà kiểu đó ta không thích...”

Thực ra, chắc hẳn người ta cũng không nghĩ người thích. Nhưng những câu kiểu như thế này, gã tráng hán thông minh chỉ còn cách giữ lại trong lòng.

Đêm đã về khuya, Nhai Xế rốt cuộc vẫn không tài nào lần ra được mấu chốt vấn đề trong câu nói của Việt Cẩm, rất nhanh sau đó hắn cùng gã tráng hán kia rời đi.

...

Trở lại Việt Cẩm, khi vào phòng nàng liền ngồi xuống nghỉ ngơi, uống vài ngụm nước, rồi bồng cau mày ôm ngực, máu từ từ rỉ qua kẽ ngón tay.

Thương thế xem ra vẫn chưa khỏi... Trong đầu Việt Cẩm có gì đó như bưng tỉnh, chỉ là có chút mơ hồ.

Trở thành đệ tử nội môn, gặp lại Nhai Xế, rời bỏ Thiên Kiếm Môn, bị giới tu đạo truy sát, gia nhập yêu tộc. Từng việc, từng việc, đối với người bình thường mà nói đều là bước ngoặt quan trọng trong đời... Nhưng chỉ trong thời gian chưa đến một năm, nàng đã trù tính, trải qua quá nhiều việc như thế.

Đúng vậy, trù tính, sau đó thực hiện.

Nàng bắt phàm ư? Việt Cẩm quay đầu về phía tấm gương trên mặt tủ, nở nụ cười nghịch ngợm. Trong gương hiện lên hình ảnh một gương mặt với đôi môi cong, hai mắt híp lại, lấp lánh ý cười, như đeo một lớp mặt nạ.

Xung quanh lặng ngắt như tờ. Tấm gương tĩnh lặng, nụ cười trong gương cũng dần đông cứng. Việt Cẩm thu lại nụ cười, nàng nhìn mình trong gương, tự nhủ: “Ta không hối hận.”

Tay siết nhẹ, lòng bàn tay còn nồng nặc mùi máu tanh xuất hiện một viên đan dược được luyện thành từ hoa Băng Phách. Nàng lại tự nói với mình. Ta không hối hận.

Sau đó, đưa tay lên, nuốt viên đan dược xuống.

Bồng Sơn, trên đỉnh Phi Loan.

“Việt Cẩm đã được Nhai Xế cứu thoát?” Trong điện Chính Đức, Thiên Kiếm chương môn hỏi Vân Hàn Cảnh đang quỳ bên dưới.

Vân Hàn Cảnh hơi cúi đầu, rành rọt đáp một tiếng: “Vâng.”

“Con ngăn cản không kịp?” Thiên Kiếm chương môn lại hỏi.

Vân Hàn Cảnh im lặng một lúc: “Đệ tử chưa từng ra tay.”

“Con so với hãn thế nào?” Thiên Kiếm chương môn tiếp tục hỏi.

“Chưa từng giao thủ chính thức.” Vân Hàn Cảnh nói, “Chắc hẳn cũng sàn sàn như nhau.”

Thiên Kiếm chương môn khẽ gật đầu: “Nếu vậy, cho dù con muốn ra tay cũng chưa chắc đã ngăn cản được hẳn.”

Vân Hàn Cảnh không đáp, bởi lẽ dẫu hẳn có ra tay thì kết quả cũng tám chín phần giống như Thiên Kiếm chương môn dự liệu, nhưng lý do chính khiến hẳn không ra tay lại là nguyên nhân khác.

Thiên Kiếm chương môn đột nhiên thở dài một tiếng, nói: “Hàn Cảnh, tâm của con loạn rồi.”

“Đệ tử hổ thẹn với sư tôn.” Vân Hàn Cảnh đáp.

“Hỗ thẹn với bản tọa thật sao?” Thiên Kiếm chương môn hỏi, rồi lập tức lắc đầu, “Thôi, nếu tâm đã không tĩnh, vậy hãy về phòng tĩnh tu mấy tháng đi.”

Vân Hàn Cảnh khẽ “vâng” rồi đứng lên cáo từ.

Lúc này, giọng nói ôn hòa của Thiên Kiếm chương môn lại một lần nữa vang lên: “Việt Cẩm thiên tư có hạn, dù có tu luyện thêm mười năm, trăm năm nữa thì cũng không bằng một nửa của con. Nhưng tâm cơ của nó quá sâu, lần này mặc dù nói là bất đắc dĩ, nhưng căn cứ vào việc tiếp xúc với yêu tộc trước đó, chỉ e là đã có sự chuẩn bị từ trước...”

Cuối cùng Thiên Kiếm chương môn lại thở dài một tiếng: “Dặn dò xuống dưới, khởi động lại hộ sơn đại trận, các trận pháp khác cũng phải thay đổi vị trí, thứ tự, đồng thời thêm trận pháp mới vào, cùng với đó, mọi người cũng phải luyện tập trận pháp mới đi. Về phần các đồng đạo khác, nhớ thông báo cho họ một tiếng.”

Vân Hàn Cảnh quay người, sống lưng hấn dờ ra trong giây lát, sau đó quay lại đối diện với Thiên Kiếm chương môn, im lặng vái chào rồi đi ra khỏi điện.

Một tiếng thở dài, từ từ vang lên, từ từ tan biến.

...

Yêu tộc mặc dù tôn ti trật tự trên dưới không rõ ràng lắm, nhưng trong hội nghị chính thức hiển nhiên không cho phép những yêu quái bình thường tham dự.

Ngay từ sáng sớm, Việt Cẩm theo lời Nhai Xế, đi thẳng đến nơi tổ chức hội nghị trong vách đá trên đỉnh cao nhất của Kiêu Sơn.

Trong đó không bày biện gì nhiều, chỉ có mấy bộ bàn ghế đá được chia làm hai hàng và một lớp da thú khổng lồ bao lấy cả hang, xem ra đó là da của một con hồng hoang cự thú nào đó.

Việt Cẩm đến khá sớm, trong khi Nhai Xế vẫn chưa thấy đâu, trong phòng đã có một số yêu nhân ngồi đợi, Bạch Cốt cũng có mặt trong số đó.

Chào Bạch Cốt đang ngồi ở tư thế uể oải mắt nhắm mắt mở xong, Việt Cẩm đi thẳng đến chiếc ghế đặt ở vị trí cuối cùng, ngồi xuống.

Rất nhanh sau đó, những chiếc ghế trống đã có người ngồi, Nhai Xế cũng đi đến vị trí chủ tọa.

“Trước tiên ta muốn công bố một việc.” Giọng Nhai Xế đều đều, “Việt Cẩm, tu sĩ nhân loại, chính là muội muội ta mới nhận.”

Chúng yêu trong phòng nghe vậy không có phản ứng gì nhiều. Nhai Xế cũng không vì thế quá lưu tâm: “Giờ thì chúng ta có thể tiếp tục buổi họp.”

Tiếp tục?

Tiếp tục nói chính sự?

Trước mặt một người ngoài?

Chúng yêu trong phòng rốt cuộc cũng phản ứng, bọn họ kín đáo quay sang nhìn nhau, rồi lại kín đáo đánh giá Việt Cẩm với sắc mặt bình thản đang ngồi ở ghế cuối. Sau cùng, một nam tử anh tuấn, ngồi ở vị trí thứ nhất bên tay Nhai Xế lên tiếng: “Ý của Vương là sắp xếp chỗ ngồi cho nhân sĩ tu đạo kia? Ninh Song công chúa cũng còn chưa...”

“Đừng nhắc đến con bé đó trước mặt ta.” Giọng Nhai Xế rất bình thản, nhưng ánh mắt bỗng trở nên âm u, toàn một màu đỏ máu.

Nam tử anh tuấn có mái tóc màu xanh đậm thoảng sững người, môi mấp máy, nhưng không nói thêm gì chỉ nhìn về phía Bạch Cốt hồng cầu cứu. Nhưng Bạch Cốt chỉ lim dim mắt, hoàn toàn phớt lờ không thèm quan tâm.

“Nói vào chính sự.” Giọng của Nhai Xế đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Phòng hội nghị chìm trong tĩnh lặng, cuối cùng vẫn là nam tử anh tuấn kia thở dài một tiếng: “Vương, người vừa kế thừa yêu tộc, cần phải làm một số việc đại sự để ổn định lòng yêu tộc bên dưới, đồng thời vạch rõ phương hướng cho chúng ta.”

Nhai Xế “Ừ” một tiếng, hỏi: “Tấn công giới tu đạo?”

“Một môn phái nào đó.” Nam tử anh tuấn bổ sung.

Trong khi Nhai Xế còn đang cân nhắc, bầu không khí trầm lắng của hội nghị đã bị phá vỡ. Bạch Cốt là yêu quái lên tiếng đầu tiên: “Quyết định Vân La Phái đi. Cái tên tiểu tử Phó Thư Khanh kia, sớm muộn gì ta cũng phải giết hắn.”

“Hoang Sơn phái! Công pháp của môn phái đó vừa hay đồng nhất với ta!” Một kẻ vai u thịt bắp, râu ria xồm xoàm nói.

“Vân Thủy Môn cũng không tệ, chỗ đó có các loại pháp môn luyện khí, trận pháp, tìm được rồi chúng ta không học được cũng có thể hủy đi.

“Theo ta, Hồng Lô kia cũng...”

“Bồng Sơn Thiên Kiếm.”

Một câu nói lạnh lùng vang lên, cả phòng tức thì im phăng phắc. Việt Cẩm ngẩng đầu, thấy tất cả yêu quái trong phòng đều nhất tề quay về phía mình, với những ánh mắt xen lẫn kì lạ, sâu xa bí hiểm. Nàng lại nhìn Nhai Xế, chỉ thấy hắn ngồi trên ghế chủ vị mãi lo suy nghĩ mà không chú ý gì đến xung quanh. Tiếp đó, dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, hắn ngẩng đầu, khi thấy vẻ mặt của mọi người trong phòng, khẽ sững người một chút rồi hỏi thẳng: “Nàng thấy thế nào?”

Chữ “nàng” này đại diện cho ai, không cần nói cũng biết.

Việt Cẩm thở ra một hơi, bên tai là tiếng nhịp đập của trái tim mình, từng nhịp, từng nhịp, thông thả, trấn tĩnh: “Ta không tán thành.”

Không khí trong phòng đột ngột trở nên thập phần quái dị.

Nhai Xế nhướn mày nhìn Việt Cẩm: “Lí do?”

“Thiên Kiếm Môn là môn phái đứng đầu của giới tu đạo, cho dù ta có sơ đồ trận pháp phòng vệ của nó, căn cứ theo thực lực hiện giờ của yêu tộc cũng thấy không đủ khả năng làm thương tổn, hơn nữa nơi đây vẫn cần có người ở lại bảo vệ, các môn phái khác hay tin cũng không thể bỏ mặc ngồi nhìn. Chỉ cần Thiên Kiếm Môn dốc sức giữ chân chúng ta lại, chúng ta lập tức mất cả chì lẫn chài.” Hai tiếng “chúng ta” Việt Cẩm nói rất tự nhiên. Nhưng các đại yêu trong phòng nghe thấy hai tiếng đó lại cảm thấy không tự nhiên chút nào.

Lập tức có người cười trào phúng: “‘Cho dù ta có sơ đồ trận pháp phòng vệ’, người có bao nhiêu sơ đồ trận pháp phòng vệ của Thiên Kiếm Môn?”

Việt Cẩm ngồi vô cùng thoải mái, nhìn người vừa lên tiếng một cái rồi nghiêm túc đáp: “Ta có sơ đồ trận pháp phòng vệ của hầu hết các môn phái

trong giới tu đạo.”

Một câu thốt ra, đến cả Nhai Xế cũng phải kinh tâm động phách.

“Là thật sao?” Giọng Nhai Xế cố kìm nén.

Việt Cẩm không đáp, lại nói: “Chỉ là trận pháp cơ bản của các môn phái, trong vòng mười năm trở lại đây. Những môn phái lớn như Thiên Kiếm, Vân La thì ít hơn một chút, trận pháp của các môn phái nhỏ hơn không nhiều, còn những môn phái ở khoảng giữa, không được toàn bộ, nhưng hoặc ít hoặc nhiều cũng biết được sáu bảy phần.”

Một từ “biết” làm cho nam tử tóc xanh đậm lên tiếng đầu tiên phải tranh trước hỏi: “Ý của Việt cô nương là những những trận pháp ấy cô đều nhớ hết?” Trong giọng nói của y pha chút nghi ngờ.

Việt Cẩm cười, thẳng thắn đáp: “Đúng thế, ta nhớ hết, nhớ toàn bộ.”

Sắc mặt của nam tử tóc xanh đậm khẽ biến, lát sau nở một nụ cười khê: “Nếu đã như vậy, không biết Việt cô nương có suy nghĩ thế nào?”

Việt Cẩm không vội thể hiện thái độ, chỉ đưa mắt nhìn về phía Nhai Xế vẫn ngồi im lặng này giờ.

Nhai Xế đang cúi đầu suy tư, giống như lần trước, cảm nhận được ánh mắt Việt Cẩm, hấn ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh, đồng tử sâu thẳm, ánh lên vẻ suy ngẫm, tính toán, nhưng không chút hoài nghi.

Giống như chỉ cần là nàng nói, hấn sẽ thập phần tin tưởng. Tim Việt Cẩm đập mạnh, nhưng nàng không tìm hiểu sâu hơn, nói ra quyết định của mình: “Thương Ngô Sơn, Vân Thủy Môn.”

“Tại sao?” Giọng Nhai Xế vang lên.

Việt Cẩm sắp xếp lại mạch suy nghĩ của bản thân, bắt đầu tỉ mỉ phân tích: “Vân Thủy Môn chú trọng luyện khí và trận pháp, ta lại nắm rõ trận pháp của họ trong lòng bàn tay, tương đương với việc chưa khai chiến đã bẻ gãy một cánh tay của họ. Nếu đã muốn đánh, thì phải đánh vào điểm then chốt. Huống hồ Thương Ngô Sơn cách địa bàn của yêu tộc cũng gần, xét về mặt địa lí thì vô cùng thuận lợi.”

Nếu muốn tồn tại lâu dài, tất nhiên không thể an phận thủ thường ở một cõi. Chúng yêu trong phòng nghe Việt Cẩm phân tích xong, trong lòng ít nhiều cũng có tán đồng.

Tuy nhiên, người phản đối lại là Nhai Xế. Hắn lên tiếng, giọng thâm trầm: “Vân Thủy Môn không được, không đủ phân lượng.”

Việt Cẩm im lặng một lúc lại nói: “Vương không sợ làm lớn quá, giới tu đạo sẽ tập trung vây công sao?”

Vương, giới tu đạo. Tốc độ thay đổi lập trường này phải nói là quá nhanh. Mấy đại yêu trong lòng không ngừng tán thưởng Việt Cẩm.

Không biết là có phải đã quyết định xong chuyện gì đó, Nhai Xế thả lỏng người, dựa lưng vào ghế đã được đệm một lớp da thú dày, tay chống trán, cười mà như không: “Yêu tộc một khi có động tĩnh, giới tu đạo lần nào chả như gặp phải đại địch. Tập trung vây công? Có lúc nào không phải như vậy chứ?”

Giới tu đạo hiện giờ tập trung vây công sẵn giết yêu tộc khắp nơi, nhưng tập trung vây công khi hay tin Nhai Xế dẫn người đi diệt môn phái tu đạo nào đó chắc chắn sẽ không giống nhau. Không phải Nhai Xế không hiểu, chỉ là hắn không muốn giải thích mà thôi.

Việt Cẩm cũng không đào sâu hơn, nàng im lặng một lúc rồi nói: “Sắp tới sẽ có một đợt hội phẩm kì. Vân Thủy Môn sở trường luyện khí, tất nhiên luôn giao hảo với các môn phái lớn. Hội phẩm kì mười năm một lần sắp đến rồi, lần này sẽ được tổ chức ở Thương Ngô Sơn, đến lúc đó các môn phái đều cử người đến quan sát. Nhưng người đông thì cứ đông, sức phòng ngự cũng không vì thế mà tăng lên bao nhiêu, ngược lại còn có khả năng yếu đi ở một mức độ nhất định... Lần này, Vương thấy thế nào?”

Nhai Xế rơi vào trầm tư.

Cuộc thảo luận buổi sáng không kéo dài, rất nhanh, Nhai Xế vẫy tay ra hiệu kết thúc.

Các đại yêu trong phòng lần lượt theo thứ tự đi ra, mỗi người đều giữ một khoảng cách nhất định với những người khác. Xen lẫn trong số các đại yêu, Việt Cẩm cũng thông thả ra ngoài, vừa xuống núi, nàng liền thấy Việt Ninh Song mặt đỏ gay vì giận dữ, đang bị thị vệ ngăn cản, lập tức thấy đau đầu.

Việt Ninh Song khi nhìn thấy Việt Cẩm, cô bé nhất thời cao giọng, giống như thuốc nổ đã cháy hết dây: “Nàng ta, một nhân loại có lai lịch bất minh mà cũng được vào, tại sao ta lại không được?”

Một tiếng “hừ” lạnh khẽ vang lên sau lưng Việt Cẩm, Nhai Xế thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Tráng hán đi bên cạnh hắn có vẻ hơi mất tự nhiên, nói: “Vương, hay là người lên đó khuyên bảo vài câu?...”

“Khuyên bảo cái gì?” Nhai Xế lạnh giọng.

“Ninh Song công chúa suy cho cùng...” Tráng hán do dự một lúc, “...cũng không có bụng dạ xấu xa gì, lại do tiên vương căn dặn. Nể mặt tiên vương, người cũng nên đối tốt với Ninh Song công chúa một chút...”

“Đối tốt với con bé một chút?” Nhai Xế châm chọc, “Ta đối với nó còn chưa đủ tốt hay sao? Yêu tộc ở đây đối với nó còn chưa đủ tốt hay sao? Từ nhỏ đến lớn, đi đến đâu nó cũng gây chuyện thị phi, có lần nào có người tính toán, để bụng chưa? Có lần nào không thuận theo ý nó? Có lần nào...” Nhai Xế hít một hơi, không chế ngọn lửa giận đang bùng bùng.

Tráng hán đi cùng không nói gì thêm, chỉ cười trừ rồi thuận theo ý Nhai Xế: “Vậy Việt Cẩm cô nương có phải sẽ chịu thiệt không?”

“Việt Cẩm?” Nhai Xế nhướn mày, sau đó cười đầy khinh thường, “Người ta đưa về, muốn bắt nạt cũng phải xem nó có bản lĩnh ấy không đã. Lát nữa người nhớ đi tìm Việt Cẩm, bảo nàng ấy buổi chiều đến gặp ta.”

Nói xong, Nhai Xế tức thì quay người bỏ đi.

Tráng hán sững sốt, theo phản xạ quay đầu lại nhìn, “ó” một tiếng kinh ngạc. Việt Ninh Song vốn đang nổi giận ùng ùng không biết từ lúc nào đã khinh khảnh ta ta mỉm cười với Việt Cẩm, hai người thậm chí còn dắt tay nhau cùng rời đi, như thể một đôi tỷ muội tốt.

... Chỉ mới một lát thôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

...

Chiều hôm đó, ngủ trưa xong Việt Cẩm mới đến. Vừa vào sân, còn chưa lên tiếng đã thấy Nhai Xế đang nằm ngủ trên trường kỉ dưới gốc cây.

Hai mắt hần nhắm lại, tóc xõa tung, một nửa mái tóc bị thân người nằm đè lên, một nửa rủ xuống đất, trên người đã không còn màu đỏ sáng chói, bắt mắt nữa, mà thay vào đó là một bộ trường bào màu lam, nhẹ nhàng như nước, tay áo rộng một nửa cũng bị đè dưới người, nửa còn lại biếng nhác nằm dài trên đất.

Một cơn gió bất ngờ thổi qua, lá cây xào xạc, những đoá hoa trắng hồng bé xiu rơi xuống lả tả, nhẹ nhàng, mềm mại.

Việt Cẩm bất giác nhẹ bước chân, nhưng Nhai Xế đã mở mắt: “Nàng đến rồi à?” Giọng hần hơi khàn, pha chút uể oải sau khi ngủ dậy.

Việt Cẩm có chút thất thần: “Ừm, tìm ta có việc gì vậy?”

Nhai Xế nhắm mắt lại, nằm thêm một lát rồi mới đứng dậy, mái tóc dài buông xõa, tay áo rộng phấp phới bay theo gió, trên người, trên tóc, những cánh hoa trắng hồng điểm nhẹ, lông mày nhướn lên, môi hơi cong, nhất thời, phong tư trác việt như thể thiên nhân.

Việt Cẩm có chút ngây người, tiếp đó lại nghe Nhai Xế nói: “Chỗ Thương Ngô Sơn, nàng thấy ai đi là hợp nhất?”

“Ta không biết.” Định thần lại, Việt Cẩm khẳng khái đáp. Mặc dù nàng có sơ đồ trận pháp phòng vệ của các môn phái, cũng hiểu rõ đặc điểm của từng môn phái, nhưng nàng không biết thực lực các đại yêu dưới trướng Nhai Xế.

Nhai Xế khẽ “Ừ” một tiếng, tay cầm chén, nghiêng người dựa vào một gốc cây: “Đi Thương Ngô Sơn à...”

Việt Cẩm trầm ngâm, cân nhắc ý của Nhai Xế: “Nếu đi vào ngày diễn ra hội phẩm kì, giới tu đạo nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.”

Nhai Xế héch mắt, ngón tay vuốt ve chén sứ trong tay một hồi, rồi đột ngột nói với giọng thờ ơ: “Vậy thì chơi lớn một chút. Vân Thủy, Hoang Sơn, Nam Minh, Hồng Lô. Mấy môn phái này nàng có sơ đồ trận pháp không?”

“Có.” Việt Cẩm cười, đứng lên chủ động nói: “Lát nữa ta sẽ khắc trận pháp của mấy môn phái này cho huynh. Kèm thêm một bản cách bố trí trận pháp nữa, nhưng những trận pháp này cũng đã hai ba mươi năm rồi, sẽ có ít nhiều thay đổi...”

Nhai Xế gật đầu: “Ta hiểu.”

Việt Cẩm thấy không còn việc gì nữa, bèn chuẩn bị cáo từ thì một giọng nói thong thả vang lên từ phía sau: “Vân Thủy giao cho nàng nhé!”

Bước chân Việt Cẩm dừng lại.

Giọng Nhai Xế lại vang lên, có ý trêu chọc, nhưng không hề ác ý: “Không muốn đi à?”

Việt Cẩm khẽ gật đầu, rồi lại nhẹ lắc đầu, im lặng một chốc rồi nở nụ cười rất nhẹ: “Cũng không có gì là muốn hay không, chỉ là cảm giác hơi phức tạp.” Nói xong, nàng suy tư một hồi, rồi gật đầu như thể không có chuyện gì, “Vậy thì để ta đi.”

Việt Cẩm vừa nói xong, bên ngoài vọng vào tiếng bầm báo: “Vương.”

“Chuyện gì? Vào đây nói.”

Hộ vệ đi vào, hành lễ đáp: “Là Ninh Song công chúa, tối nay công chúa muốn tổ chức yến tiệc, chúc mừng Vương như hỏ mọc thêm cánh khi mang

Việt cô nương trở về.”

Nhai Xế có phản ứng sốt, quay sang nhìn Việt Cẩm một cái rồi mới hỏi: “Đây là nguyên văn?”

“Dạ, là nguyên văn.” Gã hộ vệ đáp.

“Mời bao nhiêu người?” Nhai Xế lại hỏi.

“Những đại nhân có danh hiệu đều được mời ạ.” Gã hộ vệ đáp.

Nhai Xế nghe xong, trả lời theo kiểu nước đôi: “Vậy người nói với con bé là ta có thể sẽ đến.”

Gã hộ vệ vâng dạ rồi nhanh chóng lui ra ngoài. Nhai Xế lúc này mới quay sang hỏi Việt Cẩm: “Nàng thuyết phục nó bằng cách nào?”

Việt Cẩm tùy tiện đáp: “Thực ra công chúa cũng rất hiểu chuyện.”

Lời này đến quý cũng không tin. Nhưng Nhai Xế cũng chỉ tiện miệng hỏi mà thôi. Khi nghe nàng nói vậy cũng không nói gì thêm, chỉ hỏi: “Tối nay nàng có đi không?”

Việt Cẩm giống như nghe được chuyện cười gì đó, nhin không được nở nụ cười rất tươi: “Ta có.”

Đương nhiên ta sẽ đi rồi, cho dù chỉ vì điệu múa Thịnh Thế Cảnh Niên đó.

...

Điệu múa Khởi La đẹp u tịch, tay ngọc nâng Thanh Tước (*cốc uống rượu thời xưa*), dưới cây nền lãnh hương to bằng cánh tay trẻ con, Việt Cẩm ngồi trên chiếc ghế cuối trong đại sảnh nơi mà nàng và Bạch Cốt uống rượu hôm qua, kiên quyết từ chối ly rượu mà người hầu gái vừa dâng lên, chỉ cầm một cốc nước từ từ uống, ánh mắt chốc chốc lại nhìn về phía hành lang tối trước cửa phòng.

Tối nay không giống tối qua, số yêu nhân đến không nhiều, mặc dù có trò chuyện, trao đổi, nhưng đều rất khẽ. Thế nên, khi một giọng hát trong trẻo vang lên, cả căn phòng liền chìm vào tĩnh lặng.

Chuông bạc khẽ rung, hoàn bội đình trong tiếng tay áo vung lên, những thiếu nữ yêu tộc ăn mặc như cung nhân Việt Thị cầm đèn hoa sen, nối đuôi nhau tiến vào. Cũng búi tóc sa ngửa, cũng váy trắng tinh khôi, trường cầm réo rắt, tì bà nhả ngọc phun châu, một người mặc trang phục màu đỏ, đầu đội kim quan, ngẩng cao đầu tiến vào, phong thái ung dung mà trang nghiêm.

Tiếng trống bắt chợt vang lên, chậm chậm rồi nhanh dần, tiếng đàn cao vút như phượng kêu thánh thót, hạc hót véo von, tì bà dào dạt, tì tê, tất cả cùng hòa tiếng. Trong chốc lát, trống dừng, đàn im, chỉ còn tiếng tì bà nỉ non như kẻ lẻ nổi nhớ.

Người đã bắt đầu chuyển động, cánh tay mềm mại chậm chậm đưa lên, tay áo phấp phới, dung nhan xinh đẹp, trâm cài sắc sỡ, hoa tai đung đưa. Chân nhẹ bước, người chậm chậm xoay tròn, trong lúc váy áo phấp phới tung bay, sắc đỏ đậm nhạt vừa hay choán hết tầm nhìn của Việt Cẩm.

Nàng nhìn những cánh hoa rơi xuống cùng điệu múa, xoay tròn, rơi xuống tỏa ra thứ ánh sáng bắt mắt. Nàng thấy thiên nữ cất tiếng hát hòa cùng điệu múa, trong trẻo, lắng đọng, sáng chói, dịu dàng.

Âm nhạc dừng, chiếc váy đỏ ngừng bay, nụ cười của thiên nữ tan đi, hoa cũng theo làn gió mà bay đi mất. Việt Ninh Song tay cầm kiếm nhẹ nhàng cúi chào, sau đó ngẩng đầu cười thật tươi: “Nhai Xế ca ca, khúc này tặng cho huynh. Đây là... khúc ‘Thịnh thế phồn hoa’!”

Việt Cẩm ngồi ở ghế cuối bỗng nhắm mắt lại, nắm chặt ly rượu trong tay.

Khúc “Thịnh thế phồn hoa.”

...

Đêm, hơi lạnh.

Việt Cẩm bước ra khỏi đại sảnh, thấy có chút mệt mỏi, nàng bèn đi đến hoa viên nhỏ bên cạnh đình nghỉ ngơi một lát.

Trong hoa viên không có người, ánh trăng nhàn nhạt.

Việt Cẩm đưa ly rượu lúc này không hiểu vì sao lại mang theo uống một ngụm.

Cay! Nàng tiện tay vứt đi, ngẩng đầu mỉm cười nhìn trăng, sau đó khẽ nhắm mắt, bước lên trước một bước, điểm nhẹ; hai bước, xoay; ba bước, nhảy. Nàng đưa tay khẽ vuốt hông, run rẩy lấy ra một dải gấm vóc, dùng sức vừa nhu vừa cương phát về phía trước một cái, “vút” một tiếng...

Keng!

Thình lình Việt Cẩm mở choàng mắt ra, thấy một vết kiếm từ thảm cỏ trước mặt vạch qua giếng đá, mất hút trong bức tường trắng.

Trong tay nàng đang cầm kiếm.

“Việt Cẩm.” Nhai Xế này giờ vẫn đứng sau lưng Việt Cẩm. Hắn vừa lên tiếng thì thấy nàng vốn đang quay lưng lại đột ngột quay đầu, tốc độ cực nhanh, gần như luống cuống.

Bởi vậy, hắn thấy rất rõ một đôi mắt còn loang loáng nước.

Hắn nhớ mấy bước chân đơn giản của nàng.

Tiến lên, lùi lại, nhảy, chỉ vồn vện có thể, nhưng lại đủ để khiến cho đêm đen sáng bừng trong nháy mắt.

Hắn cũng nhớ ánh kiếm phát tay bắn ra đó. Một tia sáng trắng mỏng manh, bắn ra thứ ánh sáng một đi không trở lại.

Hắn còn nhớ cả đôi mắt của nàng. Đôi mắt sáng long lanh nhìn hắn, dường như chỉ giây tiếp theo thôi là một giọt nước mắt sẽ lăn xuống.

“Nhai Xế?” Tiếng của Việt Cẩm gọi Nhai Xế tỉnh lại từ trong tích tắc thất thần ngẩn ngui. Hắn nhìn người đang đứng trong đình viện, với đôi mắt ráo hoảnh, một khuôn mặt bình thản không chút cảm xúc... giống như ánh mắt loang loáng nước trong khoảnh khắc trước đó chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của hắn vậy...

Việt Cẩm kinh ngạc hỏi: “Huynh ra đây rồi à?”

“...Ừm.” Nhai Xế dừng một lát lại nói thêm, “Tùy tiện đi loanh quanh.”

Việt Cẩm khẽ gật đầu: “Về thôi.”

Nhai Xế vẫn đứng đó, bất động.

Việt Cẩm đi về phía tiền sảnh, lúc đi lướt đến cạnh bên Nhai Xế, nàng nghi hoặc nhìn hắn một cái: “Sao vậy?”

Mùi bồ kết nhàn nhạt tỏa ra từ trên người đối phương, Nhai Xế không hiểu sao lại thấy ngạt thở, hắn thụt lùi ra sau một bước, trong lòng rối như tơ vò, buột miệng nói: “Chỗ Thương Ngô Sơn...”

Mới nói được mấy tiếng, Nhai Xế liền hồi hận.

Việt Cẩm tỏ vẻ đã hiểu, nàng cười, gạt đầu rồi lên tiếng.

Đột nhiên có cơn gió thổi qua. Trong tiếng rì rào của gió, một cảm giác mềm mại mon man trên da mặt, Nhai Xế sững người mới nhận ra thứ mềm mại hơi man mát ấy chính là tóc của Việt Cẩm bị gió thổi tung.

Hắn nghe nàng, nói: “Ngày mai ta sẽ đi.”

Chương 8

Trời trong gió mát, ánh nắng ấm áp trải xuống, dễ dàng hấp dẫn con sâu ngủ vồn tiềm tàng trong cơ thể. Đứng ở lưng chừng Thương Ngô Sơn, Ngô Tử Tề ngáp lền thứ mười ba kể từ khi ra ngoài đến giờ.

Người bên cạnh cuối cùng cũng không chịu nổi nữa: “Ngô sư đệ, nếu đệ đã buồn ngủ đến thế thì có thể quay về nghỉ ngơi, ta không để bụng đâu!” Hắn nhấn mạnh mấy chữ cuối.

Ngô Tử Tề lấy tay lau nước mắt, xấu hổ cười làm lành: “Quách sư huynh, thực ra không phải đệ buồn ngủ mà là nắng ấm thoải mái quá.”

“Nắng ấm thoải mái quá? Đệ có còn là một người tu đạo nữa không? Chỉ cần luyện đến nhập môn tầng thứ mười ba là đã không còn sợ nóng lạnh...” Quách sư huynh đột nhiên im bặt.

Sắc mặt Ngô Tử Tề tối lại, rồi cậu cười: “Đệ quả thực vẫn không tiến bộ, đến giờ mới chỉ đạt tầng thứ hai.”

Gã sư huynh họ Quách kia nghe vậy liền ngượng ngịu, vội vàng đưa lời an ủi: “Nói cho cùng cũng là lỗi của yêu nữ kia, đệ vốn dĩ đã có tu vi tầng thứ tư, nhưng bị yêu nữ đó tập kích, bỗng chốc rớt xuống nhập môn tầng thứ nhất.”

Ngô Tử Tề im lặng không đáp.

Quách sư huynh cũng không nói thêm, suy cho cùng môn phái xảy ra chuyện chẳng tốt đẹp gì như thế, quả thực chẳng phải là chủ đề thú vị: “Đệ cũng đừng lo, mặc dù nói những pháp khí quý giá mà phẩm kỳ hội lần này đưa ra không đến phần chúng ta, nhưng muộn một chút tự nhiên sẽ có buổi tụ hội do đệ tử các phái tổ chức, đến lúc đó sử dụng mấy viên đan dược nhị, tam phẩm, không sợ không hồi phục được linh lực.”

“Đa tạ sư huynh, đệ hiểu rồi.” Ngô Tử Tề nở một nụ cười gượng gạo, trong lòng bất giác nghĩ tới đêm Việt Cầm rồi bỏ sư môn.

Cái đêm âm u không chút ánh sáng ấy, thực sự là một cơn ác mộng kể từ khi cậu bắt đầu hiểu chuyện cho đến giờ. Trong bóng tối, không biết từ chỗ nào vọng lại một tiếng rên rỉ; không biết chỗ nào có sư huynh ngã xuống; cũng không biết... không biết mình có thể sống tiếp đến giây sau hay không?

Nhưng cho dù như thế, cho dù cậu biết tin Hạ Lam Duyệt sư tử và các sư huynh khác đã chết, thậm chí cho dù bản thân cậu cũng bị trọng thương, may mắn lắm mới thoát chết, tại sao cậu vẫn cảm thấy... cảm thấy Việt Cẩm sư tử không phải là người như thế?

Không phải như thế...

Khoảnh khắc các ngón tay Ngô Tử Tề run lên bần bật.

“... Sư đệ, Ngô sư đệ?” Giọng nói của Quách sư huynh vang bên tai Ngô Tử Tề.

Ngô Tử Tề giật mình: “Sư huynh?”

Quách sư huynh cau mày, vẻ mặt có chút khinh thường: “Đang nói chuyện bình thường mà cũng xuất thần được?” Rồi vỗ vai Ngô Tử Tề, “Ta hỏi đệ tinh thạch có đủ không, nếu không đủ ta có thể cho đệ mượn tạm một ít. Nếu trong khoảng ba đến năm mươi viên thì không có vấn đề.”

Ngô Tử Tề đương nhiên cũng thấy được sự khinh thường đó, nhưng cậu không oán hận, ngược lại còn thấy cảm kích. Thực ra, giới tu đạo là vậy, có bản lĩnh thì đi đến đâu cũng được coi trọng, không có bản lĩnh thì đi đến đâu cũng bị coi thường. Vậy mà Quách sư huynh bằng lòng giúp đỡ cậu...

Ngô Tử Tề nghĩ vậy, đang định mở miệng chuẩn bị cảm ơn đồng thời từ chối khéo, thì bỗng nghe thấy có tiếng chuông nặng nề văng vẳng vang lên, linh lực khổng lồ hình mũi tên màu vàng nhạt rẽ tầng mây, bắn thẳng về phía xa.

Luồng linh lực cuộn cuộn chấn động tâm linh này muốn không chú ý cũng khó. Hai người đang đứng canh gác đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn. Lát

sau, Quách sư huynh ngậm ngùi nói: “Mọi người nói Vân Thủy Môn là đệ nhất luyện khí trong giới tu đạo, thấy được một phần cũng có thể suy ra được toàn bộ. Đệ xem, sức mạnh của chuông trấn hồn trực tiếp tác động lên tâm ấn của ta và đệ, cũng may chỉ dùng để cảnh báo, nếu là đối địch...” Hắn đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngô Tử Tề cũng vậy: “Cảnh báo cái gì?”

Vừa nói xong, tiếng rít gào sắc lạnh vang lên khắp cả dãy núi, mây bay cuồn cuộn, cây cỏ ngã rạp, xác xơ, bầu trời trong xanh bỗng đâu mây đen ùn ùn kéo đến rồi nhanh chóng tụ lại, chẳng mấy chốc thấp thoáng hiện lên một khuôn mặt góm ghiếc như cái đầu lâu.

“Đó là gì vậy?” Ngô Tử Tề há hốc miệng, thậm chí không cần vận chuyển linh lực để thăm dò, hắn cũng có thể cảm nhận rõ luồng khí quái dị mà đám mây đen kia tản ra kia mang tới.

Mặt Quách sư huynh tái mét, trong mắt là nỗi sợ hãi không khó nhận ra: “Đã đứng trên sườn núi rồi, sao có thể cảm nhận được hơi thở của yêu tộc rõ nét như vậy chứ? Đại trận hộ sơn của Vân Thủy Môn...”

Dường như ứng với suy đoán của Quách sư huynh, trên bầu trời Thương Ngô Sơn đột nhiên bay lên hàng loạt dải sáng màu vàng chói. Những dải sáng này xoay tròn, biến hóa, đồng thời đan xen với hàng loạt phù triện, tỏa ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, bao trùm lên cả Thương Ngô Sơn, hơi thở quái dị đè lên trái tim hai người cũng theo đó mà biết mất.

Ngô Tử Tề vừa thở phào một hơi thì bỗng thấy Quách sư huynh ở bên cạnh không chỉ mặt tái mét mà trán đã đổ mồ hôi lạnh, kinh ngạc hỏi: “Sư huynh?”

Quách sư huynh không nhìn Ngô Tử Tề, hẳn thậm chí còn không nghe thấy Ngô Tử Tề nói gì, chỉ nhìn chăm chăm lên trời, lắp bắp: “Đây, đây là...”

Ngô Tử Tề mơ mơ màng màng nhìn lên, thấy có đủ các loại yêu tộc hình thù kì dị tập trung bên ngoài màn ánh sáng màu vàng, đen ngòm một mảng lớn, che phủ cả đất trời, nhiều không đếm xuể.

...

Ở một nơi cách bọn Ngô Tử Tề không xa.

“Diệt Thế Cửu Âm trận.” Mây Việt Cẩm hơi nhú lại, đặt trận bàn trong tay xuống, lùi ra sau mấy bước, rồi trở lại giữa đám yêu tộc.

Đây là một đỉnh núi rộng khoảng mấy trượng vuông bên cạnh Thương Ngô Sơn, dốc đứng cao nghìn trượng, lơ lửng giữa tầng không, có thể nhìn rõ bốn phía xung quanh, trời đất xa xôi nhìn không sót một thứ gì.

Bạch Cốt đứng bên cạnh Việt Cẩm, xung quanh còn có ba đại yêu nữa, kẻ đứng, kẻ ngồi, kẻ lơ là, kẻ cảnh giác, ai ai cũng đã phóng thích khí thể của mình, nếu có người tu đạo nào nhìn từ xa liền có thể phát hiện ra chỗ này có các loại yêu phong đủ màu xông thẳng lên trời, trực tiếp uy hiếp trời xanh, quả thực là trắng trợn không chút kiêng dè. Quanh người Bạch Cốt cũng được bao bởi một lớp khí đen, trên mặt cũng phủ một lớp tử khí màu xanh đậm, sợi xích bằng xương thoát ẩn thoát hiện trong màn khí, hẳn hỏi: “Không phá được à?”

Sắc mặt Việt Cẩm hơi tái, càng làm nổi bật ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của nàng: “Trận pháp này ta thật hết cách, chỉ có thể cứng chọi với cứng thôi.” Ngừng một lát, nàng nói tiếp: “Với tu vi hiện tại của ta, chỉ cần không có gì bất ngờ, trận pháp hộ sơn chính thức lưu lại cuối cùng đều không thể

lay chuyên. Vân Thủy Môn chọn trận pháp này chưa chắc đã là chuyện không hay.”

Đại yêu ngồi ở vách núi bên cạnh Bạch Cốt cười rộ lên, giọng nói như kim như ngọc, không phân biệt được là nam hay nữ: “Nếu không có những huyền hoặc, biến ảo của trận thế và pháp khí thì những tu sĩ kia sao có thể là đối thủ của ta. Cứng chọi cứng? Đây chỉ là một cái mai rùa khá to mà thôi.” Hắn bỗng nhiên “ủa” một tiếng, “Lại đến nữa à? Lớp trước ngã xuống, lớp sau lại lên.”

Hắn chỉ tay một cái, yêu lực màu xanh đậm từ đầu ngón tay bắn ra, chỉ một tia yêu lực nho nhỏ nhưng lên đến giữa không trung tích tắc liền hóa thành vô số quái trùng, bay vù vù, trong nháy mắt đã lao về đám tu sĩ đang ngự kiếm phi hành, bao vây bọn họ lại, hình thành một quả cầu màu xanh đậm khổng lồ. Chẳng mấy chốc tiếng gào thét thê lương từ đằng xa vọng đến, thêm một lúc nữa, đám mây xanh từ từ quay trở lại, nơi vốn có tu sĩ xuất hiện, nay đến một mẫu xương cốt cũng chẳng còn.

Hòn đá nhỏ đột ngột xuất hiện không làm dấy lên dù chỉ một chút động tĩnh trên núi. Đại yêu ngồi bên vách đá cười như không cười nói “Đến lượt chúng ta rồi”, sau đó một tay chống xuống đất, mang theo đám quái trùng, từ trên đỉnh núi cao ngàn trượng nhảy xuống, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Cái gã này vẫn thích khoe khoang như thế.” Một đại yêu khác chặc lưỡi một tiếng.

Gã cuối cùng tiếp lời: “Chúng ta cũng đi thôi, Vân Thủy Môn này...” Hắn lặng lẽ cười, phất tay gọi yêu phong ra, bay về nơi ánh sáng vàng nhạt nhấp nháy kịch liệt ở phía trước.

Trong nháy mắt, trên đỉnh núi chỉ còn lại Việt Cẩm và Bạch Cốt. Việt Cẩm dõi mắt nhìn ra xa một chút rồi nói với Bạch Cốt đang rảnh rồi không có việc gì làm bên cạnh: “Chúng ta cũng đi chứ?”

Bạch Cốt kinh ngạc ra mặt, nhưng rồi lập tức hưng phấn gật đầu, đập lên lưỡi hái bằng xương dưới bàn chân, cùng Việt Cẩm lúc này đã đặt chân lên kiếm, bay đến Thương Ngô Sơn.

...

Máu, khắp nơi đều là máu. Máu chỗ đậm chỗ nhạt nhuộm đỏ cả cỏ cây, sắc màu lạnh lẽo soi bóng bầu trời xanh trong, khiến cho ông trời bất giác phải trầm mặc.

Đại quân yêu tộc đã áp sát lưng chừng Thương Ngô Sơn, Diệt Thế Cửu Âm trận mặc dù nhất thời không thể bị phá vỡ, nhưng cũng không ngừng bị yêu tộc bốn phương tám hướng tràn tới cắn xé tạo thành những lỗ hổng. Những cuộc chiến ác liệt diễn ra không ngừng ở những lỗ hổng ấy.

Mùi máu tanh gay mũi nồng nặc khiến người ta buồn nôn, sự điên cuồng dần dần cuốn lấy cả ngọn núi. Ở những lỗ hổng của đại trận, hai bên chém giết đến đỏ cả mắt, vô số tu sĩ kiếm cong rồi, đao gãy rồi bèn đổi sang dùng cánh tay chặn, dùng răng cắn, có chết cũng không chịu lùi dù là một bước.

Yêu tộc cũng không ngoại lệ. Bọn họ dăm ba người hợp thành một nhóm tản ra xung quanh đại trận, một khi có lỗ hổng nào bị xé ra, lập tức có hàng hà sa số yêu tộc từ bốn phía như ong vỡ tổ chen chúc kéo đến, tranh nhau chen vào, bị chặt đứt hai chân thì dùng cánh tay mở đường, bị chặt đứt đầu còn có thể vừa cười khùng khục vừa lão đảo đi về phía trước mấy mét với cái thân không đầu.

Tiếng kiếm ngâm lạnh lạnh đột ngột vang lên khắp thiên địa, trong ánh kiếm quang chói lọi, một tiếng hét lớn như sấm rền vang lên: “Vân Thủy Đoàn Tinh Hồng ở đây, yêu ma các ngươi dám!” Lời còn chưa nói xong, ngón tay người này đã chấp thành kiếm, vô số kiếm khí dài hàng trượng nhanh như chớp động, trên đường hễ gặp phải yêu tộc, tất thủy đâm xuyên, trong tích tắc đã có mấy chục yêu quái mất mạng.

Ngay giây tiếp theo, một bàn tay khổng lồ màu xanh đậm đột ngột xuất hiện giữa không trung, tóm lấy Đoàn Tinh Hồng đang ngự kiếm phi hành. Đoàn Tinh Hồng một khắc trước còn oai phong lẫm liệt nay không thể phản kháng, nhanh chóng bị bóp nát thành một trận mưa máu, giọng nói như kim như ngọc lúc này cười vang vọng khắp cả lưng chừng núi, mái tóc dài tung bay trong gió, hần không cần dựa vào ngoại vật, từ từ bay lên giữa không trung: “Đom đóm mà cũng đòi độ sáng với mặt trăng!”

Lời vừa nói ra, thiên địa biến sắc.

...

“Ha ha... ha ha ha!” Trên một con đường nhỏ cheo leo, hiểm trở giữa lưng chừng Thương Ngô Sơn, Ngô Tử Tề đang dìu Quách sư huynh nơi vùng eo đã máu thịt mơ hồ, gian nan đi về phía trước, toàn thân cậu cũng có hơn mười vết thương, một thân áo xanh nay đã bị nhuộm thành màu tím, mặt cậu trắng bệch, môi run bần bật, không biết vì sợ hay vì đau, “Quách sư huynh, huynh cố gắng lên, cố gắng lên nhé, chúng ta rất nhanh sẽ đến được Thiên Lam đài, chỗ đó có các sư tỷ muội của Vân La sẽ giúp đỡ trị liệu...”

Chân cậu bị vấp, ngã sõng xoài xuống đất, Quách sư huynh được dìu cũng ngã theo, văng ra mấy bước.

Máu trên miệng vết thương đã đông giờ lại rách ra, Ngô Tử Tề đau đến méo mó mặt mày, cậu cố chống người dậy, lết mấy bước đến bên cạnh

Quách sư huynh đang ngã sấp mặt xuống đất, vội vàng kiểm tra, xác định đối phương vẫn còn một chút hơi thở yếu ớt, mới tạm thời yên tâm. Căn rằng, cậu lại lần nữa cúi người muốn đỡ Quách sư huynh đang ngã trên đất lên, bỗng cậu thấy xung quanh trở nên tối đen.

Đây là... Ngô Tử Tề hốt hoảng ngẩng đầu thì thấy ba ngọn gió lớn với màu sắc khác nhau đang lơ lửng trên bầu trời, mà ngọn gió ở giữa là một thanh trường kiếm khổng lồ màu đen dài đến cả trăm mét, bóng râm ở xung quanh cậu lúc này chính là do trường kiếm tạo ra.

Ngô Tử Tề nhẹ chớp mắt, cậu thấy trường kiếm trong không trung hạ xuống, sau đó... đột nhiên cậu mở to hai mắt, to hết cỡ, đến nỗi rách cả đuôi mắt, chảy cả máu, cậu nhìn thấy thanh trường kiếm màu đen đó, không có va chạm dữ dội, không có tiếng rít gào sắc lạnh, mà trực tiếp xuyên qua đại trận cuối cùng bảo vệ Thương Ngô Sơn, rất nhẹ nhàng, rất đơn giản, như xuyên qua một tờ giấy, xuyên qua, rồi phá nát.

Giây phút đó vô số mảnh vỡ màu vàng nhạt bay lả tả giữa không trung, các loại phù triện do ánh sáng vàng dẹt nên giống như cát, bị gió thổi bay tứ tán, những điểm sáng ấy lấp lánh đầy trời, đẹp khôn tả xiết, cũng trào lộng đến vô cùng.

Đất trời, núi non rung chuyển ầm ầm, Ngô Tử Tề loạng choạng ngã ngồi xuống đất, cuối cùng cũng sức tĩnh, khuôn mặt tái mét, cậu chẳng buồn nghĩ xem Vân Thủy Môn thế nào, yêu tộc ra sao, cúi người dìu Quách sư huynh vẫn còn bất tỉnh nhân sự lên, cố gắng đưa về phía trước.

Trong sơn đạo, thỉnh thoảng có những hòn đá nhỏ từ trên trời rơi xuống, Ngô Tử Tề vấp ngã dúm dui nhưng không ngừng tìm đường chạy trốn, khó khăn lắm mới qua được lối đi nhỏ hẹp cheo leo bên vách núi, chuyển sang đoạn đường bằng phẳng, rộng rãi. Nhắc thấy bóng dáng mấy người đang

đứng ở phía trước, cậu mừng rỡ hô lên: “Các sư huynh, sư tỷ ở phía trước, xin hay giúp đỡ, đệ là Thiên Kiếm...”

Cậu đột nhiên im bật, đồng tử co lại, phản chiếu vẻ mặt kinh ngạc của Việt Cẩm.

“Thiên Kiếm, đồng môn với ngươi à?” Bàu không khí tĩnh mịch bị Bạch Cốt phá vỡ. Hai đại yêu còn lại mặc dù không nói gì, nhưng cũng cực kì hứng thú hết nhìn Việt Cẩm lại chuyển qua Ngô Tử Tề.

Việt Cẩm im lặng một lúc rồi lên tiếng xác nhận: “Trước đây là đồng môn.”

Bàu không khí lại một lần nữa rơi vào tĩnh lặng, ba đại yêu đứng rải rác quanh người Việt Cẩm, cũng không ai lên tiếng.

Nhưng bàu không khí không vì thế mà dịu đi chút nào, có lẽ là vì ánh mắt càng lúc càng phức tạp của Việt Cẩm chăng?

Ngô Tử Tề gắng gượng nãy giờ rốt cuộc cũng lùi ra sau một bước, nghẹn ngào nói với Việt Cẩm: “Việt sư tỷ, sư tỷ, tha cho đệ, tha cho đệ đi, đệ sẽ không nói ra đâu, ít nhất nể tình trước đây...”

Việt Cẩm khẽ nhắm mắt, hàng lông mi dài khẽ run, rung động mỏng như cánh ve, nhẹ như cánh bướm, dưới ánh nắng ấm áp, mang vẻ dịu dàng, yếu ớt.

Dường như có một luồng sức mạnh không rõ tên tràn vào lòng ngực, Ngô Tử Tề lấy hết can đảm nói: “Việt sư tỷ, đệ vẫn luôn cảm thấy, cảm thấy tỷ có...”

‘Lí do gì đó’, bốn chữ này mắc nghẹn nơi cổ họng Ngô Tử Tề, vẫn còn chưa kịp thoát ra, trường kiếm của Việt Cẩm, chuẩn xác mà thản nhiên đâm qua trái tim cậu.

Một vùng lạnh lẽo.

Ngô Tử Tề vẫn đứng thẳng, vẻ cầu xin và mờ mịt đồng thời hiện lên trên mặt cậu, hình thành một vẻ mặt quái dị khó diễn tả thành lời.

Việt Cẩm bắt buộc mình phải nhìn cho rõ khuôn mặt hãy còn non nớt kia, sau đó nàng dần thu lại trường kiếm: “Bên trên hòm hòm rồi phải không?”

“Hòm hòm rồi.” Lần này, ngoài Bạch Cốt ra, lần đầu tiên có đại yêu đáp lời Việt Cẩm.

Việt Cẩm không nhiều lời, quay người đi thẳng lên phía đó, Bạch Cốt chìm trong im lặng rồi lặng bước theo Việt Cẩm.

Chỉ còn hai đại yêu vẫn sững sờ đứng đó.

“Chết rồi à?”

“Chết rồi!”

“Nhóc con này từng có mâu thuẫn với nàng ta?”

“Mâu thuẫn xem ra không giống, nhưng có chút giao tình thì có nhiều khả năng hơn.”

Đại yêu gọi chuyện cười hì hì nói: “Ta cũng nghĩ thế, đối lập với những kẻ có chút giao tình nhưng giao tình không đủ sâu là phiền phức nhất, giết cũng khó, giữ lại cũng khó, nếu không chú ý sẽ ít nhiều đưa ra quyết định không tinh tảo.”

“Nhưng có vẻ nàng ta rất dứt khoát.” Đại yêu còn lại chưa thể hiện thái độ.

Đại yêu gọi chuyện “ừm” một tiếng, đưa lời cảm thán: “Ít nhất cũng đủ nhân tâm.”

Hắn không nói về Việt Cẩm nữa, chỉ vào kẻ bị thương trước mặt, hỏi: “Kẻ còn lại kia thì sao?”

“Chỉ là con kiến hôi còn thoi thóp chút hơi tàn mà thôi.” Đại yêu còn lại cười khinh thường, phất tay áo, chẳng buồn nhìn thêm, lập tức cười yêu phong bay lên đỉnh núi.

Đại yêu gọi chuyện vội nói: “Đội đã, người chạy nhanh thế làm gì? Tốt xấu cũng lưu lại cho ta một chút thể diện chứ!” Rồi cũng vội vàng bỏ đi.

Không ai chú ý tới, kẻ được Ngô Tử Tề gọi là Quách sư huynh đang ngã sấp xuống đất hơi cử động ngón tay.

...

Bồng Sơn Thiên Kiếm, vàng tịch dương đỏ quanh tỏa ra hào quang vạn trượng, thẩm thấu vào từng áng mây, đỉnh núi, thiên địa cũng vì thế mà trở nên ấm áp.

Sự tĩnh lặng phía sau núi bị những tiếng bước chân và tiếng hít thở dồn dập phá vỡ, đệ tử chấp sự của Thiên Kiếm Môn cầm kiếm, vội vàng chạy

lên ngục sám hối trên đỉnh núi, chưa nhìn thấy cự thạch trước cửa ngục đã gào lên:

“Đại sư huynh, đại sư huynh!”

Cự thạch vẫn đứng sừng sững bất động trước cửa ngục sám hối, nhưng người đang lặng lẽ đứng bên vách núi lúc này lại cau mày định thần, mặc dù bất mãn, nhưng trên mặt vẫn rất ôn hoà chính là Hứa Đình Viễn: “Có chuyện gì mà làm ầm ĩ hết cả lên thế?”

Gã đệ tử chấp sự kinh ngạc: “Nhị sư huynh, huynh cũng ở đây à?” Hắn lập tức nói tiếp: “Huynh cũng mau đến điện Chính Đức đi! Chương môn đang triệu tập chúng đệ tử nội môn đến nghị sự.”

Hứa Đình Viễn nghe vậy không khỏi giật mình: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mặt gã đệ tử chấp sự thoáng hiện vẻ bi thương: “Vân Thủy Môn bị yêu tộc công phá, nội môn đệ tử trở lên đều không ai may mắn thoát được, nghe nói đặc biệt là trưởng lão, chết đến nỗi...”

“Sao...” Hứa Đình Viễn kêu lên thất thanh, nhưng rồi lập tức quay đầu nhìn về phía ngục sám hối.

Gã đệ tử chấp sự thấy vậy theo bản năng cũng nhìn theo hướng Hứa Đình Viễn đang nhìn, những lời trong miệng bất giác nghẹn lại.

Đúng lúc này, tiếng răng rắc khe khẽ vang lên. Gã đệ tử chấp sự theo tiếng động nhìn sang liền thấy cự thạch phong tỏa ngục sám hối từ từ nứt ra một khe hở dài bằng ngón tay ở chính giữa, sau đó thì dừng lại.

Đây là cái gì chứ? Còn đang chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, gã đệ tử chấp sự lại nghe thấy cự thạch “rắc” một tiếng, khe hở dừng lại lúc này đã

như mạng nhện lan ra bốn phía với tốc độ điên cuồng, cho đến khi bao phủ cả cự thạch.

[©DTV](#)

Gã đệ tử chấp sự nhìn đến ngậy người. Tiếng động từ trong cự thạch vọng đến không vì thế mà dừng lại, chỉ nghe một chuỗi tiếng nổ lách tách liên tiếp vang lên, rồi ánh sáng xanh lóe sáng, “ầm” một tiếng, cự thạch bất thành linh nổ tung, bắn tung các mảnh vỡ ra khắp bốn phía. Nhưng sự việc chưa kết thúc, trong quá trình cự thạch bị chia ra thành vô số mảnh nhỏ bay tứ tán, những mảnh nhỏ lần nữa nổ tung, rồi tiếp tục nổ thành cát bụi tiêu tán giữa đất trời.

Thông đạo tối om trong ngực sám hồi thành linh xuất hiện, tiếng rít ù ù rợn người như con ngựa hoang được thoát dây cương, mặc sức gào thét, chui ra khỏi thông đạo, càn quét đỉnh núi, rồi cười khùng khục chui vào tai hai người đang đứng trên đó.

Dưới ánh tịch dương, trong cát bụi đầy trời, một bóng người từ thông đạo đi ra, đường nét anh tuấn, cương nghị, như tùng, như trúc, càng giống như một thanh thân binh đã được rút ra khỏi vỏ, cực kì sắc lạnh.

“Vân Thủy Môn đã diệt môn thế nào? Trận chiến kéo dài trong bao lâu?” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Cảm giác lạnh lẽo từ tim trực tiếp truyền thẳng lên đầu, gã đệ tử chấp sự rung mình một cái, định thần lại đáp: “Từ sáng nay! Trận chiến chỉ kéo dài trong nửa ngày, và kết thúc một canh giờ trước.”

“Tất cả trận pháp hộ sơn của Vân Thủy Môn đều bị phá cả à?” Ánh mắt Vân Hàn Cảnh tối lại, đôi đồng tử xanh thẫm lúc này dường như trở thành một viên bảo thạch không có sự sống, không có thực thể.

Gã đệ tử chấp sự do dự một lát: “Đệ cũng không rõ lắm, nhưng nghe bọn họ nói... Trong số các loại trận pháp hộ sơn của Vân Thủy Môn hình như chỉ có Diệt Thế Cửu Âm trận cuối cùng là còn có chút tác dụng, về phần những trận pháp khác, hình như không chút tác dụng. Còn có, còn có...” Hãn ập a ập ứng.

“Việt Cẩm cũng ở đó?” Vân Hàn Cảnh thản nhiên hỏi.

“Tất cả trận pháp ở đó là do muội ấy phá?” Câu hỏi, nhưng thực chất không chứa bao nhiêu hàm ý nghi vấn.

“Đại sư huynh...” Gã đệ tử chấp sự ập ứng không biết nên nói gì, bỗng thấy đại sư huynh nhắm hờ mắt lại, tay đặt lên chuôi kiếm bên hông.

Một cơn chấn động kịch liệt đột ngột từ chân núi vọng đến.

Gã đệ tử chấp sự giật mình kinh ngạc, theo phản xạ nhìn khắp xung quanh, liền thấy dãy núi lớn nhỏ trùng điệp âm âm sụp xuống trong tiếng huyền não rung trời, cát bụi mù mịt, núi lở, đất đá vỡ vụn.

Khoảnh khắc cát bụi ngút trời cũng dần tiêu tán, gã đệ tử chấp sự giương mắt nhìn lên chỉ thấy những dãy núi lớn nhỏ xung quanh ngục sám hồi đã hoàn toàn biến mất, giống như từ xưa đến nay chưa bao giờ tồn tại.

Hãn ngơ ngác nhìn Vân Hàn Cảnh thì thấy đối phương từ từ mở mắt ra...

Sau đó, khói tản, mây tan, mọi âm thanh đều im bật.

...

Đêm đó, trong Vân Thủy Môn trên Thương Ngô Sơn.

Sự thảm khốc lúc ban ngày mới chỉ diễn ra có mấy canh giờ mà mọi người lại có cảm giác giống như đã trải qua hàng thế kỉ. Đường như mọi diễn biến chỉ còn mang máng, mơ hồ.

Trong điện Thiên Nhuệ của Vân Thủy Môn, Việt Cẩm cùng ba đại yêu khác khó khăn lắm mới phá giải được cấm chế, không có Bạch Cốt sắp xếp lại sở lưu giữ ngọc giản thực có chút lực bất tòng tâm.

Đây không nghi ngờ gì là việc cực kì khô khan, không đến nửa canh giờ sau, đại yêu đang chơi đùa với đám quái trùng màu xanh đậm trên tay mất kiên nhẫn đầu tiên, hừ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Hai người khác cũng gật gà gật gù giở bừa điện tịch ra xem, thấy đồng bọn bỏ đi, nhìn nhau một lúc, rồi quay sang nhìn Việt Cẩm vẫn đang sắp xếp lại ngọc giản, hoàn toàn không chú ý gì đến xung quanh, lên tiếng hỏi:

“Việt cô nương, cô đang làm gì vậy?”

“Sắp xếp lại.” Việt Cẩm tùy tiện đáp.

Người vừa hỏi nhủ thầm chẳng lẽ ta lại không biết cô đang sắp xếp lại hay sao? Cái ta không biết là vì sao cô lại muốn sắp xếp nó? Suy cho cùng yêu tộc căn bản không dùng đến những thứ này... Hắn gất gổng: “Sắp xếp lại những thứ này làm gì?”

“Chuyển thành thứ yêu tộc có thể dùng.” Việt Cẩm tìm tìm bới bới cả nửa ngày trời, mới lôi ra một ngọc giản màu đỏ.

Việt Cẩm vừa nói xong, hai đại yêu giật mình kinh ngạc, tranh nhau hỏi: “Có thể thật á?”

Việt Cẩm quay đầu lại nhìn bọn họ: “Thử một chút thôi.”

Về thất vọng hiện rõ trên mặt hai đại yêu.

Việt Cẩm cũng không để tâm, chỉ tiếp tục làm việc của mình.

Một lúc sau, đại yêu lên tiếng hỏi Việt Cẩm lúc này đã không kiên nhẫn được nữa, đứng dậy bỏ đi. Thêm một lúc nữa, đại yêu còn lại cũng thấy bứt rứt khó chịu, đứng dậy phúi phúi y phục, dạo quanh đại điện một vòng, rồi trở lại sau lưng Việt Cẩm.

Lúc này Việt Cẩm đang cúi đầu tìm hiểu miếng ngọc giản màu đỏ vừa tìm được lúc này, tay theo bản năng thò về phía ngọc giản lúc trước đã tìm hiểu xong.

“Xoẹt!” Ánh điện màu bạc đột ngột lóe lên trong đại điện âm u.

Việt Cẩm đau đớn rút tay lại, đưa mắt nhìn, tức thì hiểu ra cấm chế trên miếng ngọc giản mà mình muốn lấy nếu chỉ dựa vào bản thân thì hẳn là không phá được, bất giác nói với người phía sau: “Cảm phiền, miếng ngọc giản này...”

Còn chưa nói xong, phía sau đã thò ra một cánh tay đẹp như ngọc cầm lấy miếng ngọc giản.

Lỗ hồng độ một ngón tay giống như hoa văn trên miếng ngọc giản rung lên, ánh sáng bạc bắn ra sáng chói hơn ban nãy mười mấy lần, không nhấp nháy một lúc như ban nãy mà như một bày rắn nhảy múa, lan ra bốn phía.

Một tiếng “ùa” khê vang lên trong đại điện.

Cánh tay thon dài ấy không rút lại, tiếng lên bắt lấy miếng ngọc giản, mạnh mẽ bóp nát thứ ánh sáng bạc đã trải dài ra mấy mét xung quanh.

“Nhai Xế?” Sau khi nhìn rõ chủ nhân của bàn tay, Việt Cẩm hết sức kinh ngạc, lập tức nở một nụ cười, rất khẽ, như có như không, “Bên kia mới đó đã xong hết rồi à?”

“Xong rồi.” Khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười rất nhẹ đó của nàng, trong lòng Nhai Xế bất giác lâng lâng, yêu lực cuộn cuộn tràn vào trong miếng ngọc giản, sau khi kiểm tra thấy không còn cấm chế nào nữa mới vút qua cho Việt Cẩm.

Việt Cẩm bắt lấy, ôm cuốn sổ lưu trữ ngọc giản vừa tìm được đi về phía chiếc bàn kê sát tường ở phía sau: “Kết quả không tệ chứ?” Dứt lời, nàng thông thả nhìn quanh một lượt, phát hiện tên đại yêu còn lại không biết đã bỏ đi từ lúc nào.

“Nàng sẽ biết nhanh thôi.” Nhai Xế bình thản đáp, nhưng giữa ấn đường thấp thoáng hiện lên sự ngạo nghễ.

Việt Cẩm nhẹ nhàng gật đầu, ngồi xuống, trải giấy ra, mài mực, chuẩn bị ghi lại những thứ mình vừa sắp xếp lại. Chỉ là mới viết được vài chữ, giọng Nhai Xế lại bất ngờ vang lên: “Tâm trạng của nàng không tốt hả?”

Tay Việt Cẩm run lên, một giọt mực rỏ lên giấy, nhanh chóng lan ra, thành một mảng đen lớn trên giấy Vân Hồ trắng tinh. Cả một tờ giấy đã không còn dùng được, Việt Cẩm cũng không vội thu lại, chỉ ngẩng đầu lên hỏi: “Sao lại hỏi vậy?”

Nhai Xế nhàn nhã dựa vào một cái giá gần đó: “Mài mực viết chữ là để tĩnh tâm, tiếc là chữ của nàng không tĩnh được.”

Việt Cẩm cúi đầu nhìn tờ giấy Vân Hồ mới chỉ có vón vện hai chữ được viết theo lối chữ thảo: “Cũng không có gì.” Sau khi ngừng lại một lúc khá

lâu nàng mới thông thả nói: “Chỉ là cảm thấy có chút kì lạ thôi.”

“Cái gì kì lạ?” Nhai Xế hiểu kỳ hỏi.

Việt Cẩm nhìn Nhai Xế một cái rồi quay đi, ánh mắt thần thờ nhìn ra ngoài điện, không có điểm dừng, không có điểm kết thúc: “Chỉ thấy kì lạ là vì sao những người ta không muốn giết cuối cùng đều chết trong tay ta, còn những kẻ ta muốn giết...”

Nàng khẽ lâm bâm: “Lại không giết chết được.”

Nhai Xế nhìn Việt Cẩm, mùi hương nhàn nhạt của gỗ thanh đàn vây xung quanh hắn, một nửa mềm mại, nhẵn nhụi như ngọc, một nửa cứng rắn, lạnh lẽo như đá.

“Việt Ninh Song nhảy vũ khúc Thịnh thế phồn hoa là do nàng hả?” Nhai Xế đột ngột lên tiếng.

Chuyển chủ đề quá nhanh, Việt Cẩm sững người rồi mới trả lời: “Sao lại hỏi vậy?”

“Chỉ là hỏi một tiếng thế thôi.” Nhai Xế bình thản đáp, “Vì sao lại dạy con bé nhảy vũ khúc Thịnh thế phồn hoa chứ?”

Cảm nhận được Nhai Xế không vui, Việt Cẩm khẽ nhú mày, sau đó khuôn mặt dần giãn ra: “Bởi vì cô bé muốn lấy lòng huynh.”

“Bởi vậy nàng liền sắp đặt cho nó lấy lòng ta?” Nhai Xế trừng mắt nhìn Việt Cẩm.

Việt Cẩm có chút dở khóc dở cười: “Được một cô bé lấy lòng không tốt sao? Mặc dù tính tình không được tốt lắm, nhưng nhìn từ góc độ khác cô bé

đó cũng rất thú vị, dùng để điều hòa tâm trạng thực ra cũng không tệ.” Những lời này của nàng là thực lòng.

Nhai Xế cười lạnh một tiếng, trào phúng đáp: “Ta còn tưởng nàng sẽ nói là cưới con bé cũng không tệ.”

“Nếu huynh thực sự muốn cưới cô bé, ít nhất cũng phải đợi đại sự ổn định đã.”

“Hử?” Vẻ mặt Nhai Xế đã dịu lại vài phần.

“Cô bé không chịu được áp lực.” Việt Cẩm cười, “Huynh hiểu ý của ta mà.”

Mắt Nhai Xế lóe lên, nói ra những suy nghĩ rất thật trong lòng mình: “Ta nghĩ quan hệ giữa nàng và con bé rất tốt... Vũ khúc đó mà nàng cũng dạy. Đó là vũ khúc cung đình của Việt Thị năm đó phải không? Nghe nói chỉ có công chúa và cung phi mới biết...”

“Người còn giữ không nổi, vũ khúc cung đình gì chứ.” Việt Cẩm cười nhạt, cũng không giải thích tại sao mình lại biết, chỉ nói: “Còn về phần tại sao ta dạy cô bé, không phải vì huynh sao?”

“Ta?” Nhai Xế ngẩn ra.

“Đúng thế, nếu không phải vì ‘ca ca’ như huynh không quan tâm đến ‘muội muội’ này ra sao, ta phải đưa ra hạ sách này chắc?” Việt Cẩm nghịch ngợm nhấn mạnh hai từ “ca ca” và “muội muội”, “Nếu cha mẹ đã không còn, đại ca cũng không thương, tiểu muội đương nhiên đành phải cân nhắc xem làm sao tự bảo vệ, làm sao sống cho thoải mái.”

Nhai Xế ghen hòng, đang định phản bác, nghĩ lại mình từ đầu đến giờ quả thực cũng chưa từng thể hiện thái độ gì, nếu không Việt Cẩm sẽ không phải uống rượu với Bạch Cốt cả một ngày trời như thế. Nhưng hấn không thể hiện thái độ là vì tin tưởng Việt Cẩm có thể tự mình giải quyết, huống hồ ngày tháng sau này còn dài, lẽ nào nàng cứ có chuyện là lại lỗi hấn ra? Nhưng hấn thực không đoán ra Việt Cẩm lại làm thế, hơn nữa chẳng phải lúc đó nàng còn bị thương nặng...

Nhai Xế thấy rối rắm. Không phải vì hấn đã làm sai, mà vì hấn biết rõ mình đã làm đúng, nhưng lại không nhận được mà phản bác lại chính mình, rồi tìm cách chứng minh mình đã làm sai hoặc đã làm không tốt...

“Chết tiệt!” Trong điện chợt vang lên giọng nói ảo não của Việt Cẩm.

Nhai Xế cuối cùng cũng dứt ra được khỏi mớ bong bong biện luận của chính mình, hỏi: “Sao thế?”

“Sót mất một miếng ngọc giản. Ta nhớ rõ là đã tìm ra rồi mà.” Việt Cẩm cố nén sự mệt mỏi và lo lắng, đứng dậy đi về phía cái giá để tìm.

“Nàng lấy những thứ này làm gì?” Nhai Xế đứng yên tại chỗ, hỏi băng quơ.

Câu hỏi này trước đó Việt Cẩm cũng được hỏi, nhưng vì người hỏi là Nhai Xế, nên nàng cũng trả lời cặn kẽ hơn: “Ta đang tìm phương pháp có thể khiến yêu tộc vận dụng yêu lực luyện ra pháp khí.”

Nhai Xế nghe vậy không tránh khỏi sững sốt, đứng thẳng người: “Muộn thế này nàng còn ở đây tìm tìm kiếm kiếm là vì nguyên nhân này sao?”

Việt Cẩm không cố tìm hiểu ý nghĩa trong lời nói của Nhai Xế, nương theo cách nghĩ của mình mà buông tiếng: “Chỉ là một suy nghĩ cách đây lâu

lắm rồi, muốn thực hiện nhưng xem ra còn nhiều vấn đề.”

Lúc nói chuyện, Nhai Xế không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Việt Cẩm, cúi đầu nhìn người vẫn đang bận rộn không ngừng, như bị ma sai quỷ khiến hấn nói một câu: “Nếu có lấy, ta cũng sẽ lấy nàng.”

Lời vừa nói ra, ngay đến Nhai Xế cũng phải giật mình, chưa kịp nhìn phản ứng của Việt Cẩm, hấn đã vội vàng chữa lại: “Cũng phải lấy một người thời khắc nào cũng nghĩ đến yêu tộc.”

Giải thích xong, Nhai Xế mới thấp thỏm nhìn về phía Việt Cẩm, khi thấy đối phương vẫn vùi đầu tìm kiếm, đầu nàng cúi thấp hơn, đến khuôn mặt cũng bị mái tóc che mất một nửa, xem ra nàng hoàn toàn không để vào tai những lời hấn nói.

Trong cơn tức giận, hấn dường như thấy cả một chút cảm giác chua xót cổ quái không thể diễn tả thành lời, Nhai Xế hằm hằm tiến lên một bước: “Việt Cẩm, nàng...”

“Tìm ra rồi!” Việt Cẩm vừa khéo cũng lôi một miếng ngọc giản bằng hoàng ngọc ra, lúc quay đầu định nói điều gì mới Nhai Xế, liền chạm vào thứ gì đó mềm mềm, man mát.

Hai đôi môi bất ngờ tiếp xúc, hai người đồng thời im bật, trong điện bỗng chốc trở nên yên tĩnh, chỉ có mùi hương nhàn nhạt đặc thù của gỗ thanh đàn bỗng nồng hơn, lặng lẽ chiếm cứ tất cả không gian, từ bốn phương tám hướng ập đến, thông dong mà mạnh mẽ.

Sửng sốt mấy giây, Nhai Xế định thân lại trước, lùi ra sau một bước, đang ngập ngừng đắn đo xem nên mở miệng thế nào, thì thấy người đối diện đã lấy lại bình tĩnh, kẻ đó sắc mặt trắng bệch, lát sau... Việt Cẩm quay người, nôn thốc nôn tháo.

Nhai Xế mặt xanh lè, mở to hai mắt hoàn toàn không dám tin tình cảnh trước mặt.

“Khụ khụ... ọe... khụ khụ...” Việt Cẩm đem tất cả những thứ trong dạ dày nôn ra sạch sẽ, sau đó phải khó khăn lắm mới áp được cơn buồn nôn cuộn lên trong bụng dừng lại. Lúc nàng đứng thẳng người để hồi lại chút sức lực, bỗng thấy Nhai Xế bên cạnh sững người nhìn mình, bất giác đồ ra: “Chuyện này...”

“Chuyện này cái gì?” Nhai Xế cảm thấy lúc này mình vẫn còn có thể nói ra được câu này đúng là một kì tích.

Việt Cẩm không cách nào giải thích.

Nhai Xế nghiêng răng, không nói gì, đá đồ cái giá bên cạnh, bước ra khỏi đại điện trong tiếng ngọc giản rơi loảng xoảng.

Chỉ còn lại một người, đại điện rất nhanh chìm trong yên tĩnh.

Việt Cẩm đứng đó, trong miệng toàn là vị chua còn sót lại sau trận nôn, nàng cúi xuống nhặt miếng ngọc giản vừa nãy đang rơi trên đất, trong tích tắc cúi xuống ấy, vẻ mặt nàng yếu đuối mà đau đớn.

Nhưng tất cả chỉ vãn vện một tích tắc.

Chương 9

... Thôi ngay!

... Dừng lại!

Dừng lại! Dừng lại! Thôi ngay! Thôi ngay! Chúng ta đều phải, đều phải đi... Chỉ còn lại mỗi mình muối thôi!

Chỉ còn lại mỗi mình muối, thế nên muối nhất định không được quên, nhất định, nhất định...

...

Việt Cẩm bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, ngồi bật dậy nhìn khắp ra xung quanh, bỗng thấy một nữ tử đầu tóc rũ rượi đang đứng ngoài màn trướng hoảng hốt nhìn mình, mặt mày xanh lét như ma.

Nàng nhanh chóng đặt tay lên Băng Diệm kiếm đang đặt mé bên cạnh, vừa rút ra được một đoạn thì thấy nữ tử kia cũng đặt tay lên kiếm tư thế rút kiếm giống mình y hệt, đầu tóc đang đờ đẫn của Việt Cẩm lúc này mới tỉnh táo lại, ý thức được nữ tử ngoài kia chính là mình, là cái bóng của mình trong gương.

Tiếng nước rơi tí tách ngoài hiên như gần như xa, vang vọng, khắc khoải, ánh trăng lọt qua ô cửa sổ, trắng tựa sương. Gió lạnh thổi vào trong phòng liên tục lượn lờ, gào thét, làm màn trướng thổi vào trong phòng không ngừng tung bay, chói với không có điểm tựa. Việt Cẩm chỉnh lại tư thế, từ từ thả lỏng cơ thể. Nàng dựa vào đầu giường, giương mắt nhìn đỉnh màn, ánh mắt thoáng mơ hồ.

Có những lúc, ví dụ như đêm tối thế này, nàng sẽ dừng lại, suy nghĩ, rồi tự hỏi: ‘Những việc mình làm thực sự có ý nghĩa?’

Có, thực sự rất ý nghĩa. Lần nào Việt Cẩm cũng tự trả lời như thế, bởi lẽ nàng không thể không trả lời như thế, huống hồ chi đó vốn là sự thật.

Thế nhưng có rất nhiều chuyện Việt Cẩm không dám nghĩ tiếp:

Những chuyện này, rồi bao nhiêu những chuyện khác, cho dù có ý nghĩa thì đã sao?

Những thứ nàng kì vọng, những thứ nàng muốn bảo vệ, người đó, những người đó, từ lâu đã không còn trên thế gian này nữa rồi.

Xung quanh chỉ còn mỗi nàng bơ vơ trơ trọi.

Việt Cẩm mơ màng tự cười khổ.

Bởi vậy, cho dù là mịt mờ đến do dự, cho dù là ghét đến độ căm thù, nàng vẫn phải tiếp tục đi về phía trước, đi mãi, đi mãi, cho đến lúc chết, hoặc cho đến tận cùng của sự tuyệt vọng.

Vì trách nhiệm đã đè nặng trên vai từ lúc mới lọt lòng.

Còn những thứ khác...

Việt Cẩm bỗng nhớ lại “Nếu có lấy ta cũng sẽ lấy nàng” mà Nhai Xế buột miệng nói lúc trước, ánh mắt sáng lên, khóe môi nở một nụ cười âm ỉ.

Hắn thích nàng.

Nàng cũng thích hắn.

Trong đêm tối, nụ cười ấy dần trở nên rất đổi thê lương. Nhưng... vậy thì đã sao?

...

Cùng lúc đó, tại một gian phòng khác.

Một tiếng “Rắc” đột ngột vang lên, hằm hằm tức giận một canh giờ, Nhai Xế vô thức bóp vỡ chén thứ chín của đêm nay.

Tráng hán đứng hầu bên cạnh mặt đã biến sắc, hấn chịu đựng áp lực khổng lồ để dâng lên chén trà thứ mười cho vương của mình.

Nhai Xế trừng đôi mắt đỏ như máu của mình nhìn chằm chằm vào chén trà trên tay tráng hán, bất giác nghiêng răng, ngay khi tráng hán nghĩ rằng Nhai Xế sẽ bóp nát chiếc chén trên tay mình thì hấn lại đột ngột lên tiếng.

“Thực sự nàng không để ý đến ta một chút nào sao?”

Tráng hán run rẩy, thầm nghĩ ngài không đầu không cuối nói vậy thì ai mà biết được, thế nhưng may là hấn phản ứng không chậm, đoán ra người vương nhắc đến là ai: “Là... là Việt cô nương?”

“Nàng ấy thực sự không thích ta một chút nào sao?” Nhai Xế phớt lờ gã tráng hán.

Nhưng tráng hán đáng thương không dám phớt lờ vương của mình: “Thực ra, thực ra cũng chưa chắc...”

“Nàng ấy ghét ta đến nỗi chỉ chạm vào một chút đã nôn thốc nôn tháo?” Nhai Xế nói ra nguồn cơn, đồng thời vỗ mạnh xuống cái bàn trước mặt khiến nó nhanh chóng hóa thành cát bụi.

Tráng hán há hốc miệng, thụt lùi về sau hai bước, dường như muốn giấu đi sự hiện diện của bản thân. Nhưng tiếc là Nhai Xế đã ngẩng đầu lên, giương đôi mắt thăm lại nhìn hần: “Lúc này người nói cái gì?”

Tráng hán giật bắn mình: “Thực ra, thuộc hạ thấy Việt cô nương rất dễ ý người.”

“Hử?” Nhai Xế lạnh lùng hỏi.

Gần cát tránh hung vốn là bản năng của sinh vật, yêu tộc đương nhiên không ngoại lệ. Về mặt thật thà, giọng điệu trơn tru bắt đầu bịa chuyện: “Việt cô nương là nhân loại, dù bị môn phái dồn đến đường cùng phải theo phe chúng ta, thì cho dù bản thân cô nương ấy đồng tình với chúng ta, giống như hiện giờ đang dốc hết sức vì chúng ta, cũng có những điều không tiện nói. Trước đó vẫn còn đôi lập, lại chỉ mới tiếp xúc chưa lâu, hơn nữa chúng ta cũng chưa hoàn toàn thoải mái với cô nương ấy. Bởi vậy, khả năng lớn nhất là Việt cô nương vì thích hoặc vì cảm kích, nên yêu ai yêu cả đường đi lối về.” Nói mãi, nói mãi, ngay đến bản thân tráng hán cũng sắp bị chính mình thuyết phục, hần liếc nhìn thần sắc Nhai Xế, thấy sắc mặt đối phương đã dịu lại, càng thêm tự tin hơn, “Hơn nữa, hồi đó cũng là do vương đã gài bẫy người ta, Việt cô nương đồng ý tới đây, chẳng phải chứng tỏ ít nhất cô nương ấy cũng không ghét người sao?... Nhưng... rốt cuộc vì sao người lại nghĩ rằng Việt cô nương không thích mình?”

Tráng hán buồn bực hỏi đến điểm then chốt.

Nhai Xế nhăn mặt, nói: “Ta chạm vào nàng ấy, nàng ấy liền nôn.”

Phản ứng kịch liệt vậy sao? Tráng hán sửng người: “Người chạm vào đâu? Cô nương ấy có đồng ý cho người chạm vào hay không?”

“Không.” Nhai Xế đáp, mặt đã có phần mất tự nhiên, “Là vô tình, chỉ là chạm nhẹ lên... má.” Rốt cuộc hẳn cũng không nói lên sự thật.

Chưa đồng ý? Tráng hán hiểu ra: “Thì ra là người giỏi trò lưu manh với Việt cô nương.”

Nhai Xế: “...”

“Vương à, các cô nương nhân loại không giống với chúng ta, nghe nói bọn họ rất coi trọng lệnh của cha mẹ, lời của bà mỗi, tự ý kết giao với nam nhân sẽ phải chịu áp lực rất lớn. Bởi vậy nếu người thích Việt cô nương, trước hết phải bảo với cô ấy rằng người thích người ta, tỏ rằng người sẽ cưới người ta chứ không phải chỉ chơi đùa, sau khi được sự đồng ý của cô nương ấy rồi mới được chạm, ôm, hôn...”

Ban đầu Nhai Xế còn có chút mơ hồ, nghe một lúc liền thấy có gì đó không đúng, sau cùng sừng cồ lên: “Ta thích nàng ấy lúc nào?”

Tráng hán sừng sốt, trợn tròn hai mắt: “Ngay từ đầu người đã có ý định chơi chán rồi bỏ sao?”

Nhai Xế tức muốn hộc máu ngay tại chỗ: “Ta chơi lúc nào?”

“Lúc này chính người nói...” Tráng hán thản nhiên buông một câu.

“Chỉ chạm môi chút chút...” Nhai Xế đột nhiên dừng lại, “Nhân loại rất để ý chuyện này à?”

“Cực kì để ý, đặc biệt là những cô nương dòng dõi quyền quý.” Tráng hán đưa lời khẳng định, sau cùng còn hiểu kì hỏi: “Nếu người đã không thích Việt cô nương, vậy còn lẩn lộn, trăn trở đến tận nửa đêm thế này làm gì?”

Cái này, quả thực, nếu hấn đã không thích nàng thì vì sao... Nhai Xế vốn từ nghèo nàn, cuối cùng cũng tìm được một lí do gượng ép đến mức không thể gượng ép hơn, trong lòng dần dần sáng tỏ.

“Ta chỉ khó chịu vì nàng ấy ghét ta thôi...”

“...” Tráng hán im lặng nhìn Nhai Xế, quyết định không bóc mẽ đối phương thêm nữa.

Sau đoạn hội thoại, Nhai Xế bắt đầu đứng ngồi không yên, hết quay trái lại quay phải, hấn giật lấy chén trà trong tay tráng hán, uống một hơi cạn sạch, rồi lại bóp chén trà thành bột vụn, quyết định mặc kệ trời bên ngoài còn đang tối om om, vác khuôn mặt u ám đứng bật dậy: “Ta phải đi tìm nàng ấy.”

Tráng hán cũng chọn cách tạm quên đi giờ đang là lúc nào, ân cần mở cửa, thành tâm thành ý nói: “Vương, người nhớ phải tiến hành theo đúng trình tự, từ từ từng bước một đấy nhé.”

Nhai Xế hừ một tiếng, mặt thoáng ửng đỏ, im lặng, đi thẳng ra ngoài, chỉ có điều vừa ra khỏi phòng, hấn bỗng ngẩng đầu lên, hai mắt huyết quang lóe sáng.

“Lúc này mà còn có tu sĩ dám đến... tốt lắm!”

...

Nửa đêm, vừa mệt vừa ngủ lại gặp ác mộng nên Việt Cẩm bừng tỉnh giữa đêm đen. Sau đó, khó khăn lắm mới cuộn người, mơ mơ màng màng dần chìm lại vào giấc ngủ nhưng ngay sau đó, nàng bỗng cảm nhận được linh lực dao động mãnh liệt.

Lần này thì đau đầu rồi, Việt Cẩm nhẹ day hai huyết thái dương không khỏi thâm than, khi nhận ra hai luồng linh lực dao động kia mình đều cực kì quen thuộc, một là Nhai Xế, người còn lại...

Nàng sững sờ một lúc lâu, rồi bật người dậy, hoang mang đến độ thanh kiếm bên cạnh cũng chẳng kịp mang theo, bước xuống giường, khoác tạm áo ngoài rồi vội vội vàng vàng chạy về phía hai luồng linh lực mà mình mới cảm nhận.

...

Thương Ngô Sơn rất rộng, nhưng nơi đó không xa phòng Việt Cẩm, rất nhanh, Việt Cẩm nhìn thấy mấy đại yêu vừa tấn công Vân Thủy Môn hôm nay đều đang đứng rải rác giữa không trung, không biết là đang quan sát hay thị uy, hoặc giả là cả hai. Trước mắt đám đông là cảnh giao đấu đến long trời lở đất giữa Nhai Xế và Vân Hàn Cảnh.

Gió lạnh suốt dọc đường khiến Việt Cẩm tỉnh táo hoàn toàn. Nàng cũng đồng thời biết rõ trận chiến thế này mình không thể nhúng tay, mà dù có thể thì chen vào thế nào đây? Trong lòng bộn bề tâm trạng nhìn hai người đang đánh hăng đến mức một mất một còn, nàng thoáng do dự, rồi vẫn bước lên trước một bước. Nơi đang diễn ra trận đấu là rừng trúc bạt ngàn, trận chiến trước mặt nàng không muốn tham gia, nhưng chẳng phải kết cục này do một tay nàng gây nên?

Cảm giác trì trệ dâng lên, khi tỉnh táo trở lại, nàng bỗng nghe thấy tiếng hét hoảng hốt, pha lẫn phần nộ của Nhai Xế vang lên: “Việt Cẩm, ra ngoài ngay!”

Đáng tiếc, Việt Cẩm đã chẳng còn thời gian để mà để ý đến giọng nói ấy. Lúc nàng định thần, ngẩng đầu nhìn lên, đôi chân nhẹ đặt vào ranh giới của

rừng trúc thì kiếm phong của Vân Hàn Cảnh đã nhắm thẳng vào nàng chém xuống.

Đó là “Li”, thanh kiếm không có hình dạng, không có màu sắc, bình thường nó chỉ là một thanh kiếm không hề bắt mắt, lặng lẽ nằm trong vỏ, chỉ khi nó muốn hủy diệt một thứ gì đó, toàn thân nó mới tỏa ra thứ ánh sáng dịu nhẹ như mặt trăng, rất nhanh bay ra ngàn dặm về nên một đường ánh sáng làm rung động cả tâm hồn, rồi đâm trúng mục tiêu.

... Tỷ như khoảnh khắc này.

Khi sắp đến điểm tận cùng, người ta thường có cảm giác thời gian như chậm lại, Việt Cẩm đứng đó, không còn cảm nhận được cơn gió lạnh cắt da cắt thịt đang gào rít xung quanh mình, nàng chỉ nhìn thấy một chùm sáng càng lúc càng dài, càng lúc càng rực rỡ...

Giây phút đó, gió cũng như ngừng thổi. Mũi như người được thứ mùi dịu dịu thuộc về người đó, Việt Cẩm từ từ, từ từ tỉnh táo lại.

Đầu mũi kiếm chĩa thẳng, “Li” muốn giết nàng, hấn muốn giết nàng... hấn, thực sự muốn giết nàng?

Khóe mắt Việt Cẩm đột nhiên lóe lên một chút ánh sáng, chân dồn sức, đột ngột lùi ra sau.

Vòng kết giới mỏng manh đã không thể nào bảo vệ được nàng, Việt Cẩm ngửa người ra sau tiếp tục thoái lui chạy trốn.

Lưỡi kiếm ba thước như cách một tầng nước, thoáng dao động giữa không trung, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt. Rồi sau đó, ánh sáng lại lần nữa trải đều khắp thiên địa, không có thứ gì có thể ngăn cản nổi.

Trái tim Việt Cẩm đã có thể cảm giác được sự lạnh lẽo, sắc bén kia, khoảnh khắc máu toàn thân nàng như ngừng chảy, đầu đau như búa bổ vì linh lực đã dần cạn kiệt, hình ảnh trước mắt vốn méo mó, mơ hồ cũng vì thế mà trở nên tối sẫm.

“Việt Cẩm!” Tiếng gọi đau thương của Nhai Xế lại một lần nữa vang lên, Việt Cẩm gắng gượng mở mắt, nàng thấy Nhai Xế đã bỏ dở trận đấu chạy về phía mình, cánh tay dài ra đến vô tận.

Bắt được? Không bắt được?

Ý nghĩ này lướt qua đầu Việt Cẩm, nhưng chẳng đợi nàng nắm bắt, cũng chẳng đợi nàng ý thức được đã nhanh chóng tan biến vào hư vô.

Chính ngay giây phút ấy, Nhai Xế rốt cuộc cũng nắm được bàn tay đang giờ ra của Việt Cẩm. Sau đó, hấn tận mắt chứng kiến ánh sáng kia đâm qua trái tim nàng. Không một chút do dự, không một chút nương tay.

Thời khắc khi Nhai Xế vừa nắm chặt lấy bàn tay Việt Cẩm, Vân Hàn Cảnh cũng thu lại trường kiếm, hấn đột ngột xoay người, chỉ trong chốc lát đã rời xa.

Bạch Cốt vốn muốn đuổi theo nhưng lại cô kị việc giới tu đạo còn có hậu chiêu nên bay về phía Nhai Xế đang ôm lấy Việt Cẩm: “Vương, Vân Hàn Cảnh đã đi rồi, hai người kia đã đuổi theo, nhưng xem ra đuổi không kịp...” Hấn im lặng một lát, nhìn Việt Cẩm hai mắt nhắm nghiền, không còn chút hơi thở đang nằm trong lòng Nhai Xế, “Việt cô nương...”

Nhai Xế ôm Việt Cẩm nên càng cảm nhận rõ hơn Bạch Cốt, hấn biết Việt Cẩm không chỉ không còn hơi thở, mà thậm chí đến cả hồn phách cũng đang tiêu tán.

Lòng Nhai Xế nặng trĩu, ôm Việt Cẩm đứng lên, dặn dò: “Chỗ này giao cho các người, ta mang nàng ấy về trước.”

Bạch Cốt chìm trong im lặng, ánh mắt quét một vòng lên khuôn mặt của hai người, rồi khẽ gật đầu coi như đáp lời.

...

Thương Ngô Sơn cách lãnh địa yêu tộc không xa lắm, với tu vi của mình, dùng toàn lực Nhai Xế chỉ mất một khắc để đến nơi. Nhưng lúc này, chỉ một phút cũng là quý giá. Hắn nắm bàn tay đã lạnh ngắt của nàng, lướt gió gắng sức chạy về lãnh địa yêu tộc, hoàn toàn không chú ý tới đầu ngón tay của mình đã trắng bệch từ lúc nào không hay.

Bên ngoài lãnh địa yêu tộc, tiểu yêu canh cửa không có việc gì làm, đang ngáp ngán ngáp dài, lúc ngẩng đầu lên còn chưa hiểu mô tê gì thì phát hiện ra Vương đang ôm thứ gì đó lướt qua, còn bỏ lại một câu...

Nhưng là câu gì nhỉ? Tiểu yêu kia đang cố gắng nhớ ra, chợt một giọng nói cực kì dễ nghe vang lên: “Nhai Xế ca ca vừa về hả?”

Nơi này người có thể gọi Nhai Xế hai tiếng ca ca như vậy chỉ có một. Nghĩ đến đây tiểu yêu kia toát mồ hôi lạnh, cung kính đáp: “Ninh Song công chúa! Muộn thế này rồi người còn ra ngoài sao ạ?”

“Vừa nãy Nhai Xế ca ca ôm cái gì đấy?” Việt Ninh Song trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Tiểu yêu nghĩ một hồi, buông nhẹ một tiếng: “... Một nữ tử?” Nhưng lời vừa nói xong, hắn biết mình đã lỡ miệng.

Quả nhiên, sắc mặt Việt Ninh Song dần xấu đi: “Nữ tử nào? Vì sao?”

Tiểu yêu kia chẳng cần trả lời bởi ngay sau đó, cả lãnh địa yêu tộc đèn đuốc sáng trưng, từ các đại yêu cho đến các tiểu yêu vừa mới hóa hình có địa vị thấp nhất đều cùng nhận được một nhiệm vụ: ‘Đi tìm đại phu, tìm tất cả các đại phu có thể chữa bệnh cho tu sĩ.’

Vì Việt Cẩm.

Muội muội mà Nhai Xế mới nhận chưa lâu.

Một tu sĩ nhân loại.

...

Sự yên tĩnh trên Thiên Nguyệt Phong nhanh chóng được thay thế bởi những tiếng bước chân dồn dập.

Ôm lấy Việt Cẩm lúc này chỉ còn le lói một chút linh nguyên, Nhai Xế nhảy thẳng xuống hồ Thiên Nguyệt, sau khi đưa cả người nàng chìm vào trong nước, hắn không nghĩ ngợi nhiều, cởi áo của Việt Cẩm, đồng thời bấm chặt huyết cổ tay của nàng, yêu lực dũng mãnh như thác tràn vào, dẫn đường cho chút linh nguyên còn sót lại trong cơ thể Việt Cẩm hấp thu tinh linh trong nước.

Vô số những điểm sáng nhỏ màu trắng từ trong nước bay lên, thấp sáng màn đêm u tối.

Nhai Xế nhìn trước ngực Việt Cẩm, thấy miệng vết thương xuyên tim dần khép lại rồi biến mất với tốc độ chóng mặt, hắn mới cẩn thận dùng yêu lực hướng dẫn linh nguyên trong cơ thể nàng hình thành và vận chuyển một lần nữa rồi mới từ từ rút yêu lực ra khỏi cơ thể nàng.

Trong hôn mê, Việt Cẩm mơ hồ rên lên một tiếng.

Nghe tiếng rên đó, Nhai Xế toàn thân hưng phấn, mặc cơ thể mình lúc này đang cực kì yếu ớt, hấn ôm chặt nàng hơn, ước hỏi: “Việt Cẩm?”

Không có tiếng hồi đáp.

Dưới ánh trăng, Việt Cẩm cau mày, khuôn mặt trắng bệch hấn lên sự đau đớn. Nhai Xế sững người, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên, phủ lên quá nửa khuôn mặt nàng.

Hơi thở từ mũi phả vào lòng bàn tay, có chút ẩm ướt. Nhai Xế thấp thỏm quan sát khuôn mặt Việt Cẩm, chú ý tới sự phiền muộn nơi chân mày và sự u ám nơi đáy mắt nàng... Phải chăng nàng vẫn luôn nhớ đến điều gì đó? Là hấn ư?

Vừa nghĩ đến đó, hấn không khỏi bật cười tự giễu, sao lại có thể là hấn chứ?

Trong điện Thiên Nhuệ, hấn đã từng buột miệng nói muốn lấy nàng, nhưng nàng giả vờ như không nghe thấy. Ban đầu hấn tức điên người nên không nghĩ tới, một người tâm tư cẩn mật như Việt Cẩm, cho dù có đang chú ý đến chuyện gì đó nhưng sao có thể mơ hồ đến mức người bên cạnh nói gì cũng không nghe thấy?

Không có biểu hiện gì chẳng qua là không muốn dây dưa với hấn quá nhiều, hoặc là có việc quan trọng hơn cần phải suy tính.

Chỉ là việc quan trọng hơn đó...

Gió mơn man thổi, nước róc rách bên tai. Khát vọng thôn thức bao ngày qua, bỗng đâu mất kiểm soát, trong đêm tối cứ rục rịch ngoi lên trong tiếng

vỗ về lặng lẽ của nước. Chỉ duy một chút tâm tư, một nỗi lòng, giống như nước kia, tưởng như vô hình lại càng ngày càng sáng tỏ.

Nhai Xế khẽ thở dài, đưa tay vuốt suối tóc buông xõa của Việt Cẩm, nhẹ thì thầm một câu: “Đừng làm ta thất vọng...”

Ít nhất là lần này. Ít nhất là chuyện này.

“Vương...” Tiếng gọi rụt rè của tên tiểu yêu theo gió truyền tới.

Nhai Xế chau mày, dù biết đôi phương chẳng thể nào nhìn thấy được bên trong, nhưng vẫn tức khắc cởi áo ngoài bọc lấy cơ thể Việt Cẩm: “Chuyện gì?”

“Đã tìm được đại phu nhân loại rồi!” Tiểu yêu cung kính đáp.

“Cho bọn họ vào phòng của ta.” Nhai Xế dặn rồi ôm Việt Cẩm bước lên bờ, đang định quay về thì đột nhiên bàn tay động phải thứ gì đó trên tấm lưng trần của nàng... dường như là sẹo?

Nhai Xế tò mò nghĩ bụng trước đó mình cũng đã nhìn rồi, sau này cũng không phải là không chịu trách nhiệm, vậy thì nhìn thêm một lần nữa cũng chẳng sao, nghĩ vậy hắn liền trở tay ôm lấy Việt Cẩm, mở hé áo ngoài đang bọc cơ thể nàng ra, trước mắt bỗng hiện ra một vết sẹo dài chạy dọc tấm lưng nàng.

Từ vai trái chạy thẳng đến thắt lưng bên phải.

“Vương?” Tên tiểu yêu dè dặt gọi.

Nhai Xế định thần... Hắn chỉnh lại vạt áo ngoài đang bọc Việt Cẩm, quay đầu nhìn về góc tối nơi tên tiểu yêu đang nấp, khẽ nheo mắt: “Mộng Yểm?”

Ra đây.”

Tiểu yêu bước ra, còn chưa hóa hình, chỉ là một cái bóng trên mặt đất:
“Vương?”

Nhai Xế lúc này đã có quyết định.

...

Khói tím lập lòe trên lò ngọc, tỏa hương thơm thoang thoảng.

Nhai Xế ngồi bên mép giường, nắm lấy bàn tay Việt Cẩm. Ba ngày trước, sau khi ra khỏi Thiên Nguyệt Phong chưa được bao lâu thì Việt Cẩm bắt đầu lên cơn sốt nhẹ, ban đầu Nhai Xế cứ nghĩ là do vết thương của Việt Cẩm chưa khỏi hẳn, chỉ cần thận chăm sóc là được, thậm chí mấy đại phu bị bắt về khám cho nàng, ai cũng bảo không sao, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thể nhưng rốt cuộc thành ra tĩnh dưỡng đến nỗi linh nguyên lại khô cạn lần nữa.

Nén phần nộ và bất lực trong lòng, Nhai Xế cố gắng dùng chất giọng hòa nhã nhất có thể: “Các người nói trong vòng ba ngày nàng ấy nhất định sẽ tỉnh lại, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi... Rốt cuộc nàng ấy có tỉnh lại không?”

Đám đại phu trong phòng ấp úng nói không nên lời.

“Các người nói uống thuốc xong rồi nghỉ ngơi nhất định sẽ có chuyển biến tốt, hiện tại nàng ấy có chuyển biến tốt chưa?”

Đám đại phu vẫn chìm trong im lặng.

Nhai Xế ngừng lại một thoáng rồi mỉm cười: “Bị câm hết rồi hả?”

Thế nhưng đáp lại hắn chỉ là những tiếng ập a ập ứng, nói không nên lời... Nhai Xế tức giận, vung tay chém nát cả giá ngọc bên cạnh.

Trong âm thanh vỡ vụn, cả gian phòng chìm vào tĩnh lặng.

Lòng ngực Nhai Xế phập phồng như sắp nổ tung: “Ta muốn nghe nói thật, nếu không ai chịu mở miệng...”

Lời còn chưa nói hết, nhưng ý uy hiếp đã rất rõ ràng.

Rốt cuộc cũng có người dè dặt cất tiếng: “Nếu, nếu đêm nay không tỉnh lại...”

“Không tỉnh lại thì làm sao?” Tim Nhai Xế bỗng chùng xuống.

“Thì sẽ không qua khỏi.” Một đại phu khác nhỏ giọng tiếp lời.

Tiếng hô hấp trong phòng bỗng như ngưng lại, chỉ còn tiếng thở rất khẽ, khẽ đến mức dường như không tồn tại trên giường của Việt Cầm.

Ánh mắt của Nhai Xế trở lại trên khuôn mặt Việt Cầm: “Tại sao?”

Tình huống hiện tại hiển nhiên không thể qua loa lấy lệ, đám đại phu trong phòng quay sang thương lượng một chút rồi cử một người đứng tuổi ra: “Bệnh chứng của Việt tu sĩ là do thương tích nặng tạo thành, mặc dù đã kịp thời được dùng linh vật trị thương, nhưng suy cho cùng hai loại năng lực không giống nhau. Huống hồ với tình trạng hiện tại của Việt tu sĩ...” Ông ta dừng lời thoáng nhíu mày, sau khi tỉ mỉ quan sát Việt Cầm mới cân nhắc từng lời từng chữ: “Việt tu sĩ mặc dù còn yếu, nhưng theo lí cũng không phải là không thể tỉnh lại. Thế nhưng đến giờ không có dấu hiệu của sự hồi sinh, có vẻ dường như đang bị vây khốn trong một chỗ nào đó...”

“Mộng Yểm.” Nhai Xế đột ngột lên tiếng.

Đại phu kia kinh ngạc nhìn Nhai Xế rồi cúi đầu: “Thế nhưng mộng yểm chỉ có thể khiến cho Việt tu sĩ có phản ứng, còn có thoát khỏi đoạn kí ức đó hay không thì phải trông chờ vào chính bản thân cô nương ấy.”

Nhai Xế chìm trong im lặng, lát sau, hần quả quyết lên tiếng: “Nếu hôm nay vẫn không tỉnh lại thì nàng ấy sẽ chết phải không?”

Lúc này không ai muốn chọc vào tổ ong mang tên Nhai Xế, rất lâu sau, trong phòng mới vang lên một tiếng “Phải” khe khẽ.

Nhai Xế nhìn Việt Cẩm buông tiếng, chỉ có điều trong lời nói toát lên sát ý lạnh buốt cả sống lưng: “Nếu nàng ấy chết, tất cả các người cũng phải táng cùng.”

Dứt lời, không buồn nhìn những khuôn mặt đã tái mét vì sợ, hần phất tay áo, ném tất cả mọi người ra ngoài, rồi đóng cửa phòng lại.

Sau đó, hần yên lặng nắm bàn tay được giấu dưới chăn của người trên giường.

Rất chặt, nhưng cũng rất cẩn thận.

Một tiếng gõ cửa khẽ vang lên.

Tráng hán này giờ vẫn ẩn mình trong góc tối trong phòng bước ra ngoài một lát rồi quay lại: “Vương, là công chúa Ninh Song.”

“Bảo nó rút đi.”

Tráng hán không đáp, khom người đi ra. Nhưng chẳng bao lâu, cửa phòng “rầm” một tiếng, bật mở.

Khuông mặt Nhai Xế cau lại, lúc quay đầu nhìn lại thì thấy Việt Ninh Song với khuôn mặt đỏ bừng đang đứng trước cửa nhìn mình, bên cạnh là tráng hán đang tỏ ra vô cùng khó xử cùng một tiểu yêu đang bê thứ gì đó.

Nhai Xế im lặng một chốc rồi cất lời hỏi Việt Ninh Song: “Chuyện gì?”

Việt Ninh Song hít một hơi thật sâu, cố nặn ra một nụ cười: “Nhai Xế ca ca, muội nghe nói... nghe nói nàng ấy bị thương, nên muốn đến thăm.”

Vẻ mặt của Nhai Xế vẫn bình thản, không lộ chút cảm xúc nào.

“Nhai Xế ca ca, huynh ở đây lâu vậy rồi, hay là để muội thay huynh một lúc nhé?”

“Không cần.” Nhai Xế thẳng thừng từ chối.

Việt Ninh Song nghe vậy gượng cười: “Nhai Xế ca ca sợ muội không tận tâm sao? Thực ra huynh nhận nàng ấy... nhận nàng ấy làm muội muội thì nàng ấy cũng chính là... chính là tỷ tỷ của muội.”

Nhai Xế thoáng cau mày, nói với tráng hán bên cạnh: “Mời công chúa ra ngoài.”

Tráng hán đang định đáp lời thì một tiếng hét vang lên: “Nhai Xế!”

Nhai Xế quay sang nhìn Việt Ninh Song, thấy nàng ta mím chặt môi, mặt tái xanh, khóe mắt còn vương lệ. Hắn có phần mất kiên nhẫn, nhíu mày, nhưng giọng đã dịu đi một chút: “Ninh Song, muội ra ngoài trước đi, đợi nàng ấy tỉnh lại ta có chuyện muốn nói với muội.”

“Chuyện gì mà không thể nói lúc này?” Việt Ninh Song có vẻ như đã bình tĩnh lại.

Thế nhưng Nhai Xế không có ý định nói tiếp.

Việt Ninh Song thấy vậy cười tự giễu: “Nhân loại kia bây giờ cũng đâu nghe được. Lúc này Nhai Xế ca ca nói rõ ràng không phải vừa hay ư? Hay là bây giờ rời mắt một chút thôi huynh cũng không nữa?”

Nhai Xế cúi đầu nhìn Việt Cẩm rồi đứng dậy, ra hiệu cho tráng hán và tiểu yêu theo hầu Việt Ninh Song đi ra ngoài.

“Có chuyện gì mà không thể ở đây nói thẳng ra?”

Tráng hán sợ hãi nhìn Nhai Xế.

Thế nhưng Nhai Xế chỉ gạt đầu rồi nói: “Ta sẽ không lấy muối.”

Khoảnh khắc thân hình Việt Ninh Song khẽ lão đảo.

“Muội là muối muối của ta. Năm đó trước lúc lâm chung mẹ ta từng dặn, bất luận thế nào ta cũng phải chăm sóc muối cả đời.”

“Chăm sóc? Cả đời?” Việt Ninh Song hướng đôi mắt oán hận nhìn Việt Cẩm, “Nhai Xế, muối từ nhỏ đã thích huynh, rõ ràng huynh biết muối muốn gì... Bây giờ huynh còn mặt mũi để nói rằng sẽ chăm sóc muối cả đời?”

“Không nói rõ với muối ngay từ đầu là lỗi của ta.” Nhai Xế thờ ơ nói tiếp.

Việt Ninh Song không khỏi bật cười thành tiếng: “Có phải huynh còn muốn nói rằng huynh vốn muốn giữ lại một chút thể diện cho muội, tiếc là muội không biết xấu hổ?”

Nhai Xế không muốn trả lời, nhưng thấy tráng hán cứ liên tục đánh mắt với mình ý chừng khuyên giải, đành thở dài buông nhẹ một câu: “... Muội ở yêu tộc bao năm nay, sao có thể nói rằng thích là không biết xấu hổ chứ!”

Sắc mặt Việt Ninh Song dịu đi đôi chút. Hốc mắt đã đỏ hoe, nàng ta cắn môi: “Nhai Xế ca ca, muội đã ở bên cạnh huynh bao năm nay, vì sao nàng ta có thể còn muội lại không? Một tu sĩ nhân loại như nàng ta...”

“Ninh Song.” Nhai Xế bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, liền lên tiếng ngắt lời Việt Ninh Song.

Việt Ninh Song nhìn chằm chằm Nhai Xế, đến mức tầm mắt dần mờ đi nhưng vẫn quyết không chịu nhìn sang chỗ khác.

Vốn dĩ họ đã sống cùng nhau suốt bao năm qua, dù không vừa mắt nhưng cũng không thể không có chút tình cảm. Nghĩ vậy Nhai Xế nhẹ đưa tay xoa đầu Việt Ninh Song như hồi nàng ta còn bé.

Việt Ninh Song sững sờ, tất cả oán hận, tủi thân, buồn khổ, đau đớn bỗng chốc bùng lên trong lòng, những giọt nước nơi khóe mắt không ngừng đua nhau rơi xuống.

“Biết vì sao bình thường các đại yêu ở đây không qua lại với muội không?” Nhai Xế thu tay lại, dịu dàng hỏi.

Việt Ninh Song đờ đẫn ngược lên, không hiểu tại sao Nhai Xế lại nói đến chuyện này.

“Bởi vì bọn họ coi thường muối.” Nhai Xế bình thản buông nhẹ một câu.

Việt Ninh Song nhin không được muốn hỏi cho ra nhẽ, nhưng Nhai Xế đã nói tiếp: “Muội gọi Việt Cẩm là gì?”

“Nhân loại!” Việt Ninh Song buột miệng đáp.

“Nhân loại?” Nhai Xế từ tốn hỏi, “Muội đã bao giờ nghĩ rằng bản thân muội cũng là một ‘nhân loại’ chưa?”

“Muội...” Việt Ninh Song định biện hộ.

Nhai Xế cười: “Muội muốn nói muội không giống có phải không? Đương nhiên là muội không giống.” Hấn nói tiếp, “Muội là công chúa của Việt Thị, là huyết thống chính thống duy nhất còn sót lại của Việt Thị. Khi Việt quốc còn, muội tôn quý biết bao. Việt quốc vong, muội liền được yêu tộc cứu về, cũng càng được thêm tôn tính... Ninh Song, muội có biết mẹ ta vì để bảo vệ muội đã phải trả một cái giá thể nào không?”

“Dì Quỳnh...” Việt Ninh Song nghe đến đây không khỏi ghen ngào.

“Trong trận chiến đó, mẹ ta bị trọng thương, sau khi đem muội về, tu vi không chỉ không gia tăng mà còn giảm dần theo từng năm, cuối cùng ba năm trước bà rốt cuộc cũng qua đời. Trước lúc mất, thực lực bà còn không bằng một đại yêu.” Nhai Xế nhìn Việt Ninh Song một cái rồi đột nhiên bật cười, “Ta chưa bao giờ trách muội vì chuyện này. Thật ra ta chỉ không hiểu, nếu bà đủ quyết đoán cứu muội, bảo tồn huyết thống của Việt Thị thì vì sao lại không đủ quyết đoán cứu biểu muội thực sự của ta về.”

Sắc mặt Việt Ninh Song khoảnh khắc tức thì tái mét.

Nhai Xế chẳng thèm nhìn sắc mặt Việt Ninh Song, vẫn tiếp tục nói: “Những chuyện này đối với ta đã là quá khứ. Dù muội có tin hay không, nhưng năm đó quả thực ta chỉ không hiểu nổi mẹ ta chứ chưa từng có ý nghĩ gì khác đối với người đến yêu tộc là muội đây.”

“... Muội tin.” Việt Ninh Song nói, “Năm đó Nhai Xế ca ca rất tốt với muội. Chỉ là sau này...”

“Sau này thế nào?” Nhai Xế hỏi.

“Sau này, huynh càng ngày càng bận, càng ngày càng chẳng thèm quan tâm đến muội...” Việt Ninh Song đã cắn nát môi tự lúc nào không hay, vị đắng chát và tanh tanh, mặn mặn xộc thẳng vào khoang miệng.

“Ta có việc phải làm.” Nhai Xế nói.

“Muội biết, Nhai Xế ca ca phải bảo toàn yêu tộc dưới bàn tay của đám tu sĩ, cũng phải thuyết phục yêu tộc phân tán ở các nơi hội tụ về đây.” Lúc nói những lời này, thần thái Việt Ninh Song rất bình thản.

Nhai Xế khẽ gật đầu, lại nói: “Mỗi lần ta trở về là mỗi lần thấy muội đang đợi ta...” Hắn nói đến đây, liền nhìn sang đôi mắt đã sưng lên với vệt tủi thân trên khuôn mặt Việt Ninh Song, những lời chưa nói ra dừng lại nơi đầu lưỡi, nhưng rồi rốt cuộc từ tốn hỏi một câu, “Muội không có việc gì làm sao?”

Việt Ninh Song có vẻ như không hiểu lắm.

Thực sự không hiểu ư? Nhai Xế nghĩ bụng, rồi hỏi vấn đề mà mình đã muốn hỏi từ lâu: “Muội chưa bao giờ nghĩ phải báo thù cho Việt Thị?”

Việt Ninh Song tái mặt, liên tục lùi ra sau mấy bước.

Lúc này, hai người trong phòng nhất thời không chú ý Việt Cẩm đang nằm trên giường, hơi thở dần trở nên dồn dập, mí mắt động đậy rồi từ từ mở ra.

Thở gấp mấy hơi, Việt Ninh Song nói: “Việt Thị sụp đổ là do trời phạt...”

Nhai Xế lần thứ hai cảm thấy tốt cùng mệt mỏi. Hắn im lặng một lúc lâu rồi nói: “Sao lại bị trời phạt?”

Miệng Việt Ninh Song mấp máy, nhưng không thể cất thành lời.

Nhai Xế lúc này bỗng bật cười thành tiếng: “Muội thấy ngại khi phải nói ra sao? Việt Ninh Song, muội đâu có ngốc.”

Môi Việt Ninh Song không ngừng run rẩy: “Nhai Xế ca ca, hôm nay huynh đã không muốn nói nhiều thì lần sau chúng ta nói tiếp vậy.”

“Đã nói đến nước này rồi, muội còn nói với ta không muốn nói nhiều?” Giọng Nhai Xế đột ngột trở nên lạnh lẽo, “Muội ngại không dám nói ra chứ gì? Vậy để ta nói giúp muội. Việt Thị sụp đổ là do bị trời phạt. Trời phạt giáng xuống là bởi đế vương Việt Thị yêu một người thuộc yêu tộc chúng ta. Vợ chồng hòa thuận, lại còn sinh ra những đứa trẻ bán yêu. Bởi vậy mới khiến cho một Việt Thị an cư lạc nghiệp, quốc thái dân an năm nào cũng thiên tai, mất mùa. Khiến một Việt quốc thái bình thịnh trị, dân giàu nước mạnh bỗng trời long đất lở, bệnh tật lan tràn. Đây chính là cái gọi là trời phạt. Và cũng thật hay cho câu ông trời có mắt!”

Khuôn mặt Việt Ninh Song lúc này đã cắt không còn một giọt máu.

Nhai Xế hít một hơi thật sâu, làm dịu đi bao phần nộ đang cuộn cuộn trào dâng trong lòng: “Lòng trời sắt đá! Việt Ninh Song, trên thế gian này ai

cũng có thể nói Việt Thị sụp đổ là do bị trời phạt, là do Việt Đế hoang dâm, nhưng muội, người được yêu tộc bao bọc, nuôi lớn, muội dựa vào cái gì mà nói như thế?”

Mặt Việt Ninh Song trắng bệch, như bị dồn vào đường cùng, nàng ta hét lên: “Huynh nghĩ muội hy vọng Việt Thị sụp đổ ư? Huynh nghĩ muội không muốn trở lại là công chúa Ninh Song vô ưu vô lo ư? Yêu tộc ở đây có gì chứ? Huynh thì ngày nào cũng ra ngoài, muội đến một người bạn cũng chẳng có. Phụ vương của muội, mẫu phi của muội...”

Nàng ta nhìn Nhai Xế, thấy Nhai Xế cũng đang nhìn mình, trong mắt hần không hề có tình cảm dù chỉ là một chút, nước mắt nàng ta lại tuôn trào như vỡ đê: “Nhưng muội có cách gì chứ? Hủy diệt Việt Thị là do trời phạt, lẽ nào muội có thể tu luyện đến mức độ phi thăng? Phi thăng lên trời để đòi công đạo? Đã thế những người kéo binh tiêu diệt Việt Thị là thiên hạ, cả thiên hạ, tất cả mọi người trong thiên hạ...” Nàng ta cố nén nước mắt, cắn chặt môi, mùi máu tanh nồng ngập tràn khoang miệng, “Nhai Xế ca ca, có phải huynh hối hận vì năm đó không thể bảo vệ huyết thống yêu tộc? Nếu Cẩm Tâm tử tử hoặc là các bán yêu ca ca khác ở đây...”

“Nếu là bọn họ, nếu bọn họ cũng giống như muội, ta sẽ tự tay bóp chết họ để khỏi làm bẩn mắt.” Nhai Xế nói, giọng đã lạnh như băng.

Những lời Việt Ninh Song định nói khoanh khắc đó tức thì bị giữ chặt nơi cổ họng.

Nhai Xế cũng ý thức mình có phần mất kiểm chế, vả lại thấy dấu bản thân có nói nhiều hơn cũng vô dụng, hần khẽ nhắm mắt: “Được rồi, muội ra ngoài đi.”

Việt Ninh Song không dám nói gì thêm, quay người rời khỏi.

Cửa phòng mở ra rồi lại đóng vào, “cạch” một tiếng, lạnh lẽo, thê lương.

Nhai Xế lấy tay che đôi con ngươi đỏ như máu, đứng yên lặng một lúc, khi bỏ tay xuống, quay người lại, đôi mắt đỏ còn vương sát ý đối diện với một cặp mắt đen láy.

Nhai Xế sững người, trong đáy mắt sát ý còn chưa kịp tan hết, đã rạng rỡ niềm vui: “Việt Cẩm?” Hắn sải bước đến bên giường, nắm chặt tay Việt Cẩm, rồi chạm vào đôi mắt nay đã mở ra: “Nàng tỉnh rồi? Không sao chứ?”

Cảm giác khô ráo, ấm áp từ lòng bàn tay và má, y hệt như trong mơ.

Việt Cẩm gắng sức nở một nụ cười, nét mặt vẫn còn mơ mơ màng màng, như thể đang chìm đắm trong thứ gì đó, không cách nào thoát ra được: “Đúng vậy, muội tỉnh rồi, những thứ đó đều là mộng...”

Bàn tay chạm má Việt Cẩm của Nhai Xế nắm chặt lại: “Nàng không sao chứ?”

Việt Cẩm khép hờ mắt, lặng lẽ ngồi đó.

Giọng Nhai Xế đột ngột trở nên căng thẳng: “Việt Cẩm...”

Việt Cẩm mở mắt nhìn người đối diện, rất chăm chú, rồi nàng từ từ nở một nụ cười, nét mơ màng trên mặt theo đó dần dần biến mất: “Muội không sao! Việc của muội còn chưa xong mà.”

Nàng khẽ cười, sắc mặt tái xanh, giọng nói thều thào đến mức không ra hơi, chỉ riêng mỗi đôi mắt nàng đã rạng rỡ, tràn đầy sức sống, tựa như ngọn lửa dưới lòng đất không bao giờ tắt nơi cực tây, âm thầm đốt cháy xung quanh.

“Nhai Xế, muối sẽ không chết đâu.”

“Muối còn có việc phải làm!”

Nói xong, Việt Cẩm lại chìm vào giấc ngủ. Nhai Xế cho người gọi đại phu đến, sau khi xác định Việt Cẩm đã không sao, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều một chút, hẳn mới đứng dậy đi ra ngoài.

Trời lúc này đã dần tối, bầu trời ngả màu xám tro, gió lạnh rít từng hồi.

Nhai Xế đứng dưới một gốc cây xiêu vẹo, có vẻ như nó sắp chết, vỏ cây bong tróc ra, lá cây khô héo, vàng vọt, chợt nghe “rắc” một tiếng, gãy gọn. Hắn đứng trong vườn, lên tiếng như tự nói với mình: “Ra đi.”

Một cơn gió lạnh ập đến, dưới bóng cây đã xuất hiện thêm một người: “Vương.”

“Nhìn thấy gì rồi?” Nhai Xế hỏi.

Mộng Yểm hồ thẹn cúi gầm mặt, nói: “Vương thứ tội, Việt cô nương phong tỏa quá nghiêm ngặt, thuộc hạ...”

“Không nhìn thấy gì hết?” Nhai Xế lại hỏi.

Mộng Yểm do dự một lúc: “Cụ thể thì không rõ. Nhưng trong lòng Việt cô nương là cảnh lửa cháy đầy trời và máu chảy thành sông. Còn có rất nhiều người chết. Và cả một cảnh liên tục lặp đi lặp lại.”

“Cảnh gì?” Nhai Xế lập tức truy hỏi.

“Cô nương ấy đi cùng với rất nhiều người. Càng về sau số người càng ít đi, người cuối cùng còn lại vì bảo vệ Việt cô nương cũng bị giết chết, ngay trước mặt cô ấy.” Mộng Yểm khẳng định, “Người cuối cùng đó còn nói một câu ‘Chỉ còn lại một mình muội thôi, muội nhất định phải...’”

“Nhất định phải thế nào?” Nhai Xế hỏi.

Mộng Yểm lắc đầu nói: “Người đó chưa nói hết câu thì đã chết, hay là trong tiềm thức của Việt cô nương không muốn tiết lộ.” Hắn lại bổ sung, “Khuôn mặt và bóng dáng của những người trong đó đều rất mơ hồ, chỉ có thể nhận ra đó là người... Điều này hẳn là do ý thức tự bảo hộ của Việt cô nương.”

Nhai Xế nghe vậy càng chìm trong im lặng.

Mộng Yểm thấy vậy có phần bất an, nhỏ giọng đề nghị: “Vương, người đề ý Việt cô nương như vậy... hay đề thuộc hạ đi vào một lần nữa xem sao?”

“Cả khi muội ấy yếu ớt nhất mà ngươi cũng không nhìn thấy được suy nghĩ trong lòng muội ấy... Ngươi nói xem, ta giữ ngươi lại có tác dụng gì?” Nhai Xế thông thả nói, các ngón tay đang buông thõng bên người, móng đỏ như máu từng cái từng cái mọc dài ra.

Bóng người trên đất không ngừng run lẩy bẩy, giọng Mộng Yểm bỗng vang lên the thé: “Vương... Vương? Người đợi đã, xin hãy khoan, thuộc hạ còn có thể vào lại, thuộc hạ còn có thể...”

Nhai Xế lắc đầu, năm ngón tay cong lại thành móng vuốt, nhắc lên...

“Cầm Tâm!” Mộng Yểm đột ngột hét lên.

Khoảnh khắc động tác của Nhai Xế cứng lại: “Ngươi nói cái gì?”

“Vương, Vương, có một chuyện rất kì lạ!” Mộng Yểm như bắt được cọng rơm cứu mạng, vội vàng nói: “Trong mộng, nhưng bóng người mơ hồ kia từng gọi Việt cô nương một lần, nhưng không gọi là Việt Cẩm mà là Việt Cẩm Tâm. Việt Cẩm... Tâm...?”

Giọng Mộng Yểm đột nhiên nhỏ lại. Nó có chút mơ hồ, dường như nhìn thấy những tia sáng đỏ nhàn nhạt, rồi nó thấy cơ thể mình nhẹ, nhẹ bằng, cứ thể bay lên, như thể ngay sau đó sẽ bị gió thổi bay tan tác... Nó lại nhìn Nhai Xế, giờ khắc cuối cùng của sinh mệnh, nó thấy vị vương của yêu tộc đứng đó, không hề động đậy, cứ như hai chân đã mọc rễ trên mặt đất, như thể cả người đã biến thành một bức tượng đá...

Năm luồng gió màu đỏ nhạt do móng vuốt tạo thành lặng lẽ biến mất giữa không trung. Trên mặt đất, cái bóng mà Mộng Yểm ẩn náu như một mảnh vải rách, bị xé nát thành từng mảnh vụn. Nhai Xế đứng đó, năm đầu ngón tay theo bản năng run nhè nhẹ, đồng thời thu lại móng vuốt.

“Việt Cẩm...”

Môi hăn lấm bầm, thốt lên với cảm giác chân động, không dám tin:

“Việt Cẩm Tâm?”

...

Thời tiết chuyển lạnh, trong phòng đã đốt lửa sưởi ấm, ngọn lửa đỏ rực nhảy múa, ánh lên đôi gò má Việt Cẩm sắc đỏ hây hây, có cảm giác nàng là một cô gái ngây thơ, hiền dịu.

Nhai Xế ngần ngừ ở cửa một lúc rồi mới nhẹ nhàng đi vào phòng. Chỉ là vừa đưa tay lên, còn chưa kịp chạm vào thì người đang say giấc nồng trên

giường bỗng mở mắt, trong đôi mắt đen láy lóc lên sự cảnh giác, và cả một chút mơ màng khi vừa ngủ dậy.

“Tỉnh rồi à?” Nhai Xế không rút tay về, mà ngược lại, hấn thuận đà cúi người xuống, xoa lên gò má Việt Cẩm.

Việt Cẩm chớp mắt, không hề trốn tránh.

Thì ra nàng ấy chưa tỉnh hẳn, hành động vừa rồi chỉ là phản xạ bản năng. Nhai Xế nghĩ bụng, bàn tay đang vuốt trên má nàng ương bướng không chịu rút về.

Ngay sau đó, giọng nói bình thản của Việt Cẩm vang lên: “... Huynh còn muốn sờ bao lâu nữa?”

Chỉ trong ba lượt hô hấp, tốc độ tỉnh lại nhanh thật. Nhai Xế nuốt tiếc, rút tay về nói: “Nàng có đói không? Tỉnh rồi thì ăn chút gì nhé.”

Việt Cẩm “Ừ” một tiếng: “Có cháo không?”

Nhai Xế gật đầu, quay người đi ra ngoài, thoáng chốc đã bê về một bát cháo trắng nóng hổi.

Việt Cẩm chống người ngồi dậy, định tự ăn, nhưng Nhai Xế đã rất nhanh ngồi xuống cạnh giường: “Để ta.”

“Tay muội không bị thương.”

“Ta nhớ trước đó có người vừa kêu với ta rằng ca ca không chăm sóc muội muội thì phải.”

Việt Cẩm tức thì ghen lời. Nhai Xế thừa dịp múc luôn một thìa cháo đưa đến bên miệng Việt Cẩm.

Thấy Việt Cẩm thoáng do dự. Nhai Xế thông dong nói: “Ta có thời gian mà, một ngày không đủ thì hai ba ngày cũng chẳng sao.”

Trước lời uy hiếp này, Việt Cẩm lặng lờm Nhai Xế một cái, nhưng không còn không cố chấp, há miệng nuốt miếng cháo.

“Mùi vị thế nào?”

“Tàm tạm.” Việt Cẩm đáp, rồi do dự hỏi, “Không phải huynh nấu đây chứ?”

Nhai Xế khẽ nhún vai, thẳng thắn đáp: “Ta không làm những thứ này. Chỉ muốn hỏi nàng ăn có quen hay không thôi.”

Việt Cẩm thở phào nhẹ nhõm, vừa quan sát xung quanh vừa ngoan ngoãn ăn hết nửa bát cháo: “Nhai Xế.”

“Sao vậy?”

“Đây là phòng huynh à?” Việt Cẩm có phần không chắc lắm.

“Phải.” Nhai Xế tùy tiện đáp.

Khoảnh khắc đáp án được đưa ra, cả hai đều chìm trong im lặng.

Việt Cẩm sau một hồi cân nhắc từ từ nói: “Thực ra... phòng của muội...”

“?”

“Ý muội là, phòng của muội vẫn còn, phải không?”

Lúc Nhai Xế hiểu ra ý nàng, sắc mặt hết trắng lại xanh, nghiêng răng gằn tiếng: “Yêu tộc còn chưa đến nỗi thiếu một gian phòng.”

“Nếu phòng muội vẫn còn, vậy muội nằm phòng huynh...” làm gì? Việt Cẩm ngẩng đầu nhìn Nhai Xế dường như muốn Nhai Xế hiểu rõ hơn ẩn ý trong lời nói của nàng.

Nhai Xế không đến nỗi ngốc, nghe vậy hắn thông thả đặt bát cháo xuống, cau mày nói: “Không muốn ở gần ta đến vậy ư?”

Việt Cẩm đang định giải thích, Nhai Xế đã lạnh lùng cướp lời: “Nếu đã không thích sao không trực tiếp cự tuyệt?”

Việt Cẩm lại lần nữa sững người.

Ngay sau đó nàng nghe thấy Nhai Xế nói: “Từ khi nào nàng phát hiện ra thái độ ta không đúng? Ngay đến ta cũng không biết nữa là.” Hắn tự giễu.

“Nhai Xế...”

Nhai Xế khẽ nhắm mắt, uể oải ngắt lời nàng: “Đã nói ra rồi thì đừng che che đây đây nữa.”

Việt Cẩm im lặng một lúc lại nói: “Bản thân huynh còn chưa rõ, muội cự tuyệt cái gì?”

“Bởi vậy nên muội đơn thuần chỉ là trốn tránh ta?” Nhai Xế hỏi.

Việt Cẩm âm thầm coi như là mặc nhận.

Giây phút đó, hai người lại lần nữa rơi vào im lặng. Ngọn lửa bập bùng, in bóng hai người lên tường, lồng vào nhau, mơ hồ, như thể đang dựa vào nhau.

“Việt Cẩm.” Nhai Xế nhìn bóng hai người trên tường đột nhiên phát giác lúc hắn nói chuyện thì cái bóng nho nhỏ phía bên phải hơi động đậy. Là nàng đang nhìn hắn? Chỉ một suy đoán đơn giản như thế cũng khiến hắn cực kì vui sướng mà thốt lên những lời tự đáy lòng: “Ta thích nàng.”

Đáp án không ngoài dự đoán, vẫn chỉ là sự im lặng của đôi phương.

Nhai Xế quay sang Việt Cẩm: “Nàng muốn nói rằng nàng không có chút cảm giác nào với ta?”

“Phải.” Không hề do dự, Việt Cẩm đáp ngay lập tức.

Sau đó họ lại chìm trong im lặng, mắt nhìn mắt. Rất lâu sau, Nhai Xế khẽ nở nụ cười, buông những từ khẳng định: “Nàng đang nói dối.”

Chân mày Việt Cẩm giật nhẹ, lại nghe Nhai Xế thong dong nói: “Việt Cẩm, nàng có phát hiện ra một điều không? Mỗi khi nàng muốn người khác tin chuyện gì đó thường nàng sẽ làm ra vẻ chắc như đinh đóng cột, trong khi bình thường nàng mềm mỏng hơn.”

Việt Cẩm có chút ghen lời: “Đây là lý do huynh cho rằng muội nói dối?”

“Không phải.” Nhai Xế đáp, “Ta chỉ tin vào trực giác của mình thôi.”

“Nghĩa là cho dù muội có nói gì đi nữa thì huynh cũng đã có quyết định của riêng mình?”

Nhai Xế vui vẻ gật đầu: “Nàng nghĩ vậy cũng được.”

Việt Cẩm trừng mắt nhìn Nhai Xế, khoang miệng dần trở nên khô khốc: “Muội sẽ không thích huynh.”

“Sẽ không”... Trong lòng Nhai Xế dường như đã sáng tỏ: “Lí do?” Thấy Việt Cẩm quay đầu nhìn mình, giọng hắn càng dịu dàng hơn, trong thanh âm ẩn chứa một chút mong chờ, “Hãy cho ta một lý do, ta muốn nghe lý do của nàng.”

Sau đó, dường như muốn trấn an nàng, hắn bổ sung thêm một câu: “Bất cứ lí do gì khiến ta chấp chận.”

Kết quả đã được định sẵn là khiến cho đôi phương thất vọng. Việt Cẩm thậm chí chẳng do dự nhiều: “Chỉ là không thích huynh thế thôi.”

Nhai Xế nghe nàng nói vậy không lấy làm bất ngờ, cười nhẹ một tiếng: “Nàng đối xử với ta còn nhẫn tâm hơn cả ta đối xử với Việt Ninh Song.”

Trận tranh cãi giữa Nhai Xế và Việt Ninh Song vừa rồi nàng nghe thấy ít nhiều, đại khái cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

“Việt Cẩm.” Giọng Nhai Xế vang lên.

Theo thói quen Việt Cẩm quay sang nhìn, trước mắt bỗng dung tối sầm, trên môi đột ngột có cảm giác ẩm ẩm, man mát.

Nụ hôn ấy rất nhẹ, và tan trong chớp mắt. Thế nhưng, khi Nhai Xế đứng dậy, định rời đi, hắn chỉ thấy người trên giường sắc mặt đã trắng bệch, cả người cứng đờ, không ngừng run rẩy.

Nỗi đau bị chôn vùi đè nén từ lâu như tìm được một kẽ hở, hùng hổ ngóc đầu dậy.

Hắn nhắm mắt.

“Xin lỗi nhé!”

“A Cẩm.”

Chương 10

“Keng!” Tiếng kiếm chạm nhau trên không trung vang lên lạnh lạnh, hai bóng người đang giao chiến kịch liệt rốt cuộc cũng tách ra.

Việt Cẩm xoay người tiếp đất, rồi vung tay thu hồi Băng Diễm kiếm đang lơ lửng giữa tầng không. Đang định nói cảm ơn thì một giọng điệu uể oải vang lên phía mé ngoài trường đấu: “Không tôi!”

Không cần quay lại Việt Cẩm cũng biết chủ nhân của giọng nói vừa rồi là ai. Nàng cố tình không đáp trả, nhưng đại yêu trước mặt, người vừa luyện kiếm với nàng lúc này đã trưng ra vẻ mặt ‘ta rõ, ta hiểu, ta biết cả rồi’, còn liếc sang nàng bằng ánh mắt mập mờ rồi quay người bỏ đi.

“...” Ngươi rõ, ngươi hiểu, ngươi biết cả cái gì? Việt Cẩm cau mày, nín nhịn nuốt hết những lời này vào bụng, lại quay sang Nhai Xế.

Kẻ vừa lên tiếng hình như vừa mới ra ngoài về.

Hôm nay hắn mặc một bộ y phục màu đỏ thẫm điểm xuyết hoa văn cùng màu, trên thắt lưng hình rồng cuỗi mây sống động như thật, bên hông đeo một miếng ngọc bội, cổ áo để lộ sắc trắng của áo trong, tạo thành hai mảng màu tương phản sắc nét. Ông tay áo hắn rộng rủ xuống, khuỷu tay buộc một vòng lục lạc, tư thái anh tuấn, mái tóc dài xõa tung, từng sợi từng sợi mềm mại chẳng chịu nằm yên, vẫy đưa theo gió, ngông cuồng mà ngạo nghễ, tựa như đôi mắt của hắn lúc nào cũng lấp lánh ánh đỏ rực như lửa, điểm lệ mà chói lóa.

“... Nhai Xế.” Việt Cẩm thoáng thất thần, rồi nàng nghe thấy giọng mình, nhẹ nhàng, mang theo chút bất đắc dĩ, và hình như còn có cả... thỏa hiệp.

Đột nhiên, Việt Cẩm rùng mình, toàn thân lạnh toát, tinh thần nàng theo đó nhanh chóng tỉnh táo lại.

Đứng trên hành lang, Nhai Xế thấy đối phương đang mơ màng tức thì tỉnh táo lại, âm thầm bĩu môi, trong bụng “hỏi thăm” họ hàng cái tên trắng hán bày mưu cho mình xuất hiện thế này không biết bao nhiêu lần rồi làm như không có chuyện gì, đi đến bên cạnh Việt Cẩm.

“Tu vi của muội đợt gần đây thật không tồi chút nào.”

Việt Cẩm theo bản năng lùi lại phía sau, nới rộng khoảng cách giữa hai người, đến lúc này nàng mới phát hiện ra bộ quần áo trên người hắn là trang phục quý tộc của Việt quốc năm nào. Nhưng dẫu có phát hiện ra nàng cũng không biết phải nói gì, chỉ ậm ờ một tiếng coi như đáp lại.

Nhai Xế chăm chú quan sát Việt Cẩm hồi lâu, bất thành linh nói thêm: “Tu vi của muội tăng lên chẳng chậm chút nào.”

Nói vậy rồi mà Việt Cẩm vẫn không phản ứng gì, mới nghi ngờ trong lòng Nhai Xế rất nhanh được giải tỏa. Hắn trầm ngâm nhìn nàng: “Hồi đầu

khi mới gặp, nàng phải dùng hết các mẹo khéo mới thắng được những gã như Tả Ngôn Cháp, giờ chưa đầy một năm mà đã có thể đấu tay đôi với đại yêu trong khoảng thời gian dài như thế... Xem ra với tốc độ này chỉ cần một hai năm nữa thôi chúng đại yêu cũng không còn là đối thủ của nàng!”

Việt Cẩm nghe thế không khỏi bật cười: “Làm sao mà tính kiểu đó được.”

Nhai Xế nhìn nàng, từ tốn gật đầu: “Quả thực không tính theo kiểu đó được.”

Việt Cẩm không muốn tán gẫu thêm, trực tiếp hỏi: “Còn có chuyện gì nữa không?”

“Hết rồi!” Nhai Xế thông dong đáp, thấy Việt Cẩm định nói gì đó, khéo môi hấn chọt cong lên “Nàng không muốn gần ta đến vậy sao? Hay là ta nên đốt pháo ăn mừng vì nàng rút cuộc cũng chưa đến mức thấy ta là tránh như tránh tà?”

“Muội đâu có.”

“Ừm, nàng không như vậy.” Nhai Xế gật gù, “Bởi vì ta là Yêu vương, hay là vì...” Hấn nheo mắt, hai hàng lông mày nhướn lên, vốn là vẻ ngang tàng, ngạo nghễ, nhưng vì chút lấp lánh nơi khéo mắt mà thần thái dịu dàng hẳn: “Ta?”

Việt Cẩm lần nữa rơi vào tâm trạng thần thờ, nàng chật vật quay người, đang định lên tiếng thì Nhai Xế đã ngắt lời, trong giọng nói có phần bất đắc dĩ: “Được rồi, Việt Cẩm, từ lúc nàng xuống giường đến giờ cũng được ba tháng rồi, ta cũng không muốn vòng vo tam quốc thêm nữa, nàng...” Nhắc thấy vẻ mặt nàng dờ ra, hấn uốn lưỡi mấy lần rồi thản nhiên nói giọng điệu

bằng quơ: “Giờ chắc nàng có thể nói cho ta biết nàng không thích ta ở điểm nào rồi chứ?”

“... Hay là huynh nói cho muội biết huynh thích muội ở điểm nào đi.”

“Sau đó nàng sẽ sửa, đúng không?” Nhai Xế cười cười.

Cảm nhận được ý giễu cợt trong lời nói của Nhai Xế, Việt Cẩm im lặng không đáp.

“Việt Cẩm?”

“Muội không thích khuôn mặt huynh.”

Nhai Xế ghen lời.

Việt Cẩm cũng chẳng thoải mái gì hơn: “Muội không thích khuôn mặt huynh, lí do này đã đủ chưa?”

Nhai Xế nghi hoặc nhìn Việt Cẩm, có vẻ rất nghi ngờ việc Việt Cẩm chẳng qua là buột miệng lấy đại một cái cớ. Hắn đưa tay lên sờ khuôn mặt mình: “Hử? Khuôn mặt của ta sao?”

Việt Cẩm nhìn Nhai Xế. Chỉ một động tác đơn giản, nhưng là hắn bỗng trở nên cực kì sáng chói, cực kì thu hút, còn nàng... quả thực cách biệt quá xa. Nàng cười tự giễu: “Muội không thích một nam nhân còn đẹp hơn cả mình.”

Nhai Xế thôi không sờ mặt nữa, ánh mắt hắn dường như càng thêm sâu thăm thẳm: “Đây là lí do của nàng?”

Việt Cẩm thoải mái gật đầu ngay tắp lự. Đang định bổ sung thêm thì thấy một đại yêu xuất hiện nơi góc hành lang, đi về phía Nhai Xế, có vẻ như có chuyện cần bàn bạc.

“Vương.” Đại yêu kia hành lễ với Nhai Xế.

Việt Cẩm nuốt những lời định nói vào bụng, hành lễ với Nhai Xế rồi nhanh chóng cáo lui.

Nhai Xế không nói gì thêm, khẽ gật đầu đồng ý.

Khoảnh khắc Việt Cẩm quay người bước đi, nàng có cảm giác như có một ánh mắt lướt qua lưng mình, lại nghe thấy giọng nói bất đắc dĩ của Nhai Xế truyền tới: “... Hoàng tuyền...”

Bước chân của Việt Cẩm dừng lại, thấy mỹ nhân trước mặt đứng đó như có ý đợi đã lâu, nàng khẽ cười: “Nếu công chúa muốn nói chuyện, chi bằng đổi sang chỗ khác?”

Cuộc nói chuyện này với Việt Ninh Song vốn nằm trong dự kiến của nàng, nhưng lại có chút bất ngờ. Vốn Việt Cẩm chỉ nghĩ Việt Ninh Song tới tìm mình là muốn bảo nàng tránh xa Nhai Xế. Nhưng lại không dám nói thẳng ra, chỉ gượng cười với nàng, đưa đây những chuyện phiếm rồi thần thò bỏ đi.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Việt Cẩm không muốn tìm hiểu sâu hơn, chỉ lặng lẽ trở về tiểu viện của mình. Tối đó Nhai Xế sai người mang đến tặng cho nàng một bộ váy áo của quý tộc Việt quốc.

Việt Cẩm nhận quà từ tay tráng hán, đến lúc lật ra kiểm tra muốn cười mà cười không nổi: “Bộ váy áo này... là Nhai Xế tặng à?”

Tráng hán vốn là kẻ hiểu rõ tâm tư của Nhai Xế, lập tức ra sức lấy lòng: “Vâng, Vương phải chọn lâu lắm đấy ạ.”

“Trong chợ phiên của nhân loại?” Việt Cẩm hỏi.

“Vâng, đúng vậy ạ! Chương quầy của cửa hàng đó còn không ngớt lời khen ngợi!” Tráng hán đó còn bổ sung, “Chủ tiệm đó còn nói gì mà tuyệt đối sẽ không mất mặt, rằng các cô nương nhất định nhìn thấy liền yêu thích ngay.”

“Đúng là không mất mặt thật.” Việt Cẩm buông một câu nhưng câu sau tức thì làm đối phương cứng họng, “Nếu là muốn chia tay với cô nương nhà người ta.”

“Dạ?”

“Bộ váy áo màu trắng này nếu là các cô nương tự mua cho mình mặc thì không vấn đề gì, nhưng nếu là nam tử mua tặng, lại còn tặng kèm một miếng ngọc bội...” Việt Cẩm dùng ngón út khều miếng ngọc bội được thắt bằng một sợi dây màu đỏ lên, trên khuôn mặt không biểu hiện chút cảm xúc nào, “Cái này gọi là ‘Đền váy đền ngọc’, trong phong tục của Việt quốc có nghĩa là muốn chia tay trong hòa bình với cô nương ấy.”

“...” Tráng hán ngẩn ra một lúc rồi định thần, lập tức đưa tay lên thề, “Vương tuyệt đối không có ý này. Tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không!”

Việt Cẩm phớt lờ hắn, chỉ lấy miếng ngọc bội ra, đưa đến trước mặt hắn: “Nếu cô nương ấy nhận đồ, rồi trả lại ngọc bội, có nghĩa là cô ấy chấp nhận đề nghị của nam tử là chia tay trong hòa bình.”

Tráng hán ngẩng ra nhìn sợi dây đỏ đang lắc qua lắc lại trên ngón út của Việt Cẩm, nuốt nước miếng, lập tức giấu hai tay ra đằng sau lưng, cười giả lả: “Chuyện này, Việt cô nương, hay là... hay là cô nương tự đi tìm Vương được không ạ?”

Việt Cẩm cười: “Được, ta đi tìm huynh ấy, huynh ấy đang ở đâu?”

Tráng hán nhẹ nhõm hết cả người, đưa lời nịnh tiếp: “Đang ở trong phòng đợi cô nương đây ạ.”

...

Biệt Viện của Việt Cẩm và Nhai Xế cách nhau không xa, đó là ý muốn mà Nhai Xế vốn muốn thực hiện từ lâu. Lúc Việt Cẩm bị thương hấn đã muốn làm như vậy, chuyển đến ở gần bên cạnh biệt viện của nàng, nhưng Việt Cẩm không chịu. Thành ra lúc này nói cách nhau không xa cũng đã cách nhau... một quả núi.

“Cốc, cốc, cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên.

Hiếm khi đứng trước gương hóa trang này nọ, Nhai Xế chẳng buồn quay đầu lại: “Vào đi.”

Việt Cẩm theo lời đẩy cửa vào: “Nhai Xế, huynh...”

“Đúng là hiếm có dịp nàng chủ động đến tìm ta.” Nhai Xế nói. Quay đầu lại, thấy Việt Cẩm đứng ngăn người bên cửa, hấn bất giác đưa tay sờ lên mặt mình, “Có gì lạ lắm à?”

“Khuôn mặt của huynh!” Giọng Việt Cẩm đầy sùng sốt.

Nhai Xế hừ một tiếng: “Chỉ là nửa cái mặt nạ thôi, chứ có gì đâu.” Nghĩ ngợi một lúc, Nhai Xế lại bổ sung thêm một câu, “Không được chê xấu.”

“... Muội chê xấu bao giờ.”

Nhai Xế tỏ ý nghi ngờ: “Ta cảm thấy nàng sẽ nói thế.”

“Thực ra...” Nàng chỉ định nói trông hấn thế này lại càng quyến rũ hơn, đích thực là kiểu nam nhân quyến rũ.

“... Thôi nàng đừng nói thì hơn.”

Việt Cẩm lấy làm lạ: “Tại sao?”

“Ta cảm thấy nàng sẽ không nói những lời hay ho gì.” Nhai Xế nghĩ gì nói vậy.

Việt Cẩm lườm hấn: “Muội không nói vấn đề này.”

“Thế nàng muốn nói chuyện gì?” Nhai Xế thờ ơ.

Việt Cẩm há miệng định nói, thế nhưng lời đến cổ họng lại có phần do dự. Trù trừ một lúc, nàng đóng cửa, đi đến bên cạnh Nhai Xế.

Nhai Xế lúc này đang ngồi trên ghế, thấy nàng lại gần bèn ngẩng đầu lên, hỏi: “Sao thế?”

Đập vào mắt Việt Cẩm là một khuôn mặt cực kì sạch sẽ. Sạch đến nỗi làm người khác khó chịu. Việt Cẩm phớt lờ cảm giác đắng chát xen lẫn đau đớn đang bùng lên trong lòng.

Đây là khuôn mặt được ông trời tỉ mỉ đẽo gọt, không một chút tì vết, có vẻ đẹp dịu dàng, đằm thắm của nữ tử, nhưng cũng tràn đầy sự kiên nghị, khí khái của một đấng nam nhi, phong thái mỗi lần ngược nhìn hay cúi xuống cũng đủ khiến hoa nhường nguyệt thẹn, còn khí thế mỗi cái nhướn mày, liếc ngang, hay nụ cười chết người lại càng khiến cho vạn vật phải cúi đầu.

Nhưng sao một người như thế, một khuôn mặt như thế, lại dễ dàng cam tâm tình nguyện đeo lên mình một chiếc mặt nạ để che đi. Chỉ vì một câu nói. Một cái có mà nàng buột miệng đưa ra.

“Ngắm đến đờ đẫn rồi à?” Nhai Xế nhú mày.

Việt Cẩm hắng giọng: “... Tại sao lại đeo mặt nạ?”

Nhai Xế sờ nửa chiếc mặt nạ lấp lánh bằng bạc trên mặt: “Chẳng phải nàng nói không thích khuôn mặt của ta sao?”

“Muội chỉ tiện miệng nói thế thôi,” Việt Cẩm khẽ mím môi.

“Ta biết.” Nhai Xế thông dong đáp, “Nhưng nếu nàng đã nói như thế.” Hắn mỉm cười, một nụ cười tràn đầy tự tin, Việt Cẩm vẫn có thể tưởng tượng ra sự ngạo nghễ thấp thoáng nơi ẩn đường, nếu không đeo mặt nạ, nàng tin chắc rằng mình có thể nhìn thấy sự ngạo nghễ ấy.

“Giờ nàng có thích ta hơn chút nào không?”

“Hả?”

Nhai Xế nhìn Việt Cẩm: “Nếu nàng nói vì vậy mà càng ghét ta hơn thì ta cũng chẳng để ý đâu.”

Việt Cẩm không tiếp lời. Giọng Nhai Xế đã pha chút buồn bực. “Thế nàng đến đây làm gì?”

“Muội đến...”

“Hử?”

“Muội đến để nói... miếng ngọc bội kia rất đẹp.” Việt Cẩm đáp.

“Hả?” Trong giọng nói của hắn phút chốc đã tràn đầy sức sống, “Thực ra cái đó chẳng có tác dụng gì, chỉ là tên nhân loại kia nói phải kết hợp thêm vào, nếu không sẽ không hoàn chỉnh, nếu nàng thích, lần sau ta sẽ tìm ngọc tinh cho nàng.”

“Nhai Xế...” Việt Cẩm muốn nói gì đó.

Nhai Xế ngược lên, mỉm cười: “Chắc nàng không định một ngày từ chối ta hai lần đấy chứ?”

Việt Cẩm sống người.

Nụ cười bên khóe miệng Nhai Xế càng rạng rỡ hơn: “Hai ngày này ta phải ra ngoài một chuyến.”

“Hả? Đến Thương Ngô Sơn à?” Việt Cẩm quan tâm hỏi, “Hay là những môn phái khác vừa chiếm được?”

Nhai Xế không đáp chỉ cười.

Việt Cẩm bỗng hiểu ra, không hỏi gì thêm nữa, chỉ chúc mong mọi việc thuận lợi rồi chuẩn bị cáo từ.

Nhai Xế cũng không ngăn cản, thừa lúc Việt Cẩm chuẩn bị bước ra ngoài, hần bỗng đứng dậy ôm chầm lấy nàng. Không do dự, không ngập ngừng, trong giờ khắc ôm lấy nàng đó, Nhai Xế cảm nhận rõ ràng mỹ nhân ở trong lòng đã biến thành tượng đá.

Không muốn làm khó nàng, hần lập tức buông tay, lùi về phía sau một bước: “Đợi ta trở về nhé.”

Nói xong, hần thấy nàng lẳng lặng mở cửa, đi ra ngoài rồi đóng cửa... Hần đưa tay sờ lên chiếc mặt nạ lạnh lẽo trên mặt, lập tức gỡ xuống vứt mạnh lên bàn, miệng khẽ lẩm bẩm: “Đúng là mềm lòng... Ngọc bội rất đẹp sao?”

...

Ngự kiếm bay một mạch về tiểu viện, vừa vào đến phòng, Việt Cẩm liền thấy trong gương hiện lên một nữ tử mặt mày trắng bệch, có phần hốt hoảng, nàng thu lại Băng Diệm, muốn mở cửa, bước ra ngoài đi dạo.

Nhưng nàng có thể đi đâu được chứ?

Nàng cười khô, nhìn quanh khắp phòng một lượt, cuối cùng chậm rãi ngồi xuống.

Bộ váy Nhai Xế tặng vẫn còn nằm trên mặt bàn được trải khăn gấm, màu trắng thanh khiết, hoa văn tinh tế, nhẹ nhàng, mềm mại, không nhiễm chút bụi trần.

Việt Cẩm nhìn rất lâu rồi đưa tay, chậm chậm vuốt ve nó... Đột nhiên nàng có cảm giác có vật gì đang động đậy trong lòng.

Thân thể cũng vì thế mà chấn động, Việt Cẩm định thần, lấy vật đó ra, chăm chú nhìn một lúc muốn dùng tay bóp nát, nhưng năm ngón tay nặng như đeo chì, không còn chút sức lực. Giăng co một hồi, cuối cùng nàng nhắm mắt, cẩn thận cất nó đi.

Bỗng bất giác nhớ đến lời Nhai Xê nói lúc ôm nàng ban nãy: “Lúc ta không ở đây, nhớ phải cẩn thận.”

...

Ngày 23 tháng 10 năm Thiên Nguyên thứ mười, yêu tộc ngang nhiên tấn công, đột kích Thương Ngô Vân Thủy, Hắc Uyên Hoang Sơn, Nam Bình Giang Lôu.

Cùng ngày, ba phái diệt vong.

Ngày 18 tháng 11 năm Thiên Nguyên thứ mười, tu sĩ các phái thỏa thuận thống nhất kết thành liên minh, thảo phạt yêu tộc.

Mấy tháng sau, thu hồi được Hắc Uyên, Nam Bình, giăng co với yêu tộc trên Thương Ngô Sơn.

Ngày 2 tháng 2 năm Thiên Nguyên thứ mười một...

Chấp bút viết lên dòng chữ này. Việt Cẩm nhìn đến gần người.

Yêu tộc hiện đang đối kháng với giới tu đạo trên Thương Ngô Sơn, trước mắt mặc dù thế lực hai bên đang cân bằng, nhưng đó chẳng qua là vì yêu tộc đã chớp được thời cơ, hơn nữa các phái bằng mặt mà không bằng lòng, không ngừng đề phòng, đấu đá lẫn nhau. Nhưng chỉ cần chiến tranh kéo dài, chắc chắn có ngày các phái sẽ ngồi lại để đạt được thỏa thuận, đến lúc đó...

Hơn nữa, Cửu Châu đất rộng, tài nguyên phong phú, giới tu đạo có nguồn cung cấp tài nguyên vô tận. Còn yêu tộc thì sao?

Kiều Sơn có đẹp đẽ thế nào đi nữa thì rốt cuộc cũng vẫn chỉ là một ngọn núi, có thể cung cấp được bao nhiêu lương thực đây? Thậm chí tương quan so sánh về quân số đã hiện rõ môn một...

Việt Cẩm cau mày chán nản, đưa bút lên định xóa hết những gì vừa viết, nhưng ngòi bút vừa chạm vào mặt giấy, nàng lại không khống chế được, chầm chậm viết ra bốn chữ: “Thập Vạn Đại Sơn.”

Viết xong, đèn trong phòng bất chợt lay động dù hoàn toàn không có gió, trong ánh sáng lập lòe, trên mặt giấy Tuyên Thành được nhuộm thành vàng cam, bốn chữ ấy còn chưa khô mực, từng nét từng nét phóng khoáng, nhìn trong chốc lát, vô số dãy núi chập chùng liên miên hàng vạn dặm, cô phong tuyệt bích, tách biệt, đan xen, mỗi mắt cũng không trông hết.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng động.

Đang thất thần ngắm bốn chữ kia, bỗng Việt Cẩm giật thót mình, lập tức xé vụn rồi dẫn lửa đốt sạch, kẻ đó nàng mở toang cửa nhìn ra ngoài.

Trăng đang treo lơ lửng trên nền trời thăm thẳm, ánh trăng như ngưng tụ, từng chùm, từng chùm ánh sáng màu trắng sữa rải khắp nhân gian, nhẹ nhàng rơi trên thân người đang đứng trong viện, rồi hợp nhất lại, hóa thành một vốc ánh sáng trong lòng bàn tay của một người vốn không thuộc về cõi trần.

“... Nhai Xé?” Việt Cẩm lên tiếng.

Người đó nở một nụ cười thật tươi, gương mặt đẹp như khắc được thổi bùng một luồng sức sống mới, rạng rỡ hẳn lên, khiến cho cỏ cây xung

quanh cũng phải giật mình tỉnh giấc.

“Ta về rồi! Còn có thứ này nữa.” Hắn giơ tay lên, vốc ánh sáng ấy bay thẳng vào lòng Việt Cẩm.

Việt Cẩm bắt lấy theo bản năng, lạnh thấu xương: “...Li?” Nàng sững sốt, “Bội kiếm của Vân Hàn Cảnh! Huynh...”

Nhai Xế cười ngạo nghễ: “Ta vốn định giết hấn. Nhưng bọn lâu la kia đến nhanh quá... Nàng yên tâm, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết hấn cho nàng.”

Câu cuối cùng, hấn nói rất bình thản.

Việt Cẩm lúc này cảm thấy đặc biệt buồn phiền, thêm vào đó là cảm giác sợ hãi theo bản năng, mà đối tượng là Nhai Xế.

Tình cảm này nàng vốn không có ý định chấp nhận, thậm chí càng không muốn thừa nhận, nhưng hấn một lần nữa dùng một phương thức không cho phép nàng từ chối để trao cho nàng tâm ý của hấn, ngông nghênh không chừa chỗ cho nàng trốn tránh.

Vất vả lắm mới trấn áp được trăm mối tơ lòng, Việt Cẩm cúi đầu rồi bước đến trước mặt Nhai Xế, trả “Li” lại cho hấn.

Khuôn mặt Nhai Xế bỗng chốc trở nên lạnh lùng.

Sắc trời đêm le lói chút ánh sáng, cảnh vật mờ lung, bầu không khí trong tiểu viện dần chùng xuống, từng cơn gió lướt qua mang theo giá lạnh, quán quýt mãi không thôi.

“Sao vậy?” Một lúc lâu sau, Nhai Xế mới lên tiếng hỏi.

“Huynh đoạt được, đương nhiên là do huynh bảo quản.”

“Cách bảo quản của ta chính là tặng cho nàng, không muốn nhận à?”

Việt Cẩm nhất thời á khẩu. Lúc nói mấy câu này, Nhai Xế đã không còn trung ra vẻ mặt lạnh lùng, thế nhưng cảm giác đè nén, ngưng trệ mặc dù đã nhạt đi nhưng vẫn chưa hoàn toàn tan biến. Cảm giác như đang ngủ đông dưới một hình thức kín đáo hơn, và rồi sẽ bùng phát hoặc giả tiếp tục che giấu tùy thuộc vào sự lựa chọn của nàng.

Sự lựa chọn của nàng ư?

Nàng có sự lựa chọn nào chứ... Việt Cẩm cười tự giễu, không do dự thêm nữa, tiếp tục đưa “Li” về phía trước, dẫn cho sau hành động này, giữa hai người thực sự sẽ chẳng còn gì nữa.

“... Đây là quyết định của nàng sao?” Giọng Nhai Xế như vọng về từ một nơi rất xa xôi.

Việt Cẩm nghe thấy mình khẽ “Ừ” một tiếng, có lẽ là vì quá khẽ nên sự trống rỗng trong giọng nói càng rõ hơn, rõ đến mức khiến người ta phản cảm.

Nhai Xế không nói gì thêm, cũng không nhận lại kiếm, không nán lại dù chỉ một giây, hất quay người cười gió bỏ đi, rất nhanh mất hút trong đêm tối.

Việt Cẩm thần thờ đứng đó, chậm rãi hít thở, nhưng hết lần này đến lần khác chỉ ngửi thấy mùi máu tanh nồng khiến người ta buồn nôn, dường như chỉ mới một chốc mà sự thanh mát nơi sơn dã đã bị thay thế hoàn toàn bởi mùi máu tanh.

Việt Cẩm thụt lùi mấy bước, bắt đầu ho rũ rượi. Ho mãi, ho mãi, khòe mắt đã long lanh những giọt lệ. Cảm giác lạnh thấu xương xâm chiếm cơ thể nàng, y như thanh kiếm trên tay nàng lúc này vậy.

...

Sau đêm đó, Nhai Xế không cho phép Việt Cẩm đến tìm hấn khi không có việc gì nữa.

Việt Cẩm không thể diễn tả được cảm giác trong lòng, nhưng ít nhiều có thể thở phào nhẹ nhõm. Sau đó nàng tóm một tên tiểu yêu, sai hấn giao lại “Li” cho Nhai Xế.

Vẫn trong dự kiến của nàng, tối hôm đó, thanh kiếm lại bị trả về chỗ cũ, hơn nữa còn khiến cho tất cả yêu tộc trên Kiêu Sơn trong vòng ba ngày nhìn thấy Việt Cẩm đều vòng sang lối khác, sợ mình không đâu lại bị bắt chịu lửa giận của Nhai Xế.

Bất đắc dĩ, ngày thứ năm sau khi Nhai Xế trở về, Việt Cẩm đành phải đích thân mang đồ đến sân viện của hấn.

Mùa đông giá rét đã qua đi, nàng xuân xinh tươi đã trở lại, cây cối trong viện đang đâm chồi nảy lộc, trong làn gió nhẹ vi vu, chúng khẽ thủ thủ thì thầm cùng những bông mai đỏ còn quyến luyến chưa chịu lìa cành.

Lúc Việt Cẩm bước vào, đập vào mắt nàng là cảnh tượng: một cây mai to bằng hai người ôm, trên những nhánh cây khẳng khiu là những đóa mai đỏ như màu máu. Dưới gốc cây, một người mặc y phục trắng tinh đang ngồi mé sập, nhàn nhã chơi cờ, phẩm rượu.

Bước chân Việt Cẩm vừa chậm lại thì ánh mắt của Nhai Xế đã lướt đến.

Thấy Việt Cẩm, hấn nhướn mày, giọng trào phúng: “Ta còn tưởng là ít nhất phải vài ba tháng nữa nàng sẽ không chủ động đến đây cơ đây.”

Nói nhiều sai nhiều, Việt Cẩm kiên quyết im lặng, tiến lên đưa hộp gấm trong tay cho đối phương.

Nhai Xế chẳng buồn nhìn, uể oải cất lời: “Ta mang nó về chỉ có một mục đích duy nhất, nàng không muốn thì vứt đi, phí công làm gì.”

“... Tốt xấu gì nó cũng là một món binh khí tốt.” Việt Cẩm nói.

Nhai Xế khề nhếch miệng: “Dẫu nó có tốt hơn đi nữa nhưng nếu ta đã không thích thì cứ là không thích, biết làm thế nào được bây giờ?”

Câu nói này dường như còn có một tầng nghĩa khác. Trong một tích tắc, Việt Cẩm đứng sững người, cảm giác thanh kiếm vốn lạnh buốt trên tay bỗng trở nên bỏng rát.

“Việt Cẩm.” Nhai Xế cúi đầu, tay cầm quân cờ, tiếp tục tàn cục trên bàn, “Nếu nàng thực sự không biết phải xử lí thế nào với nó, vậy để ta dạy nàng...”

Hấn ngược lên, đôi con ngươi màu đỏ chói mắt thường ngày lúc này bỗng trở nên cực kì ảm đạm, tựa như một vệt máu đã khô, làm người ta sợ hãi: “Thứ đồ có tốt, có đẹp hơn đi chẳng nữa, nếu đã không thích, thì hãy dứt khoát vứt đi.”

“Cạch” một tiếng quân cờ hạ xuống. Chỉ một nước đi đã khiến cho bàn cờ vốn đang giao tranh tức thì phân rõ thắng bại, Nhai Xế lặng nhìn một hồi rồi phát tay áo đứng lên, chỉ một cái phát tay, bàn cờ cùng tất cả quân cờ lặng lẽ hóa thành cát bụi.

“Không đáng phải tiếc nuối! Giống như thứ này.” Nhai Xế đưa tay lên, cầm lấy hộp gấm trên tay Việt Cẩm, “Nếu nàng không cần...”

Hắn giơ “Li” lên, nhẹ nhàng vung tay một cái, chùm ánh sáng ấy lập tức bay thẳng lên chín tầng mây, rồi mất hút.

Việt Cẩm sững sờ.

Lúc này Nhai Xế mới khẽ cười, giống như khoảnh khắc lần đầu tiên hai người gặp mặt, thờ ơ đến lạnh lùng, không một chút tình cảm.

“Như vậy không phải là xong rồi sao? Còn chuyện gì nữa không?” Nhai Xế lại ngồi xuống chỗ cũ.

Ánh mắt chăm chú nhìn bóng dáng “Li” biến mất, một lúc sau Việt Cẩm mới lắc đầu: “Hết rồi.”

“Ừ.” Nhai Xế nhẹ buông một tiếng, Việt Cẩm hiểu rằng giờ là lúc mình nên đi. Nàng bước ra ngoài được vài bước rồi dừng lại, muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, rốt cuộc đành im lặng rời khỏi.

Cũng chỉ đến lúc này, Nhai Xế mới để mặc cho ánh mắt của mình nhìn về hướng nàng đi. Nhưng người đã biến mất từ lúc nào. Nhai Xế cau mày, hồi lâu sau mới nghiêng răng lắm bầm một câu gì đó.

Ngày hôm nay đối với Việt Cẩm không hiểu vì sao lại dài đến thế. Khó khăn lắm nàng mới đợi được đến nửa đêm, hơn nữa đã uống bao nhiêu trà mà nàng vẫn chưa thể bình tâm lại được. Quyết định từ bỏ, nàng liền cầm kiếm, đi về hướng vách núi nơi “Li” bị ném.

Gió quét từng đợt, cỏ dại mọc um tùm, cao bằng nửa đầu người, che đi hết thấy những thứ âm u, ô trọc.

Lần theo trí nhớ, Việt Cẩm mò mẫm khắp xung quanh thì thấy một chút ánh sáng le lói lập lờ lúc ẩn lúc hiện giữa đám cỏ.

Nàng mừng rỡ, sải bước theo hướng phát ra ánh sáng, quả nhiên nhìn thấy “Li” nhưng, nàng bỗng dừng lại.

“Li” đang nằm trong tay một người. Là Nhai Xế.

Nhai Xế đang ngồi trên mặt đất, đám cỏ xung quanh đã bị dọn sạch sẽ, tạo thành một khoảng trống khá rộng. Trước mặt hắn là một hồ nước không rộng lắm nhưng giữa trời đêm, nước hồ âm u không hề có sức sống.

Thanh kiếm dài ba thước đã bị rút lại không đến một tấc, đang không ngừng nháy múa trong lòng bàn tay Nhai Xế, như muốn giãy giụa, lại giống như đang reo ca.

Nhai Xế không quay đầu lại: “Nàng muốn tự đi qua đây hay là để ta bắt nàng qua?”

Thanh âm đó vang lên cũng là lúc Việt Cẩm cảm thấy hơi hận, ước chi mình đừng đến đây: “Còn sự lựa chọn nào khác không?”

“Nàng nói xem?” Nhai Xế không đáp mà hỏi lại.

Việt Cẩm đành tiến lên phía trước: “Thực ra muội chỉ là thích thanh kiếm này...”

Nhai Xế cười trào phúng: “Có phải nàng còn định nói là thực ra nàng cũng thích chủ nhân thanh kiếm này không?”

Ý châm chọc trong lời nói của hắn quá rõ, Việt Cẩm xấu hổ, lúc này nàng định nói thế thật.

“Việt Cẩm.” Không biết có phải do đang đêm hay không mà giọng Nhai Xế có chút gì đó bất lực, trống rỗng: “Vì sao đến cả thử một chút nàng cũng không chịu?”

Việt Cẩm do dự một lúc rồi cười: “Có gì hay mà thử chứ? Muội cũng đâu có thích...” Nàng đột ngột không nói tiếp nữa vì Nhai Xế đã nắm chặt lấy tay nàng, “Không thích?”

Việt Cẩm chờ người.

Nhai Xế châm chọc: “Nếu lúc này nàng hất tay ra luôn thì ta sẽ tin.”

Trong một tích tắc nàng liền thấy hối hận. Nhai Xế cũng không muốn nói nhiều thêm nữa, kéo tay nàng ngồi xuống, đoạn giữ chặt “Li” vốn đang không chịu nằm yên, đưa cho Việt Cẩm: “Đừng từ chối, thứ này vốn là ta lấy về cho nàng mà.”

Việt Cẩm lặng lẽ tiếp nhận “Li”, trong một tích tắc, chút ánh sáng le lói bỗng chiếu sáng thế giới trong lòng bàn tay hắn.”

Nàng ngập ngừng một lúc, hỏi: “Bị thương... có nặng không?”

“Vân Hàn Cảnh?” Giọng Nhai Xế chẳng lấy gì làm nhiệt tình.

Ngập ngừng lâu hơn, cuối cùng Việt Cẩm mới thở dài một hơi như vứt bỏ đi thứ gì đó: “Muội hỏi huynh.”

Người bên cạnh thoát cái tươi tỉnh hẳn lên: “Không nặng.”

Việt Cẩm nhìn sang rồi không nhìn được bật cười: “Ngực bị đâm một lỗ?”

Nhai Xế vênh mặt đáp: “Sao có... Thôi được, mặc dù nhân phẩm của Vân Hàn Cảnh chẳng đâu vào đâu, nhưng tu vi cũng chẳng kém.”

Nhân phẩm chẳng đâu vào đâu? Việt Cẩm phì cười.

“Ta nói thật mà.” Có ai đưa lời bất mãn.

Việt Cẩm cười tủm tỉm gật đầu: “Muội tin là huynh nói thật. Nhưng để có thể lấy được thanh kiếm này... Lúc đầu huynh ngự kiếm đi đúng không?”

“Đúng.” Nhai Xế sảng khoái đáp, cười lạnh để thêm một câu, “Thanh kiếm này vốn cũng chẳng phải của hần.”

Tay Việt Cẩm sưng lại.

Nhai Xế không để ý, chỉ chỉ về “Li” đang nằm im trên tay Việt Cẩm, nói: “Có phát hiện ra điều gì không?”

Việt Cẩm không đáp, đưa tay ra, “Li” chậm chậm bay lên, trong vầng sáng nhấp nháy không ngừng, nó từ từ khôi phục lại hình dạng vốn có ban đầu.

Nó không phải là kiếm, cũng không có một hình thái cụ thể, chỉ là một chùm sáng, một cột nước tụ lại, long lanh, mềm mại khiến người ta mê mẩn.

Việt Cẩm ngẩng đầu, mãi một lúc lâu mới nói: “Bên trong có chữ.”

Nhai Xế kinh ngạc nhìn nàng, giọng điệu tán thưởng: “Nàng luận ra được à?”

Trời không trăng, vài ánh sao lác đác, rải rác trên thân “Li”, là những điểm sáng lay lắt, thoát ẩn thoát hiện, nhảy nhót không ngừng.

Việt Cẩm chăm chú nhìn rồi khẽ nhếch môi: “Ý nghĩa của những biểu tượng này... đã từng được học.”

Nhai Xế gật đầu: “‘Tặng nữ nhi Cẩm Tâm’, nói đúng ra thanh kiếm này là của Việt Đế tặng cho...”

Tặng cho...

“Biểu muội của ta... Việt Cẩm?” Nhai Xế nói.

Việt Cẩm nhanh chóng định thần: “Hả?...Sức cuốn hút của thanh kiếm này thực quá lớn.”

Nhai Xế cười: “Thứ đồ được làm từ nguyên liệu tốt nhất, do bàn tay của đại sư luyện kiếm tài hoa nhất, đương nhiên không phải thứ tầm thường.” Hắn trầm ngâm một lúc, “Mặc dù không thể sánh với các thần khí thời thượng cổ, nhưng nếu xếp hạng, thanh kiếm này tuyệt đối nằm trong mười vũ khí đứng đầu.”

“Cho muội thật quá lãng phí.” Việt Cẩm trào phúng buông lời.

Nhai Xế lim dim mắt, giọng bình thản: “Nếu nàng muốn, kể cả là vũ khí đứng thứ nhất cũng không thành vấn đề.”

Việt Cẩm cười khỏ: “Thôi, muội không muốn rước họa vào thân.” Nói rồi, nàng thu “Li” lại, rồi đột nhiên hỏi: “Nếu nó vốn là của công chúa Cẩm

Tâm thì huynh giữ chẳng phải tốt hơn sao?”

Nhai Xế nói giọng gần như vô cảm: “Người chết còn cần thứ này để làm gì?”

Tim Việt Cẩm thoát run lên.

Có vẻ như thấy quá mệt mỏi, Nhai Xế day trán: “Năm đó... cũng đã hơn mười năm rồi. Năm Thiên Thịnh thứ mười hai, Việt quốc bị diệt, thiên hạ phân li, bạo loạn lên đến đỉnh điểm, giết người, ăn thịt người xảy ra như cơm bữa, đến cả những yêu tộc bình thường cũng dần ẩn mình khỏi nhân gian... Cũng chính vào năm đó, ta rút cuộc cũng nghe được tin tức của muội ấy.”

“Là một vùng đầy chướng khí phía nam, gần Hoang Sơn. Khi hay tin ta liền lập tức đến đó, nhưng tất cả đã quá muộn. Không may quân đội đã vây kín, bọn họ bị vây lại cùng một chỗ, trước hết bị người ta dùng tên bắn, bắn bị thương rồi bọn lính mới xông lên dùng đao chém, từng đao, từng đao một, những đứa trẻ lớn nhất chỉ mới mười ba, mười bốn trong nháy mắt đã bị chém thành từng mảnh nhỏ...”

“Bọn họ ở cùng nhau.” Giọng Việt Cẩm khàn đặc.

“Ừ.” Giọng Nhai Xế đều đều, “Những đứa con của dì Dao, tất cả ở cùng một chỗ. Cẩm Tâm được bảo vệ ở giữa, hẳn là người cuối cùng... Đầu của chúng bị chém xuống, treo trên tường thành, rút cuộc khi ta đến nơi, đến thi thể cũng chẳng gom đủ.”

“... Huynh có đến.” Giọng của Việt Cẩm rất mơ hồ, mơ hồ đến nỗi chính bản thân nàng cũng không nghe rõ.

Lúc này Nhai Xế đã đắm chìm trong dòng cảm xúc: “Thực ra ta và Vân Hàn Cảnh cũng coi như có quen biết.” Hắn thở ra một hơi với vẻ ghét bỏ, “Năm đó Vân Hàn Cảnh đến bái Việt Đế làm thầy để học nghệ, ta và hắn vì thế có gặp nhau mấy lần, thậm chí cũng đã từng so chiêu. Thanh kiếm này sở dĩ trong tay hắn, hắn là Việt Đế giao cho.”

Mặc dù tình nghĩa năm nào đã chẳng còn, nhưng khi Nhai Xế nhắc đến những hồi ức đã qua ấy cũng là nói đến những điểm cốt lõi.

“Việt Đế giao cho huynh ấy...” Việt Cẩm lâm bầm.

Lần này, Nhai Xế nghe không sót chữ nào, tưởng là nàng không hiểu, hắn lục lại trí nhớ rồi giải thích: “Năm đó dường như Việt Đế có ý định gả Cẩm Tâm cho Vân Hàn Cảnh.”

“...?”

“Ta nhớ là đã nghe dì Dao nói...” Nhai Xế nhớ lại.

“...?”

“À, hình như hồi đó dì Dao cũng có ý như vậy...” Nhai Xế vẫn đang lục tìm trong trí nhớ của mình.

“...???”

“Việt Cẩm?” Rốt cuộc Nhai Xế cũng phát hiện ra sắc mặt của người bên cạnh đã xanh lét từ lúc nào, hắn nghi hoặc: “Nàng làm sao vậy?”

“Không sao.” Việt Cẩm cười gượng, “Gió lạnh quá.”

“Gió lạnh á?” Nhai Xế ngạc nhiên.

“Ừm.” Sắc mặt Việt Cẩm càng xanh hơn, “Muội run hết cả người lên rồi đây này...”

Nhai Xế: “... Không phải nàng thích Vân Hàn Cảnh đấy chứ?”

Việt Cẩm nổi da gà: “Làm gì có chuyện đó! Muội thà thích huynh còn hơn là thích huynh ấy!”

Nói xong, hai người chìm trong im lặng.

Một lúc sau, ánh mắt Nhai Xế nhìn là lạ: “Nghe được đáp án này, ta có nên vui không nhỉ?”

“À... Thực ra muội muốn hỏi là huynh nhìn thấy thi thể của mấy người họ, rồi sau đó sao nữa?” Việt Cẩm gượng gạo chuyển đề tài.

Hài lòng với câu nói buột miệng lúc nãy của Việt Cẩm, Nhai Xế rất đại lượng, không tính toán chi li với việc chuyển đề tài gượng gạo của nàng: “Cũng chẳng có gì, ta giết những kẻ đó, thu lượm xương cốt rồi về.”

Việt Cẩm sững người: “Xương cốt cũng thu lượm?”

“Đương nhiên.” Nhai Xế đáp. Đợi mãi một lúc lâu không thấy Việt Cẩm nói gì, Nhai Xế bất giác quay sang nhìn nàng, đập vào mắt hắn là một vẻ mặt ngơ ngác, không biết là đang nghĩ cái gì.

“Nàng làm sao thế?”

“Không sao.” Việt Cẩm lấy lại bình tĩnh, trào phúng nói: “Muội chỉ đang nghĩ, thịnh thế còn khôn là vậy mà nói mất là mất ngay được... Nguyên do chẳng qua chỉ là một mệnh lệnh bộc phát trong bữa tiệc rượu, thậm chí đến cả Thiên dự chính thức cũng chẳng có.”

Nhai Xế chăm chú nhìn Việt Cẩm một lúc lâu rồi khẽ nói: “Nàng có vẻ biết nhiều nhỉ... Năm đó chắc thân phận nàng cũng không thấp phải không?”

Việt Cẩm cúi đầu, đôi hàng mi cong chớp khẽ, mang đến cảm giác yếu mềm: “Ừm, là con gái của quân vương.” Ngừng một lúc, nàng tiếp lời: “Vốn dĩ vì trùng tên với công chúa Cẩm Tâm nên đã đổi thành tên khác, sau đó xảy ra bao nhiêu chuyện, để tránh truy sát nên đã được đổi trở lại.”

Nhai Xế thu lại tầm mắt, đẩy mắt ánh lên tia thất vọng, giọng đều đều: “Hồi đó chỉ cần họ Việt đều gặp nạn.”

Việt Cẩm cười: “Những kẻ như bọn muội, không thể giữ gìn cơ nghiệp của tổ tông đã là bất hiếu lắm rồi, nay nếu còn vứt bỏ cả tổ tông thì có khác gì những cái xác biết đi?”

Lần này đến lượt Nhai Xế im lặng.

Không ai nói chuyện, chỉ có âm thanh nơi sơn dã, gió vẫn thổi, nước vẫn róc rách thì thầm, chim chóc còn trùng cùng cỏ cây hợp tấu, một khung cảnh thanh bình, yên ả... Giống như trước đây, từ nàng, hân loáng thoáng cảm nhận được điều gì đó.

Bỗng hân hiểu ra thứ cảm giác đó là gì. Là rốt cuộc cũng tìm thấy một người đủ kiên cường, một người có thể ở bên cạnh, nắm tay hân cùng hướng về phía trước, có thể cùng hân đối mặt với hết thảy, hết thảy bão táp

mưa sa, hết thấy bi thương, gian khổ. Và rốt cuộc không còn phải cô đơn nữa.

Bởi vì còn có một người cùng với hấn, cùng nỗ lực hết sức, đến chết cũng không thay đổi, vì cùng một mục đích.

“Việt Cẩm...” Nhai Xế đột ngột cất tiếng “Mặc dù nói thích là thích, không thích là không thích. Nhưng quả thực cũng có lí do của nó... Trước đây chẳng phải nàng đã từng hỏi ta rằng ta thích nàng ở điểm nào còn gì.”

Không nghĩ Nhai Xế đột nhiên nhắc đến chuyện này, Việt Cẩm mặc dù đã chẳng còn để tâm mấy, nhưng quả thực vẫn khá tò mò, tiện thể hỏi luôn: “Điểm nào?”

Nhai Xế cười, không trả lời thẳng mà lại nói: “Mấy bản kế hoạch cho tương lai nàng đưa cho ta dạo này gần đây rất được.”

Việt Cẩm nghe xong chẳng lấy làm mừng, ngược lại, tâm trạng vốn đang vui vẻ cũng nguội lạnh không ít, chỉ bình thản đáp lấy một tiếng lấy lệ.

Nhai Xế cũng không để bụng, tiếp tục nói: “Đáng tiếc là thế lực song phương chênh lệch rõ ràng, yêu tộc người đơn thể mỏng, không thể tiếp tục kéo dài... Không gì ngoài một chữ mệnh.” Nói đến đây, rốt cuộc Nhai Xế cũng không giấu được sự mệt mỏi.

“Kiểu gì cũng có cách.” Việt Cẩm đột ngột đáp lời.

Thân là một đại yêu, lại chương quản cả một tộc, sự kiên cường trong tâm trí của Nhai Xế đâu phải bình thường, chỉ một lát đã lấy lại được phong thái lúc bình thường, ngạo nghễ nói: “Vốn là như thế. Nếu không bây giờ chúng ta được gọi là gì?”

Việt Cẩm nở một nụ cười trong trẻo.

“Đó chính là lí do.” Nhai Xế quay lại chủ đề ban nãy, “Ta thích nàng là bởi những điều đó. Biết rõ là núi cao biển sâu ngăn trở nhưng vẫn không chịu lùi bước, đứng cảm ngáng cao đầu tiến về phía trước.”

“Muội thấy huynh giống như đang tìm đồng minh hơn...” Việt Cẩm lẩm bẩm rồi bật cười: “Muội không tốt đến thế đâu, chẳng qua...”

Nàng bỏ dở câu chưa nói hết, nhân lúc Nhai Xế buông lỏng cảnh giác, rướn người, đặt lên môi hắn một nụ hôn.

Gió ngừng thổi, nước ngừng trôi, những vàng tinh tú cũng trốn biệt, còn Nhai Xế lúc này đã hóa thành tượng đá.

Cảm giác mềm mại xộc lên não, Việt Cẩm giữ nguyên nụ hôn một lúc lâu, lúc hai môi tách rời, khuôn mặt nàng đã nóng bừng bừng, cũng may có đêm đen giấu hộ nét thẹn thùng: “Nhai Xế, muội nói thật với huynh, huynh nhất định phải nghe. Muội không tốt như huynh nói đâu, muội rất yếu đuối, rất ích kỉ, còn thâm hiểm, xảo trá, chỉ là, chỉ là muội...”

Nói đến đây nàng không nói tiếp được nữa.

Chốc lát, Việt Cẩm mới lại mở lời, giọng nói ngập tràn mâu thuẫn: “Chỉ là không thể không bước tiếp.”

Màn đêm yên tĩnh, “Li” vẫn lẳng lặng lơ lửng trên không, chiếu sáng không gian xung quanh nó.

Nửa người Việt Cẩm lộ ra ngoài ánh sáng, làn da lấp lánh như ngọc. Ánh mắt nàng thoáng mơ màng rồi dần dần trở nên kiên định: “Lần trước huynh

đã cứu muội, lần này lại đem “Li” về, muội rất vui, nhưng lần sau những việc thế này để muội tự làm là được rồi.”

Sống cũng được mà chết cũng chẳng sao, nếu như phải dùng bất cứ giá nào nàng mới có thể tiếp tục bước về phía trước, vậy thì hết thảy hãy để một mình nàng gánh vác.

Như vậy phải chăng nàng sẽ thấy thoải mái hơn một chút, cũng đỡ hồ thẹn hơn?

“Rất vui?... Bởi vậy hành động vừa rồi là để báo ân?” Giọng Nhai Xế vẫn đều đều, không nghe ra được là vui hay buồn.

Việt Cẩm quay sang nhìn Nhai Xế: “Rồi huynh sẽ phải hối hận.”

Nhai Xế chẳng để tâm: “Nếu đã là sự lựa chọn của ta thì cho dù sau này kết quả có thế nào, ta cũng không bao giờ hối hận.”

Việt Cẩm nhìn hắn, rồi bỗng nhiên mỉm cười, khuôn trang rạng rỡ: “Là áy náy.”

“Hử?...” Nhai Xế mới nói được một nửa, nửa còn lại, đã bị thân thể cứng đờ đột ngột nhào đến cùng với đôi môi dù còn gượng gạo nhưng không kém phần mềm mại nuốt mất.

Hô hấp ngưng trệ, Nhai Xế ôm lấy eo người bên cạnh, mất một hồi lâu mới dần được sự kích động trong lòng: “... Nàng có biết mình đang làm gì không?”

Dù mỗi bộ phận trên cơ thể đều lên tiếng phản đối, nhưng lời Nhai Xế khiến Việt Cẩm không tránh khỏi cảm giác dở khóc dở cười: “Hôm nay

muội không uống rượu, ánh trăng đêm nay cũng không đủ làm say lòng người, muội rất tỉnh táo, muội biết mình đang làm cái gì.”

“Vậy...” Nhai Xế ngừng thở, đôi đồng tử dần trở nên nóng bỏng.

Việt Cẩm thuận thế cắn nhẹ môi đối phương. Và như một lẽ đương nhiên, nàng lập tức bị đối phương ép chặt, không ngừng dũa đưa một phen.

Lúc hai người tách ra, Việt Cẩm nở nụ cười ẩn hiện trăm mối ngổn ngang tơ lòng: “Vậy đó. Muội thích huynh! Nhai Xế... Muội đồng ý với huynh, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.” Giọng của nàng rất khẽ, tựa như màn sương lơ lửng trên núi mỗi sáng sớm tinh mơ, mỏng manh đến mức không thể nào níu kéo.

Muội thích huynh, muội đồng ý với huynh, muội bằng lòng ở bên huynh...

Cho dù kết cục đã định. Không ngờ lại tiến triển đến mức này, Nhai Xế cũng sờ.

Buổi sáng còn không chắc chắn, đến tối đã biến đổi khôn lường?

Tráng hán quân sư cho hấn bao nhiêu là thủ đoạn nào là anh hùng cứu mỹ nhân, nào là ông trời tác hợp, nào là dùng thủ đoạn cường bức... tất thấy đều không có kết quả...

Thì ra chỉ cần ngồi ngắm trăng một lúc, giải bày nỗi lòng tâm sự vậy là đã đủ rồi...

“Ở bên nhau?” Quá hạnh phúc khiến Nhai Xế không dám tin là thật.

“Ở bên nhau.” Việt Cẩm khẳng định.

“Ở bên nhau?”

“Ở bên nhau.” Việt Cẩm lại một lần nữa quả quyết nói lên ba từ.

Hét lên đầy sung sướng, Nhai Xế ôm chầm lấy Việt Cẩm, vốn nghĩ chỉ là do bản thân quá hưng phấn, nhưng sau khi ôm mỹ nhân xoay hai vòng, Nhai Xế bỗng phát hiện ra nàng không những không phản đối, mà ngược lại còn chủ động phối hợp...

Yêu vương triệt để thú hóa, hung hăng nói một câu “Ngày mai chúng ta thành thân” rồi bỏ nhào vào đôi phương.

Việt Cẩm mỉm cười, chủ động cởi hết y phục bó buộc giữa hai người...

Khi nhiệt độ trong không khí đang từ từ tăng lên.

Khi Nhai Xế khẽ thủ thi tên Việt Cẩm hết lần này đến lần khác.

Khi Việt Cẩm đang nhắm mắt rớt cuộc cũng có thể thả lỏng bản thân...

Đau đớn, và kèm theo cảm giác thỏa mãn dâng đầy trong trái tim Việt Cẩm, cũng là lúc bóng đen và nỗi sợ hãi từ mười mấy năm về trước cuối cùng cũng biến mất.

Nước mắt ghen ngào. Nàng run rẩy ôm lấy hắn, trong chốc lát, dùng hết sự phóng túng của cả đời này để yêu hắn.

Nhưng không ai chú ý tới một đôi mắt đầy kinh hoàng lẫn phần nộ phía sâu trong đám cỏ.

Chương 11

Không thể nào...

Không thể nào, không thể nào, không thể nào, không thể nào, không thể nào!

Trong bãi cỏ tối om, Việt Ninh Song lão đảo bước đi, chỉ một quãng ngắn mà ngã đến mấy lần, váy áo xộc xệch, tóc tai tán loạn, mặt mũi, tay chân đầy những vết máu do bị cỏ và đá vụn cào rách. Nhưng nàng ta chẳng mảy may chú ý, đi không có mục đích. Trong đầu cảnh tượng đó không ngừng lặp đi lặp lại, khiến nàng ta hoàn toàn sụp đổ.

Không thể nào, không thể nào... Nhưng cái gì không thể đây? Hết thấy nàng ta đều tận mắt chứng kiến...

Hai chân Việt Ninh Song loạng choạng khụy xuống, quỳ trên mặt đất.

Gió dưới vách núi vừa lạnh vừa ẩm, vây lấy nàng ta, rít lên từng hồi thê lương.

Trăng đã lặn, chân trời phía xa bắt đầu le lói những tia nắng đầu tiên, nhưng chưa đủ để chiếu sáng vớ về đất mẹ mà chỉ khiến cho lũ yêu ma quỷ quái ẩn mình trong bóng đêm càng mặc sức trắng trợn, thao túng cỏ cây nhe nanh múa vuốt chẳng hề kiêng kị.

Hàn khí dưới đất theo tay chân chạy khắp toàn thân, Việt Ninh Song run lẩy bẩy, nàng ta nghiêng chặt răng, muốn kiểm soát bản thân nhưng không có hiệu quả, chỉ cảm thấy cái lạnh càng ngày càng tê tái...

“Người tin rồi chứ?” Bỗng đâu vang lên một giọng nói rất khẽ, như gần như xa, như có như không, không tài nào phân biệt được.

Việt Ninh Song sờn tóc gáy, tức khắc ngẩng đầu lên: “Sao người lại biết những chuyện đó? Rốt cuộc người là ai?”

Giọng nói kia không phủ nhận: “Sớm muộn gì cũng có ngày hôm nay, người đã quên lần trước Nhai Xế đã mắng người thế nào rồi ư?”

Sắc mặt Việt Ninh Song tái đi, nhưng toàn thân đã thôi không run rẩy nữa: “Người... muốn ta làm gì?”

Giọng nói kia cất tiếng cười khẽ, chất giọng hơi khàn, nhưng không thể xác định được là nam hay nữ: “Thế này nhé, cô gái ngoan, người nghĩ xem bọn họ đối xử với người thế nào...”

Gió thổi chậm dần rồi ngừng hẳn, chân trời phía đông chưa sáng rõ, đất trời chìm trong tranh tối tranh sáng. Không biết qua bao lâu, giọng nói kia cuối cùng cũng biến mất, Việt Ninh Song từ từ cử động thân thể lạnh cứng như đá của mình, hai mắt bừng sáng.

...

Một lần nữa tỉnh lại sau đêm dài lê thê.

Dường như đã không còn gặp ác mộng.

Trong thời khắc ngắn ngủi, khi đang còn mơ mơ màng màng, trong đầu Việt Cẩm chợt lóe lên ý nghĩ, tức thì nàng tỉnh hẳn, thứ đập vào mắt nàng đầu tiên chính là màn trướng trong phòng nàng.

Trong phòng nàng?

Việt Cẩm bật dậy, cảm giác đau nhức ập đến, nghĩa là đêm qua không phải nằm mơ, hươg hồ nhân vật còn lại giờ đang ngông nghênh chẳng coi ai ra gì đứng trước mặt nàng mặc quần áo...

Tâm trí rối như tơ vò, nhất thời Việt Cẩm không biết phải nói gì.

Nhai Xế lúc này đã mặc xong quần áo, quay người lại, tiện tay đưa cho nàng một cốc nước: “Nàng tỉnh rồi à?”

“...Ừm.” Việt Cẩm đáp, nhận lấy, uống một ngụm để súc miệng đang định nhổ ra thì một bàn tay đẹp như tượng đã đưa ống nhổ tới trước mặt nàng.

Nàng thuận theo đó nhổ vào, khi ngẩng đầu lên, một chiếc khăn sạch sẽ đưa tới và đương nhiên cầm cái khăn vẫn là bàn tay đẹp đẽ đó.

Việt Cẩm thảng thốt nhận lấy, đoạn vừa xuống giường vừa hỏi: “Tối qua huynh đưa muội về à?”

“Nếu không thì còn ai vào đây nữa?”

Ý thức mình đã hỏi một câu thừa, Việt Cẩm muốn lảng sang chuyện khác, nhưng lại chẳng biết nói gì, đành lẳng lặng mặc đồ, sửa sang lại mặt mày đầu tóc.

Nhai Xế đứng bên quan sát, bỗng thỉnh linh hỏi: “Nàng hồi hận rồi à?”

“Hồi hận?” Việt Cẩm đang thất thần, lúc sau mới phản ứng lại, bật cười: “Muội hồi hận gì chứ? Không phải...”

“Không hời hện thì ngần ngại này giờ làm gì?” Nhai Xế phụng phịu, hai chữ bất mãn hiện rõ trong đôi đồng tử đỏ tươi, một màu đỏ đẹp đẽ, sáng ngời làm người ta vui vẻ chứ không phải màu đỏ quạch mang đầy sát khí.

Tựa như một con nhím, lúc tự vệ toàn thân đều là gai nhọn, đủ sức khiến người ta chảy máu đầm đìa, nhưng chỉ cần tiếp xúc, rồi để nó tin tưởng, bạn sẽ phát hiện ra dưới lớp gai sắc bén ấy là một thứ mềm mại đến vô cùng...

Việt Cẩm quên cả hít thở, do dự cuối cùng ẩn sâu trong đáy lòng rút cuộc cũng biến mất. Nàng nở nụ cười thật tươi: “Chỉ là cảm thấy chưa quen lắm thôi.”

Lời vừa nói hết, cũng là lúc trang điểm xong, nàng đứng lên, giúp Nhai Xế sửa sang lại y phục vừa được tùy tiện mặc qua loa.

Giống như Việt Cẩm chưa thích ứng được với việc Nhai Xế bưng trà rót nước cho mình, Nhai Xế cũng không thích ứng được khi thấy Việt Cẩm bỗng trở nên hiền thực, tử tế như thế. Nhưng rất nhanh cảm giác đó qua đi, hẳn liền cảm thấy cực kì thích thú, còn nhẹ vuốt dọc tấm lưng của Việt Cẩm, để cảm nhận rõ ràng sự mềm mại dưới lòng bàn tay.

“Bao giờ thì chúng ta thành thân?”

“Thành thân gì?” Việt Cẩm ghen lời, chuyển sự chú ý sang vết thương vẫn còn rỉ máu trên ngực Nhai Xế, “Vết thương này là bị ‘Li’ đâm đúng không? Vẫn chưa khỏi?”

Giọng nói khẽ hơn lúc bình thường, nghe như đang hổ thẹn.

Nhai Xế cũng không biết phải biểu đạt thế nào: “Thanh kiếm đó được làm từ những nguyên liệu đặc thù, bản thân nó có linh lực nhất định, có thể ngăn cản miệng vết thương hồi phục...”

Rồi hắn không cam lòng thừa nhận thêm, “Thực lực của Vân Hàn Cảnh cũng không tồi.” Rồi lại tự mình an ủi, “Nhưng nàng nhìn xem, vết thương đã khép miệng lại rồi.”

“Vốn là một lỗ to bằng nắm tay?”

Nhai Xế gật đầu: “Ừ, nhưng năng lực hồi phục của yêu tộc rất mạnh, cánh tay bị chặt đứt cũng không phải là không thể mọc lại, cho nên đối với ta đây chỉ là vết thương nhỏ thôi... Thực ra, ta thấy chúng ta nên quan tâm đến những chuyện khác, ví dụ như thành thân chẳng hạn.”

Rốt cuộc Việt Cẩm cũng phát hiện ra Nhai Xế thực sự nghiêm túc: “Huynh muốn thành thân sớm như thế để làm gì?”

“Sớm?” Nhai Xế nhẹ chớp mắt, mặt mày đang từ hớn hờ đặc ý thoát cái trở nên hung dữ: “Nàng muốn ăn quyết phải không?”

“...” Việt Cẩm dờ khóc dờ cười, “Yêu tộc không có quy củ này chứ?”

“Việt quốc có.” Nhai Xế đáp như một lẽ đương nhiên.

“Kể cả là thế...” Việt Cẩm cố bịa ra một lí do hợp lí, “... cũng còn quá sớm, muội không vội.”

“Nhưng ta vội.” Nhai Xế phán một câu xanh rờn.

Thấy Việt Cẩm chìm trong im lặng, Nhai Xế cũng không muốn tranh cãi mãi về vấn đề này: “Nàng không muốn nói chuyện này chứ gì? Chúng ta có thể nói sang chuyện khác.”

Việt Cẩm đang không biết làm thế nào để chuyển đề tài, nghe thấy thế thì gật đầu lia lịa: “Nói chuyện gì?”

“Vết sẹo sau lưng nàng.”

Đợi một lúc thấy nàng không nói gì, Nhai Xế lại nói: “Nàng không muốn à? Vậy chúng ta lại chuyển chuyện khác nhé.”

“Chuyện khác... là chuyện gì?” Lần này Việt Cẩm khó khăn lắm mới nói được mấy tiếng.

“Ta nhớ là hồi đầu có hỏi về chuyện trước đây của nàng. Nhưng nàng nói lúc đó vì mình còn nhỏ nên không nhớ rõ nữa... nhưng mà hình như tối qua chuyện liên quan đến Việt Thị diệt vong nàng biết đâu có ít.”

Lần thứ ba, Việt Cẩm chìm trong thinh lặng.

Hiển nhiên Nhai Xế đã lường trước việc Việt Cẩm sẽ im lặng, nên rất nhanh hấn muốn được nói tiếp, nhưng lần này, Việt Cẩm đã phản ứng, nàng liền ôm chầm lấy hấn, ngẩng đầu, trực tiếp dùng miệng của mình lấp cái miệng hay nói kia lại.

Cuối cùng thế giới cũng được yên tĩnh.

...

Ngày tháng thấm thoát thoi đưa, mới chớp mắt mà đã qua ba tháng.

Tháng năm đùng đỉnh mãi mới tới, từng chùm hoa tuyết cầu trắng muốt trĩu cành bung nở, trăm hoa đua nhau khoe sắc. Trời dần về tối, mặt trời tà tà ngã về đằng Tây, nhuộm ráng chiều đỏ quạch.

Trên Kiều Sơn, Việt Cẩm đang bàn bạc công việc trong viện của Nhai Xế, sau đó thuận theo tự nhiên “bàn” đến chuyện trên ghế nghỉ, y phục dần xộc xệch...

“Vương.” Một giọng nói bỗng thình lình vang lên.

Cùng lúc đó, Nhai Xế cũng phát giác có người đến gần, vốn định mặc kệ, đột nhiên nhớ ra Việt Cẩm dù sao cũng là nhân loại, vội lấy y phục bên cạnh bọc lấy nàng từ đầu đến chân.

Chủ nhân của giọng nói bước vào, đập vào mắt là bóng dáng mơ hồ bị bọc kín như bưng dưới người Nhai Xế. Nhìn tình cảnh trước mặt, hắn rất nhanh hiểu có việc gì đang xảy ra. Bởi vậy, dù ruột gan nóng như lửa đốt nhưng khóe mắt vẫn mỉm cười: “Việt cô nương cũng ở đây à?”

Không biết cảm nhận của Việt Cẩm thế nào nên Nhai Xế chưa vội đáp lời. Việt Cẩm vốn đang bị bọc lại như cái bánh nghe thế liền chỉnh sửa lại váy áo, chui ra ngoài, mỉm cười tỏ ý chào hỏi người mới đến, rồi đi ra ngoài, mặt không hề đổi sắc.

“Tôi ta sẽ đến chỗ nàng.” Nhai Xế nói với theo, rồi chẳng để ý chuyện nàng không đáp lại, quay người hỏi đại yêu vừa vào: “Chuyện gì?”

Về mặt đại yêu rất cung kính, tiến lên mấy bước khễ thì thào vào tai Nhai Xế.

Sắc mặt Nhai Xế chuyển biến cực kì khó coi, ánh mắt sắc lạnh.

Trời dần chuyển về đêm.

Một khắc trước, đại yêu kia đã cáo lui, tráng hán bước vào phòng Nhai Xế, thấy hắn đang nhàn nhã nằm trên trường kỉ bên cửa sổ, hai mắt nhắm

hờ, khóe môi vẫn mỉm cười, nhưng chút ánh sáng muện hiền hòa của buổi xế chiều trải trên khuôn mặt hần không thể mang lại dù chỉ một chút ấm áp, ngược lại khiến người ta có cảm giác dưng cả tóc gáy.

[©DTV](#)

Bước chân của tráng hán dừng lại, nhưng rồi hần nhanh chóng tiến về phía trước, đến bên cạnh Nhai Xế: “Vương, Việt cô nương cho người tới báo là cô nương ấy đã làm bữa tối rồi.”

Nhai Xế mở mắt ra, chưa có bất cứ cử động gì nhưng không hiểu sao không khí ngọt ngào trong phòng dần biến mất: “Ừ.” Hần đứng lên, trước khi ra ngoài còn hỏi thêm một câu: “Ninh Song đạo này thế nào?”

“Công chúa?” Tráng hán thoáng kinh ngạc, nghĩ một lúc rồi đáp: “Tốt hơn hồi trước nhiều, chỉ là thường xuyên chạy lung tung, hình như tâm trạng không được tốt cho lắm.”

Thế nhưng chưa đợi hần nói hết câu, Nhai Xế đã im lặng đẩy cửa ra ngoài.

Trời lúc này đã tối hần. Vừa bước vào viện nơi Việt Cẩm đang ở, Nhai Xế đã thấy nàng ngồi bên bàn, một tay lật thẻ tre, tay còn lại tùy tiện vẽ một phù triện nhập môn hỏa hệ, giữ ấm bàn thức ăn.

Nghe tiếng mở cửa, Việt Cẩm quay người, thấy Nhai Xế bèn thu tay lại, lấy thứ đồ để bên cạnh đưa lại cho hần: “Huynh xem thử xem.”

“Cái gì đây?” Nhai Xế vừa hỏi vừa giở thứ đồ trông như một tấm vải dệt ra, màu đỏ “... Y phục?”

“Ừm! Kích cỡ chắc là vừa, huynh xem có thích kiểu này không, nếu không thích thì để muội sửa.”

Sắc mặt Nhai Xế có phần khác lạ, cũng không giả bộ, cởi luôn áo ngoài đang mặc trên người mặc bộ y phục nàng đưa vào, quả nhiên vừa như in. Mặt trên của bộ y phục có hoa văn chìm cùng màu, nhìn qua người ta sẽ cho rằng nó chỉ để trang trí cho đẹp mắt, nhưng nếu vẽ lần theo các đường hoa văn ấy thì có thể phát hiện ra đó là các loại phù triện sơ giai.

“Hóa ra nàng còn biết may y phục nữa à...?” Nhai Xế vuốt ve bộ y phục trên người, liền nhận ra đó chính là tấm vải tơ tằm mà lần trước Việt Cẩm lấy từ chỗ mình.

“Muội cũng mới phát hiện ra mình biết thôi.” Việt Cẩm so vai, “Về phương diện này tu tiên quả thực không tòi, ít nhất không bó tay trước những việc bình thường.” Nói rồi nàng gõ lên mặt bàn, khẽ mỉm cười: “Ăn cơm thôi, mặc dù chưa nguội, nhưng để lâu sẽ không ngon.”

Gật đầu, Nhai Xế ngồi xuống, bỗng hần thấy Việt Cẩm đứng lên, cầm bát đĩa... gấp thức ăn, múc canh.

Thấy vậy Nhai Xế ngẩn ra, hỏi: “Nàng làm gì vậy?”

“Gấp thức ăn cho huynh, muội muốn thử xem...” còn chưa giải thích xong Việt Cẩm đã bị Nhai Xế kéo vào lòng, “Ta không có tay chắc? Đâu cần nàng phải đứng bên cạnh hầu hạ chứ.”

“Là phong tục của Việt quốc.” Việt Cẩm cười, cũng không giãy giụa, sau đó nàng lựa tìm một thế ngồi thoải mái nhất trong lòng Nhai Xế cất tiếng hỏi, “Mùi vị thế nào?”

“Trước đây có thấy nàng nói tới phong tục tập quán gì đâu.” Nói đến đây, Nhai Xế bắt đầu ăn, “Không tòi, nhưng mùi vị sao lại không giống nhau vậy?”

“Huynh không thích à?” Việt Cẩm hỏi.

Nhai Xế nghĩ một lúc: “Không phải, trong ba tháng nàng nấu nướng không món nào giống món nào. Thật không phải chuyện dễ. Hơn nữa nàng không cần phải nhọc lòng vậy đâu.” Mặc dù việc nàng làm hắn rất thích... cũng rất lấy làm ngạc nhiên.

Việt Cẩm khẽ cười: “Muội chỉ muốn thử những thứ trước đây chưa bao giờ thử thôi.”

“Nấu cơm, may y phục?” Trong thời gian nói chuyện, hơn nửa bàn thức ăn đã vào bụng Nhai Xế.

Việt Cẩm trái lại tỏ ra không mấy hứng thú, thức ăn trên bàn chỉ ném qua một chút, rồi bung canh từ từ thưởng thức: “Không phải.”

Kỳ thực, việc nàng muốn làm là tìm một người có thể yêu, dốc hết lòng dạ yêu đối phương một lần. Rồi đem hết thảy những gì mình có, hết thảy những gì tốt đẹp nhất bày ra trước mắt người đó. Nhìn hân vui vẻ, nhìn hân mỉm cười.

Giả như được vậy chắc nàng không còn gì để phải nuối tiếc.

Nhai Xế vốn định đợi Việt Cẩm nói thêm điều gì đó, nhưng đợi mãi chẳng thấy âm thanh nào vang lên. Hân quay sang nhìn nàng, khoảnh khắc dưới ánh đèn nóng bỏng, mái tóc đen dài của nàng nổi bật trên nền áo trắng tinh khôi càng tôn lên gương mặt đẹp như tranh vẽ.

Trái tim Nhai Xế như bị một chiếc lông vũ chạm vào, khoảnh khắc đáy lòng nhói lên như bị kim châm. Sự do dự bao ngày qua trong thời khắc bỗng tan biến thành bọt biển. Nhai Xế vươn tay, ôm Việt Cẩm vào lòng.

“Sao vậy?” Đang định ngẩng đầu Việt Cẩm bỗng thấy trước mắt tối sầm, Nhai Xế rất nhanh đã bịt mắt nàng lại.

“Bỗng nhiên ta thấy có phần hối hận...” Nhai Xế nói.

“Muội đã nói là rồi huynh sẽ thấy hối hận mà.” Việt Cẩm trêu, “Tiếc là giờ thì đã muộn mất rồi.”

“Ta nói thật đó.” Nhai Xế nói.

Mắt bị bịt kín nên Việt Cẩm không nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhưng không khó để nhận ra giọng hắn đột nhiên trầm xuống, trong đó có phảng phất vài tia thất vọng.

Việt Cẩm dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Thực ra muội cũng có hối hận.”

“Tiếc là đã muộn mất rồi!” Nhai Xế hung hăng tiếp lời.

Nghe vậy, Việt Cẩm không khỏi bật cười.

Nhai Xế ngẩn ngơ nhìn khoe môi cong cong của nàng, bất giác đưa tay lên vuốt ve, cảm giác mềm mại tức thì theo đầu ngón tay chạy thẳng vào tim hắn.

“Việt Cẩm.”

“Vâng?”

“Tình hình của yêu tộc không được tốt cho lắm...” Lúc nói ra những lời này, Nhai Xế có cảm giác người trong lòng bỗng chìm trong thinh lặng, tựa như cả người nàng lạnh ngắt.

Tại sao? Rõ ràng đã gần nhau như vậy, quan hệ thân mật như thế, sao hắn vẫn không hoàn toàn có được nàng?

Thậm chí dường như còn có cảm giác chưa từng chạm được đến nàng.

“Nàng biết rồi hả?” Rất lâu sau hần mới nghe thấy một tiếng “Ừm” khe khẽ.

Nhai Xế thở dài, nói tiếp: “Yêu tộc bị giới tu đạo áp chế quá lâu! Lâu đến nỗi dù có là bậc đại tài đội trời đạp đất cũng không thể cứ dùng cách bình thường để tranh đoạt một mảnh đất sinh tồn cho yêu tộc. Thực lực hai bên cách biệt quá xa.”

Hai tay Việt Cẩm từ từ siết chặt.

Nhai Xế lại nói: “Trước đây ta có một ý tưởng, hiện giờ...”

“Nhai Xế!” Việt Cẩm bỗng ngắt lời hần.

Nhai Xế thoáng sửng sốt rồi như bỗng hiểu ra, không nói nữa, hai tay đang che mắt đối phương chuyển qua ôm chặt lấy vòng eo nàng: “Việt Cẩm! Dù thế nào đi nữa, ta hứa sẽ không để nàng và Ninh Song xảy ra chuyện.”

Ngón tay Việt Cẩm bỗng run lên. Sự tín nhiệm của Nhai Xế làm nàng bỗng lóe lên một ý tưởng. Một ý tưởng biết rõ là sai nhưng vẫn kìm lòng không đành.

Nếu như... nếu như từ bỏ tất cả, chỉ cùng với người trước mắt cố gắng thì sao?

Dẫu cho tất cả những cố gắng trong quá khứ đều thành vô ích, dẫu cho tất cả những kì vọng trong tương lai tưởng sắp thành công chuyển thành thất bại, bởi lẽ trên đời này chỉ có một người thích nàng, tin tưởng nàng,

thậm chí không hề so đo việc nàng có chuyện giấu giếm, không truy xét quá khứ của nàng. Đúng vậy, chỉ duy nhất người đang ở trước mắt này mà thôi.

Nhưng bao người thân đã bị chết oan và tia hi vọng cuối cùng huynh trưởng đặt vào nàng thì sao? Tất cả những ý nghĩ đó khiến tâm trí nàng rối thành một mớ bòng bong... Rốt cuộc nàng có thể vì bản thân mà ích kỉ một lần không?

Tim Việt Cẩm đập thành thịch, mạnh đến nỗi khiến người ta có cảm giác nghẹt thở.

“Tính tình Ninh Song có phần ngỗ ngược, nhưng lỗi phần lớn là do yêu tộc nuông chiều lại do ta và mẫu thân dạy dỗ không nghiêm. Nếu chẳng may có chuyện gì nàng hãy giúp ta chăm sóc nó nhiều hơn nhé, Việt Cẩm.”

Hắn dừng thở dài một hơi rồi bốn cọt nói: “Thực ra ta định nói là dù có thế nào, dù có nghe thấy, nhìn thấy, hoặc giả gặp phải hay đối mặt với chuyện gì đi, nàng chỉ cần nhớ lo cho bản thân mình là được, chỉ cần nàng bình an, những thứ khác...”

Đều không quan trọng.

...

Kí ức dồn dập tràn về tựa những con sóng ào ạt hòng nuốt chửng ai đó.

“A Cẩm à,” Một nỗi sợ hãi vô cớ dậy lên trong tim, Nhai Xế bắt giác ôm chặt người trong lòng, “Ta tin nàng, ta cũng hi vọng nàng có thể tin tưởng ta. Ta muốn bảo vệ nàng và ta cũng tin rằng nàng sẽ đối với ta như vậy.” Bỗng hắn muốn nói rõ mọi suy nghĩ khiến hắn hoàn toàn tin tưởng chỉ có mình nàng, người mà hắn vẫn hằng tìm kiếm, làm hắn không biết từ lúc nào đã yêu sâu đậm, người mà hắn không thể từ bỏ...

Việt Cẩm – Việt Cẩm Tâm. Cô em họ không cùng huyết thống, người hấn thích nhất, yêu nhất...

“A Cẩm, lát nữa sẽ xảy ra một số chuyện, nhưng...” còn chưa nói hết câu, trên bàn tay siết chặt, Nhai Xế bỗng có cảm giác man mát vừa mềm mại, vừa chai sạn.

Hắn nghe thấy một giọng nói gấp gáp vang lên bên tai, thanh âm rất khẽ, như thể chỉ cần chạm một cái thôi thanh âm ấy sẽ tan như bọt biển: “Đừng nói cho muội biết, Nhai Xế, đừng nói. Muội sẽ ở bên huynh... muội muốn ở bên huynh.”

Mặc kệ kết quả cuối cùng là thành hay bại. Muội cũng sẽ luôn ở bên huynh, sống thì cùng sống, chết thì cùng chết.

Muội mong được ở bên huynh.

Một cơn chấn động dữ dội kèm theo linh lực khổng lồ thành linh ập đến.

Nhai Xế biến sắc, vội chạy ra xem, trước mắt hắn là vô số ánh sáng bùng lên, lấp lánh trên hồ sơn đại trận, thiên địa rung chuyển, trong màn ánh sáng ấy là một biển người mênh mông.

Mặt Nhai Xế đanh lại, chẳng kịp nghĩ suy, hắn quay đầu lại nói với Việt Cẩm: “Nàng đưa Việt Ninh Song đi trước...”

Hắn đột ngột dừng lại, bởi Việt Cẩm đang đứng chết sững nhìn ra ngoài, sợ hãi, đau đớn, lảo đảo như sắp ngã đến nơi.

“Tiểu Cẩm?” Nhai Xế nắm lấy bàn tay lạnh buốt đang không ngừng run rẩy của nàng, vừa lên tiếng hỏi thì thấy Việt Cẩm hốt hoảng nhìn về phía

mình, trong con người đen như mực là ánh sáng chói lòa kèm nỗi đau đớn tuyệt vọng. Đó dường như là thứ tình cảm mãnh liệt khắc sâu tận tâm hồn, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến người ta phải rơi lệ.

“Nhai Xế...”

Tiếng vụn vỡ vang lên bên tai, những âm thanh ồn ào hỗn loạn do giới tu đạo tập kích như xa dần, tay Nhai Xế vừa dùng sức bỗng nghe thấy một tiếng “rắc” giòn tan đâm thẳng vào màng nhĩ.

Gió lạnh rít gào, linh lực ngập trời.

Nhai Xế thấy các tu sĩ vốn đã bị chặn ở ngoài nay ùn ùn kéo vào từ khắp nơi. Hắn cắn răng kéo người đang đứng sau lưng ra: “Nàng đi trước...”

Một tia sáng như ánh trăng đột ngột bay lên. Chỉ một màu nhàn nhạt, nhưng trong thời khắc tỏa sáng ngắn ngủi tư thái mạnh mẽ khiến trời long đất lở khiến cho những sắc màu sáng chói xung quanh hết thấy đều lu mờ.

Lời chưa nói hết đã mắc nghẹn nơi cổ họng rồi vụn vỡ khi chưa kịp thành tiếng.

Nhai Xế đứng đó, từ từ hít thở, nhưng đâu có hít thở thế nào, thậm chí cả nín thở thì nỗi đau đớn và cảm giác lạnh buốt theo mỗi nhịp đập trái tim nơi lồng ngực vẫn cuộn cuộn trào dâng, không cách nào ngăn nổi.

Nhai Xế, muội không thích huynh.

Nhai Xế, huynh nghe cho rõ đây. Mọi lời muội nói đều là sự thật, muội yếu đuối, ích kỉ, lại bỉ ổi, vô sỉ nữa.

Nhai Xế, huynh sẽ hối hận cho mà xem.

Nhai Xế, muối không say, muối đồng ý.

Chúng ta sẽ ở bên nhau.

Ở bên nhau, mãi mãi không bao giờ chia lìa.

Ở bên nhau, mãi mãi

Hắn đứng đó, nhìn nàng. Nhìn sự đau đớn chất chồng trong mắt nàng, nhìn dáng vẻ lão đảo của nàng.

Nhưng một kiếm trong tay nàng sao lại nhanh thế, mạnh thế. Sắc bén mà dứt khoát, không một chút lưu tình.

“A....”

“Aaaaaaaa....” Tiếng hét lạnh lạnh phá tan trời đêm lạnh lẽo.

Việt Cẩm quay sang thấy Việt Ninh Song đã đứng bên cạnh từ lúc nào, đang hét lên thất thanh.

Tầng ngăn cách trong suốt bao quanh hai người theo tiếng hét đó mà vỡ vụn, tiếng ồn ã chung quanh ùn ùn dội thẳng vào màng nhĩ, cái lạnh của vũ khí sắc bén trên tay dường như có thể làm đông cả huyết dịch, Việt Cẩm chẳng hề do dự, tuốt kiếm, tập trung linh lực, vẽ một đường lên ngọn núi chung quanh.

“Đội đã!....” Những tiếng thét dồn dập vang lên, nhưng tất cả đã muộn.

Trong chớp mắt, biển lửa ngút trời.

Lúc đó tu sĩ rất đông, biển lửa mà Việt Cẩm tạo ra nhanh chóng bị dập tắt. Một người đứng gần đó chớp lấy thời cơ, nhoáng cái đã đến bên Việt Cẩm tìm kiếm tung tích của Nhai Xế, nhưng sao có thể tìm thấy chứ? Hắn quay sang lạnh giọng chất vấn:

“Ai bảo ngươi phóng ra pháp thuật có phạm vi lớn vậy hả?”

Việt Cẩm không đáp, chỉ quay sang nhìn đối phương.

Kẻ vừa chất vấn bắt gặp ánh mắt của Việt Cẩm, cảm giác như bị tạt một xô nước lạnh giữa ngày đông buốt giá, cái lạnh thấu tim gan, những lời chưa nói mắc nghẹn nơi cuống họng, không cách nào có thể cất thành lời.

Trong cuộc thảo phạt này tất cả đều là tinh anh do các phái cử đến, rất nhanh lúc này đã đứng trước mặt Việt Cẩm.

Lên tiếng đầu tiên là đệ tử Hạch Tâm của Vân La Phái, hiển nhiên hắn đã nghe được vụ tranh chấp nho nhỏ trước đó, nên mỉm cười lên tiếng giảng hòa:

“Việt sư muội thâm nhập yêu tộc, mạo hiểm tính mạng mới lấy được sơ đồ trận pháp bảo vệ khiến chúng ta có thể nhanh chóng công phá Kiều Sơn, công lao của muội ấy rất lớn. Còn về phần Nhai Xế, hắn có thể nhất thời tẩu thoát, nhưng một khi đã mất đi chúng yêu làm hậu thuẫn hắn chẳng qua chỉ là một con hổ đã bị bẻ hết răng, chẳng có gì đáng sợ.”

Những lời đệ tử Vân La Phái nói không sai, tất cả thậm chí đã bày ra trước mắt. Từ sơ đồ trận pháp bảo vệ cho đến một kiếm bất ngờ, ai ai cũng nhìn thấy. Lúc này dù khóe mắt vẫn còn vương sát khí, nhưng Việt Cẩm nở một nụ cười khiêm tốn, nhẹ gật đầu quay sang Vân Hàn Cảnh này giờ vẫn im lặng đứng đó: “Đại sư huynh, kiếm của huynh này.”

...

Mấy ngày sau, trên Phi Loan Phong đỉnh Bồng Sơn.

Mặt trời đứng bóng, Văn Lan Lâu tắt thắp vẫn như xưa, tiếng nước chảy róc rách, tiếng lá reo xào xạc, cảnh vật êm đềm, tĩnh lặng.

Ánh nắng rọi qua khe cửa, chiếu lên khuôn mặt Việt Cẩm lúc này đang ngồi bên bàn sách, vốn nàng đang nhìn mông lung chợt định thần, lại lần nữa tập trung vào tia sáng đang chuyển động trong lòng bàn tay.

Đó là “Li”.

Đêm đó, sau khi nghe nàng nói Vân Hàn Cảnh lập tức lảng lảng bỏ đi mà không cảm theo “Li”... Có vẻ như sau này cũng không muốn lấy nữa.

Vậy cũng tốt. Thực ra nàng cũng không nỡ...

Việt Cẩm mím môi, thu lại “Li”, đoạn nhìn sang yêu lang này giờ vẫn ngồi trước cửa nhìn nàng đầy cảnh giác.

Yêu lang nhìn vào mắt nàng, lông dựng thẳng lên, thấp giọng gầm ghè, đồng thời bốn chân đứng thẳng, vừa nhìn chăm chăm vào Việt Cẩm vừa từ từ lùi lại.

Việt Cẩm không để tâm, đứng dậy bước qua yêu lang, đi ra ngoài, gọi người vừa đi ngang qua: “Tả sư huynh, xin dừng bước.”

Tả Ngôn Chấp cũng không bày tỏ thái độ gì, xoay người lại hỏi: “Có chuyện gì?”

“Quả thực có chuyện làm phiền đến sư huynh.” Việt Cẩm khách khí nói, “Chuyện yêu lang của muội cần chết linh thú của huynh trước đây mặc dù đã qua lâu rồi nhưng mỗi khi nhớ lại, muội thấy hổ thẹn vô cùng, chỉ là chưa tìm được dịp nào thích hợp nên mãi chưa thể nói tiếng xin lỗi với sư huynh...”

“Có chuyện gì thì nói thẳng ra đi.” Tả Ngôn Cháp mắt kiên nhẫn ngắt lời.

Việt Cẩm cười, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Không biết sư huynh có thể giúp muội chăm sóc yêu lang được chăng?”

Tả Ngôn Cháp thoáng bất ngờ, cau mày hỏi: “Tại sao?”

“Chỉ là bỗng nhiên cảm thấy muội không thích hợp nuôi dưỡng linh thú cho lắm...” Việt Cẩm trầm ngâm nói.

Im lặng một lát, Tả Ngôn Cháp thôi không nhìn Việt Cẩm nữa, gật đầu đáp: “Được.” Bỗng hấn lại đột ngột hỏi: “Có phải ngươi từng đắc tội với đại sư huynh?”

Việt Cẩm vô cùng ngạc nhiên: “Sao huynh lại hỏi vậy?”

“Bởi đại sư huynh đối xử với ngươi cực kì nghiêm khắc.” Tả Ngôn Cháp bình thản đáp, dừng một chút, hấn lại tiếp: “Lần sau có gặp đại sư huynh thì cẩn thận một chút.”

“Đa tạ sư huynh.” Việt Cẩm khẽ cười, đem yêu lang vẫn còn nhìn nàng đầy cảnh giác đến trước mặt Tả Ngôn Cháp.

Tả Ngôn Cháp nhận lấy yêu lang, trước khi đi buột miệng nói: “Vẫn chưa tìm thấy Nhai Xế, dịp này ngươi đừng xuất sơn một mình.”

“Muội biết rồi.” Việt Cẩm gật đầu đáp. Nhìn Tả Ngôn Cháp đem yêu lang xuống núi.

Yêu lang ngoan ngoãn đi theo nhưng mới đi được nửa chừng, nó đột nhiên quay đầu muốn trở về. Nhưng Tả Ngôn Cháp đã đưa tay tụ một đám linh lực, đánh lên đầu yêu lang, mắng một tiếng: “Đi nào!”

Cùng lúc đó, trong Văn Lan Lâu.

Việt Cẩm sau khi tiễn yêu lang đi bèn trở lại phòng, cầm bút viết một hơi mười trang giấy, mười trang giấy ấy chỉ duy nhất một cái tên.

Sau đó, nàng đốt lửa, đem mười trang giấy cùng với tình cảm của mình đốt thành tro bụi.

Trong điện Chính Đức.

...

“... Con muốn hạ sơn?” Thiên Kiếm chương môn trầm ngâm hỏi.

Việt Cẩm gật đầu: “Vâng, xin sư tôn cho phép.”

“Nếu đã biết thủ lĩnh của yêu tộc đang ẩn nấp ở đâu, tốt hơn hết là đi cùng với đại sư huynh của con, để phòng lỡ may có chuyện gì xảy ra.” Thiên Kiếm chương môn nói.

Việt Cẩm lắc đầu: “Đệ tử chủ yếu là muốn đi dạo cho thoải mái, còn về phần chỗ Yêu vương ẩn nấp thì đệ tử chỉ là suy đoán, chưa có gì chắc chắn.”

“Đã vậy thì con đi đi. Mọi sự nhớ phải cẩn thận, con đã cống hiến cho giới tu đạo rất nhiều, dù thế nào đi chăng nữa, sau này cũng phải lấy an toàn của bản thân làm đầu.” Thiên Kiếm chương môn dặn dò một lúc rồi để nàng đi.

Việt Cẩm hành lễ lui ra ngoài, chưa đi được mấy bước thì gặp Hứa Đình Viễn.

Vừa thấy Việt Cẩm, Hứa Đình Viễn đã nhếch miệng cười chào hỏi: “Việt sư muội.”

“Nhị sư huynh.” Việt Cẩm hành lễ, đoạn nàng nhớ ra một việc, “Muội đã trở về nhiều ngày mà chưa thấy các vị sư đệ, sư muội mà lúc trước bắt buộc phải làm họ bị thương, không biết giờ mấy người đó thế nào rồi?”

Hứa Đình Viễn cười đáp: “Cũng chẳng có vấn đề gì đáng ngại. Chỉ là lúc trước vì đề yêu tộc tin tưởng nên chúng vẫn ở trong sơn cốc ẩn thân, rảnh rồi đến phát ngân. Không ngờ sư muội chỉ cần hơn một năm đã tiêu diệt được mọi họa trong lòng giới tu chân. Công lao này khắp thế hệ trẻ chúng ta không ai bì kịp, trong danh sách mười người được vào Tiểu Chư Thiên Giới sang năm, sư muội chiếm chắc một chỗ rồi.”

Nghe vậy, Việt Cẩm cũng không làm bộ, mỉm cười nói: “Tiểu Chư Thiên Giới năm năm mới mở một lần, mỗi lần cũng chỉ tiếp nhận mười tu sĩ trẻ tuổi xuất sắc của cả giới tu chân, muội tự nhận tu vi không thể nào bì kịp được với sư huynh, sư tỷ của các phái, nên đành đi đường khác vậy.”

Suy đoán đã được chứng thực, Hứa Đình Viễn càng cười tươi hơn: “Lần này vất vả cho sư muội rồi.”

Nụ cười của Việt Cẩm vẫn không đổi: “Làm việc nghĩa thì không ngại vất vả.”

Nói chuyện với Hứa Đình Viễn xong, Việt Cẩm cũng không nán lại mà ngự kiếm bay đi, rong rã suốt hai ngày một đêm, cuối cùng cũng đến được Kiêu Sơn.

Giây phút đặt chân lên Kiêu Sơn đó, vẻ mặt nàng chuyển sang tang thương, lặng lẽ không nói năng gì.

Mặt đất bị đốt cháy đen sì, trong không khí còn lưu lại những tàn tích ác liệt của lửa và máu, Việt Cẩm đi một vòng quanh núi, hoa cỏ sân viện ngày trước chẳng thấy đâu, khắp núi chỉ còn những thi thể bị chát thành đống, đó là những thi thể thuộc về yêu tộc.

Vùng phụ cận giờ đến yêu thú tu hành lâu một chút cũng chẳng còn. Việt Cẩm nán lại một lúc rồi lại ngự kiếm bay đến chỗ lần trước bị giới tu đạo liên thủ truy sát, cũng chính là chỗ nàng tử thí với Tả Ngôn Cháp. Kế đó nàng bắt quyết, tiến vào thông đạo nơi nàng đã tìm được Không Chi Quyết.

Thông đạo chật hẹp, tối om. Thế nhưng nàng đã có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh dù chẳng hề có ánh sáng.

Tiếng bước chân lạch lổng vọng vào đêm đen, vốn thông đạo này nàng đã từng đến một lần, nhưng bởi vì thiếu đi một người mà dường như thông đạo trở nên dài miên man, gian nan trắc trở.

Việt Cẩm đứng ở cửa thông đạo, nhìn người đang dựa vào bệ đá, nghỉ ngơi lấy sức chứ không hề có ý định tránh đi: "... Nhai Xế."

Y phục trên người hắn lúc này chính là bộ y phục hắn đã không nỡ cởi ra ngày hôm đó, vết thương trên ngực vẫn chưa liền, máu thấm đẫm cả áo, Nhai Xế từ từ mở mắt, mặc dù không có sức để cử động, nhưng ánh mắt hắn vẫn sắc bén và nụ cười trên môi vẫn ngạo nghễ như ngày nào:

“Quả nhiên là nàng.”

Việt Cẩm không đáp.

Nhai Xế quay đầu, đờ đẫn nhìn lên tường: “Nàng tính toán rất chuẩn. Từ giây phút dùng “Li” đâm vào ngực ta một nhát, nàng đã biết ít nhất trong năm ngày ta sẽ không thể sử dụng yêu lực, cũng đoán ra phản ứng đầu tiên của ta là đi đâu... Ta rất tò mò.” Giọng hắn vẫn đều đều, “Sao nàng có thể xác định được là ta sẽ đi đâu thế chứ?”

“Đoán.” Việt Cẩm nói, “Muội chỉ đơn giản đoán thôi.”

Nghe được đáp án, Nhai Xế không tỏ thái độ gì, chỉ trào phúng nói: “Giờ thì sao? Định mang ta về lĩnh thưởng?”

“... Muội đã từng nói rằng rồi huynh sẽ phải hối hận.” Việt Cẩm khẽ nói.

Nhai Xế cười lạnh, ôm ngực đứng thẳng người dậy, nhưng sức còn yếu mà cả người thành ra hơi lảo đảo.

Sự cô tịch của bóng đêm lan tới mọi góc ngách, trong tĩnh không vang lên giọng nói thêu thào rất khẽ: “Đêm đó nàng nói với ta rằng, chúng ta sẽ ở bên nhau, đó là thật lòng hay chỉ là giả vờ đóng kịch?”

Không để Nhai Xế phải đợi lâu, Việt Cẩm trả lời luôn, nhưng hình như dưới bóng đêm nên giọng nói cũng nhuộm màu ảm ỉm, mỗi một: “Thời khắc đó thực sự muội đã nghĩ như thế.”

Chỉ một khắc đó thôi. Rốt cuộc vẫn không buông bỏ được.

Không ai nói gì thêm. Hai người một trước một sau nhanh chóng ra khỏi thông đạo.

Việt Cẩm nhanh chóng truyền tin về môn phái, kể đó trối Nhai Xế lại, đồng thời xử lý vết thương trên ngực cho hắn.

“Nhai Xế, đừng chết.”

Đương nhiên chẳng có ai đáp lời.

Việt Cẩm từ từ nhắm mắt, buông nhẹ một câu: “Muội sẽ cho huynh cơ hội báo thù.”

Chương 12

Gió vờn nhẹ, bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Sau mấy ngày cùng đồng môn bí mật áp giải Nhai Xế về môn phái, Việt Cẩm lúc này đang thất thần đứng dưới chân Bồng Sơn, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Sau khi nhận được phù truyền tin, Hứa Đình Viễn lập tức được phái đi hiệp trợ Việt Cẩm: “Rốt cuộc cũng về đến nơi rồi, sư tôn hắn đã nhận được tin, giờ có lẽ tất cả các sư đệ muội trong môn đang chờ chúng ta, chỉ cần giao người nhiệm vụ của chúng ta coi như thành công mỹ mãn”. Đoạn hắn mỉm cười, “Thập thỏm đã bao ngày, đêm nay mọi người chắc phải uống đến không say không về.”

Thế nhưng đáp lại sự hào hứng ấy, bốn người còn lại trong đoàn chẳng có bất cứ phản ứng gì.

Nhai Xế đang bị giám sát, Tả Ngôn Cháp thì vẫn trung ra vẻ mặt lạnh lùng muôn thuở, Yêu lang bên cạnh hẩn ử rữ, và điều đặc biệt là tiểu sư muội của hẩn cũng không có phản ứng gì... Khác hẩn với một Việt Cẩm khéo ăn khéo nói thường ngày: “Sư muội?”

Việt Cẩm sực tỉnh, mỉm cười đáp: “Sư huynh hưng phấn quá. Muội cũng hiểu đây là việc đại sự, rất đáng để chúc mừng.”

Hứa Đình Viễn thở phào, lập tức cùng Việt Cẩm áp giải người về núi.

Tin tức Yêu vương bị bắt sống quả nhiên đã truyền khắp Thiên Kiếm Môn.

Suốt dọc đường lên núi, có vô số đệ tử Thiên Kiếm tụ tập ven đường quan sát, những ánh mắt dõi theo đám người, có kính sợ, có ngưỡng mộ, mãi cho đến khi đến trước điện Chính Đức.

“Hứa sư huynh, Ngôn sư huynh.” Người đứng cạnh trước điện Chính Đức hành lễ với Hứa Đình Viễn và Tả Ngôn Cháp xong mới gượng cười chào Việt Cẩm: “Việt sư tỷ.”

Hạ Lam Duyệt? Việt Cẩm cau mày, biết tổng nếu là bình thường thì dù có sắp xếp thế nào cũng chẳng đến lượt cô nàng Hạ Lam Duyệt kia, vậy thì... Việt Cẩm quay sang thấy Hứa Đình Viễn đang nhìn mình mỉm cười, bỗng hiểu ra.

Muốn làm người hòa giải cho nàng và Hạ Lam Duyệt sao? Không biết có phải là Hạ Lam Duyệt tự yêu cầu hay không... Nhưng nhìn lại, ít nhất nàng ta cũng đã mặc nhận.

Nghĩ vậy, Việt Cẩm cũng chẳng có ý định làm to chuyện, hướng hồ nếu tính ra thì người chịu thiệt cũng chẳng phải là nàng. Đoạn khẽ cười gật đầu: “Lam Duyệt sư muội.”

Nụ cười của Hạ Lam Duyệt tức thì mờ ra. Bầu không khí bỗng nhiên hơi lạnh.

Các đệ tử Thiên Kiếm Môn đang tụ tập xung quanh liên ngơ ngác nhìn nhau.

Tả Ngôn Chấp cau mày, mắt kiên nhẫn nhìn Hạ Lam Duyệt một cái.

Hạ Lam Duyệt cuối cùng cũng nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, trước tiên đại biểu cho chương môn cùng các trưởng lão tuyên dương ba người, tiếp đó đại biểu cho chúng đệ tử nói thêm một tràng những lời kính ngưỡng, nếu không phải do ngữ điệu hơi cứng nhắc, câu cú quá kiểu cách thì quả thực không chê vào đâu được.

Đổi phó hết các thủ tục rườm rà, đoạn chuyển sang quy trình xử lý Nhai Xé: Trước tiên giam vào ngục sám hối, đợi ý của Tiểu Chư Thiên Giới.

Khi đang chuẩn bị đưa Nhai Xé đi thì bỗng Việt Cẩm nghe có người gọi giật mình lại:

“Việt sư tỷ!”

Khi nhìn rõ dung nhan người vừa mới gọi mình, Việt Cẩm thực không có tâm trạng dài dòng với đối phương, trong lòng đã mất hết kiên nhẫn, nhưng mặt nàng vẫn bình thản như không.

“Hạ sư muội còn có chuyện gì à?” Nói rồi bèn liếc sang Hứa Đình Viễn, thấy hắn không lấy gì làm bất ngờ, xem ra... màn xin lỗi vẫn còn tiếp tục?

Việt Cẩm kinh ngạc nhìn Hạ Lam Duyệt, quả nhiên thấy sắc mặt của nàng ta lúc xanh lúc đỏ, kể đó...

“Trước đây là muội đã hiểu nhầm, nên nhiều lần mạo phạm đến sư tỷ, hôm nay mới biết sư tỷ luôn một lòng với giới tu chân, quả thực là tấm gương cho thế hệ đồng bối. Nhớ lại những chuyện cũ đã qua, muội thấy hổ thẹn vô cùng, mong sư tỷ lượng thứ cho sự lỗ mãng của muội.”

Nói xong, mặt nàng ta đỏ bừng, nghiêm chỉnh hành đại lễ với Việt Cẩm.

Là người trong cuộc, tất nhiên Việt Cẩm có thể nghe ra Hạ Lam Duyệt ngoài mặt là chân thành xin lỗi, nhưng thực ra lại dẫn dắt mọi người nghĩ rằng năm đó hai người tranh chấp chẳng qua chỉ vì lập trường không giống nhau... xem ra không thể không xin lỗi trước mặt mọi người, nhưng trong lòng vẫn phải giữ đôi chút thủ đoạn?

Mặc dù thấy vô vị, nhưng Việt Cẩm cũng không có ý định chấp nhặt chút chuyện cỏn con, sáng khoái nhận lời xin lỗi, lại nói thêm mấy câu đại loại như, “Lúc đó phải giữ bí mật nên không thể trách sư muội hiểu nhầm được”, rồi xem như mọi chuyện kết thúc tại đây.

Sắc mặt Hạ Lam Duyệt dần thả lỏng. Lúc Việt Cẩm chuẩn bị đưa Nhai Xế đi thì lại nghe Hạ Lam Duyệt gọi: “Sư tỷ!”

Còn chưa kết thúc sao? Việt Cẩm bắt đầu thấy bức mình, biết chuyện này không liên can đến Hứa Đình Viễn, dứt khoát không nhìn đôi phương, trầm giọng hỏi: “Sư muội còn có chuyện gì nữa?”

Hạ Lam Duyệt nói thẳng: “Hồi đó sư tử nhập môn thậm chí còn muộn hơn cả muội và Hứa sư huynh, mới chốc đó mà đã có thành tựu như bây giờ, quả nhiên con tạo xoay vần, giờ thì sư tử đã có thể khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác. Muội đây khâm phục vô cùng, sau này nhất định phải lấy sư tử làm gương, chỉ mong sư tử không ngại chỉ giáo.”

Những lời này nếu do một người không biết chuyện nói đương nhiên không có vấn đề, nhưng vào tai Việt Cẩm, hiển nhiên nàng có thể nghe ra có ý răn đe trong đó.

Việt Cẩm chẳng buồn để bụng, đang định lên tiếng thì Nhai Xế vốn giữ im lặng suốt dọc đường đột ngột ngắt đầu, trong con người ảm đạm chỉ còn ý khinh thường và trào phúng:

“Một chuyện nhỏ như con muỗi mà nói mãi cũng chưa xong?” Bỗng nhiên hần cười, uể oải mà ngạo mạn, “Thiên Kiếm Môn đối xử với nàng tốt nhỉ, nàng tốn bao nhiêu tâm tư, lại mạo hiểm như thế, vậy mà thứ nàng nhận được chẳng qua cũng chỉ là một đòn phủ đầu ra oai...”

Vang lên một tiếng “Bốp” giòn tan.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Hạ Lam Duyệt đã đỏ bừng mặt như gà chọi, vung tay tát Nhai Xế một cái.

“Đã bị bắt mà còn dám ngông cuồng?”

Yêu lực lẫn thân thể đều đang bị trói buộc, nên hẳn không cách nào tránh được, đành đứng trơ ra cho người ta đánh đến. Sự phẫn nộ do bị làm nhục dâng lên khiến hai mắt Nhai Xế đỏ rực, cười lạnh không ngớt, không hề che dấu sát ý và sự hung tàn.

Hạ Lam Duyệt sững người càng giận thêm giận, đang định giơ tay tát tiếp, liền bị Việt Cầm ngăn lại.

Lúc này, những người xung quanh rút cuộc cũng định thần, Hứa Đình Viễn cau mày, đang định nói gì đó thì thấy Việt Cầm buông tay Hạ Lam Duyệt ra rồi bước lên đứng chắn giữa Nhai Xế và nàng ta: “Hạ sư muội cần gì phải tổn nước bọt với yêu tộc chứ?”

Đoạn nàng quay sang nói với Tả Ngôn Cháp và Hứa Đình Viễn: “Nhị sư huynh, Ngôn sư huynh, muội phải giải hấn đến ngục sám hối.”

Tả Ngôn Cháp vốn đã mất hết kiên nhẫn, gật đầu không tỏ thái độ, túm cổ yêu lang đang giãy giụa phản kháng với ý đồ bám áo Việt Cầm, lôi đi.

Hứa Đình Viễn nhìn Việt Cầm một lát rồi gọi các đệ tử trên Tuần Sơn giải tán hết đám đệ tử đang tụ tập hóng chuyện xung quanh.

Việt Cầm không dùng pháp thuật nữa, trực tiếp cầm tay Nhai Xế đưa hấn đi. Lúc bước qua Hạ Lam Duyệt, chân nàng chững lại một chốc, rút cuộc cũng không thể nhẫn nại thêm nữa, lạnh lùng nhìn nàng ta, truyền âm: “Hạ sư muội, nếu ngươi không muốn làm khó Hứa sư huynh thì cách xa ta một chút. Nếu không, ngươi làm bao nhiêu, ta sẽ trả lại Hứa sư huynh bấy nhiêu.”

Mặt Hạ Lam Duyệt bỗng chốc chuyển sang trắng bệch.

Suốt dọc đường không ai nói tiếng nào. Cả đoạn đường chỉ lác đác có mấy bóng người, lúc đi đến hậu sơn thì chẳng còn thấy bóng dáng tên đệ tử Thiên Kiếm Môn nào nữa.

Bị Việt Cầm nắm tay kéo đi, rút cuộc Nhai Xế cũng cảm nhận được lòng bàn tay lạnh lẽo ấy đang vuốt mồ hôi lạnh và run rẩy.

Run rẩy? Ha ha.

Nhai Xế nhếch môi, nhìn sơn động có tên sám hối trước mặt, tự giễu.

“... Mấy ngày này huynh tạm thời ở đây.” Khi cùng đứng dưới trận gió tra tấn, Việt Cẩm mới lên tiếng, phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

Mái tóc dài tung bay trong tiếng rít rào của từng trận gió chọt đến rồi chọt đi, Nhai Xế liếc Việt Cẩm đang đứng bên cạnh một cái rồi lạnh lùng đi đến chỗ góc ngồi xuống, trào phúng: “Còn chưa ra ngoài, chẳng lẽ đợi ta phải mời sao? Hay là Thiên Kiếm Môn còn muốn nàng lưu lại đây trông chừng ta?”

Việt Cẩm không đáp, đi đến bên cạnh Nhai Xế, khụy người kiểm tra cấm chế - sợi xích được làm từ đá sao băng.

Nhai Xế thì một chân quan sát Việt Cẩm: nhìn nàng kiểm tra trận pháp trên sợi xích, nhìn nàng cầm sợi xích lên, nhìn nàng vòng nó quanh thắt lưng mình... Mắt hấn dờ ra, cảm xúc bột phát: “Việt Cẩm, để ta thống khoái một lần, được không?”

Người trước mặt đứng dờ ra như bị trúng pháp chú khắc cốt ghi tâm nhất, thậm chí chút động tĩnh khe khẽ do hô hấp cũng biến mất. Lúc này, nàng dường như đã biến thành một tảng đá, không cử động cũng không phát ra một tiếng động dù là nhỏ nhất.

Không biết qua bao lâu, Việt Cẩm vốn đang duy trì tư thế quỳ bất động từ từ tỉnh lại, nàng cúi đầu, máy móc sờ sợi xích trên tay, rồi một tiếng “cách” khe khẽ vang lên.

Sợi xích đã bị khóa lại.

Tấm lưng thon gầy bày ra trước mắt Nhai Xế không hề phòng bị đột nhiên gập xuống, như thể gánh nặng quá lớn, không thể nào đứng thẳng nổi.

Một khắc sau, Việt Cẩm đứng thẳng lên, vẻ mặt đã chuyển sang bình thản:

“Nếu Thiên Kiếm Môn đã truyền tin cho Tiểu Chư Thiên Giới thì trong mấy ngày này sẽ không đụng đến huynh. Tiểu Chư Thiên Giới...” Việt Cẩm im lặng một lúc rồi nói tiếp: “So với việc giết huynh để giải hận thì chắc họ sẽ chọn giữ huynh lại.”

“Ồ?” Ánh mắt Nhai Xế lạnh như băng, “Giữ ta lại, không chế ta, kẻo đó không chế cả yêu tộc?”

Việt Cẩm không trả lời, im lặng coi như thừa nhận. Thế nhưng thừa nhận trong im lặng có lúc còn có sức sát thương hơn cả trả lời.

Ánh mắt Nhai Xế lạnh đi, rít lên: “Nàng có biết bây giờ ta đang nghĩ gì không hả, Việt Cẩm?”

Đột nhiên hắn không nói nữa, nhắm mắt lại thở từng hơi gấp gáp.

“... Nhai Xế.”

“Ra ngoài.”

“Nhai Xế.”

“Ra ngoài!”

“Nhai Xế, muối...”

“Cút ra ngoài!” Nhai Xế bỗng không còn giữ nổi bình tĩnh.

Việt Cẩm lại một lần nữa chìm trong im lặng.

Nhai Xế dần bình tĩnh lại, hẩn nhìn Việt Cẩm một lúc rồi chế giễu: “Thật sự muốn ta phải mời nàng ra ngoài sao?”

“Muối không lừa huynh.” Âm thanh kèm theo sự kìm nén vang lên. Sau khi lấy lại tâm trạng bình ổn, nàng ngẩng đầu, trên mặt đã không còn quá nhiều cảm xúc: “Lần này, muối không lừa huynh... Muối đã từng nói sẽ cho huynh cơ hội báo thù, đó là thật.”

Nhai Xế nhìn Việt Cẩm một lát rồi “Ồ” một tiếng.

Khoảnh khắc Việt Cẩm quay người chuẩn bị ra ngoài thì nghe thấy giọng nói mang theo sự chán ghét vang lên phía sau lưng: “Cơ hội gì gì đó nàng hãy tự giữ lại mà dùng. Ta không muốn nhìn thấy nàng nữa.”

Việt Cẩm dừng bước, quay lại nhìn Nhai Xế nở nụ cười, cảm xúc trên khuôn mặt cực kỳ phức tạp: “Chuyện này... e là hơi khó.”

Nhai Xế bực bội hừ một tiếng, đoạn nhắm mắt dưỡng thần.

Việt Cẩm đi ra ngoài, đến chỗ cửa sắt bỗng đột ngột dừng lại: “Hãy tin muối thêm một lần nữa... một lần cuối cùng.”

Không có tiếng đáp trả. Cửa sắt khóa lại, khắp không gian là một màu tối đen như mực, không hề có ánh sáng.

Rốt cuộc Nhai Xế cũng mở mắt, đâm mạnh một cú lên bức tường đá, có thứ chất lỏng ấm nóng chảy ra kèm theo sự đau đớn, làm cho Nhai Xế vốn không thể nào bình tĩnh càng thêm phần nộ. Trước mắt là bóng đêm, nhưng bất luận là mở mắt ra hay nhắm, từ đầu đến cuối, hiện lên rõ mồn một duy nhất một khuôn mặt.

Bình thần đến tê dại.

Bên ngoài ngực sấm hối, Việt Cẩm dùng ngọc bài đóng thạch môn xong chỉ đi được vài bước đã dừng lại, sau đó đi đến trước mặt một người hành lễ: “Đại sư huynh! Sư huynh có gì phân phó?”

Đang đứng bên vách núi nhìn về phía xa, Vân Hàn Cảnh quay lại, nhìn người đứng trước mặt.

Sau chuyện của yêu tộc, đây là lần thứ hai họ gặp nhau.

Càng ngày càng bình tĩnh. Càng ngày càng khiến cho người khác nhìn không thấu.

Rốt cuộc nàng ấy đang nghĩ gì?

Rốt cuộc có làm tổn thương chính mình hay không?

Và rốt cuộc có... làm hại đến nhân giới, tu chân giới không?

Ánh mắt Vân Hàn Cảnh vốn không có cảm xúc giờ lại càng thêm hờ hững: “Chuyện của Nhai Xế không cần muội nhúng tay vào nữa.”

Dứt lời, ánh mắt hẩn hắt sắc bén hơn, nhìn sang Việt Cẩm đang đứng cung kính trước mặt.

Sắc mặt nàng vẫn cực kỳ bình thản. Chuyện này hẳn là đương nhiên, lẽ nào hẳn trông chờ nàng sẽ có phản ứng? Hẳn tự giấu bản thân, nhưng rất nhanh hẳn nghe được lời nàng nói: “Xin sư huynh cho muội một lí do.”

“Không có lí do nào cả.”

Việt Cẩm không giận, chỉ hỏi: “Phải chăng sư huynh cảm thấy tâm tính và tu vi của muội chưa đạt, không đảm đương được trọng trách này?”

“Không phải.”

Việt Cẩm lại hỏi: “Hay sư huynh sợ muội và yêu tộc nhùng nhằng không rõ ràng, sẽ vì tình riêng mà nương tay?”

“Cũng không phải.” Vân Hàn Cảnh vẫn thẳng thắn trả lời, không có gì phải che giấu.

Việt Cẩm gật đầu: “Nếu sư huynh cảm thấy muội có đủ quyết tâm và năng lực để đảm đương tốt việc này thì xin thứ cho muội mạo phạm, những lời huynh vừa nói lúc nãy, muội không dám nghe theo.”

Chỉ trong chốc lát, ánh mắt Vân Hàn Cảnh nhìn Việt Cẩm như đông đặc lại.

Rất lâu sau, Vân Hàn Cảnh nhắm hờ hai mắt “... Muội muốn cái gì?”

Việt Cẩm còn chưa lên tiếng, Vân Hàn Cảnh đã lại tiếp lời, thanh âm bình thản mà hờ hững: “Muội muốn cái gì thì nói ra, ta sẽ lấy giúp muội.”

Việt Cẩm nhẹ cúi đầu, khoảnh khắc nàng ngẩng đầu lên, trên mặt đã nở một nụ cười: “Đại sư huynh, chuyện này muội nhớ là chúng ta đã từng nói

rồi. Con đường muối muốn đi muối sẽ tự đi. Thứ muối muốn lấy muối sẽ tự lấy. Sống cũng được mà chết cũng chẳng sao, tất cả hậu quả...”

Nàng lùi ra sau một bước.

Gần nhau trong tắc gang.

Mà biển trời cách mặt.

“Bờ vai này của muối cũng đủ gánh rồi.”

“Đại sư huynh! Việt sư tỷ!” Gã đệ tử Tuần Sơn hót hơ hót hải chạy đến, gọi xong mới phát giác bầu không khí giữa hai người trước mặt khá căng thẳng, hần ngừng nghếch hỏi: “Ồ... sư huynh và sư tỷ đang bàn chuyện ạ?”

Vân Hàn Cảnh cau mặt không đáp.

Việt Cẩm trái lại bước lên nhẹ cười: “Không có gì, vị này...” Nàng nhìn người vừa mới đến, “Nghiêm sư đệ, có chuyện gì vậy?”

Không ngờ Việt Cẩm vẫn còn nhớ mình, gã đệ tử họ Nghiêm mặt mày hớn hờ: “À, là phân phó của chương môn sư tôn. Chương môn sư tôn bảo hai vị lập tức đến Trúc Lâm.”

Trúc Lâm? Không phải điện Chính Đức?

Việt Cẩm có phần bất ngờ, quay sang nhìn Vân Hàn Cảnh cũng đang sững sờ bên cạnh: “Sư tôn có gọi các sư huynh sư tỷ khác đến không?”

“Chuyện này đệ không rõ lắm.” Gã đệ tử Tuần Sơn lắc đầu nói.

Việt Cẩm gật đầu, cảm ơn hẳn rồi đi đến chỗ Thiên Kiếm chương môn nghỉ ngơi hằng ngày, nằm ở vị trí cao nhất trên Phi Loan phong - Trúc Lâu.

Trong Trúc Lâu, Thiên Kiếm chương môn đang ngồi trong sân nhàn nhã pha trà. Vân Hàn Cảnh bước đến bên cạnh ông chấp tay chào rồi cung kính đứng đó. Việt Cẩm cũng vậy. Nhưng Thiên Kiếm chương môn cho người gọi họ đến hiển nhiên không phải để phạt đứng.

Tạm dừng việc đang làm, ông khẽ mỉm cười, ra hiệu cho họ ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng nói với Việt Cẩm: “Lần này làm rất tốt.”

“Tất cả là nhờ công dạy bảo của sư tôn.”

Thiên Kiếm chương môn mỉm cười: “Hai chữ ‘dạy bảo’ này quả thực ta không dám nhận, con tiến vào nội môn chưa bao lâu, không may lại đứng dịp ta đang bế quan, thế nên bản thân tự nhận thấy chưa từng chỉ bảo cho con được lời nào.”

Việt Cẩm sững người, mặt đỏ bừng, trong lòng thầm kêu khổ. Còn chưa điều chỉnh lại được sao? Câu đơn giản như thế mà cũng nói sai được...

“Chuyện lần này tu vi không giúp được gì nhiều, ngược lại phải cơ trí, nhạy bén, tâm phải tĩnh, có chính khí, thiếu cái nào cũng không được, sư tôn thường ngày luôn dạy bảo, cũng luôn lấy mình làm gương.” Vân Hàn Cảnh bình thản nói, cũng đồng thời giải vây cho Việt Cẩm.

Thiên Kiếm chương môn hơi bất ngờ, nhìn sang Vân Hàn Cảnh, rồi lại nhìn về cảm kích của Việt Cẩm, bỗng ông bật cười: “Hàn Cảnh, từ lúc bắt đầu con đã không tán thành cách làm của tiểu sư muội mình, giờ tất cả đã thành công viên mãn, con vẫn khẳng khẳng giữ ý kiến của mình ư?”

Vân Hàn Cảnh nói: “Sư tôn mình giám, đệ tử chỉ cảm thấy cách làm này trông chờ vào may mắn quá nhiều, hi sinh cũng quá lớn.” Hắc dùng một lát rồi tiếp, “Huống hồ có thật là viên mãn không ? Vân Thủy Môn bị diệt, thiên đạo bị đoạn tuyệt, mấy môn phái còn lại cũng tổn thất nặng nề, chúng đệ tử sa sút, tất cả đều từ kế hoạch của sư muội mà ra, còn có Ngô Tử Tề, mặc dù chỉ là ngoại môn đệ tử, nhưng suy cho cùng sư muội cũng đã tận tay...”

“Im ngay!” Thiên Kiếm chưởng môn bỗng hét lên, mặt bừng bừng lửa giận.

Vân Hàn Cảnh không nói thêm nữa, vội đứng lên thỉnh tội: “Đệ tử ăn nói hồ đồ, xin sư tôn trách phạt.”

“Con tu đạo bao nhiêu năm nay, kết quả là tu thành kiêu lòng dạ đàn bà thế này ư? Sư muội con có sai sót trong các tiểu tiết, nhưng nó là vì đại nghĩa. Thử hỏi khắp thiên hạ ai dám chỉ trích? Từ mười hai năm về trước, yêu tộc càng ngày càng mạnh lên, nếu xử lý không thỏa đáng, ai biết trăm năm sau có xảy ra chiến tranh hay không, dân chúng có lầm than hay không?”

Bởi vì đại nghĩa.

Hay cho câu bởi vì đại nghĩa.

Chỉ là không biết cái thứ gọi là đại nghĩa ấy liệu có thể làm cho các môn phái bị tổn thất nặng nề không oán hận, có thể khiến các môn phái quên đi thân phận sau màn của Việt Cầm, có thể làm cho bọn họ không âm thầm đổ tất cả oán hận ấy lên đầu Việt Cầm hay không?

Đến cả Thiên Kiếm Môn cũng giải thích với bên ngoài rằng ban đầu vì hiểu nhầm nên kết thân với yêu tộc, hiện tại phát hiện tâm lòng với giới tu

đạo vẫn luôn son sắt, thủy chung. Một câu nói mới nhẹ nhàng làm sao?

Vân Hàn Cảnh cúi đầu: “Đệ tử...”

“Sur tôn, sur huynh!” Việt Cẩm bỗng nhiên đứng bật dậy, ngắt lời Vân Hàn Cảnh, thản nhiên nói với hai người: “Con cũng biết phương án đó không hoàn toàn thỏa đáng, nhưng thứ nhất là vì Tiểu Chư Thiên Giới, thứ hai là vì hồi nhỏ lưu lạc từng bị yêu tộc...” Trên khuôn mặt nàng thoáng chút bi thương, căm hận, nhưng rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cười nói: “Việc làm thì cũng đã làm rồi, những người khác nếu thật sự có ý kiến thì cũng là bình thường thôi. Con mặc dù rất hổ thẹn nhưng không hối hận, chỉ luôn nhớ một câu rằng: Sống trên đời, có những việc nên làm thì phải làm, những việc không nên làm thì đừng làm.”

Sắc mặt Vân Hàn Cảnh càng lạnh lùng hơn.

Thiên Kiếm chương môn lộ vẻ xúc động, cảm thán: “Năm đó trưởng lão đến muộn, nếu sớm một chút thì con đã không phải chịu nhiều uất ức như thế.”

“Đều là số mệnh.” Việt Cẩm cười, “Năm đó rốt cuộc đệ tử cuối cùng vẫn giữ được tính mạng, lại được Thiên Kiếm Môn nhận vào, không phải lo ăn, lại được theo đuổi con đường trường sinh, cái nào mà chẳng phải là trời cao ưu ái?”

Về mặt Thiên Kiếm chương môn càng dịu dàng hơn, ông đưa cho Việt Cẩm một miếng ngọc lấp lánh ánh tím rồi nói: “Lúc này cho gọi các con đến thực ra là vì ta vừa nhận được hồi đáp của Tiểu Chư Thiên Giới... Việc con muốn vào Tiểu Chư Thiên Giới, lần này cuối cùng cũng thỏa nguyện rồi.”

Việt Cẩm nhận lấy miếng ngọc, khuôn mặt rạng rỡ hẳn lên: “Con có thể vào Tiêu Chư Thiên Giới trước ư?” Sau đó lại hỏi dò một câu: “Phía trên bảo là dẫn Yêu vương đi cùng, sư tôn cho rằng Giới chủ có ý gì ạ?”

“Trong mấy ngày này con có thể xuất phát bất cứ lúc nào, đây là do Giới chủ sau khi nghe tin Yêu vương bị bắt sống đã tự hỏi han rồi cho phép.” Thiên Kiếm chương môn giải thích, đoạn ông nói tiếp: “Còn về phần Yêu vương, ý của Giới chủ hẳn là ngài cảm thấy yêu tộc hiện nay đã tan tác, mặc dù không thể nào lớn mạnh được nữa, nhưng phân tán khắp nơi rất khó quản lý, nếu có thể chọn ra một người để quản lý yêu tộc thì sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.”

Nói xong, ông quay sang hỏi Vân Hàn Cảnh: “Hàn Cảnh, năm năm trước con cũng được đích thân Giới chủ hỏi han, chỉ là con vẫn luôn tỏ ra không lấy gì làm hứng thú... Lần này cũng vậy à?”

Vân Hàn Cảnh im lặng một lúc rồi đáp: “Lần này đệ tử sẽ đi cùng với sư muội.”

Thiên Kiếm chương môn rất lấy làm ngạc nhiên, đoạn ông vui mừng nói: “Vậy thì tốt quá, sau khi vào đó hai con nhớ phải gắng sức giúp đỡ lẫn nhau.” Sau đó ông dặn dò Việt Cẩm thêm mấy điều rồi cho hai người lui.

Trà lúc này mới dậy mùi.

Thiên Kiếm chương môn thở dài, vừa rót trà vừa quay sang bên cạnh nói như tự lẩm bẩm một mình: “Nhị đệ, chuyện này mấy lão già chúng ta làm chưa thật thỏa đáng lắm...”

Chấp Kiếm trưởng lão đương nhiệm trong bộ y phục đen không biết đã đi vào Trúc Lâm tự lúc nào, ngồi đối diện với Thiên Kiếm chương môn, uống một ngụm trà rồi cau có: “Quá lửa rồi!”

“Lỡ nói thêm mấy câu, lỡ nói thêm mấy câu.” Thiên Kiếm chường môn cười khỏ.

Giọng Cháp Kiếm trưởng lão vẫn đều đều: “Cũng chẳng có gì không thỏa đáng cả. Ngày đó mặc dù con bé có nói là muốn đánh đồ yêu tộc, nhưng chẳng hề có kế hoạch tỉ mỉ, huynh, ta, thậm chí cả Thiên Kiếm Môn quả thực đều chẳng ai biết.”

“Đó chỉ là cái có.” Thiên Kiếm chường môn cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ, cau mày nói: “Hàn Cảnh dường như rất bất bình.”

Đến lúc này, Cháp Kiếm trưởng lão mới để tâm một chút, nhưng cũng chỉ một chút xíu mà thôi: “Trưởng lão tiên nhiệm, người đưa con bé về môn phái rất thân thiết với Vân Hàn Cảnh, có lẽ chỉ xuất phát từ tình xưa nghĩa cũ mà thôi. Tính cách của Hàn Cảnh, ta và huynh còn lạ gì, nếu nó thật lòng thì ngay từ đầu đã chẳng mặc kệ cho con bé gây ra bao nhiêu chuyện như thế, huống hồ đạo trước không phải chính nó đem người đi truy bắt còn gì?”

Thiên Kiếm chường môn gật gù, suy ngẫm một lúc rồi nói: “Đứa bé này quả thực rất có năng lực, chỉ có điều nóng vội, tâm tư lại quá cay độc, thâm trầm... Muốn giữ lại chỉ e lưu giữ mối họa về sau.” Ông thở dài.

Cháp Kiếm trưởng lão cầm chén trà lên, trầm ngâm một lúc, như đang cân nhắc điều gì: “Huynh cứ ngồi đây mà do dự xem giữ lại hay không, con nha đầu kia chắc là chẳng để Thiên Kiếm Môn vào mắt đâu... Người như thế không thể giữ lại, quá tàn nhẫn.”

Ông đặt chén trà xuống rồi nói: “Trong thời gian chưa đến hai năm kể từ khi nó bị trục xuất khỏi Thiên Kiếm Môn rồi gia nhập yêu tộc, nó đã khiến cho mấy môn phái lớn phải chịu tổn thất nặng nề, rồi lại ăn cắp trộm pháp để chúng ta có thể công phá thành công Kiêu Sơn, thậm chí còn gây thù chuốc

oán với bao nhiêu người. Một người làm được những việc như thế chẳng lẽ ngu xuẩn đến mức không biết rằng hành động đó sẽ tạo ra bao nhiêu kẻ địch sao? Chẳng qua là vì chẳng để tâm đến mà thôi.” Ông nghiêm mặt tỏ vẻ khinh thường: “Mặc dù vì đại nghĩa, nhưng thủ đoạn quả thực cũng đi quá cái gọi là ‘Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết’ rồi. Thoắt cái đã máu chảy thành sông, hoàn toàn không hề che giấu, quả thực là vì bình định yêu tộc mà không tiếc hi sinh chính bản thân mình? Có đứa bé mười hai, mười ba tuổi họa mới tin.”

Nói đến đây, Cháp Kiếm trưởng lão thở dài một hơi rồi cười gằn thành tiếng: “Một người có thể đẩy bản thân ra trước đầu sóng ngọn gió, lại dứt khoát chặt đứt tất cả đường lui của mình, huynh nói xem có đủ nhẫn tâm không?” Ông nhìn Thiên Kiếm chương môn, nói với ý sâu xa: “Khi một người có thể tàn nhẫn với bản thân như thế muốn tàn nhẫn với người khác thì huynh nói xem nó có thể nhẫn tâm thế nào?”

Khắp không gian chỉ còn lại một tiếng thở dài, với bao nhiêu là nuối tiếc.

...

Lúc trở lại Văn Lan Lâu, mặt trời đã ngả về Tây.

Cả thân thể lẫn tinh thần đều cực kì mệt mỏi, Việt Cẩm cởi áo ngoài, thậm chí chẳng buồn rửa ráy sửa soạn đầu tóc trực tiếp ngả xuống giường, nhắm mắt, chỉ một chốc đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Mặt trời dần xuống núi, những tia sáng le lói của buổi hoàng hôn tắt dần, bầu trời khoác lên một tấm thảm nhung đen tuyền điểm những vì sao lấp lánh.

Khi trận gió lạnh đầu tiên của đêm luân qua khe cửa, bóng người trên giường, chần còn chưa kịp đắp đã co ro vì lạnh, rồi như có điều bất an, nằng

từ từ cuộn tròn người lại...

“Chỉ còn mỗi mình muội! Chỉ còn muội thôi, muội nhất định phải... Nhất định phải báo thù! Việt Cẩm Tâm.”

Việt Cẩm bắt người ngồi dậy, mặt tái xanh, cả khuôn mặt ướt đẫm.

... Việt Cẩm Tâm? Giác mơ hay chính là hiện thực...? Giọng nói ban nãy...

Ánh mắt nàng ngơ ngác rồi dần lấy lại được tiêu điểm. Giọng nói ban nãy là của Nhai Xế? Đó chỉ là trong mơ ư...

Đột nhiên, cả người bải hoải, nàng chớp đôi mắt cay xè, nằm xuống định nghỉ ngơi thêm một lúc nữa, nhưng tâm trí không cách nào yên được.

Rốt cuộc nàng chẳng thể ngủ thêm được nữa, nhẹ day hai huyệt thái dương, nàng ngồi dậy mặc quần áo đi ra ngoài. Chỉ là không biết có phải vì quá mệt mỏi hay không mà Việt Cẩm cứ đi mãi, cho đến khi có tiếng đồng môn chào hỏi nàng mới phát hiện ra rằng bản thân đã đi đến trước ngục sám hối ở hậu sơn.

Người chào Việt Cẩm là một đệ tử ngoại môn mới gia nhập môn phái chưa lâu, tuổi chừng mười bốn, mười lăm, nhìn rất ngây thơ lại hoạt bát: “Sur tử, sao giờ này tử lại ở đây?”

“Ta đi dạo loanh quanh...” Việt Cẩm cười giải thích, nhưng rồi ngay sau đó nàng phát hiện thực ra mình chẳng cần phải giải thích làm gì, vì gã đệ tử kia đã hào hứng nói tiếp: “Sur tử, bọn họ đều đang chúc mừng thắng lợi của tử ở dưới kia! Chương môn sư tôn còn cho phép mọi người được nghỉ một ngày, bảo là tối nay và sáng mai trừ những đệ tử thay phiên trực ban ra thì

những người còn lại có thể vui hết mình. Nhưng sao sư tử lại không tham dự vậy?”

Việt Cẩm lúc này mới nhớ ra bữa tiệc chúc mừng mà Hứa Đình Viễn nói đến lúc trước, nàng cười: “Ta hơi mệt nên muốn nghỉ ngơi một lát.”

Chẳng qua đó chỉ là cái cớ Việt Cẩm bắt chột nghĩ ra, nhưng gã đệ tử kia lại tức thì tin là thật: “Sư tử, vậy tử về phòng nghỉ ngơi một lát đi!”

Trăng treo lơ lửng giữa bầu trời, ngạo nghễ dõi mắt nhìn chúng sinh. Dưới ánh trăng dịu dịu, đột nhiên Việt Cẩm không cười nổi. Có lẽ do quá mệt, hoặc có thể do người trước mặt cùng với nơi mà nàng đang đứng gợi cho nàng nhớ đến một người khác. Một người trong lần đầu tiên gặp mặt đã từng quan tâm nàng như thế.

“Sư tử?” Cậu nhóc tò mò hỏi.

“Ta không sao... Đệ có muốn tham gia buổi tiệc không?” Việt Cẩm hỏi.

“Đương nhiên là muốn rồi ạ!” Cậu gật đầu, nhưng lại ỉu xiu ngay tắp lự, “Nhưng hôm nay là phiên đệ trực, đúng là xui xẻo.”

“Để ta trực giúp cho.” Việt Cẩm cười lại nói, “Vừa hay ta cũng không có việc gì làm, muốn nghỉ ngơi một lúc nhưng lại không ngủ được, chỗ này thanh tịnh... Hơn nữa ta cũng có mấy lời muốn nói với người bị nhốt ở trong kia.” Nhìn vẻ do dự của cậu nhóc, Việt Cẩm bổ sung thêm.

Cậu ta lúc này mới gật đầu, then thùng nói cảm ơn: “Đa tạ sư tử, đệ sẽ quay lại sớm thôi!”

“Chơi vui vẻ nhé!” Việt Cẩm nói, nhìn theo bóng cậu nhóc khuất sau lùm cây nàng mới quay lại mở cửa ngục sám hối.

Trong ngục lạnh lẽo âm u.

Việt Cẩm đến bên song sắt: “Tiểu Chư Thiên Giới đã đưa tin đến, cho phép muội được vào thẳng luôn, cũng dẫn đưa huynh đi cùng. Ý của họ đã rất rõ ràng!”

Đã nửa ngày trôi qua mà Nhai Xế vẫn giữ nguyên tư thế như khi Việt Cẩm rời khỏi, dường như không hề động đậy. Nghe tiếng Việt Cẩm, hắn cũng không mở mắt, chỉ đưa lời châm chọc: “Tiểu Chư Thiên Giới? Cũng chẳng phải là tiên giới thật, đợi nàng thành tiên thật rồi hẵng đến thông báo với ta một tiếng cũng chưa muộn.”

“E là chẳng có cơ hội rồi.” Việt Cẩm cười, đoạn nàng quay ra đóng cự thạch trước cửa ngục rồi tìm một góc ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Ánh sáng leo lét lọt qua khe cửa lại bị che khuất, trong ngục hoàn toàn chìm vào bóng tối. Nhai Xế lúc này lại mở mắt ra, bởi vì người vừa vào lúc nãy dường như... còn chưa ra ngoài.

Chỉ có điều hai tai hắn chỉ toàn những tiếng gió rít gào, tầm mắt cũng bị bóng tối ngăn cản, yêu lực bị phong bế hoàn toàn, nên dù căng mắt ra nhìn, hắn cũng không thể xác định trong bóng tối mịt mù này liệu có phải vẫn có một người đang lặng lẽ ngồi đó, không động đậy, đến cả hơi thở cũng nhạt nhòa gần như không có.

Bóng tối và sự im lặng luôn khiến suy nghĩ linh hoạt hơn.

Nhai Xế không thể không chế mình không nghĩ về Việt Cẩm.

Hắn nghĩ, không biết nàng có mệt không? Hắn nghĩ, không biết nàng có lạnh không?

Hắn nghĩ, sao nàng lại có thể ngốc nghếch như vậy, rõ ràng có thể đứng bên ngoài, không cần vào trong, không cần chịu đựng từng trận gió lạnh cắt da cắt thịt cùng với hắn.

Hắn nghĩ, rõ ràng nàng đã quá mệt mỏi, quá đau đớn, đã chùn chân, đã tuyệt vọng, nhưng tại sao, vừa mới đó nàng đã có thể nuốt hết tất cả những yếu mềm đó vào trong, rồi lại thản nhiên như không mà bước tiếp?

Hắn nghĩ nhiều lắm. Nhưng có tác dụng gì chứ?

Tránh bữa tiệc mừng công long trọng nhất trong vòng mười năm trở lại đây của Thiên Kiếm Môn không chỉ có mỗi mình Việt Cẩm.

Trong Vân Hồ Cư, Vân Hàn Cảnh và chủ nhân nơi này đang ngồi đối diện nhau, trước mặt là một bàn cờ được làm từ gỗ mun.

Chủ nhân Vân Hồ Cư cầm quân trắng: “Từ hồi chân quân giảng đạo đến giờ, cũng phải đến hơn một năm rồi ta và người mới gặp nhau... Chuyện giữa Thiên Kiếm Môn và yêu tộc ta cũng có nghe nói, vốn định chúc mừng người, nhưng xem ra có vẻ người không muốn nghe câu chúc mừng này của ta.”

Hai tay đặt trên đầu gối, Vân Hàn Cảnh chìm trong im lặng.

Chủ nhân Vân Hồ Cư đợi một lúc, sau đó mỉm cười hạ quân trắng trong tay xuống: “Đến cờ cũng không muốn đánh nữa à? Sao thế?”

Vân Hàn Cảnh lắc đầu: “Hai ngày nữa ta sẽ đi Tiểu Chư Thiên.”

“Cũng tốt.” Chủ nhân Vân Hồ Cư trầm ngâm một lúc, “Hồi đó người từng nói người ở lại là để bảo vệ một người, bây giờ lời hứa đó hoàn thành

rồi sao?”

“Chưa.” Vân Hàn Cảnh nói, “Chỉ là người đó muốn đi Tiểu Chư Thiên.”

Nam tử mặc áo trắng, thanh khiết hơn hoa sen kia nghe vậy không khỏi sững người.

Vân Hàn Cảnh lúc này lặng cúi đầu, nhìn đôi tay cầm kiếm của mình. Khung xương đôi tay cân đối, mười ngón tay thon dài, chỉ nhẹ nhàng đặt trên đầu gối, vậy mà hết như một tác phẩm được điêu khắc bằng ngọc, một đôi tay mạnh mẽ, chắc chắn thiên hạ khó mấy ai bì kịp.

Nhưng có mạnh mẽ, chắc chắn hơn nữa thì có tác dụng gì chứ?

Người hắc muốn giữ, không những không giữ được, lại còn tránh hắc như tránh tà, vứt bỏ hắc không thương tiếc... Nguyên nhân là do hắc ư?

Có lẽ là vậy. Bởi từ đầu đến cuối hắc không cách nào quên được một thân phận khác của nàng.

“Hàn Cảnh?”

“Ta đã hứa sẽ bảo vệ nàng ấy suốt đời...”

Vân Hàn Cảnh nhắm mắt, bên tai văng vẳng tiếng cười lạnh lạnh, ngọt ngào mà quyến rũ. Chỉ là đã lâu lắm rồi, lâu đến nỗi hết thấy những điều tốt đẹp ấy đã tan biến thành mây khói.

“Hình như nàng ấy chưa bao giờ cần đến ngươi.”

...

Tiểu Chư Thiên Giới dự định sẽ mở cửa vào ngày thứ ba sau lễ ăn mừng.

Lần này, Thiên Kiếm Môn chỉ âm thầm chuẩn bị chứ không cờ giông trống mở như trước, thế nên mãi đến phút chót cũng chỉ có mấy đệ tử đứng làm lễ biết được tin Vân Hàn Cảnh và Việt Cẩm sẽ vào Tiểu Chư Thiên Giới.

Hôm đó, bên ngoài ngục sám hồi.

Thời gian vẫn còn sớm, cửa Thiên Giới chưa mở, Vân Hàn Cảnh và Việt Cẩm cáo biệt lần cuối các đệ tử khác của chương môn.

Vân Hàn Cảnh thân là đại đệ tử của chương môn, lại thêm năng lực xuất chúng, mặc dù tính cách có chút lạnh lùng, nhưng ít nhất cũng còn được mấy câu dặn dò quan tâm thật lòng.

Trái lại Việt Cẩm, thứ nhất mới nhập môn, thứ nữa vừa nhập môn chưa được bao lâu đã bôn ba bên ngoài, thâm nhập vào yêu tộc, chẳng qua lại, thân thiết với các đệ tử khác thì nói gì đến tình cảm? Thế nên mấy người kia chỉ hỏi han khách sáo vài lời rồi thôi.

Đến lượt Tả Ngôn Chấp.

Mặc dù cực kì bất ngờ khi thấy hắn cũng tham gia sự kiện chẳng mấy ý nghĩa này nhưng Việt Cẩm không hề biểu lộ cảm xúc ra mặt, nàng nhẹ mím cười chào: “Tả sư huynh...”

“Lần tới vào ba năm sau.” Tả Ngôn Chấp ngắt lời Việt Cẩm.

“Lần tới khi Tiểu Chư Thiên Giới lại lần nữa mở cửa, ta sẽ mang con sói kia lên.” Tả Ngôn Chấp lạnh lùng nói.

Vậy là hấn sẽ chăm sóc yêu lang cẩn thận? Việt Cẩm nhìn vẻ mặt lạnh lùng, ngạo nghễ của Tả Ngôn Cháp, sững người một chập rồi khẽ cười. Chính lại y phục, hành lễ thêm lần nữa, nụ cười cũng đã trở nên chân thành hơn: “Vậy xin phiền sư huynh.”

Tả Ngôn Cháp cũng có phần bất ngờ, nhìn Việt Cẩm rồi “Ừ” một tiếng coi như đáp lời.

Dứt lời, cầu vòng bỗng từ trên không giáng xuống.

Tất cả mọi người đều nhất loạt ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa hư không, cánh cửa khổng lồ bằng bạch ngọc từ từ mở ra, bên trong trăm hoa đua nhau khoe sắc, lầu đài tráng lệ, biến hóa khôn cùng, bao la bất tận. Bên dưới, dải sáng rộng màu vàng nhạt từ từ trải xuống đến vách đá, mưa hoa và những điểm sáng mờ mờ ảo ảo xoay tròn nhảy múa, hòa trong điệu nhạc réo rắt đẹp như mộng ảo.

Lát sau, một nữ tử đi ra, dung nhan như ngọc, tay cầm phát trần, tay áo rộng, thân hình cực kì quyến rũ.

Trên đỉnh núi lặng ngắt như tờ.

Một chốc sau, không biết có tiếng ai lầm bầm: “Thay đổi rồi à? Phong vị đẹp nhưng dung tục thế này...”

Một câu đang dở nhưng đã nói hết nỗi lòng của tất cả những người đang đứng trên vách đá.

Nữ tử kia đã đi đến gần bên vách đá, nên đương nhiên cũng nghe được câu nói kia, nàng ta cười gượng giải thích: “Đây là do thiếu chủ nhà ta có ý sắp đặt... À, về sau sẽ luôn là như thế này.”

Tất cả mọi người trên vách núi tức thì nín lặng.

Nữ tử đó cũng hắng giọng nói: “Vân công tử, Việt cô nương hãy đưa Yêu vương cùng ta vào Tiểu Chư Thiên.”

Vân Hàn Cảnh đứng yên tại chỗ nhìn về phía con đường rải đầy hoa với các điểm sáng, về mặt đờ ra một lúc rồi phát tay áo, ngự kiếm bay lên, thoát cái đã xa ngoài ngàn dặm.

Nữ tử ra nghênh tiếp hai mắt sững sờ nhìn Vân Hàn Cảnh biến mất nơi cánh cửa đang rộng mở, trong giọng nói chứa đầy sự ngưỡng mộ: “Tu vi của Vân công tử quả là đáng kinh ngạc, không cần dùng ngọc bài cũng có thể xuyên thẳng qua kết giới. Trước đây nghe các thái nữ khác nói chuyện ta còn không tin.”

“Trước đây?” Không có bản lĩnh như Vân Hàn Cảnh, Việt Cẩm đành yên phận dẫn Nhai Xế đi theo thái nữ kia lên dải sáng.

Mỗi bước chân, dải sáng lại gọn từng đợt sóng lẫn tăn. Thái nữ cười nói: “Ta nhớ là năm năm trước Vân công tử đã từng đến Tiểu Chư Thiên Giới một lần, hồi đó không hồ là anh tài trong thế hệ trẻ, nhưng danh tiếng của Vân công tử truyền khắp Tiểu Chư Thiên Giới là do một nguyên nhân khác. Việt cô nương, cô nương biết Tiểu Chư Thiên Giới có quy định rằng phạm là người đi vào Tiểu Chư Thiên Giới thì ít nhất cũng phải ở một năm mới có thể xin rời khỏi chứ?”

“Ta biết.” Việt Cẩm gật đầu.

“Chính là điều này.” Thái nữ hào hứng kể: “Vân công tử đi vào Tiểu Chư Thiên Giới mới chỉ ba ngày đã xin hạ giới, bất chấp quy định, lại chẳng chịu nói rõ lí do, Giới chủ há có thể đồng ý? Không ngờ đến đêm, Vân công tử bèn ngự kiếm bay ra, ánh trăng lúc ấy nghe nói đã chiếu rọi khắp nửa

Tiểu Chư Thiên Giới, về sau rất nhiều thái nữ đều nói chưa bao giờ nghĩ rằng ánh trăng cũng có thể chói lóa như thế.”

“Kết quả ra sao?” Việt Cẩm hỏi xong mới cảm thấy mình đã hỏi một câu ngốc nghếch, bởi thái nữ nhìn nàng một cái đầy khinh thường, bật cười nói:

“Đương nhiên là Vân công tử phá vỡ kết giới rồi. Sau đó, Giới chủ coi trọng tu vi của Vân công tử, sau khi Thiên Kiếm chương môn lên thính tội cũng không truy cứu nữa, rồi từ đó chuyện trở thành truyền kì.”

“Ồ, kết giới này...” Việt Cẩm còn chưa nói hết, người phía sau đã chen ngang.

“Kết giới này cũng có gì là lợi hại đâu chứ.” Nhai Xế thôi không quan sát cánh cửa nữa, hờ hững phán một câu.

Kế đó, thấy vẻ mặt thái nữ bên cạnh đã trở nên khó coi, hấn lại cười mỉa châm chọc: “Tu vi của Vân Hàn Cảnh bây giờ có thể đủ để phá kết giới chứ năm đó thì chưa chắc. Chẳng qua chỉ e là nhờ có lợi khí trong tay mà thôi.”

Thái nữ tức giận nói: “Tên yêu quái kia, ý của ngươi là ngươi cũng có thể phá được kết giới giống như Vân công tử?” Nói rồi nàng ta lại mỉa mai: “Nếu ngươi có thể phá được thì giờ sao lại lâm vào cảnh tù tội thế này?”

Nhai Xế chẳng thèm ngẩng đầu lên.

Việt Cẩm vốn định góp lời, nhưng thấy giới môn đã gần ngay trước mắt, nàng im lặng một lúc rồi quay sang cười nói: “Đây là tân nhậm Yêu vương của yêu tộc, mặc dù yêu tộc và tu chân giới chúng ta luôn trong thế đối lập, nhưng nếu xét về tu vi thì hấn và đại sư huynh tương đương nhau, nếu đại sư huynh đủ sức phá kết giới thì hấn phá được cũng là chuyện bình thường.”

Thẹn quá hóa giận, vừa vào đến Tiểu Chư Thiên Giới thái nữ kia liền hất tay, nói một câu: “Chức trách đã tận, Việt cô nương, mời!” rồi hậm hực bỏ đi.

“Nàng cần gì phải khổ vậy.”

“Khổ cũng đã khổ rồi.” Việt Cẩm vừa nói vừa nhìn quanh.

“Tu vi của Vân Hàn Cảnh và ta cũng tương đương nhau, kết giới này nói tốt cũng đúng mà nói không tốt cũng chẳng sai. Năm năm trước, thực sự hắn chưa có thực lực đến vậy.” Nhai Xế thông dong nói.

Việt Cẩm không nói, nàng đã thấy một đội vệ binh đang đi về phía mình để tiếp quản Nhai Xế.

Đội trưởng đội vệ binh là một người tầm khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, khái giáp sáng loáng, mũ trụ hình mặt thú, vai đeo cung Thanh Mộc, tay cầm thương Tinh Văn. Hắn bước lên hành lễ: “Cô nương là Việt cô nương phải không? Xin hãy giao Yêu vương cho tại hạ để tại hạ giải hắn vào ngục trông giữ.”

Việt Cẩm không nói gì thêm, thoải mái nhường đường, giao người cho bọn họ.

“Việt Cẩm.” Nhai Xế đột nhiên lên tiếng.

“Yêu vương còn muốn nói gì ư?” Việt Cẩm cười hỏi.

“Đây là mục đích của nàng? Nàng muốn vào Tiểu Chư Thiên Giới?” Nhai Xế hỏi.

“Chỉ cần có cơ hội, có kẻ tu chân nào lại không muốn lên Tiểu Chư Thiên Giới chứ?”

“Đúng thật, ai lại không muốn chứ?” Nhai Xế lẩm bẩm, đột nhiên lại hỏi tiếp: “Một cơ hội phải không?”

Việt Cẩm nhìn Nhai Xế.

Dù sa chân đến bước này nhưng ánh sáng trong đáy mắt hắn, phong thái của hắn, sự tự tin, ngạo nghễ toát lên trong từng cử động của hắn không hề suy giảm. Đó là bản năng đã khắc sâu vào cốt tủy, cho dù ở nơi thâm sơn cùng cốc cũng không bao giờ bị mài mòn, là sự kiêu ngạo, luôn nghĩ về bản thân với những gì tốt đẹp nhất.

Hắn tự hào về bản thân, tự hào về thân phận, bất luận là khi nắm vạn quân hay khi thân rơi vào chốn lao tù.

Đó là Nhai Xế, người mà nàng thích... Và cũng là người mà nàng đã phản bội.

“Tốt nhất là nàng hãy tiếp tục sống.” Nhai Xế cúi đầu, đoạn hắn bật cười “Nhớ đó, tất cả những thứ hôm nay, sau này, tất sẽ trả lại.”

Gã vệ binh áp giải Nhai Xế đang định mở miệng mắng chửi thì Việt Cẩm đã đi trước một bước cản lại. Nàng nhìn Nhai Xế, nhẹ gật đầu, cười rất nhẹ:

“Muội nhớ rồi.”

Muội sẽ đợi.

...

Nhai Xế đi theo gã vệ binh đến một thạch thất, nơi khó có thể hấp thu linh khí. Hắn bấu môi khinh thường, để mặc mấy tên tôm tép mà ngày thường chỉ cần phát tay là có thể giết chết dễ dàng, trói hắn lên tường.

Sau đó, bóng tối và sự tĩnh mịch bủa vây khiến hắn không thể phân biệt được thời gian.

Không biết qua bao lâu, khi ánh sáng rọi vào, Nhai Xế nheo mắt, ngạc nhiên nhìn người đứng ngược sáng:

“Đệ... thì ra là đệ?”

Chương 13

Đứng trong quảng trường được lát toàn bằng bạch ngọc, Việt Cẩm băn khoăn tự hỏi không biết mình nên đi về đâu, bỗng một nữ tử ăn mặc giống như thái nữ thướt tha, uyển chuyển đi đến trước mặt nàng.

Nữ tử này có thân hình đầy đặn, khuôn mặt bầu bĩnh, trắng nõn nà, đôi mắt long lanh, chưa nói đã cười: “Người có phải là Việt cô nương không?”

Cả thái nữ dẫn nàng vào Tiểu Chư Thiên và nữ tử trước mặt, Việt Cẩm đều có cảm giác là lạ nhưng không nói rõ được là lạ ở chỗ nào, nàng không đoán, lẳng lặng quan sát nàng ta một lúc rồi mỉm cười, nói: “Đúng vậy, cô nương là...?”

“Ta là Thanh Nữ, là thái nữ phụ trách tiền điện này, mời cô nương đi theo ta.”

Việt Cẩm im lặng bước theo. Nhưng mới đi được một đoạn, nàng bỗng phát hiện có gì đó không đúng: “Chỗ này...”

Nàng đưa mắt nhìn một lượt, khắp nơi toàn một màu đỏ, chỗ đậm chỗ nhạt. Trước mặt là một con đường nhỏ, hai bên trồng rất nhiều đào, thì thoảng một trận gió thổi qua, hoa bay đầy trời, choáng ngợp mà cuốn hút.

“Chúng ta đi gặp ai vậy?” Việt Cẩm hỏi.

Thanh Nữ dẫn đường quay lại, nở nụ cười như có như không, liếc Việt Cẩm một cái: “Việt cô nương quả là nhạy bén!”

Nhạy bén? Việt Cẩm càng thấy lạ. Đi thêm một đoạn, Thanh Nữ dừng lại: “Chính là chỗ này, mời cô nương vào.”

Sau đó nàng ta đưa tay áo lên che miệng cười, “Có người đợi cô nương lâu lắm rồi đó.”

Việt Cẩm khẽ nhú mày, cũng không nói thêm gì với Thanh Nữ, men theo con đường hoa kia đi vào.

Đường khá hẹp, chỉ đủ hai người sánh vai, mặt đường được lát bằng những miếng đá xanh được mài nhẵn bóng. Đào nơi đây, cây thì đơm hoa, cây thì kết trái, dường như được trồng rất có dụng ý, khiến con đường càng thêm thu hút.

Đi chưa đến nửa khắc thì Việt Cẩm nghe thấy một giọng nói ngọt lịm theo gió truyền đến.

“Thiếu chủ, người chẳng biết gì cả!”

“Cô nương mới đến kia, ngoại hình...”

Thấp thoáng có tiếng cười lạnh lạnh như chuông ngân.

Việt Cẩm đi thêm mấy bước, đập vào mắt nàng là một cây cổ thụ có tán lá như một cái ô khổng lồ đứng sừng sững ở phía cuối con đường, hoa nở rộ cả một góc trời. Dưới gốc cây có một đầm nước, trong veo như bích ngọc. Và một nam tử nhàn nhã nằm trên trường kỉ, cùng một nữ tử áo trắng đang quỳ bên cạnh, bưng trà rót nước, ân cần hầu hạ.

“... Đúng là xấu không thể tưởng tượng nổi. Đã thế lại còn so sánh Vân công tử với một gã yêu quái chứ, e là đầu óc có vấn đề.”

Giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào như rót mật vào tai.

Việt Cẩm có chút dờ khóc dờ cười, không thể không dừng bước. Rốt cuộc nàng cũng hiểu vì sao mình lại thấy có gì đó là lạ.

Không biết tu tiên từ lúc nào đã biến thành cung đấu.

Nghĩ đến đây, Việt Cẩm không khỏi cười thầm trong bụng, chẳng buồn để ý đến thái nữ mình gặp lúc đầu, giờ đang hầu hạ mà đi thẳng đến trước người đang nửa nằm nửa ngồi trên trường kỉ, khom người chào:

“Thiếu giới chủ.”

Nam tử ngược nhìn lên, đôi mày kiếm chạm tóc mai, ánh mắt lạnh lẽo như hai vì sao, đôi môi mỏng khẽ mím khiến nàng có cảm giác như nhìn thấy nụ cười của Nhai Xế.

Việt Cẩm thất thần trong giây lát, khi định thần lại được, nàng liền thấy hấn nhìn mình một lượt từ trên xuống dưới rồi đưa lời mỉa mai: “Người chính là Việt Cẩm? Đúng là xấu không thể tưởng tượng nổi.”

Sai rồi, hấn còn không xứng xách giày cho Nhai Xế.

Việt Cẩm trầm nghĩ, phớt lờ lời của đối phương, chỉ hỏi: “Không biết Thiếu giới chủ tìm ta có việc gì vậy?”

“Cũng chẳng có gì đặc biệt, ta chỉ muốn nhìn xem đáng vẻ người ra làm sao thôi.”

“VẬY chắc đã khiến Thiếu giới chủ phải thất vọng rồi!” Việt Cẩm cười nhẹ đáp.

“Vốn ta chỉ rất thất vọng, nhưng xem ra bây giờ đã thành cực kì thất vọng rồi.”

“Quả nhiên là thế!” Việt Cẩm vui vẻ nói.

“Hả? Quả nhiên là thế? Người cũng biết mình biết người đấy nhỉ!”

Việt Cẩm cười càng tươi hơn, “Không giấu gì Thiếu giới chủ, lần đầu nhìn thấy Thiếu giới chủ, ta đã có cảm giác ngài thích hoa lệ, thích rực rỡ, giống như tiểu tì ở bên cạnh ngài vậy...” Nàng miệng cười nhưng ánh mắt lại ánh lên ý châm chọc, đưa mắt nhìn một lượt hết Thiếu giới chủ đến thái nữ kia, “Quả là vậy, không phải sao?”

Mặt Thiếu giới chủ cau lại: “Người so sánh ta với một tiểu tì?” Kê đó lại nhớ đến câu “thích hoa lệ, thích rực rỡ”, nghĩ sâu xa hơn chẳng phải là... mặt hấn lúc này đã xanh lè, “Còn nói ta chỉ nhìn người qua tướng mạo bề ngoài?”

Việt Cẩm cười khúc khích.

“Người!”

“Người cái gì thế?” Một tiếng cười nhẹ vang lên từ trong rừng, “Bạch Bích, người biết ta sẽ đến nên cố tình hoan nghênh trước à?”

Giọng nói này? Việt Cẩm ngoái đầu lại liền thấy một nam tử đang thông thả đi từ trong rừng ra, thanh sam cô tịch mà chính trực, càng tôn thêm vẻ đẹp của màn mưa hoa.

Khuôn mặt với nụ cười mỉm ấy...

Việt Cẩm như bị sét đánh, tự hỏi liệu có phải mình đang mơ.

Sao có thể chứ?

Khuôn mặt tương tự, giọng nói tương tự, giống y như trong trí nhớ.

Nhưng sao có thể chứ? Năm đó mọi chuyện đã kết thúc, huynh ấy đã... từ lâu.

Không biết qua bao lâu, lúc Việt Cẩm từ trong mơ mơ màng màng giật mình tỉnh lại, mới phát hiện ra bản thân trong lúc thất thần đã vô thức đi đến trước mặt người đó, còn đối phương đang cau mày khó hiểu nhìn nàng.

“Cô nương? Tại hạ là Diệp Ngôn Viễn.” Khoảnh khắc Việt Cẩm nhìn thấy nụ cười của người đó hờ hững mà xa cách, hoàn toàn không thuộc về cõi trần.

Việt Cẩm sửng sốt, nhẹ day hai bên thái dương, mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt của đối phương, nàng nói: “... Đã thất lễ rồi! Diệp công tử rất giống với một cố nhân của ta.”

Ánh mắt Diệp Ngôn Viễn thoáng sững sờ rồi mỉm cười, nói “Bọn họ thường gọi ta là Diệp tiên sinh.”

Việt Cẩm lúng túng, có cảm giác khuôn mặt cứ đỏ ra, nàng cố gượng cười “Không phiền Diệp tiên sinh và Thiếu giới chủ nữa, Việt Cẩm xin cáo lui.”

Thấy người đã đi xa, sắc mặt Bạch Bích mới thả lỏng một chút, sau khi cho thái nữ kia lui xuống hần đứng lên, bất mãn nói: “Diệp Ngôn Viễn, ngươi đến đúng lúc quá nhỉ.”

“Làm sao thế? Chẳng phải ngươi mời ta đến uống rượu đào sao?”

Bạch Bích nghiêng rằng “Đừng có nói là ngươi không nghe thấy những lời vừa rồi của nàng ta đấy nhé! Cái gì mà giống như tiểu tì bên cạnh, cái gì mà thích hoa lệ, thích rực rỡ...”

Diệp Ngôn Viễn cười lớn: “Có sai đâu, thích hoa lệ, thích rực rỡ, Bạch thiếu chủ của chúng ta chẳng phải như thế còn gì?”

Bạch Bích tức giận “Ai thế chứ? Ta thích hoa lệ, thích rực rỡ nhưng có bao giờ nhìn người qua ngoại hình đâu... ủa?” Hần bỗng tò mò hỏi: “Vớ lại ngươi tức cái gì? Người bị bức hôn là ta cơ mà!”

“Ta có tức đâu.” Diệp Ngôn Viễn nói.

“Ngươi có tức.”

“Ta không có...”

“Có!”

“Ta không... Hơn nữa, người bị bức hôn là người, ta tức làm gì?” Diệp Ngôn Viễn hỏi.

“Làm sao ta biết, dù sao người cũng đã tức giận.” Bạch Bích bữu môi, “Bởi lẽ chỉ khi nào tức giận, người mới gọi ta là Bạch thiếu chủ.”

“Ta có nên khen người có tài quan sát không?” Diệp Ngôn Viễn cười khỏ, đoạn đổi sang chủ đề chính, “Được rồi, người sai người gọi ta đến, đã biết những gì rồi?”

Bạch Bích bữu môi, “Nếu phải thành thân với cô ả xấu xí đó thì ta thà làm hòa thượng còn hơn.”

“Thế cũng không tồi! Xem như quyết định đó của người đã cứu được rất nhiều cô nương. Thật là công đức vô lượng.”

“Diệp Ngôn Viễn!”

“Được rồi được rồi, ta chỉ nói đùa thôi! Thực ra, Giới chủ cũng chỉ mới đưa ra đề nghị, chẳng phải cũng nói trước với người rồi còn gì? Hơn nữa, việc Việt cô nương đánh đổ yêu tộc rất được các bậc trưởng bối khen ngợi. Nếu người cưới cô ấy thì sau này vị trí giới chủ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Nói đến đây, giọng điệu của Diệp Ngôn Viễn đã trở nên bình thản, dường như chỉ chú tâm vào phân tích thiệt hơn.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Bạch Bích cau mày, cảm giác chán ghét lóe lên nơi đáy mắt, “Nói thế thì nếu ta không cưới nàng ấy thì không thể ngồi lên được cái ghế Giới chủ sao?”

Diệp Ngôn Viễn nhìn Bạch Bích “... Nếu không phải chọn Giới chủ mà là chọn quán quân trên hoa gheo nguyệt thì người chính là vô miện chi vương (*vua không ngai*) rồi!”

“Đó phải gọi là phong lưu. Huống hồ là do hai bên tình nguyện, có gì sai đâu?” Kế đó lại ác ý bổ sung thêm một câu: “Hơn một năm đã đánh bại yêu tộc á? E là chẳng dùng thủ đoạn nào đảng hoàng, không biết có còn trong trắng nữa không?”

Trong một khắc, sắc mặt Diệp Ngôn Viễn tái đi.

Bạch Bích tinh tế nhận ra, lấy làm kinh ngạc: “Ngôn Viễn?”

“... Cái miệng của người bớt ăn nói hàm hồ đi, tích chút công đức.” Hắn day trán, thở dài, “Lỡ ai nghe thấy rồi lại có chuyện. Rốt cuộc người định thế nào?”

“Người đừng nghe lão già kia cứ luôn mồm nói là sẽ thương lượng, ta đoán, thế nào lão cũng cho gọi Việt Cẩm, rồi kiểu gì cũng đặt vấn đề luôn.” Bạch Bích nói.

Diệp Ngôn Viễn gật đầu, khuyến khích đối phương nói tiếp.

“Ta muốn nàng ấy chủ động từ chối đề nghị của lão ta.”

“Vì nghĩ là có thể sắp xếp được việc này nên người đã cho nàng ta nhìn thấy dáng vẻ ăn chơi đảng điểm của mình phải không? Thực ra, chắc gì nàng ấy đã để mắt đến người.”

Bạch Bích lại ngồi xuống, uống một ngụm rượu, cười mỉa: “Để mắt đến ta? Nếu bảo ta hỏi cưới còn lâu ta mới chịu; nhưng nếu ông ta lên tiếng...”

Hắn lắc nhẹ bình rượu sóng sánh màu hổ phách, “Dù nàng ta không đồng ý thì cũng sẽ không chối từ.”

Nói xong, hắn uống nốt chỗ rượu trong bình, mỉm cười nói, giọng đã ngà ngà say: “Kiểu như nàng ấy, ta đã gặp nhiều rồi...”

Diệp Ngôn Viễn lặng vút cái áo choàng bên cạnh lên người Bạch Bích: “Mặc vào đi. Ngươi có dự định gì?”

Bạch Bích nhàn nhã khoác áo vào: “Ta có một chủ ý rất hay.”

“Hử?”

“Mới hơn một năm đã khiến yêu tộc hoàn toàn tan rã, nói không có gì với Yêu vương, dù có đánh chết ta cũng không tin. Bởi vậy...”

“Bởi vậy làm sao?”

“Bởi vậy... bí mật, không nói cho người biết.” Bạch Bích cười khì khì.

Diệp Ngôn Viễn dùng dùng nổi giận, giật lấy chiếc áo khoác trên người Bạch Bích, quay người bỏ đi.

Bạch Bích sùng sốt, la lên: “Đợi đã, đừng đi mà, lạnh chết đi được! Diệp thiếu gia... Diệp công tử... Diệp Ngôn Viễn!”

Trong khi Bạch Bích và Diệp Ngôn Viễn đang “ngâm cứu” chuyện của Việt Cẩm, thì Việt Cẩm cũng đang nghe chuyện về Bạch Bích thông qua Giới chủ.

Đây vốn là một ngôi nhà tranh bình thường, có hàng rào vây quanh, trong sân có giếng, có bàn đá, có vườn thuốc được khai khẩn từ đất hoang và một cái lồng... hình như dùng để nuôi linh cầm.

“Thích không?” Giới chủ thấy ánh mắt nàng liền hỏi. Đó là một người đàn ông khoảng chừng bốn mươi, để râu dài, khuôn mặt cương nghị mà trung hậu.

“Trông khá đặc biệt. Có phải là chim gõ kiến cánh vàng trong tuyển tập các loại dị thú “Thần Châu chí” không ạ?”

“Đúng vậy. Loài chim này rất hiếm, vậy mà con cũng biết.”

Giới chủ mỉm cười, cầm cốc trà lên uống một ngụm; “Ta có nghe nói về chuyện của yêu tộc, con làm tốt lắm, nên như thế.” Nói rồi bỗng ông đột ngột chuyển sang chủ đề khác, “Ta nghe chương môn của con nói, năm nay con đã hai mươi rồi phải không?”

“Vừa tròn đôi mươi ạ.”

“Từ nhỏ đã không nơi nương tựa?”

“Phụ mẫu, huynh trưởng con đều gặp nạn trong lần loạn thế hơn mười năm về trước.”

“Con đã gặp Bích nhi rồi phải không?”

“Thiếu giới chủ ấy ạ?” Việt Cẩm phản ứng có phần chậm chạp, “Đã gặp rồi ạ!”

“Con thấy thế nào?” Giới chủ hỏi, rồi ám chỉ: “Hôm nay Bích nhi đã có tình sắp xếp gặp con, nó xem ra rất vừa ý, còn con thì thế nào.”

Đúng là một lời đề nghị thẳng thắn, không che đậy, thậm chí còn có phần sống sượng.

Việt Cẩm chưa biết phải trả lời thế nào. Nàng đã chẳng còn là cô bé mười tuổi năm nào nên dù có ngốc đến đâu nàng cũng không nghĩ rằng màn tiếp đãi vừa rồi của Bạch Bích là trò của một cậu nhóc ngây thơ mà ích kỉ với suy nghĩ thích ai thì sẽ bắt nạt người đó, vậy...

Giờ thì nàng đã hiểu.

Việt Cẩm thở phào, rốt cuộc cũng hiểu Thiếu giới chủ của Tiểu Chư Thiên Giới thấy mình chướng mắt ở điểm nào. Ra là nàng khiến hắn cảm thấy bị bức hôn à? Việc kết hôn này hắn là vì nàng đã khiến cho yêu tộc tan rã. Xem ra con đường đến với cái ghế Giới chủ của hắn không thuận lợi cho lắm...

Nghĩ một hồi, khi đã có chủ ý, Việt Cẩm ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Giới chủ đang nhàn nhã thưởng trà: “Đệ tử thấy Thiếu giới chủ cũng rất được. Chẳng qua là có một số chuyện vẫn phải xem ý của Thiếu giới chủ thế nào.”

Giới chủ có phần kinh ngạc, nhìn Việt Cẩm một lúc, gật đầu tỏ ý đã hiểu, đoạn cho nàng lui xuống.

Việt Cẩm cung kính hành lễ, đi thụt lùi mãi cho đến tận bên ngoài hàng rào.

Bên ngoài, thái nữ dẫn Việt Cẩm đến lúc này đã bỏ đi. Việt Cẩm cũng chẳng để tâm, men theo đường cũ ra ngoài, nhưng khi đến một góc rẽ, lại bất cẩn va phải một người.

“Xin lỗi.” Việt Cẩm quay sang nhìn, trong lúc vội vàng chỉ thấy một khuôn mặt xinh đẹp mà lạnh lùng.

Đó là một cô nương tầm tuổi nàng.

Đang định bước tiếp thì Việt Cẩm nghe thấy bên cạnh vang lên một giọng nói xen lẫn vẻ nghi hoặc: “Cô...”

Việt Cẩm quay lại. Lúc này đã nhìn rõ người đang đứng trước mặt. Cô nương đó dung mạo xinh đẹp. Trên tay cầm hắc trường thương, toàn thân váy trắng ôm sát, dáng vẻ hoạt bát mà hiên ngang.

“Cô... mới đến à?” Nữ tử kia lại hỏi, mắt vẫn nhìn đắm đắm vào khuôn mặt của Việt Cẩm, xem ra vẫn chưa hết kinh ngạc.

Cô nương ấy có đôi mắt màu hồ phách, trong veo, lấp lánh nhưng đôi con ngươi khiến người ta khi nhìn vào bỗng nảy sinh cảm giác bất an.

“Đúng vậy.” Việt Cẩm theo bản năng trả lời.

Nữ tử kia có vẻ thân thiện: “Ta là Bạch Ngọc. Theo ta nhớ thì hình như giờ chưa phải lúc mở giới môn thì phải.”

Lời nói của đối phương hoàn toàn không có ác ý, thậm chí đến cả chút tò mò cũng không, chỉ là tìm một chủ đề để hai người có thể trò chuyện mà thôi.

Việt Cẩm bỗng thấy mức độ thân thiện này có vẻ hơi quá.

“Ta và đại sư huynh được đặc cách.”

Việt Cẩm vừa trả lời vừa âm thầm quan sát Bạch Ngọc. Y phục nàng ta khác hẳn mấy thái nữ vừa rồi, mặc dù không nổi bật nhưng cũng không phải hạng tầm thường. Tư thái ung dung, điềm tĩnh, khuôn mặt toát lên vẻ cung kính nhưng không quá yếu ớt, không phải là kiểu người dễ bị người khác bắt nạt, chèn ép. Bạch Bích, Bạch Ngọc...

Nghĩ một lúc, Việt Cẩm hỏi dò: “Bích ngọc vô hạ?” (*Ngọc bích không tí vết*).

Bạch Ngọc sững sờ trong giây lát, không ngờ Việt Cẩm sẽ hỏi như thế: “Cô đã gặp Bạch Bích rồi à? Thế nhưng ta với hắn không có quan hệ gì.” Nói xong, nàng ta khẽ mím môi, nhìn Việt Cẩm rồi nói thêm một câu: “Bích vô hạ, ngọc hữu tí.”

Lời này của Bạch Ngọc muốn ám chỉ, giữa hai người không phải là chẳng có quan hệ gì như lời vừa nói hoặc chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi?

Hai người mới gặp nhau lần đầu, thế nên không thể dốc bầu tâm sự... Việt Cẩm thoáng do dự, mãi một lúc sau mới thấy đối phương nói: “... Phải vào trong gặp Giới chủ, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau.”

Bạch Ngọc nói, thần thái bộc lộ với vẻ mong chờ. Giây phút Việt Cẩm ngẩng đầu nhìn nàng ta, đập vào mắt Việt Cẩm là vẻ trong sáng, rạng rỡ, tràn trề hi vọng từ đôi mắt màu hổ phách.

Việt Cẩm nhẹ đáp “Ừ! Ta là Việt Cẩm.”

Sau đó, nàng thấy trong đôi mắt ấy ánh lên những tia sáng dịu dàng, tựa như gió xuân mơn man khẽ đùa trên mặt hồ xanh biếc.

...

Cho dù Bạch Ngọc thân thiện thế nào đi chăng nữa nhưng đối với Việt Cẩm, nàng ta cũng chỉ là một khúc nhạc đệm trên chặng đường mà nàng đi qua mà thôi. Nhưng điều Việt Cẩm không ngờ nhất là mình và khúc nhạc đệm nho nhỏ ấy chẳng bao lâu sau đã gặp lại, trên con đường săn đuổi yêu tộc.

Cuộc săn đuổi kéo dài một tháng đó không được thuận lợi cho lắm, không phải vì sự phản kháng ngoan cường của yêu tộc mà vì yêu tộc dường như đã bốc hơi chỉ trong một đêm, không lưu lại một chút dấu vết.

Bạch Ngọc ngồi trên một cái cây mọc nhô ra bên vách đá, nhìn Việt Cẩm đánh mất đâm một nhát kiếm vào ngực tên yêu tộc đang định trốn chạy. Thế nhưng, trong giờ khắc máu tươi xối xả tuôn ra, bất luận là trên mặt hay sâu trong đáy mắt Việt Cẩm, chỉ còn lưu lại một khoảng không trắng xóa, mênh mông vô tận.

“Đến giờ rồi à?” Việt Cẩm hỏi.

Bạch Ngọc hoàn hồn, nàng tung con chim trong lòng bàn tay lên: “Ừ, chúng ta có thể về rồi!”

Việt Cẩm khẽ gật đầu, ngực kiếm bay đi trước. Bạch Ngọc đang ngồi vắt vẻo trên cành cây thấy vậy cũng vung trường kiếm, gọi một trận gió nâng mình lên: “Không tò mò xem kết quả thế nào à?”

Tâm trạng vốn không tốt lắm, nhưng nhìn Bạch Ngọc đang bay đến bên mình, Việt Cẩm nhẹ nở một nụ cười: “Đứng nhất chắc chắn là không thể... Nhưng ít nhất cũng nằm trong nhóm mười tổ đứng đầu.”

“Thành tích săn giết đứng thứ năm.” Bạch Ngọc cười đáp.

“Cao hơn so với dự kiến của ta một chút.”

“Nếu cô không cố ý thả một ít đi, thì ta thấy chúng ta còn xếp cao hơn nữa kia.” Bạch Ngọc nói thẳng.

Đồng tử Việt Cẩm co lại.

Vì đứng gần nên từng động thái dù là nhỏ nhất của Việt Cẩm cũng không qua được đôi mắt tinh tường của Bạch Ngọc, nàng ta thản nhiên nhìn Việt Cẩm: “Cô có điều gì muốn nói không?”

“Nói cái gì?” Việt Cẩm đáp, giọng rất bình thản. Nhưng nàng biết, và có lẽ người bên cạnh cũng đã nhận ra. Mồ hôi rịn ra ướt đầm lòng bàn tay Việt Cẩm, bởi vì hoảng hốt và hồi hận.

Bạch Ngọc nhìn nàng. Không biết do ánh mặt trời chiếu rọi hay do một nguyên nhân nào khác mà dường như Việt Cẩm thấy đôi mắt kia âm đậm trong một khoảnh khắc. Và rồi ngay sau đó, người đang sáp lại gần nàng đứng cách ra xa, bật cười khanh khách: “Ta sẽ không nói ra đâu.”

Đang định nói vài lời nhưng Bạch Ngọc đã đi trước một bước, thở dài kéo dài giọng: “Đừng hỏi câu ‘Nói cái gì’ nhé...”

Nàng ta nhăn mặt, nhưng dung nhan lại cực kì xinh đẹp, dễ thương, “Cô đứng thứ nhất cũng được mà tụt xuống chót cũng chẳng sao, chẳng ảnh hưởng gì đến ta cả, đài ngộ hiện nay của ta đã cao chót vót rồi! Thân phận của ta...”

Nàng ta cười đầy trào phúng: “Ông ta sẽ không yên tâm.”

Bí mật này, quả thực không hề nhỏ. Việt Cẩm lên tiếng giải thích lý do mình nhường tay.

“... Dù sao cũng đã sống cùng nhau một thời gian.” Việt Cẩm muốn thuyết phục bản thân tin tưởng, tin tưởng người ngay từ đầu đã thể hiện đủ thiện chí và chân thành đang đứng ngay bên cạnh, rồi sau đó phát hiện ra tất cả chỉ là một trò đùa.

Nhưng, nếu chọn lựa buông lỏng một chút thì sao? Nàng có thể không cần phải từng giờ từng khắc lo lắng tìm lời ăn tiếng nói hợp lý, cũng không cần phải trăn trở vì vẻ mặt nào đó...

“A Cẩm.” Bổng Bạch Ngọc gọi tên Việt Cẩm bằng một chất giọng rất đỗi trù mến.

Việt Cẩm có chút thất thần: “Hả?”

“Có lẽ đối với cô, tin tưởng là một thứ gì đó rất nực cười... Vậy nếu ta không thăm dò thì sao?”

Lúc này, Bạch Ngọc không nhìn Việt Cẩm nữa mà hướng tầm mắt về phía trước, “Ta không tò mò xem cô muốn gì, cũng không tìm hiểu quá khứ cô ra sao, chúng ta chỉ là bạn thôi. Và ta cũng chỉ kết giao với một người bạn tên là Việt Cẩm thôi...” Âm cuối của Bạch Ngọc hòa lẫn cùng gió, mềm mại mà nhẹ bẫng, kèm theo chút run rẩy nhẹ nhàng:

“A Cẩm, ta hi vọng... Hi vọng, cô biết rằng chúng ta giống nhau. Chỉ duy mỗi chúng ta.”

Một tháng sau khi một lần nữa đặt chân lên Tiểu Chư Thiên Giới, Việt Cẩm và Bạch Ngọc còn chưa kịp đến tiền điện hồi báo đã bị ngăn lại.

“Thiếu giới chủ muốn gặp ta?” Việt Cẩm nghe thái nữ nói cau mày hỏi lại, “Có chuyện gì?”

“Không muốn thì đừng đi, Bạch Bích cũng chẳng có chuyện gì tử tế.”
Bạch Ngọc lên tiếng, không hề vòng vo mà nói thẳng vào vấn đề.

Nụ cười trên khuôn mặt thái nữ chuyên lời đã có phần gượng gạo:
“Thiếu giới chủ không nói cụ thể chuyện gì cả...”

Thấy Việt Cẩm quay người định bỏ đi, thái nữ vội nói: “Nhưng, Thiếu giới chủ đang đợi cô nương ở lưu vực.”

Lưu vực là nơi Tiêu Chư Thiên Giới giam giữ trọng phạm. Mà người bị giam trong lưu vực cũng chỉ có mỗi mình Nhai Xế.

Cảm giác chán nản hiện rõ trên khuôn mặt Việt Cẩm, nàng dừng bước, nói: “Dẫn đường.” Sau đó, quay sang nhìn Bạch Ngọc.

“Ta đi phục mệnh đã, lát nữa cùng đi ăn nhé?”

Việt Cẩm không nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý rồi cùng thái nữ đến lưu vực.

Bước đến hồng kiều, vượt qua bích thủy, ngay khi đặt chân lên thạch địa với những khe rãnh ngang dọc của lưu vực, Việt Cẩm không khỏi cau mày, bởi cảm giác áp bách như ngưng kết cùng linh khí khô cằn xung quanh.

Ở chỗ này, đừng nói đến chuyện tu luyện, ngay cả linh lực trong cơ thể cũng sẽ dần mất kiểm soát mà thoát ra khỏi cơ thể...

Cùng thái nữ đi vào bên trong, sau khi gặp tập thủ vệ tuần tra thứ năm, Việt Cẩm lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Thủ vệ ở đây luôn nhiều như thế này à?”

Thái nữ kia cười lấy lệ: “Không phải vậy, chẳng qua dạo gần đây không được yên tĩnh cho lắm nên mới tăng cường phòng thủ.”

Việt Cẩm khẽ gật đầu hiểu ý, không nói gì thêm.

Chỉ một lát sau hai người đã đến thạch ốc ở cuối con đường – một nơi nằm ở địa đầu phía Nam của Tiểu Chư Thiên, được ghép lại từ những tảng đá lớn, dôi mắt ra xa là một vùng sơn dã mênh mông không có dấu vết của màu xanh hoa cỏ. Dưới màn trời xám xịt, mặt đất đã nứt nẻ từ không biết bao nhiêu năm về trước, vô vàn những khe hở lớn nhỏ, có cái bằng móng tay cái, có cái rộng hơn cơ thể người. Ở chốn này, thứ duy nhất sừng sững đó chính là thạch ốc cách nhau tí tắp, nhìn không thấy đôi phương. Thứ duy nhất hoạt động là những thủ vệ đi đi lại lại trên một tuyến đường cố định khiến người ta xây xẩm cả mặt mày.

“Thiếu giới chủ đang ở bên trong, cô nương cứ vào đi.” Dường như cũng chịu ảnh hưởng của thời tiết, thái nữ kia mặt mày bơ phờ, mệt mỏi.

Việt Cẩm đẩy cửa bước vào. Đập vào mắt nàng là một thạch ốc bày trí rất đơn giản.

Căn phòng không có cửa sổ, một chiếc giường bằng đá được xây bên mép tường, chính giữa là một bộ bàn ghế đá. Trong căn phòng rộng lớn, chiếc giường và cái bàn trông nhỏ đến đáng thương. Nhưng trừ hai thứ này ra, căn phòng trống hoác chẳng có thêm thứ gì... Mà không, có lẽ là có.

Ví như Nhai Xế đang bị một sợi xích to dùng giữ chặt trên tường. Ngọn lửa nhảy nhót trong đêm tối, tựa như phát ra những tiếng cười mỉa mai.

Việt Cẩm không xác định được bản thân có do dự hay không, nàng chỉ biết rằng, ngay khi kiểm soát được mình, nàng lập tức nhìn về phía Bạch Bích đang tỏ ra thanh thoi như không có việc gì kể bên.

“Thiếu giới chủ tìm ta?” Việt Cẩm dừng lại một lúc, nhìn Diệp Ngôn Viễn đứng bên cạnh Bạch Bích, ánh mắt vừa chạm vào đã lập tức rút lại ngay, “Diệp tiên sinh.”

Diệp Ngôn Viễn hờ hững gật đầu, thái độ cực kì lạnh nhạt.

Bạch Bích đảo mắt nhìn Việt Cẩm một cái rồi thong thả cười, nói: “‘Anh hùng’ của chúng ta đã trở lại.”

Gay gắt hơn cả lần trước, không phải Giới chủ đã ra thời hạn, bức bách hấn làm ngựa giống đấy chứ? Việt Cẩm ác ý nghĩ thâm trong bụng, ngoài mặt lại phớt lờ sự mỉa mai không hề che đậy của đối phương, hỏi thẳng một câu: “Thiếu giới chủ tìm ta có chuyện gì vậy?”

“Cũng không có gì.” Bạch Bích nói.

Việt Cẩm đang đắn đo xem có nên nổi giận vì một câu nói vô nghĩa này hay không thì Bạch Bích đã tiếp lời: “Dạo gần đây Tiểu Chư Thiên Giới không được yên tĩnh cho lắm.”

“Ý của Thiếu giới chủ là?” Việt Cẩm không thích nói vòng vo.

Bạch Bích cũng không quanh co nữa, dứt khoát nói thẳng luôn: “Có người đột nhập Tiểu Chư Thiên Giới, nhiều lần thử tiếp cận lưu vực, có ý đồ...” Hấn nhấn mạnh từ “người”, mắt đảo qua đảo lại giữa Việt Cẩm và Nhai Xế.

Việt Cẩm hiểu ý Bạch Bích ám chỉ, nhếch miệng cười, hỏi thẳng: “Thiếu giới chủ cho rằng có kẻ đột nhập cứu Yêu vương?”

“Có khả năng này, không phải sao?” Bạch Bích có phần bất ngờ với sự thẳng thắn của Việt Cẩm.

“Đúng là có khả năng này.” Giọng Việt Cẩm vẫn bình thản như không.

“Bởi vậy, Việt sư muội có hứng thú hỏi Yêu vương xem là ai đến cứu hần hay không?” Thái độ của Bạch Bích bỗng trở nên dịu dàng, chỉ ít cũng không hung hăng sùng sộ như trước nữa.

Việt Cẩm nhú mào, đang định nói thì bị Bạch Bích ngắt lời, “Hoặc Việt sư muội cũng có thể tranh thủ làm một số chuyện, đảm bảo tuyệt đối an toàn.”

Bỗng trong phòng vang lên tiếng dây xích leng keng, Nhai Xế đang bị xích trên tường đột ngột mở mắt, lướt nhìn Bạch Bích và Việt Cẩm, thần tình hồ hững, bình thản.

Việt Cẩm không để tâm, quay đầu lại quan sát Nhai Xế một lúc rồi dừng đứng đáp: “Ta cho rằng, nếu ta đến hỏi sẽ chẳng biết được thông tin gì.” Nàng cười, đồng thời cũng ám chỉ, “Chắc Thiếu giới chủ quên mất là ai đã đưa Yêu vương lên đây rồi thì phải?”

Nói xong, Việt Cẩm nhận thấy sắc mặt người đối diện đã thay đổi. Tâm trạng nàng dần thoải mái hơn, thế nhưng chỉ bấy nhiêu đó không thể khiến nàng vui lên được: “Nếu Thiếu giới chủ chỉ định nói chuyện này...”

“Nửa tháng nữa Giới chủ sẽ mở tiệc.” Bạch Bích ngắt lời Việt Cẩm. Việt Cẩm nhún mào, ra ý bảo đối phương tiếp tục.

Sắc mặt của Bạch Bích đã đen lại càng đen hơn: “Là để chiêu hàng.” Hần nhìn Việt Cẩm, cười một cách ác ý, “Chủ ý không tồi phải không? Nếu Yêu vương đồng ý... Ngay lập tức, Tiểu Chư Thiên Giới sẽ được vạn yêu thần phục, thân phận của Yêu vương cũng theo đó mà lên theo, có thể nói là mọi người cùng vui, chỉ là không biết đến lúc đó Việt sư muội... định tự xử thế nào?”

Thạch ốc bị phong bế bồng chốc chìm vào tĩnh lặng. Ngọn lửa nhảy nhót trên tường khiến những cái bóng bị kéo dài, méo mó, nhìn không ra hình thù.

Bị cố định trên tường, hai tai Nhai Xế căng ra, mắt nhắm lại, không biết là do không nghe thấy hay vì chán chường buồn phản ứng.

Sự im lặng kéo dài khiến Bạch Bích mất đi sự nhẫn nại cuối cùng. Hắn khẽ cười, “Trong thời gian nửa tháng, Việt sư muội sẽ là người phụ trách trông coi Yêu vương... Ta nghĩ sư muội sẽ không từ chối đâu nhỉ?”

Quả nhiên, Việt Cẩm không lên tiếng.

Nụ cười trên khuôn mặt Bạch Bích càng tươi hơn, nhưng sâu trong mắt là một vùng lạnh lẽo. Hắn chào Việt Cẩm một tiếng rồi kéo Diệp Ngôn Viễn bỏ đi.

Cửa mở ra rồi lại đóng vào. Chút ánh nắng le lói chưa kịp làm ấm sàn đá lạnh băng đã bị cắt đứt hoàn toàn sau lớp cửa dày, rồi lặng lẽ biến mất trong không gian lạnh lẽo.

Việt Cẩm im lặng một lúc lâu rồi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ rực kia, “Một cơ hội tốt.” Nói rồi, nàng đẩy cửa bước ra ngoài.

Cả quãng đường vội vội vàng vàng, mãi đến khi bỏ lại tất cả phía sau, Việt Cẩm mới đẩy cửa vào phòng với một tâm trạng tồi tệ và nhiều rối rắm, nhưng sau khi nhìn thấy tình hình trong phòng, nàng lại càng khó chịu hơn. Trong phòng là một bàn la liệt thức ăn, Bạch Ngọc đang thông thả xem sách với một thế ngồi cực kì thoải mái. Chiếc ghế đối diện bên bàn có vắt một bộ y phục.

Việt Cẩm ngó Bạch Ngọc một cái, rồi lại nhìn quyển sách trong tay nàng ta, nếu không nhầm thì chính là bản thư pháp duy nhất còn sót lại mà nàng đã cất giấu cẩn thận.

Vậy, nàng nên tán thưởng vì nàng ta không coi mình ra gì hay nên tán thưởng khả năng lục đồ của nàng ta đây?...

“Cô về rồi à?” Bạch Ngọc thấy tiếng động bèn ngẩng đầu lên chào, “Đúng đó làm gì vậy?”

Việt Cẩm không đáp, bước vào phòng, tiện thể đóng cửa lại, cố nặn ra một nụ cười.

“Ta còn đang nghĩ xem cô có để lỡ giờ cơm hay không? Bạch Bích tìm cô làm gì vậy?”

“Không có gì.” Việt Cẩm không nói nhiều, bởi bản thân không muốn và cũng thấy không cần thiết. Một lát sau, nàng tìm lại nụ cười, “Làm phiền cô phải đợi ta rồi!”

Nụ cười trên khuôn mặt Bạch Ngọc tắt dần. Nàng ta nhìn Việt Cẩm, đôi con ngươi màu hồ phách ánh lên vẻ nghi hoặc, rồi sau đó là ý chỉ trích: “Không có gì sao?”

“Không có gì.” Nụ cười của Việt Cẩm rất tươi, trả lời chắc nịch.

Ánh mắt Bạch Ngọc lóe lên, đoạn nàng ta lùi lại, giống như đang thỏa hiệp, cũng giống như là lí giải: “Có cần ta ra ngoài không?”

Suýt chút nữa thôi là Việt Cẩm không còn giữ được nụ cười trên môi nữa: “Ta nghĩ... không cần thiết.”

Bạch Ngọc mặt mày rạng rỡ đáp lời: “Ta cũng nghĩ thế!”

Đây là nụ cười rạng rỡ xuất phát từ tận đáy lòng. Việt Cẩm nhìn nàng ta một lúc rồi cũng thỏa hiệp, mỉm cười hỏi: “Đây là gì vậy?” Nàng chỉ vào bộ y phục vắt trên chiếc ghế hỏi.

“Phần thưởng.” Bạch Ngọc bước đến, cầm bộ y phục ướm thử lên người Việt Cẩm, “Trong đồng đồ đó, thấy bộ này cũng không tồi nên ta nhanh tay chọn cho cô đây.”

Bộ y phục trên tay Bạch Ngọc màu trắng, Việt Cẩm nhìn một lúc cũng không phát hiện ra nó được may bằng chất liệu gì, chỉ thấy một màn sương mờ ảo nhỏ li ti. Kiểu cách khá giản dị, vạt trước thêu những đường viền lông lánh, sống động như thật.

Việt Cẩm nhìn bộ y phục một hồi rồi nói: “Eo hơi nhỏ mất rồi!”

Bạch Ngọc không để tâm lắm: “Chỉ cần chỉnh một chút là được... Đợi đã, không đúng.” Nàng ta định thần, “Ta đã lấy y phục của cô để ướm thử mà, nhỏ ư?” Ánh mắt nghi ngờ của nàng ta đảo qua đảo lại giữa bộ y phục trên tay với cái eo của Việt Cẩm.

“Cũng không sai. Y phục của ta đều bị nhỏ hết rồi!”

“Ồ eo à?”

“...Ừ, eo.”

“Cô béo lên rồi.”

“...”

Bạch Ngọc nhìn không nổi, bật cười, “Không sao, ừm...” Nàng ta quan sát Việt Cẩm, “Nhìn không ra!”

Việt Cẩm bắt đầu dĩ đành chuyển chủ đề: “Cô đến chỗ ta để ăn cơm thôi phải không?”

“Đúng thế, ăn cơm.” Bạch Ngọc nghiêm nghị trả lời, nhưng mắt không giấu được ý cười.

Việt Cẩm dứt khoát lờ đi, ngồi xuống mức cho mình một bát canh, uống một ngụm... sau đó lại uống tiếp ngụm nữa: “... Mùi vị cũng không tệ.”

“Hả?” Bạch Ngọc cau mày, cũng mức một bát: “Chẳng mấy khi được cô khen.”

Canh vừa vào đến miệng, Bạch Ngọc liền nhăn nhó, nàng ta vội đẩy cái bát trước mặt ra xa, bi phẫn lên án: “Chẳng qua ta chỉ cho một chút chua thôi mà.”

Bỗng nhiên nàng ta im bật, há hốc miệng nhìn Việt Cẩm uống hết cả bát canh như không hề hấn gì: “Cô không thấy chua à?”

“Có hơi chua, nhưng vẫn vừa ăn.”

Bạch Ngọc phát hiện ra có điều bất thường: “Cô thích ăn chua từ bao giờ vậy?” Nàng ta nhìn Việt Cẩm mức tiếp bát thứ hai, hết nhìn bát canh của mình rồi nhìn sang Việt Cẩm, vẻ mặt khó hiểu... Sau đó, nàng ta kiên quyết đẩy bát canh ra xa hơn nữa: “Lần trước ai ăn mơ xanh mà cứ nhăn nhó mặt mày vậy hả?”

Việt Cẩm bỗng có dự cảm không lành: “Khoan đã!” Nhưng nàng đã chậm mất một bước.

Bạch Ngọc nở nụ cười không lấy gì làm thiện chí: “Eo béo hơn, lại đột nhiên thích ăn chua, cô... Có rồi hả?”

Việt Cẩm nghiêng răng vớt thìa canh xuống, nhào người đè Bạch Ngọc ra, trong tiếng thở hổn hển và giọng cười lạnh lạnh, nàng đè Bạch Ngọc thể nghiệm cái gọi là “họa từ miệng mà ra”.

Trong lúc cười đùa, Bạch Ngọc vốn không biết tự lúc nào đã lăn lộn đến bên giường, rốt cuộc tay chân cũng mỏi rã rời, đẩy Việt Cẩm ra, lau khước mắt đã nhạt nhòa nước, tay xoa xoa bụng, lồm cồm bò dậy: “Được rồi, được rồi, ta phải về đây... cười vỡ bụng mất thôi.”

Việt Cẩm cười đến muốn hụt hơi, “Tốt nhất là cô sửa sang lại váy áo đi!” Nàng nhếch môi, ngả người dựa vào giường, đánh giá Bạch Ngọc từ trên xuống dưới, nở một nụ cười tà tà, “Nhìn chẳng khác con dê non bị người ta đâm đạp.”

Nghe xong, Bạch Ngọc nhìn Việt Cẩm mặt mày đỏ ửng, tóc tai rối bù, rõ ràng mềm mại dịu dàng lại cứ giả bộ xấu xí khó coi, không nhin nổi, bật cười thành tiếng.

“Ha ha, từ từ, đừng giận... ha ha... ta không cố ý mà, cô chẳng hợp làm người xấu đâu, ta nói... thật mà... ha ha...”

“Nói xong thì đi ra ngoài!” Việt Cẩm nghiêm giọng, sau đó sửa sang lại quần áo đầu tóc.

Bạch Ngọc giơ tay đầu hàng, bước ra ngoài cùng Việt Cẩm. Sắc trời đã dần về đêm.

Có lẽ vì Tiểu Chư Thiên Giới nằm lơ lửng giữa không trung nên bầu trời không mịn mờ, xa xăm như nhìn từ dưới mặt đất, trái lại nó có vẻ minh mang, thăm thẳm. Trên đó điểm xuyết những vì sao lớn, như những quân cờ trên một bàn cờ khổng lồ, sắp xếp ngang dọc, sáng lấp lánh.

“Rất đẹp đúng không?” Bạch Ngọc đứng trên bậc thềm bằng đá xanh, hỏi khẽ.

Giật mình tỉnh lại sau một thoáng mơ màng, Việt Cẩm gật đầu: “Ừ.”

Bạch Ngọc quay sang nhìn Việt Cẩm, sắc đêm phủ một màu đen lên khuôn mặt trắng nõn của nàng, nhưng không che được ánh sáng trong đôi mắt màu hổ phách, nó không rạng ngời, không chói lóa mà rất thuần khiết, rất trong trẻo và rất chân thành.

“A Cẩm, nhìn những đám rêu xanh trên bậc thềm kia! Cô thấy chỗ này đẹp nhưng trái tim cô chưa bao giờ để ở đây, căn phòng này chỉ là nơi cô nghỉ ngơi mà thôi.”

Việt Cẩm không đáp.

Bạch Ngọc cười, cũng không nhất quyết bắt Việt Cẩm phải trả lời bằng được, nàng chuyển chủ đề: “Nếu Bạch Bích quả thực có kế hoạch gì thì hãy nói cho ta biết, được không? Thân phận nhiều lúc cũng phải được tận dụng triệt để!”

Việt Cẩm nhẹ hé môi định nói gì đó, nhưng lời chưa kịp thốt ra đã hoá thành mây bay dưới cái nhìn chăm chú của đôi mắt màu hổ phách ấy, một lúc sau, nàng quyết định vờ như không nghe thấy Bạch Ngọc nói gì, tiễn nàng ấy ra về.

Việt Cẩm và Bạch Ngọc nhìn nhau trong giây lát, ngập ngừng mãi mới thốt ra một tiếng “Được”.

Bạch Ngọc mặt mày rạng rỡ, bóng đêm mịt mù không che được ánh sáng và sức nóng đang tỏa ra từ đôi mắt ấy, nàng ôm chầm Việt Cẩm, vừa men theo con đường nhỏ đi ra vừa khe khẽ hát thầm. Một cơn gió thổi qua, trong tiếng xào xạc của rừng trúc, những chiếc lá dài với hai màu xanh, vàng xen kẽ bay lên, tựa như thoi đưa vẩy quanh những đốt trúc, rơi xuống mái tóc đen mượt mà, làm nổi bật bộ bạch sam đang phất phơ bay trong gió, thẳng tắp tựa trúc, thanh thoát như ngọc.

Bóng người khuất dần trong rừng trúc mênh mông, Việt Cẩm quay trở lại phòng đang định dọn bàn bồng đầu lại nhớ đến lời Bạch Ngọc nói.

Có rồi? Việt Cẩm tự giễu, định bụng mặc kệ, nhưng tay trái đã bất giác ấn lên cổ tay phải. Nàng trợn mắt, môi mấp máy mấy tiếng rồi cố kiên nhẫn kiểm tra thân thể.

Rất lâu trong mắt Việt Cẩm thoáng thất thần, nàng vung tay, quyết định kiểm tra lại lần nữa, rồi đột ngột rút tay lại như phải bỏng, đứng bật người dậy, làm đổ cả cái ghế sau lưng.

Trong tiếng ghé đổ, Việt Cẩm đứng sững như trời trồng, mặt mày đờ đẫn, hốt hoảng.

Nàng... nàng có thai rồi?

Không thể nào!

...

Đây là thạch ốc giam giữ Nhai Xế trong lưu vực.

Thạch ốc chỉ còn lại một người, hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng. Trong không gian bị phong bế, lửa vẫn cháy hừng hực. Thời gian trôi đi, một ngày, một canh giờ, hoặc cũng có thể chỉ trong một khắc, cánh cửa bằng đá của phòng giam lặng lẽ mở ra.

Nhai Xế bình thản liếc nhìn người mới vào, không hề bất ngờ: “Là đệ à?”

Người vừa vào đứng trong góc khuất tối om, vì đứng ngược sáng nên không nhìn rõ mặt: “Yến tiệc nửa tháng sau huynh bắt buộc phải tham gia.”

Nhai Xế ngược đầu lên, uể oải chẳng buồn đáp.

“Hơn nữa, huynh phải khiến cho họ tin là huynh muốn quy thuận, vậy mới có thể tự do hành động trong một phạm vi nhất định.”

“Vậy trong bữa tiệc tiếp theo thì sao?” Nhai Xế cười mỉa, “Không phải bảo ta tiếp tục giả vờ quy thuận đấy chứ?”

“Đương nhiên là không.” Giọng người đó rất nhỏ, giọng đều đều “Bữa tiệc tiếp theo huynh phải gây lộn xộn, còn phải đối đầu trực tiếp với Bạch Bích. Đệ muốn huynh lấy một thứ giống như thế này từ trên người Bạch Bích.”

Nhai Xế cau mày: “Thứ gì?”

Người đó giơ tay ra, một miếng tinh thể màu tím được buộc dây xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Nó thon thon, dài dài, hai đầu hình ô van sắc nhọn, bên trong tràn ngập chất khí màu tro với hình dạng thay đổi liên tục.

“Trên người Bạch Bích có một thứ giống hệt cái này. Hắn đeo nó trên cổ, là vật bất li thân.” Người đó nói, “Huynh phải lấy nó nguyên vẹn, không sút mẻ.”

Nhai Xế vẫn chìm trong im lặng.

Giọng của bóng đen kia bỗng gắt gỏng; “Không làm được à?”

Nhai Xế cười lạnh: “Việc đã hứa với đệ đã bao giờ ta không làm được chưa? Cho dù có bị cái thứ chết tiệt này xích lại.”

Hắn cử động cánh tay, sợi xích đen sì quấn quanh người động đậy như một vật thể sống, đồng thời mọc ra hàng hà sa số những cái gai sắc nhọn, đâm vào người hắn. Máu tươi chảy đầm đìa, chỉ một chốc đã thấm đầm y phục, vậy mà hắn chẳng hề cau mày dù chỉ một lần, “Ta nói vào, cũng đã vào rồi, còn đệ thì sao? Việc đệ hứa với ta thì sao hả?”

Bóng đen kia không nói gì.

Cơn giận bùng lên, Nhai Xế gầm gừ, nghiến răng nói; “Ta cho đệ biết thân phận của A Cẩm, dặn đệ phải chăm sóc nàng ấy, lúc đó đệ đã đồng ý với ta rồi, nhưng bây giờ thì sao? Đệ vốn chẳng làm gì cả! Đệ...”

“Sao huynh biết ta không làm gì?” Bóng đen kia đột nhiên ngắt lời Nhai Xế, “Huynh ở trong này, dù ta có làm bao nhiêu chuyện thì huynh biết được bao nhiêu chứ?”

Ánh mắt Nhai Xế lạnh đi: “Đệ coi ta là thằng ngốc hay coi Tiểu Cẩm là ngốc hả? Nếu đệ làm bao nhiêu chuyện thì sao Tiểu Cẩm lại không phát hiện ra? Nếu nàng ấy biết được điều gì đó thì dù thế nào cũng sẽ không có bộ dạng như lúc đến gặp ta hôm nay.”

Im lặng trong chốc lát, bóng đen nói: “Đúng là huynh hiểu muội ấy, chỉ là không biết có hiểu rõ một người khác hay không thôi.”

“Đệ có ý gì?” Nhai Xế cau mày chất vấn.

“Việt Ninh Song.” Bóng đen nhàn nhã nói, “Nó xông vào Tiểu Chư Thiên Giới rồi, chuyện này có phải do huynh sắp xếp không?”

“... Ta không. Nó vào bằng cách nào?”

“Phá vỡ kết giới của Tiểu Chư Thiên Giới không khó, cái khó là làm sao vào được mà không bị phát hiện. Có phải Việt Ninh Song phản bội chúng ta rồi không?”

Trên khuôn mặt Nhai Xế thoáng hiện vẻ sùng sốt “Nó phản bội chúng ta thì có thể đi được đâu? Nó chỉ là...”

“Bị lợi dụng thôi phải không? Ghen tị, không có đầu óc, không để tâm, chỉ thích làm theo ý mình... Nó quậy Kiêu Sơn thành một mớ bòng bong còn chưa đủ ư?” Giọng hằn nhỏ dần, nhưng sát ý ẩn chứa trong đó thì càng lúc càng hiện rõ.

Nhai Xế cũng cảm nhận được, hấn cau mày, nhắc nhở: “Con bé là công chúa của Việt Thị.”

“Đương nhiên ta biết điều đó.” Người kia có vẻ không muốn nói nhiều, “Chỉ có điều, huynh phải nhớ rằng tất cả những gì chúng ta làm, đều là để yêu tộc có một mảnh đất sinh tồn chân chính, chỉ cần đi sai một bước thôi thì không chỉ huynh và ta mà cả yêu tộc sẽ không còn hi vọng lần thứ hai nữa. Người bị bọn tu sĩ lợi dụng mà gây loạn như nó sớm muộn gì cũng làm hỏng đại sự cho xem.”

Đôi mắt trong bóng tối nhìn chăm chăm về phía Nhai Xế, “Nhai Xế, huynh phải biết rằng, không nhịn được việc nhỏ ắt sẽ hỏng việc lớn.”

Nhai Xế nghiêm mặt không đáp. Người đứng trong bóng tối kia chuẩn bị rời đi: “Việc nửa tháng nữa huynh phải nhớ kĩ, nhất định phải lấy nguyên vẹn không để bất kỳ sút mẻ nào.”

“Đợi chút!” Khi người kia đã đi đến cửa, Nhai Xế bỗng gọi giật lại, “Chuyện này...”

Hắn bỗng nhớ lại rất nhiều chuyện trước đó. Rất nhiều chuyện hắn từng chẳng để tâm, rất nhiều chuyện hắn nghĩ rằng đã quên... Hắn nhớ lại lúc ban đầu.

Đó là một ngày xuân trăm hoa đua nở, cây cối đâm chồi nảy lộc, mẫu thân dắt một bé gái xinh xắn, nhút nhát đến trước mặt hắn bảo nó là Ninh Song. Công chúa Việt Thị, Việt Ninh Song.

Hắn nhớ lại sau đó.

Ngày hạ chói chang, cô bé năm nào giờ đã trưởng thành, như một cái đuôi lúc nào cũng theo sau hắn, nở nụ cười ngọt ngào, gọi hắn là ca ca. Nhưng dường như chưa bao giờ nó nghĩ đến chuyện phải báo thù.

Và quãng thời gian sau đó.

Mười năm chớp mắt trôi qua, mẫu thân hắn đã qua đời, cô bé kia cũng đã trưởng thành, mâu thuẫn giữa yêu tộc và nhân loại cùng giới tu chân càng ngày càng gay gắt, bùng lên chỉ trong sớm tối. Nó vẫn chưa nghĩ đến chuyện báo thù.

Nó thậm chí còn tiếp xúc với giới tu đạo trong thời điểm thế này...

Cuối cùng hấn nghĩ đến hiện tại.

Kiều Sơn bị giới tu đạo công phá, hấn trở thành khâm phạm bị đưa đến Tiểu Chư Thiên Giới, tất thấy những thứ này đều đã được lên kế hoạch từ trước. Thật thật giả giả thế nào chẳng cần thiết phải làm rõ. Nhưng đêm Kiều Sơn bị bao vây ấy, mỗi câu hấn nói với Việt Cẩm đều xuất phát từ đáy lòng. Hấn hi vọng Việt Cẩm có thể chăm sóc cho Việt Ninh Song, nhưng hấn càng hi vọng nàng có thể chăm sóc tốt cho bản thân mình, sau đó rời xa tất thấy, rời xa những việc nguy hiểm mà đau khổ này...

Ích kỉ ư?

Vậy hãy để hấn ích kỉ một lần.

Chỉ cần một lần thôi, vì duy nhất một người.

“Đệ định xử lý chuyện Việt Ninh Song thế nào ta không quản, nhưng đừng có kéo Việt Cẩm vào.” Nhai Xế đánh giọng, “Tìm cơ hội đưa nàng ấy ra ngoài đi, chuyện ở đây có chúng ta là đủ rồi.”

“Huynh có biết mình đang nói cái gì không? Kế hoạch của chúng ta đã nguy hiểm lắm rồi! Không cần thêm bất kì biến số nào nữa đâu. Huynh ngại mình chưa đủ tan xương nát thịt ư?”

“Ta biết rõ mình đang làm gì!” Con giận của Nhai Xế bùng lên. Cảm giác bị sỉ nhục vì bị giam, nỗi đau đớn do sợi xích quấn quanh người cùng với sự phẫn nộ vì cứ phải nhún nhường mãi. Đến cả yêu cầu cơ bản nhất cũng không được thỏa mãn khiến cho cơn giận của Nhai Xế như ngọn lửa giữa cánh đồng hoang, một khi đã bùng lên thì sẽ rất khó kiểm soát, “Ta có bị tan xương nát thịt hay không chẳng cần đệ phải bận tâm, ta thấy đệ mới sợ cái kết như vậy thì đúng hơn. Việt Ninh Song quên mất mình là ai, vì kế

hoạch nên để bỏ rơi nó, ta không trách để, nhưng ta thấy để cũng nghĩ về kế hoạch đến nỗi điên luôn rồi, hoàn toàn quên mất Việt Cẩm là...”

“Đủ rồi!” Người kia hét lên, ngắt lời Nhai Xế rồi nghiêm mặt “Không cần nói thêm nữa, ta biết rồi.”

Nói xong, hắn không hề nán ná, cửa vừa mở bèn lập tức rời khỏi thạch ốc, mượn kẻ hở giữa đội vệ binh đi tuần, biến mất trong đêm đen.

Trong thạch ốc, Nhai Xế giật cánh tay một cái, giữa tiếng va đập của dây xích, mùi máu tanh xộc lên trong không gian lạnh lẽo một hồi lâu.

...

“Cốc, cốc” Tiếng gõ cửa khẽ vang lên.

Từ lúc bắt mạch thử nhưng lại bất ngờ phát hiện mình có thai thật, Việt Cẩm vẫn ngẩn người trên ghế cho đến tận bây giờ. Lòng rối như tơ vò, cảm giác hoang mang tựa như một giấc mộng khiến nàng rất lâu mới nhận ra còn có người đang ở bên ngoài. Là Bạch Ngọc vừa về lúc này ư? Nàng mới đi được hai bước thì nghe thấy tiếng gõ cửa vốn khe khẽ đột nhiên trở nên gấp gáp, hốt hoảng, như thể bị truy đuổi, bức bách, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào trước mắt.

Lí trí của Việt Cẩm cuối cùng cũng trở về. Nàng nhú mào, vội đi ra mở cửa, sau đó... trợn trừng mắt, sững sốt khi thấy một bóng dáng xinh đẹp đâm sâu vào lòng mình. Việt Ninh Song!?

Trong chớp mắt, một giọng nói mơ hồ vang lên, Việt Cẩm bất giác đóng chặt cửa lại, đồng thời tăng thêm vô số pháp thuật phòng ngự lên cửa rồi mới đẩy người trong lòng ra, thụt lùi mấy bước hỏi với giọng sững sốt: “Sao cô lại ở đây?”

Nhìn Việt Ninh Song có vẻ không được tốt cho lắm. Hai mắt sưng húp, đầu tóc xác xơ, quần áo xộc xệch lại có bao nhiêu là vết bẩn, nhìn bằng mắt thường cũng thấy nàng ta đang hơi run, không biết là vì lạnh hay do quá sợ hãi.

“Việt Cẩm, Việt Cẩm, cứu ta, cứu ta với...”

Một cảm giác phức tạp vụt qua trong đáy mắt Việt Cẩm nhưng nàng không để tâm, chỉ hỏi: “Ai đưa cô vào đây?”

Việt Ninh Song cắn môi không nói.

Đợi một lúc không thấy đáp, Việt Cẩm chẳng nói gì, đi thẳng vào trong, lấy một bộ quần áo và mấy thứ đồ dùng khác đưa cho Việt Ninh Song: “Thay y phục, đeo mặt nạ, ta lập tức đưa cô đi...”

“Khoan đã!” Việt Ninh Song vội vã kêu lên.

Nàng ta hít thở mấy lần mới lấy lại được bình tĩnh: “Là ta tự đi vào, Việt Thị có di vật có thể xuyên qua kết giới của Tiểu Chư Thiên Giới mà không làm kinh động người bên cạnh...”

Đồng tử Việt Cẩm rút lại trong chốc lát. Việt Ninh Song bỗng thấy bất an, nàng ta liếm khóe môi: “Việt Cẩm... tỷ tỷ?”

Việt Cẩm nhìn Việt Ninh Song, không trả lời, rồi đột nhiên túm cổ tay nàng ta, lôi ra ngoài.

Việt Ninh Song sửng sốt mất mấy giây, cuối cùng cũng bừng tỉnh, bắt đầu giãy giụa kịch liệt, kêu gào thảm thiết.

Bước chân Việt Cẩm vẫn vững vàng, từng bước, từng bước kéo, hay nói đúng hơn là lôi Việt Ninh Song đi về phía cánh cửa gỗ gần ngay trước mắt.

Việt Ninh Song bắt đầu cuống quýt: “Khoan đã, từ từ nghe ta nói đã!”

“Việt Cẩm, ta xin tử, ta có đồ giao cho tử.”

“Ta có đồ giao cho tử, ta có thứ mà tử muốn, đợi đã, từ từ... hãy nghe ta nói...”

“Việt Cẩm!” Không biết lấy sức ở đâu, khi chỉ còn cách cửa chừng năm bước chân, Việt Ninh Song bỗng lấy sức đẩy Việt Cẩm ra.

Việt Cẩm không đề phòng, loạng choạng lùi ra sau, lưng va vào bàn đánh rầm một tiếng, sau đó là cảm giác đau buốt từ cột sống chạy thẳng lên não. Nàng phần nộ nhìn đối phương, nhưng thấy nàng ta ngã nhào trên sàn, sắc mặt vàng vọt, khóc thất thanh:

“Ta xin tử, xin tử hãy cứu huynh ấy, tử muốn ta làm gì cũng được.” Nàng ta tuyệt vọng rồi lại như người chết đuối vớ được cọc, “Bất cứ chuyện gì ta cũng đồng ý.”

Có thứ chất lỏng lạnh băng từ từ dâng lên trong tim Việt Cẩm. Nàng nhìn Việt Ninh Song đang quỳ trước mặt, vứt bỏ lòng tự tôn, bất chấp tính mạng - chỉ vì một nam tử, một nam tử không yêu nàng ta.

Thế còn những thứ khác thì sao? Ví như Việt Thị, ví như yêu tộc, hay ví như... chính bản thân nàng ta, Việt Ninh Song hoàn toàn không để tâm ư?

Việt Cẩm nghĩ rồi bật cười vì những suy tưởng hão huyền không đúng thời điểm của mình - đứng ở đây đã không còn là công chúa Việt Cẩm Tâm

đoan trang, trí tuệ năm nào. Công chúa Việt Cẩm Tâm càng không thể là Việt Ninh Song, người thân duy nhất còn lại trên cõi đời này của nàng...?

Lực lượng linh khí quanh người hoàn toàn biến mất, Việt Cẩm dựa vào bàn buông một tiếng “Được”.

Việt Ninh Song đang quỳ vội ngược lên, trong mắt lộ rõ vẻ không dám tin.

Việt Cẩm cười, nhắc lại một lần nữa: “Ta nói là được.” Cảm giác sức lực đang dần hồi phục, nàng đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng: “Nhưng cô phải nói với ta tất cả những việc mà cô biết. Còn nữa, cô phải rời khỏi Tiểu Chư Thiên Giới ngay lập tức.”

“Gì cơ?” Việt Ninh Song còn chưa kịp hỏi hết câu thì thấy Việt Cẩm nhìn mình, không phải là ánh mắt có phần phức tạp lúc trước mà là cái nhìn trực diện sắc bén, như con dao đã được mài sắc.

“Vậy, vậy Nhai Xế ca ca...”

“Cô có biết thì cũng làm được gì?” Việt Cẩm rất bình thản, giọng nói thản nhiên mà hờ hững.

Sắc mặt Việt Ninh Song xanh như tàu lá.

“Được rồi, vấn đề đầu tiên, ai bảo cô vào đây?” Việt Cẩm chẳng nhìn sắc mặt nàng ta, trực tiếp hỏi thẳng.

“Ta vừa nói rồi còn gì, Việt Thị có tin vật có thể...”

“Việt Ninh Song!” Giọng Việt Cẩm lạnh đi, “Cô có cam tâm tình nguyện làm một con ngốc thì cũng đừng coi người khác như mình, những vấn đề

này ta chỉ hỏi một lần, nếu cô còn nói dối thì đừng mong ta giúp gì cho Nhai Xế.”

Cắn môi đến chảy máu, một lúc lâu sau, Việt Ninh Song mới nói: “... Ta biết rồi!”

“Ai bảo cô vào đây?” Việt Cẩm lạnh lùng nhắc lại.

“Không ai cả, tin Nhai Xế ca ca bị giam trong Tiểu Chư Thiên Giới là ta tình cờ nghe được.” Việt Ninh Song khẽ trả lời.

“Ở chỗ yêu tộc à?”

Việt Ninh Song do dự một lát: “Không, là một tu sĩ.” Xem ra nàng ta đã chuẩn bị tâm lí bị chất vấn.

Nhưng điều bất ngờ là Việt Cẩm không để ý đến chuyện này mà chỉ hỏi: “Sau đêm Kiều Sơn bị công phá, cô đã ở cùng ai?”

Việt Ninh Song nán nã mãi nhưng rồi vẫn trả lời: “Sau đêm đó, Nhai Xế ca ca đưa ta đến một sơn cốc, ta không biết chỗ đó, mấy đại yêu đều ở đó, nhưng cả ngày chẳng thấy bóng dáng đâu, chẳng biết đi làm những gì. Chỉ có điều...” Nàng ta đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, “Chỉ có điều, yêu tộc trong sơn cốc dường như thay đổi theo thời gian, càng ngày càng nhiều...”

Đang thu nhận yêu tộc ư? Ánh mắt Việt Cẩm lóe lên, đối với bọn họ mà nói, đây là nhiệm vụ quan trọng nhất hiện nay.

“Cô nói cô ở trong một sơn cốc xa lạ, vậy làm sao tu sĩ kia tìm được cô?”

“Ta...”

“Cô xuất cốc, có phải không?”

Việt Ninh Song mím môi không nói.

Việt Cẩm không diễn tả được cảm xúc của mình lúc này, dường như là thất vọng, lại có thể là phần nộ, pha thêm chút gì đó chán nản, bất lực: “Cô bị lợi dụng một lần còn chưa đủ hay sao? Còn tự đưa mình tới cửa để người ta lợi dụng thêm lần nữa?”

“Ta đâu có.”

“Kiêu Son.” Việt Cẩm chỉ nói hai chữ, Việt Ninh Song đang bất bình lập tức im bặt.

“Xem ra cô cũng biết rồi thì phải. Cô tiếp xúc với gã tu sĩ đó, để hắn ta thừa cơ ăn cắp tin tức tình báo quan trọng của yêu tộc...”

“Nhưng ta đâu có dẫn hắn vào.” Rốt cuộc, Việt Ninh Song cũng không nhịn được nữa, liền đứng bật dậy to tiếng với Việt Cẩm, “Rõ ràng là tỷ dẫn hắn vào, lại còn trách ta không cảnh giác, không đề phòng?”

Bầu không khí bỗng chìm trong im lặng. Tiếng gió bên ngoài rít lên mạnh hơn, xào xạc len lỏi trong rừng trúc, mênh mang mà trống rỗng.

Việt Ninh Song vẫn chưa quên là mình đang đến cầu xin Việt Cẩm, lời vừa nói ra, nàng ta đã tức thì hối hận, chỉ là vẫn không chịu nhún nhường mà thôi. Trong bầu không khí thế này, thời gian dần trôi, Việt Ninh Song càng thấy thấp thòm bất an, nhưng khi nàng ta định nói gì đó thì Việt Cẩm đã quay sang chỗ khác, nói trước: “Cô nói không sai.”

“Gì cơ?”

“Cô nói không sai, chính ta đã đưa người vào.” Dứt lời, Việt Cẩm cũng không định tranh cãi thêm với Việt Ninh Song, “Thôi được rồi, cô nên rời khỏi đây được rồi đó!”

“VẬY còn Nhai Xế ca ca...” Việt Ninh Song không nhận được hỏi lại.

“Ta đồng ý với cô, ta sẽ cứu huynh ấy.” Việt Cẩm không vòng vo, đoạn đi đến bên cửa sổ, mở hé nhìn ra ngoài.

Việt Ninh Song cố lấy hết dũng khí: “Ta muốn một lời hứa - hứa rằng cô nhất định sẽ cứu huynh ấy, cho dù phải trả bằng bất kì giá nào.”

Việt Cẩm quay ngoắt lại, đôi con ngươi đen thẫm nhìn chằm chằm Việt Ninh Song.

Trong giây phút đó, Việt Ninh Song quên cả hít thở, lùi về sau, lắp bắp nói: “Ta, ta đã làm theo yêu cầu của cô, chuyện gì cũng nói hết rồi, ta còn có thể giao hết tất cả các di vật của Việt Thị cho cô, chỉ cần, chỉ cần cô có thể cứu được Nhai Xế ca ca...”

Im lặng kéo dài.

Việt Cẩm cười mỉa: “Việt Ninh Song.”

Việt Ninh Song tưởng Việt Cẩm muốn nói gì đó, nhưng Việt Cẩm cứ đứng đó rất lâu, rồi từ từ đưa tay lên: “Công chúa đời thứ hai mươi lăm của Việt Thị Cẩm...”

“Việt cô nương.” Một giọng nói âm trầm đột ngột vang lên, tiếp đó là những tiếng bước chân từ xa vọng đến.

Mặt hai người trong phòng tức thì biến sắc.

Người bên ngoài có vẻ như không cho người bên trong thời gian hoãn binh, chỉ nghe tiếng bước chân dừng lại, tiếp đó là giọng uể oải pha chút mỉa mai, là giọng của Bạch Bích: “Trước phòng của Việt cô nương có thêm bao nhiêu là pháp thuật cảnh báo công kích, cô nương trốn cái gì vậy?”

Hắn kéo dài giọng, vừa nghe đã biết chẳng có hảo ý: “Hay là đang giấu gì đó?”

Nghe đến đây, bỗng Việt Cẩm nhìn sang Việt Ninh Song.

Giờ đã là nửa đêm, lúc này hầu hết mọi người đã chìm vào mộng đẹp, không gian bốn bề tĩnh mịch, Việt Cẩm và Bạch Bích đang đứng cùng nhau trên một con đường nhỏ, đâu đó có tiếng suối chảy róc rách hòa cùng tiếng gió vi vu.

Tiếc là hai người chẳng ai có tâm tư thương thức.

Việt Cẩm đứng trên bậc thềm ngoài phòng mình, lần đầu tiên có vẻ mặt lạnh như băng: “Khuya thế này rồi mà Thiếu giới chủ còn đến đây làm gì?”

Đối diện với sự lạnh lùng của Việt Cẩm, Bạch Bích không đến nỗi bị dọa cho hết hồn, nhưng cũng khá bất ngờ. Ở Tiểu Chư Thiên Giới này, chưa ai dám đứng trước mặt mà nói với hắn bằng giọng điệu đó.

Vào lúc hắn định lên tiếng thì Việt Cẩm đã đi trước một bước, mỉm cười nói: “Thiếu giới chủ đang nghĩ xem phải trả lời thế nào ư? Hay là để ta đoán thử nhé! Thiếu giới chủ nói ta đang giấu ai đó phải không? Nhưng câu hỏi này chỉ là suy đoán của cá nhân Thiếu giới chủ, lại chẳng hề có căn cứ, là cái có Thiếu giới chủ vừa nghĩ ra để gây phiền toái cho một tiểu tu sĩ nhỏ bé vừa vào Tiểu Chư Thiên Giới như ta đúng không?”

“Phải rồi, một Thiếu giới chủ cao cao tại thượng sao lại muốn gây phiền toái cho một tiểu tu sĩ nhỉ?” Việt Cẩm học theo Bạch Bích kéo dài giọng, sau đó cười mỉa, “Đương nhiên là vì Thiếu giới chủ ấy tuy nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng lệnh cha khó cãi, bởi vậy đành phải đá quả bóng này đi, hi vọng những hành động ‘dễ hiểu’ của mình đủ khiến cho tiểu tu sĩ kia...”

“Việt Cẩm!” Bạch Bích nghiêng răng ngắt lời Việt Cẩm, trán đã nổi đầy gân xanh, hai tay nắm chặt, dường như ngay lập tức sẽ động thủ.

Việt Cẩm dừng một lúc cười lạnh: “Ta nhớ rất rõ tên của mình, Thiếu giới chủ không cần phải nhắc nhở.”

Bạch Bích hít một hơi thật sâu, đang định lên tiếng thì từ phía sau rừng trúc có một giọng nói chen ngang, Diệp Ngôn Viễn đang đi về phía hai người: “Dường như Việt cô nương khẳng định là mình đang giấu ‘người’ thì phải?”

Về mặt Bạch Bích giãn ra, cơn giận ban nãy cũng đã giảm đi một nửa, phớt lờ ánh mắt Diệp Ngôn Viễn, hần mỉm cười với đối phương rồi quay sang Việt Cẩm nói: “Đúng thật, Việt cô nương à, ban nãy ta cũng đâu có nói cô giấu thứ gì, chính cô cứ khẳng định mình đang giấu người đấy chứ.”

Việt Cẩm nghiêm nét mặt, dường như bỗng mất hứng nói chuyện.

Bạch Bích cười mỉm: “Mặc dù giờ cũng khá khuya rồi nhưng Việt cô nương không ngại mời chúng ta vào trong uống chén trà chứ?”

Nói xong, hần nhìn sang Diệp Ngôn Viễn. Diệp Ngôn Viễn im lặng một lúc như đang cân nhắc gì đó, đoạn khẽ gật đầu với Bạch Bích.

Về mặt Bạch Bích càng thêm cợt nhả.

Hành động của hai người không qua được mắt Việt Cẩm, hai mắt nàng lóe sáng, từ từ đặt tay lên Băng Diễm kiểm trên thắt lưng: "... Xem ra Thiếu giới chủ nhất định phải vào trong bằng được?" Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, "Trong khi đã muện thế này."

"Thì đã làm sao?" Bạch Bích nói với giọng khinh khỉnh.

"Chẳng sao cả." Việt Cẩm khẽ cười, đứng sang một bên nhường đường, "Thiếu giới chủ muốn vào thì xin cứ việc, nhưng ta phải nói trước." giọng nàng lạnh như băng, "Hôm nay, nếu Thiếu giới chủ đã không thềm nể mặt ta thì ngày sau, Thiếu giới chủ đừng trách ta không biết điều."

Bạch Bích không giận mà còn cười: "Cô đang đe dọa ta đấy à?"

"Nếu Thiếu giới chủ khẳng khẳng cho là thế."

"Cô..." Bạch Bích còn muốn nói thêm nhưng bị Diệp Ngôn Viễn đứng bên ngắt lời. Diệp Ngôn Viễn nhìn Việt Cẩm bằng ánh mắt rất lạ, không còn vẻ lạnh nhạt, khép mình như trước: "Việt cô nương lấy gì để bàn điều kiện với chúng ta?"

Diệp Ngôn Viễn khẽ cười, ánh mắt dịu dàng, phong tư trác việt, chỉ có ngôn từ mỗi câu mỗi chữ đều sắc như dao: "Dùng hôn sự của cô ư?"

Bên ngoài rừng trúc im ắng thấp thoáng có tiếng nước chảy. Dưới những ngôi sao xa xăm kia, gió vẫn không ngừng gào thét.

Diệp Ngôn Viễn lại nói: "Việt cô nương. Cô là một người thông minh. Đừng ra vẻ ta đây mà hại lấy mình."

Việt Cẩm nhìn nam tử dịu dàng, thanh nhã trước mặt, ý tưởng đầu tiên hiện lên trong đầu lại là một thứ chẳng liên quan gì: nếu thay từ “dùng” thành “dựa vào” thì sao nhỉ? Chẳng phải càng tốt hơn sao.

Dựa vào hôn sự của cô?

Một sự khinh thường mới trực diện làm sao. Việt Cẩm cười tự giễu, rồi khẽ nói với Diệp Ngôn Viễn: “Nếu Diệp tiên sinh thấy tò mò thì có thể thử xem thế nào.”

Lời vừa nói ra, nước như ngừng chảy, gió cũng chẳng buồn gào thét, trăng sao ẩn nấp sau những đám mây, cả dãy núi chìm vào tĩnh lặng.

Chương 14

Ngọn lửa hùng hực cháy trên thạch bích, hân hoan nhảy múa với sắc màu nóng bỏng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể nào ảnh hưởng đến bốn phía ảm đạm.

Căn phòng đá vẫn âm u như thế.

Việt Cẩm ngồi trên ghế, cách Nhai Xế vốn đang bị xích trên thạch bích không quá xa, ít nhất không xa đến độ không thể ngửi ra được mùi máu tanh trên người hắn. Bị giam giữ hiển nhiên chẳng phải là chuyện vui vẻ gì.

Việt Cẩm đến đã lâu nhưng vẫn chìm trong im lặng, Nhai Xế đương nhiên cũng không nói gì, giữa hai người chỉ còn lại sự im lặng. Im lặng tuyệt đối.

Bỗng giá nến cố định trên bàn vang lên một tiếng “tách”. Việt Cẩm đang ngồi ngẩn ra chột sực tỉnh, theo bản năng định đưa tay lên sờ bụng, nhưng lại nhớ ra là đang ở trước mặt Nhai Xế.

Bàn tay vừa đưa lên từ từ hạ xuống, rút cuộc Việt Cẩm cũng lên tiếng: “Mới đây Việt Ninh Song... có đến tìm muội.” Không, đây không phải điều nàng muốn nói.

Nhai Xế ngược lên, thậm chí còn chẳng buồn lên tiếng.

Việt Cẩm nhắm mắt một lúc: “Muội đưa con bé ra ngoài rồi. Yến tiệc bên ngoài sắp bắt đầu, huynh biết phải làm thế nào rồi chứ?” Không, không phải những chuyện này...

“Ồ?” Nhai Xế hết sức bình thản.

“Nhai Xế, muội...” Việt Cẩm thoáng ngập ngừng.

Nhai Xế uể oải ngược lên, sợi xích trói quanh người theo động tác, phát ra những tiếng leng keng không ngừng: “Nàng muốn nói gì?”

Hắn hỏi, những vết thương vừa đông máu lại nứt toác ra, dòng máu đỏ tươi chảy xuôi theo quần áo, da thịt vốn loang lổ những vết tích cũ, rõ xuống mặt đất: “Huynh biết phải làm thế nào rồi chứ? Bọn họ muốn nàng khuyên ta đầu hàng?”

Hắn nói giọng mỉa mai “Xem ra nàng cũng có ích thật, hết làm sụp đổ yêu tộc lại đến khuyên thủ lĩnh yêu tộc hàng, tất cả đều do một mình nàng làm, tiếc là thù lao thì...” Hắn nhếch mép khiến đôi môi khô khốc lại một lần nữa ướt đẫm máu tươi, “Đường như cũng chẳng bỏ bèn gì.”

Chút dũng khí nhỏ nhoi của Việt Cẩm cũng theo đó mà tan biến. Nàng lùi ra sau, không biết là vô tình hay hữu ý, cả người chìm vào trong bóng tối.

Thực ra nàng chẳng có gì để nói cả. Mà dù có nói thì cũng không giải quyết được điều gì. Chuyện của hai người đã kết thúc từ lâu, kết thúc từ khi tất thấy mọi thứ bắt đầu.

Việt Cẩm không muốn ở lại thêm nữa: “Huynh chắc biết làm thế nào thì tốt nhất cho mình.”

“Việt Cẩm, nàng biết ta đang nói gì mà.”

Trong không gian khép kín giữa bốn bức tường, mặc dù giọng hân không cao nhưng hờ hững, chán ghét như một cái gai đâm thẳng vào tim Việt Cẩm. Trong bóng tối, nàng nhếch nhác cúi gầm mặt, không dám nhìn thẳng vào Nhai Xế - cũng trong thời khắc này, nàng đã bỏ lỡ mất màu sắc trong đôi mắt Nhai Xế.

Đôi mắt màu đỏ tươi ấy chăm chú nhìn nàng, hàm chứa sự khẩn cầu và hi vọng gần như bức thiết: “Đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Mùi máu tanh thoang thoảng xung quanh bỗng trở nên nồng nặc, cùng với khói của ngọn lửa trên tường làm cho người ta bị sặc đến nỗi cổ họng đau buốt.

Bả vai và sống lưng thẳng tắp của Việt Cẩm khẽ động, hai bàn tay đang buông thõng cũng nắm chặt lại, như muốn nắm lấy thứ gì đó. Nhưng cuối cùng nàng chỉ có thể bỏ đi, không ngập ngừng, cũng không quay đầu lại.

Khi Việt Cẩm trở lại Bích Vân Đài, yến tiệc đã bắt đầu được một lúc lâu. Đứng bên ngoài khung cảnh nhộn nhịp, nhìn biến người mênh mông, âm

nhạc đặc sắc, Việt Cẩm bắt chợt không muốn đi qua đó, nhưng ý tưởng này chỉ tồn tại được mấy giây rồi nhanh chóng chết yểu như tuyết gặp mặt trời khi Bạch Ngọc đứng trong đám đông, phát hiện ra nàng rồi vẫy tay rồi rút.

Việt Cẩm giao vũ khí cho người gác cổng rồi đi về phía Bạch Ngọc. Bạch Ngọc không có vẻ e lệ, gò bó của một tiểu thư, còn chưa đợi Việt Cẩm ngồi xuống đã đứng khỏi chỗ của mình, thân thiết chạy lại chỗ Việt Cẩm, đồng thời đem đồ trên bàn mình đẩy sang phía Việt Cẩm, tỉ mỉ giới thiệu:

“Rượu Quỳnh Hoa, được ủ từ hơn mười loại tiên hoa tiên thảo, mặc dù không cay lắm nhưng uống vào quả thực như uống nước suối tiên. Còn có quả Thái Tương, mùi vị không có gì đặc biệt nhưng quý ở chỗ mùi vị thay đổi theo màu sắc. Còn có Bích Vân lạc, đây là món khai vị hấp dẫn nhất của Bích Vân Đài, vừa đẹp mắt vừa ngon miệng... Này, mình ăn xong Bích Vân lạc rồi đi nhé?”

Việt Cẩm nhanh trí, quay sang nhìn Bạch Ngọc, thấy nàng ấy mỉm cười chớp mắt nhìn mình, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh ánh triều dương: “Loại yến tiệc này thật vô vị, chúng ta chẳng qua cũng chỉ là những giọt nước nhỏ nhoi giữa biển khơi rộng lớn, nói thừa không thừa mà nói thiếu cũng chẳng thiếu.”

Việt Cẩm cũng bật cười: “Đúng là vô vị thật, đợi quá nửa yến tiệc rồi mình đi.”

Bạch Ngọc toét miệng cười, ôm eo Việt Cẩm, bưng bát canh vừa rồi thái nữ dâng lên đặt trước mặt nàng: “Đây là dược thiện, có tác dụng bổ khí hoạt huyết. Cách ăn ở đây hơi lạ, uống một ngụm canh này trước rồi ăn các thức ăn khác mùi vị sẽ càng ngon hơn.”

Việt Cẩm bưng lên định uống thì nghe thấy hai chữ “dược thiện”, nàng ngập ngừng một lúc rồi đặt cái bát về lại chỗ cũ: “Từ nhỏ ta đã không thích

uống mấy thứ này.”

Bạch Ngọc tiu ngưu: “Không có mùi thuốc đâu.”

Việt Cẩm không đụng đũa. Bạch Ngọc cũng không ép, chỉ hơi nghi hoặc nhìn Việt Cẩm rồi đưa tay đo vòng eo của nàng: “Không phải là cô sợ béo đấy chứ?... Thực ra, chúng ta muốn béo cũng đâu có dễ, ta thấy cô chỉ lớn...” Ánh mắt nàng ta mập mờ nhìn lên ngực nàng một hồi lâu.

Việt Cẩm không đáp lời, quay sang chỗ khác thì thấy đám thái nữ vốn đang nhảy múa uyển chuyển đã lùi lại, thay vào đó là một tốp thị vệ mặc kim giáp, còn phía sau đám thị vệ đó... là Nhai Xế.

Ánh mắt Việt Cẩm rụt lại. Bạch Ngọc hoàn toàn không phát hiện ra, ân cần gọt quả Thái Tương cho Việt Cẩm rồi không ngừng khuyên nàng ăn ngay khi vẫn còn tươi.

Việt Cẩm lơ đãng gật đầu, ném thử Thái Tương.

Lúc bấy giờ, Bạch Ngọc mới mỉm cười, đứng lên, dùng pháp quyết gọi một dòng nước suối đến để rửa tay, đoạn như hờ hững ngược nhìn về phía trước một cái rồi lại cúi xuống tiếp tục trò chuyện với Việt Cẩm.

“Chết tiệt!” Ngồi ở ghế chủ vị trên Bích Vân Đài, Bạch Bích bị lườm một cái, tức xanh mặt.

Diệp Ngôn Viễn đang thông thả nhấm nháp ở bên cạnh thở dài một tiếng: “Thôi được rồi, người với Bạch Ngọc lại làm sao nữa vậy?”

“Là nó gây chuyện với ta thì có.” Bạch Bích nghiến răng tức giận đáp, “Ta chẳng làm gì cả!”

“Không có việc gì thì người nhìn cô ấy làm gì?” Diệp Ngôn Viễn hỏi.

Bạch Bích phản nộ: “Ta nhìn Việt Cẩm chứ nhìn gì nó.”

“Vậy là cô ấy ra mặt giúp bạn...” Diệp Ngôn Viễn còn chưa nói hết, Bạch Bích đã nhỏ tiếng, nói với vẻ không thể tin được: “Ta là ca ca của nó!”

Hắn tức tối, “Người tin không, hôm qua nó dám xông vào cung điện của ta, đập phá hết đồ đạc trong phòng, cảnh cáo ta không được gây phiền toái cho Việt Cẩm, ta còn chưa tính. Mới sáng ra đã lật đật chạy đến bên cô nàng Việt Cẩm kia rồi, Đồ khôn kiếp!”

Đồ khôn kiếp kia không biết là chỉ Bạch Ngọc hay Việt Cẩm nữa. Chỉ thấy Bạch Bích càng nghĩ càng tức, tức đến run người.

“... Chuyện của Bạch Ngọc người cứ từ từ nói với cô ấy, rồi cũng có ngày xong, bây giờ là chuyện khác.” Dao sắc không gọt được chuôi, Diệp Ngôn Viễn nhanh chóng chuyển chủ đề.

Quả nhiên, Bạch Bích đã bình tĩnh lại, hắn nhìn Nhai Xê đang đứng sau đám thị vệ mặc kim giáp, rồi lại nhìn Việt Cẩm ở bên dưới, đoạn hắn cười lạnh: “Có vẻ nàng ta không coi trọng lắm thì phải.”

Diệp Ngôn Viễn cũng nhìn Việt Cẩm một lát: “Chưa chắc.”

Nghe vậy, Bạch Bích nhướn mày: “Ta bỗng phát hiện ra, người đối xử với nàng ta hơi khác đấy.”

Tay Diệp Ngôn Viễn vừa khựng lại thì Bạch Bích đã nói tiếp: “Người chúm mắt với nàng ta hả? Bình thường chẳng mấy khi thấy người đối xử với một nữ tu sĩ như vậy cả.”

Diệp Ngôn Viễn im lặng một lúc buông nhẹ mấy từ: “Quá tàn nhẫn.”

Bạch Bích nghe vậy chỉ im lặng đợi hần nói tiếp.

“Bất luận là với Yêu vương hay với chính bản thân mình, khi đã hạ quyết tâm, nàng ta liền xuống tay vô cùng dứt khoát, gọn gàng đâu ra đấy... con người này thực không thể không đề phòng. Hơn nữa, lần trước dù chúng ta không bắt được chứng cứ nhưng nhất định nàng ta có giấu gì đó.”

“Ừ.” Bạch Bích khẽ đáp, nhìn xuống đám đông rồi sáp lại gần Diệp Ngôn Viễn, cười khê: “Kết quả cuối cùng sẽ có nhanh thôi, phải nói là ta cũng hơi đồng tình với gã Yêu vương kia...”

Diệp Ngôn Viễn không nói gì thêm.

Phía bên kia, trong lúc hai người thì thầm to nhỏ không hết chuyện, không biết từ lúc nào, Bạch Ngọc đã gác cầm lên bả vai Việt Cẩm. Nàng chọc chọc đĩa Bích Vân lạc nhìn như một đám mây trắng trước mặt, hỏi Việt Cẩm: “Còn ăn tiếp được nữa không?”

Việt Cẩm nhìn tay Bạch Ngọc rồi lại nhìn đám mây đã bị đâm chọc không ngừng biến dạng, hỏi khéo: “Nó dùng để chơi à?”

Bạch Ngọc bật cười, ngả ngón dựa vào người Việt Cẩm, ngáp một cái lại nói: “Đây là thứ đầu tiên ta ăn khi lên đây.”

Việt Cẩm quay sang nhìn Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc thôi cười, đôi con ngươi vàng nhạt ẩn dưới hàng mi dài không hiểu sao lại có nét lạnh lùng mà hờ hững: “Hồi đó ta nghĩ, nếu ngày nào cũng cho ta ăn thứ này thì bảo ta làm gì ta cũng làm hết...”

Việt Cẩm không lên tiếng.

Bạch Ngọc thở dài, nói với Việt Cẩm mà cũng là nói với chính mình; “Cô nói xem, nếu chúng ta mãi mãi vẫn như hồi còn nhỏ thì thật tốt biết bao.”

“... Cái thời đó đã xa mất rồi.” Việt Cẩm nói.

Bởi vậy, dù có đẹp đẽ thế nào thì con người ta cũng không thể quay đầu lại được.

Bạch Ngọc cười rồi lắc đầu, hồi sau chìa tay trước mặt Việt Cẩm: “Đi thôi.”

Việt Cẩm không cự tuyệt, nàng nắm lấy bàn tay ấy, cho đến khi... Liên tiếp những tiếng kêu dồn dập, sau đó là những tiếng hét thất thanh, hoảng loạn.

Việt Cẩm chấn động, bỏ Bạch Ngọc đứng đó, quay đầu nhìn lên, đập vào mắt nàng là cái bóng đỏ tươi đang từ từ bước đi trong đám thị vệ mặc kim giáp.

Một bước, là có một người ngã xuống.

Một bước, dấy lên mưa máu đầy trời.

Huỳnh ấy đang làm gì vậy? Huỳnh ấy muốn đi tìm... Bạch Bích? Trong chốc lát, Việt Cẩm như rơi vào hầm băng.

Đám đông nhốn nháo, lộn xộn, đủ loại âm thanh ồn ào, hỗn tạp.

Nhai Xế lại dùng tay không xé đôi một kẻ nữa dám đứng chắn trước mặt hắn, đôi mắt khép hờ không biết từ lúc nào đã biến thành một thế giới đỏ tươi, mơ hồ. Không được mang vũ khí đến dự tiệc ư? Chỗ này đúng là an nhàn quá rồi.

Khuyên hắn đầu hàng ư? Có nằm mơ giữa ban ngày thì cũng mơ cái gì thực tế một chút. Bạch Bích hắn là ở phía trước rồi. Thiết nghĩ trong tình hình thế này hắn cũng không dám bỏ chạy đâu.

... Việt Cẩm thì sao?

Giữa những suy nghĩ tán loạn trong đầu, Nhai Xế chợt nắm được vấn đề then chốt liền bắt giác xoáy sâu vào đó.

Việt Cẩm thì sao? Giờ nàng ấy đang ở đâu? Đã đi rồi hay vẫn còn ở lại? Nếu vẫn ở đây thì nàng ấy sẽ... Nhai Xế thực không dám nghĩ tiếp.

Hắn nhìn người thành linh chạy đến trước mặt, tự lẩm bầm một mình: “Thì nàng ấy sẽ đứng chắn trước mặt mình.”

Phía sau hình như có ai đó đang cố gọi nàng.

Mặc kệ.

Đi về phía trước, mỗi bước chân đều ngổn ngang máu thịt, tay chân đứt gãy.

Mặc kệ.

Không có vũ khí, thậm chí còn chưa chuẩn bị tinh thần để chiến đấu.

Mặc kệ.

Hành động lúc này sẽ khiến người ta nghi ngờ, sẽ bị người khác nắm đằng chuôi, sẽ để lại muôn vàn khó khăn trong tương lai.

Việt Cẩm cắn răng, mặc kệ những lời chỉ trích gay gắt hỗn loạn trong đầu, nàng lão đảo đuôi theo Nhai Xế rồi không hề phòng bị đưa tay ra bắt lấy cánh tay hắn.

Nhai Xế quay lại nhìn Việt Cẩm.

Chỉ đúng một giây. Tựa như rơi vào vực thẳm toàn máu và máu, cảm giác sợ hãi và bất lực tột cùng dâng đầy trái tim Việt Cẩm, rồi nhấn chìm nàng. Nàng cứ đứng như trời trồng, mở to hai mắt nhìn Nhai Xế đưa tay lên, năm ngón tay mọc lên những cái vuốt sắc nhọn, dường như chỉ một cái phát tay thoáng qua...

“Việt Cẩm!” Không biết từ đâu vang lên một tiếng vù vù những âm thanh bị thành lũy trong suốt ngăn cách đột nhiên ùn ùn kéo đến. Vẫn đứng sững nơi đó, Việt Cẩm nghe thấy những âm thanh ồn ào, trong đó có tiếng gọi sốt ruột, hốt hoảng của Bạch Ngọc... và còn có tiếng của nàng nữa.

Việt Cẩm thấy mình cất tiếng gọi, rất khẽ, trong vô số những âm thanh to nhỏ ấy, nó tựa như một con thuyền cô độc, lẻ loi giữa biển khơi rộng lớn, dường như chỉ một khắc thôi sẽ bị nuốt trọn: “Nhai Xế...”

Con người màu đỏ sẫm lóe lên trong một chốc, móng vuốt vốn định vung về phía Việt Cẩm bỗng nửa đường dừng lại, thay vào đó là một đá nhanh như chớp, đích đến là bụng nàng.

Không ngờ Nhai Xế đột ngột biến chiêu, sau khi nhìn rõ động tác của đối phương, mặt Việt Cẩm biến sắc, trong lúc hốt hoảng chỉ biết tránh né,

nhưng làm sao tránh kịp? Thậm chí, còn chẳng kịp đưa tay ra chắn thì đã nhận ngay một đá vào chính giữa bụng bay ra ngoài, va vào cái cột bằng bạch ngọc cách đó mười mấy bước rồi ngã lăn ra đất.

Có thứ chất lỏng âm ẩm bắt đầu chảy dọc theo hai chân. Con đau không dữ dội, nhưng nhiệt độ cơ thể Việt Cẩm dường như cũng bị rút dần từng chút, từng chút một theo thứ chất lỏng ấy. Lần đầu tiên nàng có thể cảm nhận rõ ràng một sinh mệnh chân thực khác đang tồn tại trong cơ thể mình, dù nó rất nhỏ nhoi, rất yếu ớt.

“Việt Cẩm? Việt Cẩm!” Tiếng gọi lo lắng của Bạch Ngọc vang lên đâu đây rất gần.

Hốt hoảng ôm lấy bụng, tay chân lỏng ngóng không biết làm thế nào, đột nhiên, Việt Cẩm tỉnh táo lại. Dường như không có thời gian để suy ngẫm xem nên làm thế nào, trong đầu nàng trống rỗng, theo bản năng túm chặt phần áo trên bụng, sau đó...

“Việt Cẩm, cô sao thế?” Bạch Ngọc lật đật len lỏi qua đám người, thấy Việt Cẩm đang quỳ trên đất, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt vẫn còn đờ đẫn, nàng bèn ngồi thụp xuống định kéo Việt Cẩm đứng lên thì thấy ba đường ngang bị móng vuốt cào trên bụng Việt Cẩm, máu chảy ròng ròng, chỉ một chốc đã ướt đầm cả áo.

Bạch Ngọc biến sắc: “Vết thương của cô!”

Việt Cẩm hoàn hồn, cũng không cần Bạch Ngọc đỡ, thử vài lần rồi từ từ đứng lên: “Ta...” Nàng khẽ lắc đầu, dường như muốn vứt hết tất cả những mệt mỏi ấy ra khỏi đầu, “... Ta không sao.”

“Ta đưa cô ra ngoài trước!” Bạch Ngọc dứt khoát.

“Ở đây vẫn chưa kết thúc.” Việt Cẩm tay ôm bụng, hất cằm về phía màn hồng chiến đàng xa - lúc này Nhại Xế chỉ cách Bạch Bích chưa đến ba bước chân, Bạch Bích vẫn ngồi thẳng lưng trên ghế chủ vị, trông cũng có mấy phần khí chất trầm ổn.

Bạch Ngọc khinh thường: “Ở đây liên quan gì đến chúng ta. Người có trách nhiệm phải giải quyết là Bạch Bích, huống hồ chỉ một gã Yêu vương thì làm nên trò trống gì.” Nói xong bèn mất hết kiên nhẫn kéo Việt Cẩm đi ra ngoài.

Việt Cẩm không lên tiếng, im lặng đi theo Bạch Ngọc.

Không ngập ngừng, cũng chẳng quay đầu lại.

Hai người đi về phía nam, trên đường gặp vô số thị vệ đang vội vã chạy về hướng Bích Vân Đài, đợi đến khi đi đến rừng trúc bên ngoài chỗ Việt Cẩm ở thì Bạch Ngọc không còn chốc chốc lại quay sang nhìn vết thương trên bụng Việt Cẩm nữa, mà chỉ hận không thể dán được mắt mình lên vết thương ấy.

Việt Cẩm lên tiếng trước: “Đến đây thôi, ta vào trước đây, bên kia chắc cũng kết thúc rồi.”

“Ta đi lấy thuốc trị thương.” Bạch Ngọc nói.

“Ta có thuốc rồi.” Việt Cẩm lắc đầu.

“Vậy ta đứng bên cạnh nhìn nhé?” Bạch Ngọc lại đề nghị.

“Ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lát.” Việt Cẩm từ chối.

Bạch Ngọc hiểu ý Việt Cẩm, nàng im lặng một lúc rồi nói: “... Ừ, vậy thôi ta về trước đây, nếu có chuyện gì thì ta sẽ đến báo cho cô.”

Việt Cẩm gật đầu, đi về phòng, khi nàng đặt chân lên bậc thềm thì Bạch Ngọc do dự gọi nàng lại:

“A Cẩm...”

“Sao vậy?” Việt Cẩm quay đầu lại.

Bạch Ngọc nhìn Việt Cẩm, trong đôi con ngươi đậm màu lóe lên một tia sáng phức tạp: “Cô nói xem, tại sao Yêu vương lại gây chuyện vào lúc này? Ai cũng biết, nếu không vạch kế hoạch trước thì căn bản sẽ không thể nào thành công được.”

“Giống như cô nói...” Việt Cẩm đáp, “... Bởi vậy ta cũng không biết huynh ấy đang nghĩ gì nữa.”

Bạch Ngọc thở phào, nụ cười rạng rỡ lại nở trên môi: “Nói cũng đúng, thôi cô mau đi bôi thuốc đi!” Nói xong, nàng ta vẫy tay chào Việt Cẩm rồi nhanh chóng ra về.

Căn phòng rộng nhuộm một màu lạnh lẽo, đến cả bức bình phong thêu trăm hoa khoe sắc cũng khoác lên mình vẻ tịch liêu. Ngón tay vẫn ấn chặt lên miệng vết thương đã tê cứng, Việt Cẩm khẽ động đậy, bỗng cả cánh tay đột nhiên trượt xuống như không còn chút sức lực nào.

Thân thể cũng nhẹ lão đảo, Việt Cẩm thử nhấc tay lên thì phát hiện cánh tay mình bị trật khớp, chắc do ban nãy va vào cột. Tạm thời chưa muốn xử lí, nàng đi đến bên bàn, định rót một cốc nước uống, ai dè chưa ngồi vững đã ngã nhào xuống đất.

Việt Cẩm tái mét mặt, lấy tay không bị thương ôm lấy bụng.

Vết cào quả thực rất sâu, đến bây giờ vẫn còn rỉ máu. Còn cách một lớp da thịt, sinh mệnh nhỏ đang nghỉ ngơi trong cơ thể nàng... Còn cứu được. Một giọng nói khẽ thì thầm bên tai nàng.

Còn cứu được. Việt Cẩm nghĩ bụng, còn có thể cứu sống. Chỉ cần một bát thuốc an thai, một bình thuốc cầm máu là nàng có thể cứu con, con nàng sẽ bình an lớn lên...

Con của nàng. Đứa con duy nhất của nàng và Nhai Xế.

Căn phòng đã đóng kín cửa sổ, không biết gió từ đâu lọt vào, cái lạnh theo đầu ngón tay xộc thẳng vào tim.

Việt Cẩm rùng mình, ngơ ngác ngược lên, nhìn không gian xung quanh đã dần về đêm. Một lúc sau, nàng từ từ đứng dậy, thấp nển, sau đó ngồi vào ghế dựa bên cạnh, cuộn tròn người lại.

Ánh nến chập chờn, cái bóng trên nền dần dần đồ dài ra, từng chút, từng chút một, từ từ lan đến cạnh tường, rồi đột ngột nhảy lên xà nhà.

Việt Cẩm vẫn ngồi cuộn mình trên ghế, chỉ có thể nhờ ngọn nến bên cạnh thu lấy chút hơi ấm. Bao nhiêu cảm xúc bộc phát trong phút giây gặp gỡ Nhai Xế ở Bích Vân Đài ban nầy biến mất khi cơ thể lạnh dần, Việt Cẩm chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Nàng lẳng lẳng nhắm mắt. Một khoảng tối om, lặng ngắt như tờ.

Mãi một lúc lâu sau, mà cũng có thể chỉ trong một chớp mắt, Việt Cẩm loáng thoáng nghe thấy những tiếng “tùng, tùng” vọng lại từ xa.

Nàng đi về hướng phát ra âm thanh, dần dần thấy phía trước có một đốm sáng lay lắt. Sau đó, đốm sáng ấy từ từ hòa vào bóng tối. Việt Cầm đứng đó, thấy bầu trời trong vắt, cây cỏ trải dài như một tấm đệm xanh mượt khổng lồ; những dãy núi trùng điệp nối tiếp, hoa nở trĩu cành; nước bên hồ trong vắt, ong bướm dập dờn.

Nàng thấy Nhai Xế ngồi bên hồ, nhàn nhã ôm một đứa bé, cười dịu dàng chưa từng có, khẽ nói gì đó.

Nàng thấy đứa bé ấy gật đầu lia lịa, rồi nó quay đầu lại...

Việt Cầm mở mắt ra, nước mắt đầm đìa. Nàng buông thông bàn tay này giờ vẫn ấn lên bụng. Sinh mệnh nhỏ bé ấy đã vĩnh viễn đã bỏ nàng mà đi.

...

Đêm, vẫn còn rất dài.

Trăng đã lên cao, vàng trắng tròn vành vạnh tỏa ra ánh sáng mờ lung.

Trên con đường nhỏ, Bạch Ngọc vừa lầm bầm chửi rủa vừa xuyên qua rừng trúc, gõ cửa phòng Việt Cầm.

“A Cầm, là ta đây.” Bạch Ngọc gọi to, đợi một lúc lâu cũng chẳng thấy ai đáp, nàng buồn bực nhìn cửa sổ đóng chặt, lại gõ cửa tiếp.

“A Cầm, cô có trong đó không? Ngủ rồi à?”

Vẫn không ai thưa, Bạch Ngọc nghi hoặc đẩy cửa vào, chưa được mấy bước đã phát hiện ra Việt Cầm đang cuộn mình bên cạnh bàn, vùng thắt lưng máu chảy đầm đìa. Bạch Ngọc hét hoảng, lật đật chạy lại đỡ người đang ngồi dưới đất lên.

“A Cẩm? A Cẩm?”

Lúc này, nàng mới phát hiện ra hai mắt Việt Cẩm nhắm chặt, mặt trắng bệch như tờ giấy, có vẻ đã ngất đi một lúc khá lâu.

Bạch Ngọc hết hồn, vội ôm Việt Cẩm lên giường rồi cởi áo Việt Cẩm ra xem xét vết thương. Nhưng khi thấy vết thương bị vuốt cào ngang eo Việt Cẩm, Bạch Ngọc sửng sờ.

Chuyện này... Bạch Ngọc đưa tay ra ước chừng, hơi cau mày, vừa dùng linh lực giúp Việt Cẩm cầm máu tạm thời, vừa cúi người xuống, cẩn thận kiểm tra... Đột nhiên, nàng như phát hiện ra điều gì đó, mặt thần thờ, đưa tay dụi mắt rồi nhìn lại lần nữa, đoạn như gặp phải ma, hốt hoảng bắt mạch người đang hôn mê trên giường.

“Đừng đùa chứ!” Bạch Ngọc lảo lảo không dám tin, lại tiếp tục bắt mạch thêm lần nữa. Sau khi bắt ba lần vẫn cho ra một kết quả, nàng nhảy lên như phải bỏng, vội vàng đi ra khỏi phòng Việt Cẩm.

Một lát sau khi đã trở lại, Bạch Ngọc cầm một cái hộp ngọc hình vuông, luống cuống đỡ người trên giường dậy, lấy đan dược trong hộp đút cho Việt Cẩm...

Tỉnh lại sau một giấc mộng dài tối tăm, ánh sáng mơ hồ rọi vào mắt, thần trí đã tỉnh táo lại, Việt Cẩm nhìn bức tranh trên xà nhà, phát hiện ra mình đã không còn nằm ở vị trí trước khi ngất đi.

Đã có người vào. Đã có người đặt nàng lên giường.

Thậm chí đã có người phát hiện ra - phát hiện ra... Nhưng thế thì đã làm sao?

Một thứ gì đó không tên, trói chặt tay chân nàng trong giấc mơ tăm tối ấy đã biến mất. Sức lực trong người cạn sạch, Việt Cẩm nằm trên giường không nhúc nhích. Mỗi thớ thịt, mỗi khớp xương trên cơ thể nàng tựa như bị ngâm trong vũng nước tù do đau đớn hợp thành, lạnh lẽo đến tuyệt vọng.

Cửa mở ra.

Tiếp đó là tiếng bước chân rất khẽ và giọng nói quen thuộc: “A Cẩm? Cô đã tỉnh chưa?”

“A Cẩm?” Ánh mắt của Bạch Ngọc đối diện với đôi mắt của người đang nằm trên giường. Trong khoảnh khắc đó, tim nàng đập thành thịch. Nàng không biết phải dùng từ nào để diễn tả ánh mắt ấy, nàng chỉ biết mình nên nói gì đó, gì cũng được, miễn là có thể tránh được, không cần phải nhìn ánh mắt như thế nữa.

Ánh mắt đờ đẫn, trống rỗng, không có sức sống...

“Là cô à?” Việt Cẩm nói với Bạch Ngọc, nhưng giọng nàng rất khẽ, như thể đang tự nói với mình.

“... A Cẩm!” Bạch Ngọc định thán lại, nàng hồ thẹn với cảm giác trốn tránh theo bản năng lúc này, khi nàng nhìn Việt Cẩm, những suy nghĩ rắc rối kia đã bị ném ra khỏi đầu: “Cô không sao chứ?”

“Ta thì có chuyện gì chứ?” Việt Cẩm như đang cười.

Hỏi thế này thì làm sao mà trả lời được? Bạch Ngọc nhất thời ghen hòng.

“Cô giúp ta xử lí vết thương rồi à?” Không đợi Bạch Ngọc nghĩ xem phải trả lời thế nào, Việt Cẩm lại hỏi tiếp.

“Ừ, cô..” Vốn Bạch Ngọc định hỏi về chuyện đứa bé, nhưng khi nhìn vào đôi mắt của Việt Cẩm – đôi mắt với ý dò hỏi, cùng với những cảm xúc cực kì kín đáo nhưng không được thân thiện cho lắm - nàng thẳng thốt, bất giác nuốt hết những lời muốn hỏi vào bụng, “... Vết thương của cô thế nào rồi?”

“Không chết được.” Việt Cẩm nói xong mới nhận ra khẩu khí của mình không đúng, nàng hiểu rằng cho dù Bạch Ngọc phát hiện ra chuyện gì hay chưa thì những hành động, lời nói của mình lúc này chỉ càng gọi lên sự nghi ngờ của cô ấy mà thôi.

Nhưng ai quan tâm chứ? Việt Cẩm thực sự muốn nói với mình như thế, nàng cực kỳ hi vọng, có thể mặc kệ tất cả mà tháo bỏ mọi gông xiềng, áp bức, gây ầm ĩ một trận, làm hết thảy những việc mình muốn.

Có khả năng không?

Có.

Có thể ư?

Có thể.

Nhưng còn trách nhiệm của nàng, trách nhiệm liên quan đến sự kì vọng và sinh mạng của hàng triệu con người, trách nhiệm thuộc về nàng, thuộc về duy nhất một mình nàng...

Việt Cẩm nhắm mắt lại, nuốt hết những cay đắng, mệt mỏi vào trong tim: “Ý của ta là... không nghiêm trọng lắm.”

Nàng thều thào giải thích: “Lúc này do ta hơi mệt mà thôi!”

“Làm ta hết hồn.” Bạch Ngọc thở phào, mỉm cười trách, “Lúc này ta mở cửa vào thấy cô còn chưa xử lý vết thương đã ngất trên sàn. À, phải rồi!” Nàng nói như băng quơ: “Lúc này ta bôi thuốc lên vết thương trên bụng cô rồi, cô không bị thương chỗ nào nữa chứ?”

“Không.” Việt Cẩm đáp.

“Vậy thì tốt.” Bạch Ngọc cười, nàng quay lại cầm ấm trà trên bàn rót cho mình một chén, uống một hơi cạn sạch rồi nói, “Chuyện của Yêu vương xong xuôi cả rồi, bị xích lại ném vào trong Quỷ Vương Hà, chịu hình phạt nhục thủy, cũng không biết lúc nào thì hình hồn tiêu tán. Còn về phần Bạch Bích, móng vuốt cào một đường, suýt chút nữa bị moi tim.”

Về mặt Việt Cẩm hờ hững như không. Bạch Ngọc nhăn mặt: “Không có ý kiến gì à?”

“Phải có ý kiến gì?” Việt Cẩm hỏi ngược lại.

“Không cần. Còn một chuyện nữa.”

“Chuyện gì?”

“Sau khi Yêu vương bị bắt, vệ binh đi tuần lại bắt được một người lên vào Tiểu Chư Thiên Giới.” Bạch Ngọc nói, “Người đó tên là Việt Ninh Song, công chúa của Việt Thị năm xưa.”

Khoảnh khắc đó, cả gian phòng như chìm vào im lặng.

“Công chúa của Việt Thị?”

“Hắn cô phải rõ hơn ta.” Bạch Ngọc nhún vai đáp.

Trong người dần hồi được chút sức lực, Việt Cẩm vẫn giữ im lặng.

Bạch Ngọc nói tiếp: “Ngày mai hành hình trên Tru Tiên Đài để răn đe mọi người.”

Việt Cẩm trầm ngâm một chốc rồi hỏi: “Phải lên Tru Tiên Đài?”

“Nếu không thì sao?” Bạch Ngọc chống cằm, tay vân vê cái chén sứ men xanh, thấp thoáng có thể thấy được những vết chai trong lòng bàn tay, “Nhốt lại chắc? Để làm gì? Công chúa của Việt Thị - Giới chủ chắc hẳn chỉ nhìn thôi cũng thấy ghét rồi!” Nàng với giọng hơi mỉa mai.

“Cũng đúng.” Việt Cẩm gật gù.

Bạch Ngọc thở dài: “Tối nay là thời gian cuối cùng của cô ta rồi... Đúng là ngốc.” Nàng đứng dậy, “Ta về đây, không quấy rầy cô nữa.”

Việt Cẩm cuối cùng cũng nở nụ cười cổ xuống giường, định tiễn Bạch Ngọc ra cửa.

Bạch Ngọc vội ngăn Việt Cẩm lại, bĩu môi nói: “Được rồi, giữa chúng ta mà còn phải bày đặt thế này à... Cô nghỉ ngơi cho khỏe, mai ta lại đến.”

“Ừ.”

Bạch Ngọc ra về, nhưng chưa đi được vài bước đã quay đầu lại: “Còn nhớ lời ta từng nói không?” Nói xong, không đợi Việt Cẩm hỏi, Bạch Ngọc đã tiếp lời, “Chúng ta giống nhau.”

Nàng nhìn Việt Cẩm, rất nghiêm túc, nhưng không chỉ mỗi mình nàng nghiêm túc, nàng ép Việt Cẩm cũng phải nghiêm túc theo.

“A Cẩm, ta sẽ đứng về phía cô.” Bạch Ngọc trịnh trọng tuyên bố.

“Ta...”

Bạch Ngọc nhìn Việt Cẩm, tràn trề hi vọng, trên mặt là nụ cười tỏa nắng.

“Ta biết rồi, chúng ta giống nhau. Muộn quá rồi, cô nhớ phải cẩn thận nhé!” Việt Cẩm nói.

Nụ cười trên mặt Bạch Ngọc mờ ra. Việt Cẩm nhìn Bạch Ngọc: “Bạch Ngọc?”

Bạch Ngọc định nói gì đó nhưng rồi lại nín bặt mãi một lúc lâu sau mới hít vào một hơi thật sâu: “Ta hiểu rồi, ta về đây.”

Nói xong liền quay người vội vã bỏ đi.

Một lúc sau, Việt Cẩm nghe thấy tiếng cửa mở ra rồi đóng lại. Nàng chớp mắt, không ngồi dậy mà đưa tay lên bắt mạch.

Cả căn phòng chìm vào tĩnh mịch, đến cả hít thở cũng thoi thóp như thể sẽ ngừng bất cứ lúc nào.

Chỉ mấy phút ngắn ngủi mà tưởng chừng như dài lê thê, đến nỗi có dùng cả một đời cũng không trải nghiệm hết được.

“Mình đang nghĩ gì thế này...”

Nàng dùng hết sức lực, cười tự giễu bản thân, “Sao có thể xảy ra bất ngờ chứ?”

Nàng cứ ngồi mãi, cho đến khi thai nhi trong bụng hoàn toàn mất đi sinh mạng. Nàng đã giết con mình.

Cảm giác tê dại từ đầu ngón tay xộc thẳng vào tim. Nhưng thân thể dường như hồi lại ít sức lực. Việt Cẩm từ từ ngồi dậy, dựa vào cái gối đầu giường, quay mặt sang bất động nhìn ngọn đèn trên bàn.

Nàng cứ ngồi mãi như thế, cho đến lúc trời hửng sáng.

Một ngày mới bắt đầu, từng dải mây tản mạn lững lờ trôi, điểm thêm một chút sinh khí giữa nền trời xanh xám.

Việt Cẩm đi theo tốp cuối cùng lên Tru Tiên Đài. Đây là một đài mây trống trải, vuông vắn, rộng khoảng độ mười mấy mét, không bố trí thêm bất kì thứ gì thừa thãi, chỉ có cuồng phong màu tím bị ngăn ngoài kết giới đang từng giờ từng khắc rít gào, hung hăng cắn nuốt tất cả.

Trên Tru Tiên Đài cũng không bố trí chỗ ngồi, Việt Cẩm tùy ý chọn một góc không người, đứng từ xa nhìn Việt Ninh Song bị xích trên cột.

Vẫn bộ quần áo màu vàng tươi như trong lần đầu hai người gặp mặt, chỉ là giờ nó đã xộc xệch, bẩn thỉu, càng làm nổi bật thân hình mảnh khảnh đang run rẩy dưới lớp áo ấy. Đương nhiên, còn cả khuôn mặt đầm đìa nước mắt và tiếng khóc thút thít, đứng xa như vậy vẫn nghe thấy...

Nó đang run rẩy.

Muội muội duy nhất còn sót lại của nàng.

Nó đang sợ hãi.

Người thân mang cùng dòng máu với nàng.

Rồi thì sao nữa? Phải làm sao đây?

Nàng có thể...

“A Cẩm.” Một giọng nói vang lên bên tai.

Việt Cẩm quay sang, đầu óc mơ màng, chẳng nhìn rõ ai với ai, mãi một lúc sau nàng mới tìm lại được giọng nói của mình: “... Bạch Ngọc? Có chuyện gì vậy?”

Trong đôi mắt đậm màu của Bạch Ngọc thoáng qua chút ưu tư, nàng mỉm cười nói: “Ta gọi cô mấy lần liền, cô không nghe thấy sao?”

“Ừ.” Việt Cẩm khẽ đáp một tiếng rồi lộ vẻ mệt mỏi, “Hôm qua...”

Bạch Ngọc vội nói: “Hôm qua, đột nhiên nhớ ra có việc gấp nên đi luôn. Khuya thế rồi ta vốn định không cần đi nữa, ở lại chỗ cô một đêm cũng được.”

Việt Cẩm hồi lâu không nói gì, Bạch Ngọc cũng không để bụng, quay đầu nhìn về phía trước: “Sắp bắt đầu rồi!”

Việt Cẩm cũng quay sang nhìn, quả nhiên thấy Bạch Bích đã đi lên phía trước, cùng lúc đó hai kim giáp vệ sĩ xuất hiện, tiến đến cởi xích cho Việt Ninh Song, rồi một trái một phải kéo nàng ta đến mé Tru Tiên Đài - nơi cơn gió màu tím kia đang rít gào.

Phía xa, bóng dáng màu vàng ắt bắt đầu giã giũa kịch liệt.

Việt Cẩm lần tay chạm vào thanh kiếm, lạnh như băng.

Tiếng Bạch Ngọc vang lên: “Lên Tru Tiên Đài coi như uống cả một đời. Một khi ngã xuống là hình hồn tiêu tán... Trên thế gian kể từ nay không còn người này nữa.”

“Ừ” Việt Cẩm nghe tiếng mình đáp. Nàng thấy Bạch Bích thờ ơ mà hơi mất kiên nhẫn nhìn lướt qua bên này. Nàng lại nhìn sang Diệp Ngôn Viễn đứng bên cạnh hẳn - đây là một hành động gần như vô thức.

Sau đó, rõ ràng nàng thấy một khuôn mặt dịu dàng, mềm mại nhưng lại lạnh băng như tượng đá. Bàn tay nàng nắm chặt chuôi kiếm: “Bạch Ngọc, ta cứ luôn muốn tự hỏi...”

Tự hỏi mình, có đáng không?

Đặt cược cả thân thể, tính mạng, thậm chí cả linh hồn... đặt cược tất cả vì một giấc mộng hư vô, xa vời, một giấc mộng không lấy làm thích thú, cũng chẳng có cảm giác gì, thực sự có đáng không?

Bạch Ngọc có vẻ vẫn chưa hiểu được ý Việt Cẩm muốn nói, nghi hoặc: “A Cẩm?”

Việt Cẩm vẫn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ của mình. Nàng bật cười, thâm nhủ: ‘Đúng, rất đáng giá’. Đây là trách nhiệm của nàng. Là trách nhiệm đặt nặng trên vai kể từ khi vừa mới chào đời.

Nàng nguyện trả giá hết cả... bắt buộc phải trả giá hết cả vì nó, bao gồm cả lương tâm, tự tôn, tình yêu, tính mạng... và cả linh hồn. Tất cả.

Nhưng...

Câu nói của Bạch Ngọc lúc này lại một lần nữa vang lên bên tai Việt Cẩm.

‘Lên Tru Tiên Đài coi như uống cả một đời. Một khi ngã xuống là hình hồn tiêu tán... Trên thế gian kể từ nay không còn người này nữa.’

Kể từ nay không còn tồn tại.

Kể từ nay... không còn tồn tại nữa ư?

Như thể bị ma ám, Việt Cẩm nhìn chăm chăm vào Việt Ninh Song đang bị áp giải đến mé Tru Tiên Đài, năm ngón tay nắm chặt trường kiếm, người hơi hướng về trước, chân trái bước lên...

“Việt cô nương định làm gì vậy?” Một giọng nói sang sảng đột ngột vang lên bên tai Việt Cẩm.

Việt Cẩm giật mình tỉnh lại, nhận ra Diệp Ngôn Viễn không biết đã đứng trước mặt mình, còn Bạch Ngọc đứng kế bên đang nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái, lại vừa hần học nhìn Diệp Ngôn Viễn.

Về mặt Việt Cẩm hơi gượng gạo, một lúc sau mới lên tiếng: “Diệp tiên sinh chuyện gì cũng muốn quản thì phải?”

Diệp Ngôn Viễn nói bóng gió: “Ta chỉ sợ Việt cô nương chuyện gì cũng muốn nhúng tay vào. Nhưng chắc là ta sai rồi!” Hắn bật cười một tiếng rồi tiếp, “Việt cô nương có thể làm được gì chứ? Lẽ nào còn định xông lên Tru Tiên Đài trước mặt bao nhiêu người thế này?” Hắn liếc nhìn Việt Cẩm đã nghiêm mặt lại, không nói gì thêm, gạt đầu chào Bạch Ngọc rồi trở lại bên cạnh Bạch Bích.

“Rốt cuộc hấn muốn làm gì?” Đợi Diệp Ngôn Viễn đi rồi, Bạch Ngọc bực bội nói với Việt Cẩm, “Đúng là khó hiểu!”

Việt Cẩm ủ rũ lắc đầu, như bị ai đó giáng một đấm thật mạnh vào mặt, loạng choạng lùi ra sau mấy bước, không nhìn chăm chăm về phía trước nữa mà chỉ cúi gằm xuống nhìn vùng đất đá dưới chân: “Ta muốn về phòng nghỉ ngơi.”

“Hả?... Ồ, đương nhiên rồi, ta về cùng cô.” Bạch Ngọc nói rồi ngược lên nhìn, thấy Việt Ninh Song đã bị đẩy đến mé bên Tru Tiên Đài, hai kim giáp vệ sĩ đồng thời buông tay, bóng dáng màu vàng tươi ấy không hề phản kháng, từ trên Tru Tiên Đài rơi xuống, chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Mãi mãi không bao giờ gặp lại nữa rồi.

Bạch Ngọc khẽ thở dài, cũng không nghĩ nhiều nữa, kéo tay Việt Cẩm chuẩn bị quay về thì bỗng như có linh tính khiến cả hai người cùng lúc ngược đầu lên.

Một dải sáng bạc điểm trên bầu trời xanh thẳm, rồi bỗng như cầu vồng nuốt chửng mặt trời, vút qua ngàn dặm, trong chớp mắt trời long đất lở.

“... Vân Hàn Cảnh?” Giọng nói đầy nghi hoặc đánh thức Việt Cẩm, nàng hoang mang nhìn lên, thấy Vân Hàn Cảnh đã đến bên Tru Tiên Đài. Sắc mặt nàng tái xanh nhìn cảnh sấm rền chớp giật, cuồng phong mặc sức tung hoành bên ngoài Tru Tiên Đài.

Kế đó, dường như cảm nhận được ánh mắt Việt Cẩm, hấn quay sang, nhìn thẳng về phía nàng. Trong con mắt màu ngọc bích chỉ còn lại sự lạnh lùng băng giá.

Sau đó người trên Tru Tiên Đài lũ lượt ra về.

Việt Cẩm và Bạch Ngọc cũng vậy.

“Lúc này ta không định làm gì hết.” Khi hai người đang sóng vai, Việt Cẩm đột nhiên lên tiếng.

“Hả?” Bạch Ngọc quay đầu sang, thấy Việt Cẩm vẫn nhìn về phía trước, nghĩ một hồi mới đoán ra, Việt Cẩm đang nói đến việc gì “Lúc này trên Tru Tiên Đài á?”

“Ừ!” Việt Cẩm vẫn không nhìn Bạch Ngọc, ánh mắt nàng hướng về một cõi xa xăm, nhìn không chớp mắt, “Ta chẳng định làm gì cả. Ta chỉ là...” Trong lòng nàng lúc này dường như có chút mờ mịt, “Sống cùng con bé một thời gian, có hơi...”

... Không nữa ư?

Nàng quả thực không nữa. Cho dù Việt Ninh Song có không hiểu chuyện thì con bé cũng là công chúa của Việt Thị, là người thân cùng chung huyết thống với nàng. Người thân duy nhất còn sót lại.

Nàng thực không nữa nhìn con bé tan biến thành hư vô, không nữa khi biết nó sẽ đời đời kiếp kiếp không còn hồn phách. Nhưng không nữa thì có làm được gì?

Chẳng phải nàng cũng từng tro mắt nhìn huynh trưởng của mình chết? Hay không thể làm cách nào ngoài cách phải ra tay với Ngô Tử Tề - sư đệ từng giúp đỡ nàng khi còn trong ngục sám hối. Hoặc giả ngay chính việc nàng bắt Nhai Xế giao cho Tiểu Chư Thiên Giới. Và rồi nàng lại chỉ có thể tro mắt nhìn con mình... Tất cả đều là những việc nàng đều không nữa.

Mặc dù nàng biết không phải là không thể thay đổi.

Nhưng có những thứ đáng để nàng trả giá hơn là tình yêu, tính mạng, lương tri, thậm chí là linh hồn. Đó là trách nhiệm mà nàng phải gánh trên vai từ lúc mới lọt lòng và trách nhiệm từ một nửa huyết thống yêu tộc đang chảy trong cơ thể nàng.

Nếu như số mệnh đã định nhân - yêu không thể dung hòa, vậy thì hãy để hai thế giới hoàn toàn tách biệt.

Nếu như Thần Châu không có chỗ cho yêu tộc, vậy thì phải tìm một nơi cách biệt nhân thế.

“Bạch Ngọc này, nếu nhân gian không còn phân tranh nữa...”

“Đất trời sáng sủa? Đó sẽ là thánh địa đào nguyên, chỉ là trên đời này không có nơi nào không xảy ra phân tranh cả.”

Bạch Ngọc cười đáp.

“Chỗ nào cũng có phân tranh, chỉ cần không ở thế không đội trời chung như nhân - yêu lúc này là được.” Việt Cẩm khẽ nói.

Bạch Ngọc im lặng một lát rồi hỏi Việt Cẩm: “Cô nghĩ có khả năng đó không? Bởi lẽ tranh chấp giữa nhân và yêu đã kéo dài hàng trăm năm nay rồi!”

“Kiểu gì cũng có cách.” Việt Cẩm đáp.

Đúng vậy, kiểu gì cũng có cách.

Bí mật bất truyền của yêu tộc.

Thập Vạn Đại Sơn - Yêu thụ chi tâm.

...

Hai người chia tay trước phòng Việt Cẩm. Chỉ là sau khi chia tay, Việt Cẩm không quay về phòng nghỉ ngơi mà một lần nữa quay lại Tru Tiên Đài.

Vân Hàn Cảnh đã đứng đợi ở đó từ lâu.

Bên ngoài Tru Tiên Đài tối om như mực, những tia chớp như những con rắn bạc không ngừng uốn lượn giữa tầng không, cùng với cuồng phong màu tím tạo thành thế cục cát cứ phân chia giữa hư vô, mặc sức gào thét.

Chỗ Vân Hàn Cảnh đứng rất gần kết giới, những trận cuồng phong màu tím, những tia chớp bạc ngoằn ngoèo không ngừng nhảy nhót. Tuy nhiên, từ đầu đến cuối, ánh mắt, vẻ mặt của Hàn Cảnh không hề dao động, vẫn mang vẻ ung dung, hờ hững. Như thể tất thảy chẳng có thứ gì chạm được vào người hắn.

“Đại sư huynh.”

Vân Hàn Cảnh nhìn Việt Cẩm, trong đôi mắt xanh ngọc vẫn vô cảm đúng như Việt Cẩm nghĩ... hoặc giả đối với hắn vô cảm cũng chính là một loại cảm tình?

Việt Cẩm đang nghĩ thì nghe tiếng Vân Hàn Cảnh vang lên trên Tru Tiên Đài: “...Muội biết mình đang làm gì không?”

Việt Cẩm im lặng một lát rồi nói: “Đại sư huynh muốn nói điều gì? Điều này có liên quan đến Việt Ninh Song à?”

Ánh mắt Vân Hàn Cảnh trở nên đặc biệt sắc bén đâm thẳng vào tim người đối diện: “Muội biết ta đang nói đến cái gì.”

Việt Cẩm bật cười: “Thôi được rồi, muội không định cứu Việt Ninh Song – thế thì đã làm sao? Con bé muốn xông vào Tiểu Chư Thiên Giới thì phải tự ý thức được hậu quả. Phải nhận kết cục thế này chỉ có thể nói một câu là do thời vận không tốt. Đại sư huynh muốn muội phải làm sao? Cướp pháp trường? Hay là đi cầu xin Giới chủ?... Cầu xin Bạch Bích?”

“Đây là những lời muội muốn nói?” Vân Hàn Cảnh lạnh lùng hỏi.

“Đại sư huynh còn trông mong điều gì?”

“Muội có biết con bé rơi khỏi Tru Tiên Đài cũng đồng nghĩa với việc hồn phi phách tán, Sâm La vạn giới, từ nay về sau không bao giờ gặp lại nữa không?” Vân Hàn Cảnh từ tốn hỏi.

“Cho nên đây cũng là lỗi của muội?” Việt Cẩm hỏi ngược lại, mắt nhìn ra ngoài Tru Tiên Đài, giọng mỉa mai: “Đại sư huynh, mặc dù tư chất của muội quả thực không được tốt cho lắm, nhưng những thương thức trong giới tu đạo thế này không cần sư huynh phải nhắc nhở...”

“Bốp!” Những lời kẻ tiếp đã bị cái tát không chút nương tay của Hàn Cảnh đánh rớt.

Việt Cẩm loạng choạng, suýt chút nữa ngã khụy. Nàng áp tay lên má, đau đớn, rát bỏng, nhếch môi cười: “Sư huynh dạy dỗ xong rồi à?”

Sự thất vọng và chán ghét hiện rõ trong đáy mắt Vân Hàn Cảnh, hằn nghiêm mặt, rồi vung tay bỏ đi, chỉ nghe một câu khẽ theo gió truyền lại: “Đốt nát vô tri!”

Việt Cẩm đứng thẳng lưng nhìn bóng áo xanh mất hút phía trời xa. Lát sau, nàng buông tay đang áp trên mặt xuống, quay người về hướng từng đợt gió mạnh đang rít gào cùng với sấm sét bên ngoài Tru Tiên Đài, tự lẩm bẩm một mình: “Thâm nhập vào Tiểu Chư Thiên Giới thêm lần nữa, lại còn bị phát hiện...”

Đây là lỗi của mình ư?

Phải, là lỗi của mình.

‘Người chết, hồn phi phách tán, kể từ nay không bao giờ gặp lại?’

Đây cũng là lỗi của mình ư?

Phải, là lỗi của mình.

Việt Cẩm bỗng cười, nàng dựa vào lan can, ngồi xếp bằng trên đất, ngửa mặt nhìn trời, chỉ thấy bầu trời rộng lớn bị kết giới trên Tru Tiên Đài chia làm hai nửa, một nửa khoáng đãng, trong xanh không một gợn mây, nửa còn lại âm u, sấm chớp đầy trời. Quang và ám phân biệt rõ ràng.

Việt Cẩm từ từ nhắm mắt. Người chết, hồn phi phách tán, từ nay không bao giờ còn gặp lại nữa.

Sớm muộn kết cục này nàng cũng sẽ phải gánh chịu. Đến lúc đó liệu còn ai nhớ đến nàng? Liệu có ai đi tìm nàng? Liệu có ai đau lòng, tiếc thương cho nàng, liệu có ai đau buồn, bất bình vì nàng?

Trong cõi Thần Châu bao la hàng vạn dặm, liệu ngọn núi nào có thể táng thân?

Quỷ Vương Hà và Tru Tiên Đài là hai nơi đáng sợ nhất của Tiểu Chư Thiên Giới. Nhưng nếu nói trong hai nơi này, chỗ nào tàn nhẫn với tu sĩ hơn... Việt Cẩm sẽ chọn Tru Tiên Đài. Cho dù kết quả cuối cùng của hai nơi này đều là thịt nát xương tan, hồn phi phách tán, nhưng ít nhất, Quỷ Vương Hà còn để người ta sống lâu thêm chút nữa - dù là sống trong đau đớn.

Còn sống, nghĩa là còn hi vọng.

Dòng nước đen ngòm trong Quỷ Vương Hà ngày qua ngày cắn nuốt tất cả những linh khí đám cỏ gan tiến vào trong lòng nó. Ven bờ sông có rất nhiều hoa Hỏa Diệm, chúng hấp thu dinh dưỡng từ dòng nước đen ngòm ấy mà sinh trưởng tươi tốt, sum suê. Sau khi nở rộ, Hỏa Diệm tỏa ra một mùi hương đặc thù giúp nước sông mê hoặc sinh linh, rồi giam cầm chúng lại.

Quỷ Vương Hà không nằm trong Tiểu Chư Thiên Giới. Ở đây, trời đen thui, đất cũng đen thui, cả dòng nước đang róc rách chảy cũng đen nốt, thứ duy nhất có màu sắc là hoa Hỏa Diệm mọc ven sông - một rừng hoa mênh mông bát, như lửa cháy giữa đồng hoang.

Cuối Quỷ Vương Hà, nước ngập đến ngực, Nhai Xế hai mắt hấn nhắm lại, nói với giọng đầy bức tức và hung dữ: “Có chuyện gì?”

Tiếng bước chân dừng lại.

Tiếng xèo xèo của da thịt bị ăn mòn lại vang lên, vui vẻ hòa cùng tiếng dao cắt đau đớn trong mỗi đường kinh mạch. Yêu lực trong người Nhai Xế mắt kiểm soát tràn ra ngoài, nhưng từ đầu đến cuối vẫn bị hạn chế trong một phạm vi hẹp, khuấy động nước sông bắn tung lên bờ.

Bên bờ sông, một người vẫn lặng lẽ đứng nhìn.

Nhai Xế vẫn không mở mắt, trong tiếng xích leng keng, giọng hần dần trở nên gấp gáp: “Vân Hàn Cảnh? Không có chuyện gì thì cắt đi!”

“... Là muội.”

Nàng khuyu người nhìn nam tử cả người đầy thương tích nơi cuối Quỷ Vương Hà, “Là muội, Việt Cẩm.”

Nhai Xế đột nhiên mở mắt, gườm gườm nhìn Việt Cẩm, con ngươi màu đỏ trong veo của ngày xưa nay đã ảm đạm thành màu máu, một mảng đục ngầu, như vô số màu đỏ thẫm xếp chồng lên nhau, gần như thành màu đen sẫm.

“... Nàng tới đây làm gì?” Giọng Nhai Xế đã ổn định hơn, đột nhiên trở nên lạnh nhạt, “Cắt ra ngoài.”

Việt Cẩm nắm chặt tay: “Muội chỉ đến nói mấy việc...”

“Ta không muốn nghe.” Nhai Xế không chút do dự nói, “Ra ngoài ngay lập tức!”

Việt Cẩm hít một hơi thật sâu: “Muội cảm thấy...”

“Ra ngoài!”

“Muội...”

“Lập tức ra...”

“Muội có thai rồi!”

Giọng nói run rẩy khiến Nhai Xế đang cao giọng bỗng đột ngột dừng lại. Hắn mở to mắt nhìn Việt Cẩm, “Nàng nói cái gì?”

Việt Cẩm tự nhăm trong lòng những điều muốn nói nhưng chẳng ăn thua, giọng nàng vẫn căng thẳng vì nội dung đang nói đến: “Chắc khoảng ba... hoặc bốn tháng gì đó.”

Nhai Xế sững người nhìn chăm chăm Việt Cẩm.

Việt Cẩm nhìn đôi mắt đã khôi phục nét trong veo như thuở ban đầu, nghĩ bụng nếu tiếp đó hắn nói một câu “Nói dối” hoặc hỏi thẳng rằng “Là con của ai” thì tốt rồi - hiển nhiên một người đau khổ còn hơn hai người. Đặc biệt là Nhai Xế.

Nàng thực không hi vọng hắn vì nàng mà đau khổ, cho dù vì bất kì nguyên do nào.

Trong Quỷ Vương Hà thoáng chốc chìm trong im lặng.

“Có thai?” Giọng Nhai Xế bắt đầu run rẩy như Việt Cẩm, hắn liếm môi: “Con?”

Việt Cẩm nhìn đôi môi khô nứt nẻ vì động tác của Nhai Xế mà càng nứt thêm, máu chảy đầm đìa, bên tai là giọng nói hoang mang không biết phải làm sao của Nhai Xế: “Ba... bốn tháng rồi? Con của ta?”

Câu nói hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ ấy khiến Việt Cẩm muốn khóc. Ánh mắt của Nhai Xế nhìn cái bụng phẳng của Việt Cẩm, hắn đưa tay lên như muốn chạm vào nó, vuốt ve nó, nhưng chỉ khuấy lên tiếng leng keng của dây xích trong nước, đau đớn hừ một tiếng.

Hắn phần nộ chửi thề một câu rồi giọng đã chuyển sang luống cuống: “Nàng lại gần một chút... Chết tiệt, ý ta là nàng mau ra ngoài đi! Hoàn cảnh ở đây không tốt cho tu sĩ, sao nàng dám vào đây chứ? Tối hôm đó cũng thế, nàng ngốc nghếch ở cùng ta trong ngục sám hối? Nơi đó tối vậy, ta cũng đâu có nhìn thấy. Nàng...”

Việt Cẩm lẳng lặng nhìn Nhai Xế.

Giọng Nhai Xế nhỏ dần, hắn chú ý đến ánh mắt của Việt Cẩm, ánh mắt ấy dù rất thâm sâu khó hiểu, nhưng khi nhìn kĩ liền có thể nhận ra sự dịu dàng và lưu luyến... Giống như một đêm kia, nàng không hề do dự dâng hiến tất cả những gì tốt đẹp nhất của mình cho hắn.

“Việt Cẩm Tâm.” Nhai Xế đột nhiên nói.

Tiếp đó, hắn mặc kệ ánh mắt đột ngột trở nên sắc bén của Việt Cẩm: “Bảo Vân Hàn Cảnh đưa nàng đi! Nàng có thể tin tưởng hắn, năm đó...” Hắn nói rất mơ hồ, cũng không giải thích gì thêm, “Lập tức rời khỏi đây, ngày kia là đại hội đi săn trăm năm một lần, đến lúc đó Bạch Uyên sẽ mang người ra khỏi Tiểu Chư Thiên Giới, nàng phải thừa dịp này mà đi.”

“Tại sao?” Việt Cẩm khẽ hỏi.

“Tại sao cái gì?” Nhai Xế nhin không được giận dữ nói “Nàng đã mang thai con ta. Lại còn hỏi ta tại sao không để nàng rơi vào cảnh nguy hiểm hả?...”

“Muội đã bắt huynh đến đây.”

Nhai Xế bình tĩnh lại, hắn nhìn Việt Cẩm một lúc rồi nói: “Là Việt Ninh Song mới đúng.”

Vẻ mặt Việt Cẩm thoáng đổi sắc.

Nhai Xế cười mỉa: “Nàng thực sự nghĩ là ta không biết gì sao? Kiều Sơn là địa bàn duy nhất của yêu tộc, ta cai quản ở đó đã bao năm, đương nhiên không thể nào để bất kì ai muốn làm gì thì làm được.”

“Cũng chẳng có gì khác biệt.” Giọng Việt Cẩm đã trở nên cực kỳ bình thản, “Nếu con bé không truyền tin ra ngoài thì hai ngày sau muội cũng sẽ truyền ra.”

“Chuyện chưa xảy ra nghĩa là chưa có.” Nhai Xế bực bội nói.

Việt Cẩm cười: “Thế còn chuyện muối nằm vùng trong yêu tộc rồi dùng thân thể quyến rũ huynh thì sao?”

Nước sông đang yên ả bỗng dậy sóng. Trong tiếng va đập của dây xích, Nhai Xế rít lên: “Không được nói những lời như thế nữa.”

Quả nhiên, Việt Cẩm không nói nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Nhai Xế.

Ngực Nhai Xế phập phồng, lúc sau hắn nói nhỏ lại: “Tiểu Cẩm, đừng nhúng tay vào chuyện này nữa. Ta... Chúng ta còn có kế hoạch khác.”

“Quả nhiên còn có người khác nữa.” Việt Cẩm nói, “Không phải Vân Hàn Cảnh, đúng không?”

“Vân Hàn Cảnh dù sao cũng là nhân loại.” Nhai Xế mỉm cười nói.

Việt Cẩm không nói gì. Khi Nhai Xế bắt đầu mất hết kiên nhẫn, nàng bỗng lội xuống sông, ôm chầm lấy Nhai Xế.

Một cái ôm như dùng hết sức lực và tình cảm của nàng.

Một lần cuối cùng. Giữa dòng nước lặng chảy, Việt Cẩm tự nói với mình.

Đây là lần cuối cùng. Nàng nghĩ bụng, nỗi đau đớn khi nước sông cửa đứt da thịt đều tập trung về trái tim đang đập đờ đẫn, chúng gào thét, cuộn cuộn định phá vỡ chút lí trí cuối cùng của Việt Cẩm.

... Cũng có lẽ nó đã bị phá vỡ từ lâu rồi? Việt Cẩm cố khắc sâu trong tim cảm giác từ đầu ngón tay và cơ thể nơi tiếp xúc với đối phương truyền về. Đó là một cảm giác rất kì diệu, đan xen giữa ngọt ngào và đau đớn, sau đó

hòa lẫn thành đắng chát, bốc lên từ dạ dày, trong quá trình co bóp kiên định dâng trào, vượt qua lồng ngực, cổ họng, cuối cùng xộc thẳng lên não.

Nàng cố sức ôm chặt lấy hắn, không để hắn phát hiện ra những giọt lệ trong đáy mắt nàng.

Nhai Xế sững sờ, rồi hắn cảm nhận được sự nóng bỏng và mềm mại bên ngoài y phục và dòng nước bao quanh mình, cả người hắn run lên - bởi sự phấn nộ và nhiều hơn thế nữa là những cảm xúc phức tạp, ví như buồn khổ và nỗi đau đang dâng đầy trong tim: “Nàng điên rồi à? Sao nàng dám xuống đây?”

“Nhai Xế!” Hoàn toàn trái ngược với cái ôm thật chặt như tập trung hết toàn bộ sức lực của Việt Cẩm, giọng nói bên tai Nhai Xế do bình thản và trầm khàn mà nghe cực kì dịu dàng.

“Tại sao...” Vẻ mặt của Việt Cẩm thế nào hay giọng nói của nàng có ghen ngào hay không, Nhai Xế không nghe rõ, hắn chỉ biết trái tim mình từ từ rơi xuống tận đáy vực theo từng âm tiết được thốt ra: “... Cho đến tận lúc này, huynh vẫn cho rằng muội còn có khả năng...”

Việt Cẩm ngừng một chút, nàng vốn nghĩ rằng lúc nói ra câu này, bản thân sẽ ngừng thở vì không cách nào chịu đựng nỗi nỗi đau, nhưng lại chẳng có bất kỳ cảm xúc nào thừa thãi: “... Giữ lại bé này ư?”

Nhai Xế đột ngột mở lớn hai mắt, lớn đến nỗi khóe mắt nứt tróc ra, đầm đìa máu.

“A a a...”

Bên ngoài Quỷ Vương Hà, mấy tên vệ sĩ canh gác đưa mắt nhìn nhau, một tên trong đó nói: “Bên trong hình như có tiếng gì đó thì phải?...”

“Người đi vào lúc này có lệnh bài, nếu không có chuyện gì thì chúng ta cũng đừng nhiều chuyện.” Một người khác nói. Nhưng khi hắn vừa nói xong, bên trong lại vang lên tiếng gào thảm thiết, lần này nghe rất rõ:

“A a a a a a!”

Hai gã vệ sĩ hoảng hốt đưa mắt nhìn nhau, vội chạy vào Quỷ Vương Hà không chút do dự.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Việt tu sĩ, hắn...”

Hai gã vệ sĩ chạy vào tận trong cùng rồi đồng loạt sửng sốt, chỉ thấy bên bờ Quỷ Vương Hà, cả người Việt Cẩm ướt đầm, tay vẫn cầm kiếm, từng dòng nước đen thui chảy dọc theo thân kiếm, che đi màu sắc tươi sáng vốn có của nó.

Còn Yêu vương bị xích trong nước đang run lẩy bẩy, nước sông cuộn cuộn, yêu phong mặc sức tung hoành, chỉ có thể nhìn thấy một cánh tay của hắn đã bị chặt đứt, đang trôi dập dềnh trong nước.

Một gã vệ sĩ có phần bức bối: “Việt tu sĩ, chúng ta để cô đi vào không phải để cô dùng tư hình!”

Việt Cẩm nở nụ cười hờ hững: “Tư hình? Ta đã làm gì chứ?” Nói rồi cũng không đợi hai người kia lên tiếng, nàng quay người đi thẳng ra ngoài, “Đã vào trong Quỷ Vương Hà, các người còn kì vọng sau này có người chú ý đến hắn ư?”

Lúc đi qua hai gã vệ sĩ, nàng dừng lại một chút, ánh mắt đảo qua hai gã: “Ta khuyên một câu, hai vị tốt nhất đừng có nhiều chuyện, tránh sau này tự rước họa vào thân.”

Hai gã vệ sĩ tức thì tím mặt.

...

“... Thật thế à?” Trong điện Tri Hành, Bạch Bích không thềm để ý đến hình tượng, cuộn người trên trường kỉ, cầm một chùm nho ăn, vẻ mặt trầm ngâm ra điều đang suy ngẫm.

“Đây là nguyên văn lời bảm báo của vệ sĩ canh gác Quỷ Vương Hà.” Diệp Ngôn Viễn không ngẩng đầu lên, vẫn chăm chú xem sổ sách, lâu lâu lại dùng bút son viết mấy chữ, dường như đang phê duyệt gì đó.

Bạch Bích nhún vai, phát tay một cái đẩy chén trà Bích La thị nữ vừa rót cho mình bay đến bàn mà không để sánh một giọt nào ra ngoài: “Nghe giọng điệu của ngươi thì hình như còn thấy có gì đó chưa khớp lắm thì phải? Cho dù nhìn Việt Cẩm có vẻ chẳng có quan hệ gì với Nhai Xế cả?”

“Ngay từ đầu, người nghĩ hai người họ có quan hệ là ngươi.” Diệp Ngôn Viễn nhắc nhở.

Bạch Bích giả vờ ho một tiếng: “Ta nghĩ, có thể ta đã nghĩ nhầm rồi!”

Diệp Ngôn Viễn im lặng nhìn Bạch Bích một lúc rồi nói tiếp chuyện ban nãy: “Ngày mai ngươi và ta sẽ cùng Giới chủ ra ngoài.”

“Sau đó thì sao?” Bạch Bích cau mày vẻ chán ghét.

“Vốn dĩ nàng ta cũng đi cùng, nhưng trùng hợp thay, đến Quỷ Vương Hà về liền lẫn đùng ra ôm không dậy nổi, không đi được.” Diệp Ngôn Viễn nói.

“Cho nên ngươi vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng nàng ta?” Lần này, Bạch Bích cho rằng Diệp Ngôn Viễn quá mức rạch ròi, hắn hái một quả nho bỏ vào miệng: “Danh sách những người tham gia nàng ta không biết, hưởng hồ chuyện này... nói đúng ra cũng là một hình thức tin sùng tôn quý.”

Nói xong, hắn ngẫm nghĩ một lúc lại cười: “Thực ra, nếu nàng ta bị ôm thì chúng ta cũng không thể cứ ép đi được, nhưng có thể khiến nàng ta không dậy nổi khỏi giường mà.”

Diệp Ngôn Viễn dùng đôi mắt màu tím than nhìn Bạch Bích một hồi lâu.

Bạch Bích nổi da gà: “Sao thế?”

“Không sao cả.” Diệp Ngôn Viễn dùng một lúc rồi nói, “Cảm thấy ngươi thông minh hơn rồi!”

Bạch Bích dương dương tự đắc: “Lúc nào ta chẳng thông minh... đợi chút, ý ngươi là trước đây ta rất ngu ngốc?”

“Ta chẳng nói gì cả.”

Bạch Bích nổi giận: “Không nói gì cả? Thế thì ngươi đừng có cười vui vẻ như thế nữa!”

“... Đây cũng là một cách, nhưng tốt nhất không nên làm.” Diệp Ngôn Viễn quay lại chủ đề lúc nãy.

“Sợ đắc tội với người ta à?” Bạch Bích cũng không xoáy vào vấn đề này, chỉ hỏi cho có mà thôi.

Diệp Ngôn Viễn không đáp mà thay vào đó im lặng mặc nhận.

Bạch Bích nhếch mép cười, trong giọng điệu toát ra vẻ hờ hững từ trong cốt tủy: “Lúc đầu có thể ta sai, nhưng đắc tội thì cũng đã đắc tội rồi, vậy thì có đắc tội thêm nữa cũng đã làm sao.”

“Bạch Ngọc thì sao?” Diệp Ngôn Viễn hỏi.

Sắc mặt Bạch Bích ảm đạm hẳn, hấn vút chùm nho lên bàn, bung chén trà định uống cho hạ hỏa nhưng lại vơ phải chén không, mới nhớ ra trà mình đã chuyển cho Diệp Ngôn Viễn mất rồi, nhất thời sắc mặt âm u trông cực kì đáng sợ.

Quen biết đã nhiều năm, chỉ cần một ánh mắt cũng hiểu đối phương đang nghĩ gì. Diệp Ngôn Viễn đứng dậy, đem chén trà lúc nãy trả về cho Bạch Bích.

Bạch Bích nhận lấy, hậm hực nói một tiếng cảm ơn rồi tiếp tục chủ đề ban nãy: “Ta không cần biết nó thế nào.” Nói xong bèn đứng lên, “Đi thôi.”

Diệp Ngôn Viễn không nói gì thêm, đi theo Bạch Bích.

...

Tiết trời âm áp.

Từ trong điện Tri Hành đi ra, suốt dọc đường phải tránh không biết bao ánh mắt quynh luyến của các thái nữ, Bạch Bích cùng Diệp Ngôn Viễn đi mãi, cho đến khi nghe thấy tiếng gió vi vu trong rừng trúc, sắc mặt hấn mới dịu lại, cau có oán giận: “Rồi hoi, ở xa thế này không biết.”

“Những tu sĩ mới đến đều ở vùng này.” Diệp Ngôn Viễn nói.

Bạch Bích cũng không phải không biết chuyện, hần khẽ hừ một tiếng rồi nói: “Chắc chắn Bạch Ngọc cũng đang ở đó!”

Lần này, Diệp Ngôn Viễn không nói gì, chỉ lùi ra sau mấy bước nhìn Bạch Bích tiến lên gõ cửa.

Chỉ một lát sau, cửa mở, người đi ra quả nhiên là Bạch Ngọc.

Thấy người đứng ngoài là Bạch Bích và Diệp Ngôn Viễn, Bạch Ngọc thậm chí không có ý để hai người vào, nàng đi ra ngoài, tiện tay khép cửa lại rồi hỏi: “Có chuyện gì?”

“Có chuyện gì? Không có chuyện thì không được đến tìm nàng ta à? Việt Cầm là gì của muội hử, Bạch Ngọc?”

Bạch Ngọc lạnh mặt, không thèm nhìn Bạch Bích mà nhìn sang Diệp Ngôn Viễn.

Diệp Ngôn Viễn nói qua: “Danh sách những người đi cùng đã định rồi nhưng nàng ấy lại không đi được vì đột nhiên bị ốm, chúng ta phải đến tận mắt chứng kiến.”

Bạch Ngọc cười lạnh: “Người không tin ta?”

Diệp Ngôn Viễn cau mày không đáp.

Bạch Bích nghiêng rằng hiển nhiên đang kiểm chế cơn giận của mình: “Đây là quy định. Muội còn muốn bênh vực nàng ta đến khi nào nữa hử? Sớm không ốm, muộn không ốm, lại nhằm đúng mấy ngày mẫn cảm thế này...”

“Mấy ngày mẫn cảm nào?” Bạch Ngọc ngắt lời Bạch Bích.

Nàng nhìn người đang đứng trước mặt mình, trong con ngươi nhạt màu không còn nét dịu dàng như trước mà ngược lại, chỉ còn một vùng tịch liêu, trống rỗng: “Từ ngày Việt Cẩm đến đây, Thiếu giới chủ luôn nhắm vào cô ấy, không biết là có chứng cứ hay nguyên do nào, hay chỉ xuất phát từ sở thích của cá nhân?”

Cơ mặt Bạch Bích giật giật liên hồi, lúc sau, hấn lạnh lùng nói: “VẬY MUỘI CHẠY ĐẾN ĐÂY GÂY CHUYỆN LÀ VÌ TA NHẮM VÀO NÀNG TA HAY CHỈ VÌ NÀNG TA?”

Bạch Ngọc nhìn Bạch Bích.

Trong khoảnh khắc, Bạch Bích rất khó miêu tả ánh mắt mà mình đang thấy. Ánh mắt đó đan xen giữa chán ghét và lạnh nhạt, càng nhiều hơn là mất kiên nhẫn. Sau đó, hấn thấy nàng nói: “Nàng ấy là bạn của muội.”

Bạch Bích đứng một lúc rồi nói với Diệp Ngôn Viễn: “Còn đứng đó làm gì? Không phải ngươi muốn vào trong tận mắt kiểm chứng sao?”

“Huỳnh...”

“Bây giờ tốt nhất là muội đừng nói gì cả.” Sắc mặt Bạch Bích trở nên âm trầm, “Bằng không thì lo lắng một chút cho người bạn nhỏ của muội đi...”

Hấn nhìn ánh mắt lóe lên sự căm thù trong tích tắc của Bạch Ngọc, ung dung cười, “Ta không được lòng giới chủ, bởi ông ấy đã thử rất nhiều cách hòng điều khiển ta nhưng không được như ý, nhưng chỉ cần ta nhân nhượng không ngang ngạnh nữa...” Hấn dừng một lát, ghé sát bên tai Bạch Ngọc

khẽ nói: “Cô bạn tốt của muội không quan trọng như trong tưởng tượng của muội đâu, Bạch Ngọc ạ.”

Bạch Ngọc tái xanh, quay trở lại phòng.

Bạch Bích cau mặt, đang định bước vào thì bắt gặp ánh mắt không tán đồng pha chút lo lắng của Diệp Ngôn Viễn. Hắn dừng bước, mỉm cười tỏ ý không sao rồi bình tâm lại, sau đó mới cùng Diệp Ngôn Viễn đi vào.

Đây là một căn phòng đơn sơ, thậm chí khá nhỏ hẹp, trong ngoài được ngăn bằng một bức bình phong, tất thấy đồ dùng mặc dù tinh xảo nhưng rất thường, gặp đều là những thứ được phát cho tất cả những tu sĩ mới đến.

Diệp Ngôn Viễn thoáng cau mày nhưng không nói gì, chỉ đi cùng Bạch Bích vòng ra phía sau bức bình phong, nhìn Việt Cẩm đang nằm trên giường.

“Nàng ấy vẫn ngủ mê man.” Bạch Ngọc đứng bên giường, giọng nói có phần gượng gạo.

Bạch Bích cương quyết: “Không cần phải vội, đợi lát nữa Ngôn Viễn sẽ nói cho chúng ta biết rốt cuộc là thế nào.”

Bạch Ngọc châm chọc: “Hắn là thầy thuốc chắc?”

Bạch Bích hồi chiêu: “Y thuật của hắn còn cao hơn Thanh Hư đạo nhân núp trong Ngọc Bình Sơn nhiều.”

Bạch Ngọc sững sốt, nói với Diệp Ngôn Viễn đang đứng bên giường: “Xin lỗi, ta không biết.”

Trong một khắc, Bạch Bích theo phản xạ định nói “Chuyện của ta muội biết cái gì”, nhưng lí trí mách bảo hẳn rằng chỉ có đứa bé ba tuổi không đòi được kẹo mới cư xử như thế, nên hẳn đành im lặng đứng sang một bên, sắc mặt càng u ám hơn.

Diệp Ngôn Viễn không để tâm lắm đến hai người bên cạnh, khi vừa đến bên giường, hẳn phát hiện sắc mặt Việt Cẩm đỏ bừng, hơi thở gấp gáp, mắt nhấp nháy nhưng hiển nhiên không có dấu hiệu tỉnh lại, tình trạng không tốt lắm nếu không muốn nói là cực kì xấu.

“Nàng ấy dầm nước Quỷ Vương Hà à?” Vừa nói hẳn vừa ngồi xuống bên thành giường, bắt đầu kiểm tra thân thể Việt Cẩm.

“Ta không biết, lúc ta vào nàng ấy đã thế rồi, chỉ bảo ta đừng gọi người đến, để nàng ấy nghỉ ngơi một lát.”

“Tiện thể cũng bảo muội xin phép để không cần phải tham gia đại hội đi săn, đúng không?” Bạch Bích nói đầy ác ý.

Bạch Ngọc quay ngoắt lại, lạnh lùng nhìn Bạch Bích: “Thật đáng tiếc, nàng ấy không làm vậy.”

Lửa giận của Bạch Bích tức thì bị khơi lên: “Chỉ giả vờ ngoài mặt thôi chứ gì? Bạch Ngọc, chỉ mới mấy tháng gần ngủ, muội nghĩ muội hiểu được bạn mình bao nhiêu?”

“Rốt cuộc huynh muốn ám chỉ điều gì? Huynh...”

Đột nhiên một tiếng “rầm” vang lên cắt đứt cuộc tranh cãi giữa hai người.

Bạch Ngọc và Bạch Bích đều giật mình nhìn sang Diệp Ngôn Viễn - người vừa đập đổ chiếc bàn.

Diệp Ngôn Viễn cầm tay Việt Cẩm nhìn hai người, vẻ mặt bình thản, thậm chí giọng nói rất nhẹ nhàng, lịch sự: “Hai người có thể đợi một lúc nữa rồi cãi nhau được không? Người đang nằm đây bị thương không nhẹ, ít nhất cũng để cho nàng ấy nghỉ ngơi một lát...” Đột nhiên hắn cảm thấy bàn tay trong tay mình bắt đầu động đậy, ngừng một chút hắn lại nói, “Nhưng giờ thì không cần nữa rồi!”

Lời còn chưa nói xong đã nghe tiếng Bạch Ngọc mừng rỡ kêu lên: “Việt Cẩm? Cô tỉnh rồi à?”

Trong một tích tắc, thực sự chỉ trong một tích tắc, Diệp Ngôn Viễn cảm nhận sự mừng rỡ không hề che giấu đó.

Cảm giác ấy rất ngắn ngủi, thậm chí chỉ trong một tích tắc, nhưng đồng thời nó cũng đủ rõ ràng, đủ mạnh, đủ để khiến cho người ta không thể phớt lờ, không thể giấu giếm, không thể tự lừa mình dối người.

Như bị thứ gì đó mê hoặc, hoặc chỉ vì để trốn tránh, Diệp Ngôn Viễn cúi đầu xuống, thành linh đối diện với đôi mắt đang mở to của Việt Cẩm. Giây tiếp theo, đôi mắt trong veo như nước ấy lặng lẽ tuôn trào hai hàng lệ. Lấp lánh, vụn vỡ, bơ vơ lạc lõng.

Dường như trải qua một sự im lặng kì lạ, lại giống như tham dự xong một buổi tụ hội ồn ào, đợi đến khi Diệp Ngôn Viễn day huyết thái dương đang đau nhức cùng Bạch Bích về đến điện Tri Hành, hắn hoàn toàn quên sạch mình đã làm những gì ở căn phòng nhỏ ấy.

Trong điện chỉ có hai người, Bạch Bích nhìn Diệp Ngôn Viễn, sắc mặt rất khó đoán: “Thế nào?”

“Cái gì thế nào?” Diệp Ngôn Viễn rốt cuộc cũng lấy lại được lí trí, “Nàng ta quả thực bị thương không nhẹ, cần cứ theo thương thế đó, ít nhất phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng trong vòng hai tháng.”

Bạch Bích cau mày: “Ngươi biết là ta không nói đến chuyện này.”

“Đây là mục đích chúng ta qua đó.” Diệp Ngôn Viễn nhắc nhở, “Hay là ngươi còn muốn nói chuyện gì khác?”

Vẻ mặt Bạch Bích hơi khó xử rồi kể đó chuyện sang lúng túng: “Dạo gần đây, vì chuyện của Bạch Ngọc và... Việt Cẩm...” Hiển nhiên hẳn không tình nguyện nói hai tiếng này, “... Ta có hơi lo là những việc khác.”

Diệp Ngôn Viễn nhìn Bạch Bích một cái rồi chỉ vào sổ sách chất đống đầy sang cho mình xử lí, tỏ vẻ hiểu ý.

“Ý ta là, nhận định ban đầu của ta về Việt Cẩm đa phần là sai, hơn nữa ta ghét nàng ấy cũng chỉ vì giận cá chém thớt mà thôi.”

“Ta hiểu.” Diệp Ngôn Viễn cau mày, “Thế nhưng rốt cuộc ngươi muốn nói điều gì?”

Bạch Bích ngập ngừng một lúc. Hắn cầm cái chén ngọc từ trên bàn đá lên, nắm chặt trong lòng bàn tay, kể đó thả lỏng người dựa vào ghế, không còn vẻ phần nộ, sắc bén như lúc gặp Bạch Ngọc mà từ từ hiện lên vẻ mặt mệt mỏi, hoang mang: “Ta luôn phản kháng lại ông ấy. Phản kháng việc ông ấy chưa hỏi ý kiến ta đã mưu toan thao túng cuộc đời ta, dẫu rằng, ta là con trai của ông ấy.”

Diệp Ngôn Viễn im lặng, hẳn có thể cảm nhận được sự bất lực từ người bạn tốt của mình.

“Ngay từ lúc nhỏ, ông ấy đã ép ta tu luyện đạo thuật, học tập quyền mưu, chế ước bình quyền... Sau đó là Bạch Ngọc, là Việt Cẩm. Mỗi lần ta đều cố sức phản kháng nhưng chẳng hề có tác dụng. Một chút thôi cũng không. Nhưng dù là vậy, ta cũng có thể cảm giác được sự kiên nhẫn của ông ấy đang giảm dần... Ngôn Viễn, ta không biết lần này liệu ông ấy có còn đủ kiên nhẫn với ta hay không? Ta cũng không biết khi ông ấy thực sự hành động liệu ta có còn đủ dũng khí để phản kháng, hay có khả năng sẽ thỏa hiệp vào phút cuối...”

Hắn dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng nếu ngươi thích nàng ấy...”

“Đợi đã.” Diệp Ngôn Viễn cuối cùng cũng hiểu ý Bạch Bích, “Ngươi muốn nói... ta thích ai?”

“Việt Cẩm.” Bạch Bích buồn bực nhìn Diệp Ngôn Viễn một cái, “Thái độ của hai người đối với nhau đặc biệt như thế... Đây, ngươi không định che giấu ta đấy chứ?”

“Ta không thích nàng ấy.” Vẻ mặt Diệp Ngôn Viễn rất lạ.

“Ngươi nghĩ ta mù chắc?” Bạch Bích cười khúc khích: “Chúng ta quen nhau, suốt ngày dính lấy nhau như hình với bóng đã ròng rã mười năm trời chứ không phải chỉ mới mười tháng. Chắc chắn ta hiểu ngươi nhiều hơn ngươi tưởng.”

“Ngươi không có cảm tình với nàng ta? Nếu không có cảm tình ngươi sẽ chẳng buồn nhìn nàng ta dù chỉ thêm một lần, chứ đừng nói đến chuyện ngươi chạy đông chạy tây chỉ vì mấy suy đoán vô vị của ta. Ngươi không thích nàng ta ư? Không thích mà hôm nay ngươi đập đổ cái bàn, lại còn đưa tay lên lau nước mắt cho nàng ta. Ngươi không thấy Bạch Ngọc tức đến

xanh mặt, ánh mắt sắc như dao, chỉ hận một nỗi không thể chặt đứt mấy ngón tay đỏ của người à?”

Nói đến đây, Bạch Bích bỗng nhớ ra: “Nghĩ lại, là Việt Cẩm thích người trước mà nhỉ? Thực ra, nếu không nói đến những chuyện khác, dù nàng ta sắc bén khiến người đối diện không thích, vậy mà khi thấy người nàng ta lại bỗng thành ra lúng túng mà nhún nhường.”

Tiết trời âm áp, từng cánh hoa anh đào múa vờn trong gió, phía trước là một mặt hồ trong veo, lấp lánh, sóng gợn lăn tăn, xa hơn nữa là những dãy núi nhấp nhô đan xen, thấp thoáng trong màn sương mờ mờ ảo ảo.

Bạch Bích vươn vai, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm: “Ngôn Viễn à, chúng ta là huynh đệ. Lần này ta không biết mình có thể kiên trì đến phút cuối hay không, nhưng nếu người thích Việt Cẩm thì dù thế nào đi chăng nữa, nàng ấy cũng sẽ là của người.”

“Chúng ta là huynh đệ. Bởi thế cho nên, người muốn gì cũng đều có thể nói với ta. Gì cũng được.”

Cứ thế, một ngày qua đi, ngày mới lại đến, Tiểu Chư Thiên Giới bắt đầu tuyên thệ trước đại hội đi săn, sau đó Giới chủ lãnh đạo chúng nhân khởi động pháp trận, tiến vào không gian khác tiến hành đại hội trăm năm một lần... Trăng lên, màn đêm buông xuống.

Lại một đêm trời đầy sao, vàng trăng khuyết lẻ loi cuộn mình một góc, chốc chốc lại thẹn thùng lấp ló xuất hiện sau những đám mây. Những vì tinh tú đã làm trọn bốn phận của mình, tỏa ánh sáng khắp đất trời bao la, rồi cúi đầu mỉm cười nhìn tất cả chúng sinh.

Đây được định trước là một đêm không bình thường.

Trong trức xá, Việt Cẩm nằm nghiêng trên giường, hai mắt nhắm lại nhưng không hề nghỉ ngơi, chỉ vuốt ve miếng ngọc trong lòng bàn tay, đếm nhẩm trong đầu.

Một nghìn.

Một trăm.

Mười.

Một.

Ngọn đèn cuối cùng bên ngoài cửa sổ vụt tắt.

Việt Cẩm mở mắt ra, trở mình bước xuống giường, y phục chỉnh tề, lặng lẽ đi ra ngoài.

...

Cùng lúc đó, tận cùng trong Quỷ Vương Hà.

Một nơi bị ánh nắng bỏ quên, đến cả cơn gió phiêu đảng cũng làm tổn hại đến linh nguyên của tu sĩ thế này đương nhiên chẳng hề có vệ sĩ đi tuần. Bởi vậy, dĩ nhiên chẳng có ai nghe thấy một giọng nói khe khẽ nhưng hỗn hển nơi bóng tối mênh mông: “... Ta ngu ngốc mới tin tưởng đệ sẽ chiều cố nàng ấy!”

“Sao đệ dám làm như thế? Nàng ấy đã mang trong mình đứa con của ta, nàng ấy còn là, là... của đệ.”

Giọng nói đó bỗng im bật. Lát sau, một vệt ánh trắng đột ngột dâng lên rồi mất hút trong tích tắc.

Boong... boong... boong...

Từng hồi chuông báo canh ngân dài trong Tiểu Chư Thiên Giới, trong điện Tri Hành, Bạch Bích ngáp lần thứ ba trong buổi tối nay, hần lắc đầu, mặt mày nhăn nhó: “Ngày mai tiếp tục vậy, làm sao mà xem hết cái đồng này được chứ.”

Diệp Ngôn Viễn ngồi đối diện im lặng chỉ tay vào mấy cuốn còn sót lại, tỏ ý mình đã sắp xong rồi: “Người đi nghỉ trước đi.”

Bạch Bích không vui: “Đã muộn thế này rồi, người ngủ cùng ta luôn đi, chẳng lẽ giờ người còn phải đi mất cả nửa canh giờ về chỗ của mình chỉ để nghỉ có một canh giờ?”

“Ta xử lý hết chỗ sổ sách kia của người là được, một buổi tối không ngủ đối với chúng ta mà nói...” Hần nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”, “... Chẳng hề hấn gì.”

Bạch Bích bĩu môi, đang định nói thì tiếng chuông bên ngoài lại vang lên - không thông thả ngân từng hồi báo giờ như ban nãy mà dồn dập, rất đanh, từng tiếng từng tiếng cao vút - là tiếng chuông canh báo.

Bạch Bích sững sốt, vội nghiêng tai, ngay sau đó mặt hần biến sắc, đứng phắt dậy nói: “Canh báo cao nhất! Có người đột nhập cấm địa.”

Diệp Ngôn Viễn cũng đứng dậy, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt xưa nay vốn luôn trầm tĩnh: “Giờ người lập tức đi bảo vệ chủ điện. Có thể mục tiêu tiếp theo của chúng là ở đó. Ta đi cấm địa xem có còn ai không?”

Dứt lời, Diệp Ngôn Viễn thấy Bạch Bích lập tức chạy đi, không hề dầy dưa hay nghi ngờ.

Bởi vì bỏ đi quá nhanh, Bạch Bích không thấy cảm xúc thoáng hiện trên khuôn mặt Diệp Ngôn Viễn. Nó bao hàm sự áy náy và hổ thẹn.

Tiếng chuông cảnh báo vang lên mới chỉ được một khắc, vậy mà Tiểu Chư Thiên Giới gần như đã rơi thành một mớ bòng bong.

Đi thẳng về phía trước, Diệp Ngôn Viễn không vội bắt tu sĩ xông vào cấm địa mà căn chuẩn thời gian dùng pháp khí liên lạc với Giới chủ Bạch Uyên vẫn còn đang đi sẵn ở một không gian khác, sau đó mới nhanh chóng đi vào thông đạo của Tiểu Chư Thiên Giới. Mặc cho kẻ đột nhập có phải là người đó hay không thì bây giờ chắc chắn hắn đang vội rời khỏi Tiểu Chư Thiên Giới.

Một quãng đường không được tính là dài, chỗ nào cũng thấy vệ binh khấn trương đi lại, bên tai vang lên những thanh âm hô hoán, lúc thì nói cấm địa bị đột nhập, khi thì nói Yêu vương đã trốn thoát...

Diệp Ngôn Viễn nghĩ thầm, rồi lặng quan sát ánh sáng dịu dàng như nước dần bùng lên chói lóa, rực rỡ cả một góc trời, bất giác nở nụ cười rạng ngời nơi khóe mắt.

Trước là Vân Hàn Cảnh, rồi đến Nhai Xế hai người họ đều xuất chúng như nhau... Nhưng thứ thực sự xuất sắc chính là “Li”! Thanh kiếm đó...

Diệp Ngôn Viễn lắc tay, một thanh đoản thương lặng lẽ trượt từ tay áo ra lòng bàn tay, trong đêm tối, hắn động thân, chuẩn xác chặn đứng người bên cạnh: “Dừng lại.”

Một luồng gió nhẹ ập đến, không chút lưu tình tập kích thẳng vào sau gáy Diệp Ngôn Viễn.

Nụ cười trong đôi mắt Diệp Ngôn Viễn càng rạng rỡ, năm ngón tay bung ra, thanh đoản thương đen sì dễ dàng chặn đứng trường kiếm tập kích. Ké đó, hắn nhanh chóng lùi lại hai bước, tránh khỏi âm mưu lặng lẽ tiếp cận hắn mà không gây một tiếng động, đồng thời quay người đối diện với kẻ vừa tập kích mình.

Đúng vậy, thứ xuất sắc thật sự là “Li” và muối ấy. Muối muối nhỏ nhất của hắn, cùng thứ binh khí được rèn riêng cho muối ấy.

“Dừng lại!” Diệp Ngôn Viễn nhỏ giọng nhắc lại một lần nữa, trong đêm tối, hắn thấy một đôi mắt như hàn tinh chăm chú nhìn mình, trong đó có những cảm xúc đan xen và nhiều hơn cả là băng giá. Lúc này trường kiếm trong tay người đó đã như linh xà tập kích vào sau gáy hắn một lần nữa.

Diệp Ngôn Viễn lại lùi ra sau. Chỉ trong mấy nhịp thở, hắn đã bố trí khắp xung quanh một tầng kết giới đủ để tạm thời cách li khu vực này...

Ánh trăng nơi chân trời bỗng rực sáng, bình chương ngăn cách của Tiểu Chư Thiên Giới rung lên với cường độ đủ để người khác cảm nhận. Diệp Ngôn Viễn không hề do dự, vung đoản thương chặn trường kiếm của Việt Cầm, đồng thời lần thứ ba lên tiếng:

“Dừng lại đi! Tiểu Cầm!”

Thế tấn công như nước chảy mây trôi đang ập đến chệch đi trong tích tắc.

Diệp Ngôn Viễn nói rất nhanh, rất rõ ràng: “Muội biết ta là ai mà! Việt Hành Ca.”

Hắn nói ra cái tên đã bị chôn vùi ròng rã suốt mười năm trời nhưng chưa giờ nào khắc nào hắn dám quên. Giây phút hắn nói ra cái tên ấy, hắn cảm nhận được sự ghen ngào và đau đớn của mười năm chia cách, thứ cảm xúc mà hắn cứ ngỡ sẽ chẳng bao giờ xuất hiện một lần nữa.

“Tiểu Cẩm...” Hắn thì thầm nhắc lại cái tên ấy, mắt không chớp nhìn vào đôi mắt đang mở to của đối phương, rồi hắn nhìn thấy đôi mắt trong trẻo ấy hiện lên nét nghi hoặc xen lẫn hoang mang, kinh ngạc, và cuối cùng từng chút từng chút một ánh lên niềm vui.

Trái tim Diệp Ngôn Viễn giờ khắc này hoàn toàn tan chảy. Môi hắn run run, lắm lắm hai tiếng chưa nói hết bằng giọng nói chỉ đủ mình hắn nghe thấy:...Tiểu muội. Người thân duy nhất còn sót lại của ta.

Hắn nhìn Việt Cẩm.

Đoạn thương của hắn, trường kiếm của Việt Cẩm trong giờ khắc này vẫn đặt ngang giữa hai người, vạch ra một giới tuyến ngăn cách.

...

Hắn nhìn Việt Cẩm.

Họ đã nỗ lực suốt mười năm vì cùng một mục tiêu. Họ cùng thay tên đổi họ, cùng nhận nhục gánh trọng trách, cùng hi sinh tất cả mọi thứ mình có, bao gồm cả chính bản thân họ.

...

Hắn nhìn Việt Cẩm.

Mười năm.

Mười ấy liệu còn hiểu được ý hắn chăng?

Cái lạnh tràn vào lồng ngực, kèm theo đó là cảm giác đau đớn trào dâng. Đó là sự sắc bén và lạnh lẽo thuộc về kiếm.

Diệp Ngôn Viễn bật cười như thể trút bỏ được tất cả tâm sự, tất cả nỗi ám ức trong lòng, miệng cười, khóe mắt hắn cũng cười. Hắn dang tay, nhẹ ôm thân hình mềm mại đang đứng chờ trước mặt vào lòng: “Vì Việt Thị.”

Hình như người trong lòng nói gì đó, nhưng Diệp Ngôn Viễn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, rồi cái lạnh tràn vào lồng ngực, theo đó sự ám áp trong lòng cũng đồng thời biến mất, ngăn ngại tưởng như chưa từng xuất hiện.

Diệp Ngôn Viễn hơi lão đạo, khi đỡ bỏ kết giới, hắn đồng thời nghe thấy hai tiếng nổ đan xen nhau.

Một tiếng là do Nhai Xế xông ra khỏi Tiểu Chư Thiên Giới, một tiếng là báo hiệu Tiểu Chư Thiên Giới giới chủ quay về. Thời gian vừa khít.

Vụ lộn xộn chỉ xảy ra trong một thời gian ngắn rồi nhanh chóng kết thúc.

Diệp Ngôn Viễn ôm ngực, khi nhìn thấy Tiểu Chư Thiên Giới giới chủ được chúng nhân bảo vệ xung quanh, hắn thầm thở dài.

Người đầu tiên phát hiện ra Diệp Ngôn Viễn là Bạch Bích. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, Bạch Bích sững sốt rồi biến sắc mặt, mặc kệ xung

quanh, chạy đến đỡ Diệp Ngôn Viễn dậy, lo lắng nhìn vạt áo thấm đầy máu của đối phương: “Người thế nào rồi?”

“Không sao.” Diệp Ngôn Viễn thở hắt hắt, dựa hẳn vào người Bạch Bích, “Ta có chuyện muốn nói...”

“Ta đưa người đi gặp ông ấy.” Bạch Bích ngắt lời, dìu hẳn bước về phía trước, trên đường đi có người muốn cản lại nhưng Bạch Bích không hề khách khí lừ mắt đuổi đi.

“Có chuyện gì?” Đứng ở vị trí trung tâm, Tiểu Chư Thiên Giới giới chủ Bạch Uyên nghiêm mặt hiển nhiên không còn dáng vẻ nhàn tản như một lão nông ngày thường.

Diệp Ngôn Viễn ho mấy tiếng, máu rỉ ra nơi khoe môi: “Giới chủ, thuộc hạ có chuyện bẩm báo.”

“Cứ nói.” Bạch Uyên đáp gọn lỏn.

Diệp Ngôn Viễn khẽ động dậy cánh tay, Bạch Bích có phần bất mãn và lo lắng nhưng vẫn thả hẳn ra rồi lùi về sau mấy bước. Diệp Ngôn Viễn đứng thẳng người lên, ánh mắt hơi sụp: “Giới chủ, thuộc hạ đã biết được thân phận của kẻ chủ mưu gây ra cuộc bạo loạn lần này. Một là Nhai Xế bị xích trong Quỷ Vương Hà, kẻ còn lại...”

Bạch Uyên nghiêng tai lắng nghe.

Nhưng ngay sau đó, một thanh đoản thương như độc long xuất động, nhanh như chớp đâm thẳng vào tâm mạch của Bạch Uyên.

Trong giây lát, trận gió do hai luồng linh lực va chạm sinh ra, xuất hiện rồi biến mất chỉ trong chớp mắt. Khi những người xung quanh còn chưa kịp

phản ứng, Diệp Ngôn Viễn đã bị đánh bay, đâm sầm vào cột đá cách đó mấy trượng, còn Bạch Uyên tay ôm ngực, liên tục lùi lại phía sau mấy bước, máu tươi bắt đầu rịn ra giữa kẽ ngón tay.

Im lặng mấy giây, sau đó những người xung quanh hốt hoảng chạy về phía Bạch Uyên, chỉ duy người đứng gần nhất là Bạch Bích là phản ứng chậm nhất. Đến khi định thần hẳn mới phát hiện ra mình bất giác lại đi đến chỗ Diệp Ngôn Viễn, nắm chặt lấy tay đối phương trong đồng đồ nát, miệng mấp máy những âm tiết mà đến cả chính bản thân hắn cũng không hiểu.

Nửa người Diệp Ngôn Viễn bị chôn trong đồng đá vụn, hắn lè loi nằm đó, ánh mắt rời rạc. lát sau, bàn tay bị Bạch Bích nắm khế động, hắn từ từ tỉnh lại, nhìn Bạch Bích.

“Ta...” Hắn nói, từng ngụm máu tươi từ trong miệng trào ra, “Ta... xin lỗi...”

Bàn tay Bạch Bích run lên, hắn nhìn chằm chằm người đang nằm trên đất, không rõ cảm xúc đang tuôn trào trong lồng ngực lúc này là phần nộ hay sợ hãi. Mới đây thôi, người đó còn là người bạn tri giao duy nhất của hắn; mới đây thôi, người đó vẫn còn khỏe mạnh cười nói với hắn. Hắn cứ nghĩ những ngày tháng ấy sẽ kéo dài đến vô tận.

Không gì có thể chia cách bọn hắn.

Bọn hắn ở bên nhau đã mười năm.

Bọn hắn quen nhau đã mười năm.

“Ta... vốn tên là... Việt Hành Ca...” Diệp Ngôn Viễn thều thào ngắt quãng, cùng lúc đó máu trào ra từ miệng hắn, “Ta là hậu nhân... Việt Thị... Ta...”

Bạch Bích hình như nói gì đó.

Nói gì vậy nhỉ? Diệp Ngôn Viễn lắng tai nghe, nhưng chỉ thấy những tiếng tạp âm, chăm chú nhìn cũng chỉ có thể thấy một cái bóng mờ mờ, hần cổ nhếch môi, găng gượng nở nụ cười, muốn bảo đối phương nói to hơn một chút. Nhưng trong mơ hồ, hần thấy bóng dáng một người khác đang nhanh chóng tiến lại gần.

Là Bạch Uyên ư? Diệp Ngôn Viễn mơ màng chớp mắt, kể đó hần gom hết sức lực toàn thân, nghiêm mặt cười nói: “Bạch Uyên thất phu. Chắc người còn nhớ Việt Thị nhất tộc mười năm trước chứ?”

Hần mở to mắt, khuôn mặt đỏ bừng, hít một hơi rồi ngồi thẳng lưng, nói rành rọt từng lời từng chữ: “Thương - thiên - bất - công! Việt - Thị - vị - vong!”

Sau đó, hần trút hơi thở cuối cùng.

Khi sắp sửa làm bạn với bóng tối vĩnh hằng, hần mơ màng quờ quạng tìm kiếm Bạch Bích ở bên cạnh.

“Xin lỗi.” Hần thều thào, khoe môi cố gắng mỉm cười, rồi nụ cười ấy mãi mãi đọng lại nơi đó.

“Xin lỗi, bạn của ta.”

...

Trong lúc xuyên qua với tốc độ nhanh đến mức cơ thể như bị xé rách, Việt Cẩm mở mắt, chỉ thấy cảnh sắc xung quanh mờ mờ thành từng mảng màu sáng tối, chỉ trong vòng mấy, hoặc mười mấy hơi thở, nàng như bị ai

đó đẩy một cái, sau một giây bị hẫng, Việt Cẩm loạng choạng đặt chân xuống một vùng rừng núi.

Là Tây Phụng Sơn, cách cánh cửa Tiểu Chư Thiên Giới mở không xa lắm. Việt Cẩm nhanh chóng xác định vị trí mình đang dừng, thậm chí chẳng còn tâm trí để nghĩ đến chuyện mình với đại ca Diệp Ngôn Viễn mới nhận nhau một khắc trước khi rời khỏi Tiểu Chư Thiên Giới. Nàng xòe tay nhìn Không Chuyển Chi Quyết sau ba lần xuyên qua kết giới giờ đã tan thành bột mịn rơi xuống đám cỏ rồi sải bước đi về phía trước, nhưng mới đi được mấy bước nàng liền đứng sững lại.

Trăng âm u lạnh lẽo, hoa cỏ xơ xác, tiêu điều, Bạch Ngọc tay cầm kiếm đứng trước một lùm cỏ um tùm cao đến tận thắt lưng, xa hơn một chút là một rừng cây, miệng nàng cười, ánh mắt vẫn dịu dàng y như lúc trước.

“Việt Cẩm.” Bạch Ngọc lên tiếng, trường thương trong tay đặt nằm ngang, chĩa thẳng về hướng cổ họng Việt Cẩm, “Cô có gì muốn nói không?”

Nàng hỏi, giọng nói và ánh mắt lạnh dần.

“Với ta.”

Trong đêm tối, cả ngọn núi chìm vào tĩnh mịch, hai người cách nhau mấy mét đang trong thế giằng co chìm trong thinh lặng, sương mù trên núi giăng đầy, che khuất ánh sáng các vì sao, những tiếng kêu cổ quái vang lên trong các góc ngách, nhanh chóng vọng khắp đỉnh núi, rồi từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo đến.

Trong bóng đêm, vẫn là Bạch Ngọc phá vỡ sự im lặng trước, nàng cười phá lên một lúc: “Cô không có điều gì muốn nói phải không? Vậy thì đến lượt ta.”

“Chuyện hôm nay cô đã vạch kế hoạch từ bao giờ?”

Việt Cẩm không đáp.

“Ngay từ đầu cô đã lợi dụng ta đúng không?”

Việt Cẩm vẫn giữ im lặng.

“Ta nói cho cô biết cấm địa nằm ở đâu, nói cho cô thời gian đi sẵn, nói cho cô tất cả những gì cô muốn biết, lại làm tất cả những gì cô muốn ta làm, cũng như tất cả những gì ta có thể làm được cho cô...”

Một lúc lâu sau, giọng nói khô khốc, mệt mỏi ấy lại tiếp tục: “Còn cô, tin tưởng ta dù chỉ một chút hay chỉ một lời cáo biệt thôi cũng tiếc?...”

Sắc mặt Việt Cẩm đã trắng bệch như tờ giấy. Nàng đứng đó, bị trường thương chĩa vào người, đầu thương hơi rung, linh lực dài mấy thước bắn ra từ đầu thương vạch một vết máu trên mặt nàng. Tay nàng đã đặt lên trường kiếm nhưng cuối cùng, Băng Diệm kiếm bên sườn vẫn nằm im trong vỏ.

Ánh mắt của Bạch Ngọc dịu lại. Im lặng một chốc, nàng lại tiếp tục nói: “Ta đã kết thân với cô ngay từ lần gặp đầu tiên... Có phải cô từng nghĩ rằng ta giống Bạch Bích, thân cận với cô chỉ để do thám?”

“Không.” Việt Cẩm cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng chỉ là một âm tiết ngắn ngủi.

Quả thực nàng chưa bao giờ nghĩ Bạch Ngọc tiếp cận mình là có mục đích, dù trông có vẻ rất giống.

Bởi vì ngay từ khi hai người mới gặp nhau, nàng ấy đã đối xử với nàng bằng tất cả sự chân thành, khiến nàng không thể nghi ngờ.

“Cô không nghĩ thế.” Bạch Ngọc lẩm bẩm, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Việt Cẩm.

Nàng bỏ trường thương xuống: “Cô không nghĩ thế, nhưng ta là con gái của Bạch Uyên, còn cô là công chúa của Việt Thị. Bởi vậy, dù cho trong lòng cô thấy ta đáng tin nhưng cô cũng sẽ không tin tưởng ta, có đúng không?”

“... Đúng.” Việt Cẩm đáp, không hề trốn tránh.

Bạch Ngọc quay người đi chệch sang bên cạnh hai bước, nhắm mắt lại đứng trước gió: “Cũng không thể trách cô được, thân phận đối lập như thế, chỉ nói thôi cũng đã thấy không thể thân cận được chứ nói gì đến tin tưởng lẫn nhau.”

Việt Cẩm mím môi, không cách nào thốt lên được hai từ “Xin lỗi”.

Bạch Ngọc đợi một lúc rồi khẽ cười nói: “Cô có biết tại sao ta lại nói chúng ta giống nhau không?... Không biết đúng không? Cô đã bao giờ hỏi?”

“Vậy...” Bạch Ngọc hờ hững nói tiếp, “... Cô biết năng lực đặc thù bẩm sinh của bán yêu đúng không?”

Nghe xong, Việt Cẩm giật mình ngẩng đầu nhìn lên. Đêm tối, sương đêm bủa vây khiến ngay đến ma quỷ cũng cảm thấy bất an.

Đôi mắt màu hổ phách của Bạch Ngọc chói sáng, nàng đưa bàn tay không cầm thương lên, trong nháy mắt, những móng tay được tía tốt đẹp để bóng chóc biến thành những móng vuốt sắc nhọn màu đỏ thẫm.

“Năng lực đặc thù của ta là nhận biết đồng bạn...” Nàng khẽ mỉm cười, chỉ có điều trong nụ cười không hề hàm chứa bất kì sự vui sướng nào, “... đồng bạn bán yêu.”

“Còn của cô là thay đổi dung mạo đúng không?” Bạch Ngọc nheo mắt; “Dáng vẻ thật sự của cô không giống với những gì mắt ta nhìn thấy... Nhưng thế thì đã sao chứ?”

Nàng tự giễu: “Ta là cấm kị do Bạch Uyên và một yêu tộc sinh ra, không có thân phận cũng không được thừa nhận. Mẫu thân trong thời khắc sinh ra ta đã bị phụ thân tự tay giết chết, nhưng ông ấy vẫn nuôi dạy ta...” Trong mắt nàng lóe lên thứ cảm xúc khó diễn tả thành lời, “Có lẽ cô đúng, ta không đáng tin. Ta sẽ không giúp Bạch Uyên, nhưng cũng sẽ không giết ông ấy.”

“Nhưng...” Bạch Ngọc nhìn Việt Cẩm, đôi mắt nàng đục ngầu vì đau đớn.

“Chúng ta giống nhau. Chỉ duy mỗi chúng ta.”

Trên núi chỉ còn văng vẳng tiếng kêu của ếch nhái côn trùng hòa cùng tiếng vi vu của gió.

Bạch Ngọc thuyết phục mình đợi thêm một lúc, rồi lại đợi thêm lúc nữa, nhưng đến cuối cùng, đáp lại nàng vẫn là sự im lặng. Nàng đành gượng cười đứng tránh sang một bên: “Vậy thôi, cô đi đi.”

“Bạch Ngọc...” Giọng Việt Cẩm vang lên.

Bạch Ngọc mỉm cười, vẫy tay chào Việt Cẩm, vui vẻ nói: “Mau đi đi, đã đến bước này rồi. Mặc dù cô không đưa ra được lí do để ta phải bán mạng

vì cô, nhưng ít nhất đã cho ta lí do để giúp cô một lần.”

“Ngoài ra...” Nàng nhướn mày, “... Trước đó đại sư huynh của cô cũng qua đó rồi, cẩn thận một chút.”

Việt Cẩm mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng lại không có lời nào để nói. Nàng chỉ đành bước lên, ôm đôi phương thật chặt một lần.

Bạch Ngọc mỉm cười, cảm nhận sự ấm áp mềm mại, nàng nghiêng đầu, ghé sát bên tai Việt Cẩm khẽ thì thầm một câu. Tiếp đó, đúng như nàng dự liệu, Việt Cẩm nghe xong đột ngột dờ ra, lảo đảo lùi ra sau mấy bước: “Cô nói gì cơ?”

Trong đêm, đôi mắt màu hổ phách của Bạch Ngọc ánh lên thứ ánh sáng dịu dàng: “A Cẩm, ta nói với cô chỉ vì hi vọng cô biết được. Ta vốn nghĩ là cô sẽ phát hiện ra, nhưng...”

“Cô lừa ta!” Việt Cẩm ghen ngào nói, “Bạch Ngọc, cô...”

“Ta không lừa cô.” Bạch Ngọc trầm tĩnh đáp, “Cô tự xác nhận một chút là biết ngay mà. Ta chỉ nghĩ rằng cô nhất định phải biết điều này, ta chỉ hi vọng... hi vọng trước khi cô quyết định làm bất cứ chuyện gì thì hãy nghĩ một chút đến nó.”

Việt Cẩm đứng đó, nhìn Bạch Ngọc với ánh mắt hung ác như dã thú.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Bạch Ngọc ngỡ như người đứng trước mặt mình sẽ không dừng được mà rút kiếm ra... Thế nhưng không. Trong khoảnh khắc, người kia buông tay ra khỏi kiếm, thân hình lảo đảo đi vào trong cánh rừng ngút ngàn phía sau lưng nàng.

Bóng dáng mờ ảo như sương khói ấy thoáng cái đã mất hút trong đêm đen. Bạch Ngọc không bỏ đi, nàng vẫn đứng đợi ở đó, chăm chú nhìn trường thương trong tay như thể đột nhiên nảy sinh hứng thú nghiên cứu hoa văn trên đó - mãi cho đến khi đằng xa thấp thoáng bóng người.

“Bạch Ngọc, mày đúng là ngốc hết chỗ nói.”

Nàng đành cười khổ một tiếng, dư âm còn vang mãi.

...

Đây là thời khắc gian nan nhất của Việt Cẩm từ khi sinh ra cho đến giờ.

Sau khi ra khỏi Tiểu Chư Thiên Giới, khoảnh khắc bình yên ngắn ngủi chỉ kéo dài trong hai ngày rưỡi. Đến đêm của ngày thứ ba, khi vừa tỉnh giấc, Việt Cẩm phát hiện từ giới tu đạo cho đến phàm giới, ở mỗi góc ngách từ đường lớn cho đến các hang cùng ngõ hẻm đều dán đầy hình tróc nã nàng, hết như nấm mọc sau mưa, giải thưởng hậu hĩnh đến nỗi chính nàng xem xong phải động lòng.

Việt Cẩm bắt đầu dĩ bắt đầu cuộc sống ẩn nấp, chỉ di chuyển vào ban đêm, nhưng dù vậy, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, nàng vẫn không tránh khỏi việc chạm mặt với những người đang truy bắt mình.

Những màn chém giết miên man bất tận.

Những ngày tháng ấy, mỗi ngày đều dài đằng đẵng tựa trăm năm, liên tục tránh cạm bẫy, tránh đuổi giết. Khi thời tiết bất kể nắng ráo hay âm u đều nhuộm đầy sắc đỏ tươi của máu, khi nàng hết lần này đến lần khác dùng tất cả thủ đoạn để tìm đường sống từ trong chỗ chết, bỗng dưng nàng thấy hốt hoảng, nàng bắt đầu nhớ về quá khứ mà không phải nghĩ đến tương lai, nàng nhớ hồi mình còn là công chúa, nhớ lại lúc mình học nghệ ở Thiên

Kiểm Môn, nhiều nhất là nhớ lại những ngày tháng gần gũi sống cùng Nhai Xế... Tiếc rằng, từng ngày trôi qua, những hồi ức đáng quý ấy càng thêm xa vời, càng thêm mờ mịt.

Hơn nữa, quả thực nàng cũng chẳng còn nhiều thời gian hồi tưởng lại quá khứ.

Trong quá trình đào vong, Việt Cẩm dần dần nghe được chút ít tin tức về Tiểu Chư Thiên Giới. Ví như đêm đó, ngoài nàng ra, Nhai Xế cũng thuận lợi trốn thoát ra ngoài, đồng thời cho đến nay vẫn chưa bị bắt. Lại ví như Diệp Ngôn Viễn - người từng là bạn thân của Thiếu giới chủ lại là dư nghiệt của Việt Thị, hành thích Giới chủ không thành bị giết ngay tại chỗ, thi thể cũng không tránh được một kiếp. Lại ví như Bạch Ngọc báo tin sai lệch, với ý đồ ngăn cản tróc nã cũng đã bị giải về Tiểu Chư Thiên Giới, tạm thời nhốt ở lưu vực, đợi mọi chuyện kết thúc sẽ xử lý sau. Lại như Thiên Kiểm Môn sau khi xác định nàng phản nghịch liền chiếu cáo với tu chân giới trục xuất nàng ra khỏi sư môn, đồng thời phái Vân Hàn Cảnh dẫn đầu các đệ tử tinh anh nhất trong môn phái đi truy sát nàng.

Tất cả những tin tức ấy đều không gọn lên trong lòng Việt Cẩm dù chỉ một đợt sóng nhỏ. Nàng ăn những thứ có thể ăn được, kiên định hướng về mục tiêu ban đầu, cũng là mục tiêu cuối cùng của mình.

Chỉ còn một bước.

Một bước cuối cùng!

...

Trời về đêm.

Cuộc sống nơi hoang dã hơn hai tháng qua khiến Việt Cẩm gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương, đồng thời cũng khiến nàng càng ngày càng thích ứng với bóng tối, như một bóng ma ẩn mình, nàng xuyên qua bóng đêm, ‘gặt hái’ sinh mạng.

Qua đêm nay nữa là ổn rồi.

Lặng lẽ ẩn mình trong đầm lầy, Việt Cẩm nhắm tính ngày mai chỉ cần vào được nơi đó trước lúc mặt trời lặn, đóng cơ quan lại thì mục đích của nàng, cũng là mục đích của họ đã đạt được rồi.

Thập Vạn Đại Sơn. Môi Việt Cẩm mấp máy bốn chữ, rồi đột nhiên nhanh như cắt nàng bay khỏi đầm lầy, bung móng vuốt, trong nháy mắt cắt đứt cổ họng của một người. Kế đó nàng leo lên cây, nhào về phía sau hai cây cổ thụ bên trái, móng vuốt xuyên qua đầu người thứ hai rồi nhấc bổng lên ném về phía trước, đồng thời Băng Diễm kiếm cũng phi ra, kéo theo thi thể người đầu tiên, xuyên qua tim của tu sĩ thứ ba, rồi ghim những thi thể đó lên cây cổ thụ đằng sau.

Chỉ trong chớp mắt, ba người đã mất mạng, Việt Cẩm vung tay nắm chặt Băng Diễm kiếm đi về phía người cuối cùng đang đứng ngơ ngác thậm chí còn chưa kịp hồi hồn.

Nàng vung kiếm.

“... Hắn chỉ là một sơn dân bình thường.” Một giọng nói tức giận vang lên sau lưng.

Tay Việt Cẩm run lên, không dừng lại mà càng ra tay nhanh hơn.

Nhưng nàng nhanh, có người còn nhanh hơn nàng.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, một thanh trường kiếm đen sì đã lơ lửng trước mặt Việt Cẩm, chặn đứng Băng Diệm kiếm. Hai mắt Việt Cẩm nhắm lại, linh lực vừa chuyển động lên tay thì nghe thấy giọng nói ban nãy đã trở nên phần nộ:

“Đến bây giờ muội vẫn còn muốn tiếp tục ư?”

Lời vừa nói ra, trường kiếm màu đen bỗng bay lên, vèo một cái va chạm liên tiếp với Băng Diệm kiếm trong tay Việt Cẩm.

Việt Cẩm thụt lùi mấy bước, cuối cùng đành từ bỏ ý định giết người, nàng quay lại nhìn người vừa đến - tóc đen, áo trắng, đôi mắt xanh như ngọc, dầu ở trong chốn rừng rậm âm u vẫn chói sáng, không nhiễm bụi trần.

“... Đại sư huynh.”

Vào lúc Việt Cẩm nhìn Vân Hàn Cảnh, hắn cũng đang chăm chú nhìn nàng. Muội ấy đã rất chặt vật. Đây là suy nghĩ đầu tiên lướt qua trong đầu Vân Hàn Cảnh.

Chỉ mới hơn hai tháng, thậm chí chẳng bằng một lần bế quan mà người đứng trước mặt hắn đã gãy giò xương. Vừa chui lên từ đầm lầy nên cả người Việt Cẩm còn dính một lớp bùn dày, khuôn mặt nhợt nhạt và đôi môi tím tái, nhưng tương ứng với nó là linh lực cuồn cuộn bao quanh người, khiến người khác không thể phớt lờ.

Đây chẳng phải là chuyện tốt. Mặt Vân Hàn Cảnh như đưa đám. Hắn thu kiếm lại, đang định lên tiếng thì thấy Việt Cẩm khẽ động đậy - là tư thế đề phòng.

Vân Hàn Cảnh trầm mặc một lúc rồi tự thuyết phục mình không thể trách nàng - cho dù lúc này nàng chuẩn bị giết một người bình thường tay không

tắc sắt.

“Muội muốn đi đâu?” Vân Hàn Cảnh chọn một mở đầu như thế, hấn lò đi tất cả những suy đoán, tất cả những gì chứng kiến suốt dọc đường, cũng lò đi cảnh ầm ĩ hỗn loạn của Tiểu Chư Thiên Giới trong thời gian qua, cố gắng nói với giọng bình thản, “Ta đưa muội đi.”

Nhưng hảo ý đó lại không được tiếp nhận, Việt Cẩm sững sốt mở to hai mắt rồi lắc đầu: “Đa tạ sư huynh, không cần đâu.”

“Không cần?” Ánh mắt của Vân Hàn Cảnh nhìn thẳng vào Việt Cẩm, ánh lên tia lạnh lẽo, “Chỗ này rất gần với nơi muội muốn đến?”

Việt Cẩm không đáp, nhưng nàng lùi lại hai bước, thái độ này còn trực tiếp hơn bất cứ câu trả lời nào.

Vân Hàn Cảnh không tiến lên.

Hấn chỉ nhìn, rồi không nhẫn nhịn được nữa: “Muội đã lấy thứ gì trong Tiểu Chư Thiên Giới?”

Việt Cẩm không nói, cũng không lựa chọn lùi lại nữa, nàng ngược đầu lên, ánh mắt nhìn Vân Hàn Cảnh lần đầu tiên lóe lên sát ý, hoặc có lẽ trước đây cũng đã từng xuất hiện nhưng bị lí trí áp chế.

Vân Hàn Cảnh bình thản hỏi: “Không thể nói sao? Cũng đúng, muội tốn bao nhiêu tâm huyết, hi sinh bao nhiêu thứ, nằm vùng trong yêu tộc, tự tay chặt đứt đường lui của yêu tộc; lại đứng đưng như không nhìn muội muội ruột bị giải lên Tru Tiên Đài, chết trước mặt mình...”

“Vân Hàn Cảnh!” Giọng Việt Cẩm vang lên, khàn khàn rất khó nghe, cái giá phải trả cho bao ngày chạy trốn.

Vân Hàn Cảnh vẫn nói tiếp: “VẬY MUỘI LÀM BAO NHIÊU CHUYỆN NHƯ THẾ LÀ ĐỂ LÀM GÌ? MUỐN VẾT TÚI ĐÁNH VÁN BẠC CUỐI CÙNG GIÚP YÊU TỘC PHỤC HƯNG? MUỘI CÓ BAO GIỜ NGHĨ, HAY CÓ BAO GIỜ NHỚ RẰNG TRONG NGƯỜI MÌNH NGOÀI MỘT NỬA HUYẾT THỐNG YÊU TỘC RA, CÒN CÓ...”

“Huynh im đi!” Việt Cẩm vội vã ngắt lời, thậm chí chẳng buồn để tâm sẽ thu hút những kẻ đuổi bắt khác đến, cao giọng nhắc lại, “... Huynh im đi!”

Trong mắt Vân Hàn Cảnh như thoáng hiện chút gì đó nhưng vẻ mặt từ đầu đến cuối vẫn hờ hững như không: “... Còn có một nửa huyết thống nhân loại.”

Trong bóng tối, bỗng đâu vang lên những âm thanh xào xạc. Việt Cẩm đứng như trời trồng trong cái bóng mờ của đồng lửa.

Vân Hàn Cảnh không định chỉ nói qua loa như thế, hắn vẫn tiếp tục: “KHI MUỘI ĐƯỢC TRƯỞNG LÃO ĐEM VỀ BÔNG SƠN, MUỘI VẪN LUÔN NHỚ THÂN PHẬN CỦA MÌNH CHỨ KHÔNG PHẢI CHỊU ĐẢ KÍCH RỒI QUÊN TẤT CẢ NHƯ NHỮNG GÌ BIỂU HIỆN RA NGOÀI, MUỘI CŨNG CHƯA BAO GIỜ QUÊN TA. NHƯNG BAO NĂM NAY MUỘI CHƯA HỀ ĐỂ LỘ...”

Hắn nở một nụ cười hiếm hoi, nhưng không hề có cảm xúc: “... Ta có nên nói là muội tâm cơ thâm trầm, mưu tính sâu xa không nhỉ?”

“Nhưng, Việt Cẩm Tâm này... phụ thân của muội, thúc thúc của ta là nhân loại. Còn muội cũng được nhân loại nuôi dưỡng trưởng thành.”

“... Muội biểu hiện như thế bị đả kích ư?” Mãi một lúc lâu, Việt Cẩm mới lên tiếng.

Vân Hàn Cảnh cau mày, không hiểu Việt Cẩm nhắc lại câu này có ý gì. May là ngay sau đó Việt Cẩm đã tiếp tục. Nàng chủ động bước ra ngoài ánh sáng, mỉm cười nhìn Vân Hàn Cảnh.

Trong ánh lửa bập bùng, khuôn mặt hốc hác lấm đầy bùn đất ấy không hề đẹp, nhưng nụ cười rạng rỡ nơi khóe môi, đáy mắt lại khiến Vân Hàn Cảnh trong thoáng chốc như chạm vào cô bé thích cười, ưa náo nhiệt, quậy phá nhưng cực kì tốt bụng của hơn mười năm về trước.

Nhưng tất cả chỉ là dường như mà thôi.

Ngay sau đó, nụ cười méo mó của Việt Cẩm đã khiến cho những ảo ảnh không đúng lúc đó vỡ tan: “Muội biểu hiện như phải chịu đả kích?... Đại sư huynh, Vân Hàn Cảnh, huynh nói muội luôn không liên lạc với huynh, giả vờ như không quen biết, vậy, đã bao giờ huynh tìm hiểu xem thời gian đó rốt cuộc bọn muội đã gặp phải những chuyện gì chưa?”

Giọng của Vân Hàn Cảnh cao hơn, hỏi mà gần như là khẳng định: “Muội và mọi người bị quân sĩ vây giết ở Hoang Sơn, cuối cùng chỉ còn lại mình muội không phải sao?”

“Đó là giả.” Việt Cẩm lạnh lùng đáp.

Trên khuôn mặt Vân Hàn Cảnh cuối cùng cũng xuất hiện nét sững sốt.

“Đó là thể thân. Bọn muội xuất phát từ Đô Thành, tổng cộng có bảy người, muội, năm huynh trưởng của muội và một gã tùy tùng... Nhưng đến ngày thứ ba thì gã tùy tùng nhân loại đó cuỗm tất cả mọi thứ rồi trốn mất.”

Vân Hàn Cảnh nhíu mày, trong lòng bỗng có dự cảm chẳng lành.

“Đó mới chỉ là bắt đầu. Cải trang chạy trốn được nửa tháng thì ngũ ca vốn sức khỏe yếu ngã bệnh, bắt đầu sốt cao... Đó là một căn bệnh thông thường, chỉ cần uống thuốc là khỏi. Bọn muội cầu xin tất cả những nhân loại gặp được suốt dọc đường, quỳ xin tất cả những người có thể quỳ... thời loạn, người còn không bằng súc vật, đúng không? Tam ca và tứ ca là huynh đệ song sinh, hai huynh ấy không nhẫn tâm nhìn ngũ ca như vậy, bèn bàn nhau đi trộm ít đồ ăn và thuốc, nhưng không may bị phát hiện. Cũng vì không nỡ làm hại con người mà cuối cùng đã bị trói lại, ném xuống sông chết đuối. Ba ngày sau, bọn muội vớt được thi thể của hai huynh ấy, ngũ ca nghe tin cũng không cầm cự được nữa. Muội cùng đại ca và nhị ca tiếp tục lên đường...”

Việt Cẩm trầm ngâm một lúc: “Những chuyện tiếp sau đó, huynh sẽ không muốn biết đâu.” Nói xong, nàng không cho Vân Hàn Cảnh cơ hội chọn lựa, giọng đã khàn đặc, tiếp tục: “Suốt dọc đường, bọn muội bữa no bữa đói, nhị ca và đại ca vì bất đồng quan điểm đã cãi nhau một trận to. Bọn muội đi An Hóa theo lời căn dặn của Phụ vương, lúc đó nhị ca đã cho rằng nhân loại không đáng tin, bọn muội đi đến đó chỉ là tự đâm đầu vào lưới... Huynh ấy, đã đúng.” Khi nói đến mấy chữ cuối, giọng Việt Cẩm bỗng nghẹn ngào.

“Muội và đại ca đến An Hóa, do cẩn thận, bọn muội chọn cách âm thầm liên lạc, nhưng cuối cùng, chào đón bọn muội lại là một đội quân sĩ, chúng tuân lệnh đến giết bọn muội diệt khẩu. Ca ca muội vốn có cơ hội trốn thoát, nhưng chúng bắt muội, áp giải đến cổng thành...”

Vân Hàn Cảnh mơ hồ một chút nhưng nhanh chóng hiểu ra điều Việt Cẩm chưa nói hết, hắn mở to mắt không dám tin.

Việt Cẩm nhếch môi cười nhưng trong nụ cười hoàn toàn không có cảm xúc: “Ca ca muội không chịu nổi khi muội bị chúng chà đạp nên cuối cùng vẫn quay trở lại, xuất hiện trước mặt chúng...”

“Diệp Ngôn Viễn là nhị ca của muội?” Vân Hàn Cảnh ngắt lời Việt Cẩm.

“... Không, huynh ấy là đại ca của muội, nhị ca và đại ca cũng là huynh đệ song sinh.” Việt Cẩm không nói tiếp nữa bởi đó là những kí ức mà ngay đến bản thân nàng không muốn nhắc lại.

Sau khi tranh cãi với đại ca, dù tức giận bỏ đi, nhưng nhị ca vẫn không bỏ được huynh muội ruột thịt của mình, cuối cùng lẳng lặng theo sau. Khi thấy binh sĩ xuất hiện, đại ca biết rằng An Hóa thành chủ quả thực không đáng tin đúng như lời nhị ca nói, bởi vậy vì chút cơ may sống sót, hai người chia nhau ra chạy trốn. Nhưng Việt Cẩm không may bị bắt. Bị đám binh sĩ kia giải đến cổng thành, lột sạch y phục, treo trên cột cho mọi người nhìn...

Nàng sẽ không bao giờ quên cảnh tượng ấy.

Tuyết rơi kèm theo mưa đá, sợ hãi và căm hận đến cùng cực chỉ còn lại nỗi tê dại và oán hận. Nhưng nàng có thể oán hận ai đây? Oán hận những nhân loại từng nương nhờ dưới sự thống trị của Phụ vương nàng, giờ lại phản bội hay sao? Hay oán hận mình vô năng? Hoặc oán hận huynh trưởng bỏ mình đi trong lúc thế này? Nàng không sợ chết. Nhưng sống không bằng chết thế này...

Việt Cẩm nhớ lúc đó mình đã nhìn thấy rất nhiều người, rất nhiều gương mặt, kinh ngạc có, ghét bỏ có, tò mò có, hưng phấn có...

Nàng vẫn nhớ, cuối cùng nhị ca của nàng chạy ra, dù biết rằng vô ích.

Nàng càng nhớ rõ hơn rằng, cuối cùng đại ca của nàng không xuất hiện, bởi biết rằng là vô ích.

“... Hàn Cảnh...” Việt Cẩm nói, trong một khoảnh khắc, Vân Hàn Cảnh ngỡ như người trước mặt đã gọi hắn là Hàn Cảnh như hồi còn bé, nhưng rồi hắn phát hiện thì ra đối phương chỉ nói chữ Vân khẽ hơn mà thôi.

Nàng nhìn hắn, đôi mắt như bảo thạch lóe sáng, chỉ tiếc đó không phải là thứ ánh sáng rực rỡ, chói lóa: “Muội có một nửa huyết thống nhân loại, nhưng huynh bảo muội phải yêu quý họ như thế nào đây?”

Vân Hàn Cảnh nói không nên lời. Tất cả ngôn ngữ trong giờ phút này đều vô nghĩa, thứ duy nhất hắn có thể làm là đưa tay về bóng dáng trước mặt mình, người từ lâu đã chẳng còn khom lưng vì bất kì nỗi giày vò hay khổ đau nào nữa.

Dù đã muộn mất mười năm.

Một cơn gió lạ từ Đông Bắc ập đến thổi tắt ngọn lửa đang hùng hực cháy, đồng thời bốc lên không trung, che đi ánh trăng đang rọi xuống mặt đất.

Mất đi nguồn sáng, rừng cây bỗng chốc chìm vào bóng đêm. Trong khoảnh khắc ấy, chỉ nghe một tiếng leng keng ngẩn ngui, người đang đứng đối diện đều lùi lại sau mấy bước, Việt Cẩm quỳ trên đất, nắm chặt Băng Diệm kiếm trong tay, khuôn mặt nhợt nhạt không còn giọt máu. Vân Hàn Cảnh vẫn đứng ở đó, chỉ có tay trái lung lẳng treo bên hông, máu tươi chạy dọc theo tay áo, rỏ xuống đất từ các đầu ngón tay.

Mùi máu tanh bắt đầu dậy lên.

Chẳng bao lâu sau, một con sư tử đục từ phía đằng xa lặng lẽ mò tới, khẽ gầm gừ, nhưng khi tiếng gầm gừ ấy vừa thoát ra khỏi cổ họng thì đã bị một thanh kiếm màu đen xuyên qua gáy, ghim trên mặt đất.

Vân Hàn Cảnh nhìn Việt Cẩm vẫn đang quỳ trên đất, đôi mắt vừa điếm thêm chút âm áp lại trở về với sự lạnh lẽo, băng giá: “Muội chuẩn bị giết ta thật ư?”

Trong rừng chỉ vang lên tiếng thở hắt khe khẽ của Việt Cẩm thay cho câu trả lời.

Vân Hàn Cảnh giơ tay lên, thanh phi kiếm giết chết con sư tử lúc nãy trở lại trong lòng bàn tay: “Ta chưa bao giờ nghĩ rằng muội sẽ ra tay với ta...”

Mũi kiếm đen bóng sáng loáng chĩa vào Việt Cẩm: “Việt Cẩm Tâm.”

Cảm giác sinh mệnh bị đe dọa làm Việt Cẩm bối rối chốc lát, quả thực không nên như thế, những ngày qua nếu lần nào nàng cũng thế thì thi thể giờ cũng thối rữa rồi. Nhưng tâm trạng này vẫn xuất hiện một cách vô thức, nàng chạy trốn đã bao ngày, giờ khắc này bỗng thấy mệt mỏi, không muốn tiếp tục hao tâm tổn trí thêm nữa.

Hoặc theo bản năng nàng vẫn cảm thấy Vân Hàn Cảnh sẽ không giết mình? Việt Cẩm bật cười vì ý nghĩ này.

Đúng vậy, Vân Hàn Cảnh và Nhai Xế đều là những người bạn tốt của nàng khi còn nhỏ, đều là người mà phụ mẫu nàng tín nhiệm, thậm chí nàng còn gọi họ là ca ca. Nhưng gã An Hóa thành chủ kia cũng là người mà Phụ vương nàng tín nhiệm, nàng cũng từng gọi hắn là thúc thúc.

Chắc có lẽ do nàng đã quá mệt mỏi rồi! Việt Cẩm giải thích cho suy nghĩ đó của mình. Không phải nàng chưa từng nghĩ sẽ chế phục Vân Hàn Cảnh, thậm chí đến cả những hồi ức mà trong mơ nàng cũng không muốn nhớ cũng đã nói hết cho hắn nghe, chỉ để đổi lấy một khoảnh khắc dao động của trái tim vững như bàn thạch. Nàng quả thực đã thành công, dù kết quả không được tốt cho lắm.

Nàng thực sự đã làm hết những gì mình có thể. Ánh mắt của Việt Cẩm chuyển đến thanh trường kiếm trước mặt. Lúc này, nàng cảm giác rõ rệt sự mệt mỏi dâng đầy trong tim.

Thực ra, Vân Hàn Cảnh nói không sai. Dù nàng không thích nhân loại, nhưng chính nhân loại đã nuôi dưỡng nàng trưởng thành; nàng nhất mực dốc sức vì yêu tộc, nhưng yêu tộc đã làm gì cho nàng?

Những điều này đương nhiên không phải là lí do nàng chỉ trích, nhưng chẳng lẽ lại trở thành lí do để nàng phải cảm kích? Động lực thúc đẩy nàng tiếp tục tiến về phía trước chỉ có thù hận và trách nhiệm. Việt Cẩm chìm đắm trong mớ cảm xúc xa lạ.

Nàng im lặng, cuối cùng quyết định từ bỏ, nhắm mắt lại, khẽ cười: “Muội cũng chưa bao giờ nghĩ vậy.”

“Hàn Cảnh ca ca.”

...

Trời đông vừa hé sáng, sau khi ngồi ủ rũ suốt một đêm, Vân Hàn Cảnh chống kiếm đứng dậy. Hơi nước đọng lại thành những giọt sương sớm, rơi trên tóc, trên vạt áo hần, làm ướt một mảng lớn.

Truy binh đã đến rồi, thậm chí chẳng thèm ẩn giấu luồng linh áp không lồ mà tạp nham... Đương nhiên, cũng chẳng cần phải ẩn giấu, dù sao địch nhân cũng chỉ có một người, chẳng phải sao?

Vân Hàn Cảnh hiếm khi để mặc cho bản thân đắm chìm trong những cảm khái hỗn tạp.

Không cần phải quá hà khắc. Máy khi hấn nghĩ một cách khoan dung? Hấn đây là lần cuối cùng rồi!

Vàng mặt trời kiêu hãnh nhô lên khỏi đường ranh giới giữa trời và biển, vượt qua ngọn cây, lơ lửng giữa không trung, những đám mây đen ngả thành màu xanh xám, thấp thoáng mấy đám màu đỏ cam, tất cả là quang cảnh vạn vật sống lại trước lúc bình minh.

Trong sơn lâm thấp thoáng bóng các tu sĩ, bọn họ đang gọi nhau, cũng đang nói chuyện. Vân Hàn Cảnh không thèm tốn sức phân biệt. Hấn khẽ lắc đầu, từng ngón tay khẽ đặt lên trường kiếm. Sao lại đi đến nông nổi này?

Còn nhớ năm đó, hấn được Chấp Kiếm trưởng lão của Thiên Kiếm Môn tiến cử đến gặp Việt Đế bá sư, người hấn chú ý đầu tiên không phải là đáng chí tôn ngồi trên long ỷ nhưng trông hòa nhã, mà là đứa bé đang mở to đôi mắt đen láy trông như một bông tuyết cầu ngời trong lòng Việt Đế.

Việt Cẩm Tâm.

Cô bé trong trí nhớ của hấn thích cười, thích náo nhiệt, hơi tùy ý nhưng không ngang ngược, có lúc sẽ quần lấy bắt hấn kể chuyện ngoài cung, có lúc sẽ chống cằm lẳng lặng nhìn hấn đọc sách, tập nghệ... Sao lại ra nông nổi này chứ?

Hấn biết Việt Đế từng có ý định hứa gả Cẩm Tâm cho hấn. Hấn không vui mừng, không kích động nhưng cũng không thấy chán ghét, chuyện này coi như đã được ấn định bằng miệng. “Li” cũng được Việt Đế tự tay trao cho hấn vào lúc đó.

Sau đó thì sao?

Sau đó Việt Thị diệt vong, hấn đến chậm một bước, lúc đến, nơi đó chỉ còn thấy một đồng đồ nát, vắng lặng không một bóng người. Suốt nửa năm trời hấn ngự kiếm bay về phía Nam, tìm kiếm mấy phen nhưng không có kết quả, mãi đến khi Thiên Kiếm Môn sư trưởng truyền tin báo rằng ông đã tìm được người.

Hấn vội vàng trở lại Thiên Kiếm, thì thấy một cô bé với diện mạo xa lạ. Hấn tiến lên, gọi nàng là Cẩm Tâm.

Nàng chỉ ôm quyền cúi đầu:

“Tham kiến đại sư huynh. Sư muội Việt Cẩm.”

Sư muội Việt Cẩm.

Âm thanh phía trước càng nhộn nhạo hơn. Vân Hàn Cảnh khép hờ mắt, đảo ngược chuỗi kiếm, điều động pháp lực.

Mặt đất bỗng rung lên, trong tiếng ầm ầm rung chuyển, một vết nứt sâu hàng vạn trượng chạy từ sông núi xuống tận chân núi rạch ngang trước mắt.

Hấn ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt kinh ngạc có, chân động có, hoang mang có, phần nộ có, tất cả như in sâu vào trong đáy mắt hấn rồi lặng lẽ tan biến.

Sao lại ra nông nổi này? Hấn biết Việt Cẩm và Việt Cẩm Tâm là cùng một người.

Nhưng từ giờ khắc gặp lại ấy, xuất hiện trước mặt hấn dường như chỉ còn mỗi Việt Cẩm, vị “sư muội” lơ lửng, miệng luôn mỉm cười nhưng lúc nào cũng cân nhắc được mất.

Còn cô công chúa của Việt Thị vui buồn rõ ràng, thường nổi giận với hấn nhưng thường hay gọi hấn một tiếng ca ca ngọt lịm của trước đây dường như đã tan biến vào trong trời đất, không để lại chút dấu tích nào.

Hấn không biết cư xử thế nào cho phải, cũng biết thực ra nàng không muốn có quan hệ gì với hấn. Bởi vậy hấn chỉ nhìn, chỉ nhìn mà thôi.

Nhìn nàng từng bước, từng bước trù bị kế hoạch, leo thẳng lên thang trời; lại nhìn nàng hết lần này đến lần khác bày binh bố cục rồi càng khó quay đầu.

Sao lại ra nông nổi này chứ?

Mười năm đồng môn, hấn từng thử làm gì đó cho nàng, cũng từng thử ngăn cản nàng nhưng tất cả đều không thành công.

Nàng nói: “Con đường muội đã chọn, muội sẽ tự đi.”

Nàng nói: “Sư huynh, huynh luôn nói muội đã sai rồi, vậy huynh nói cho muội xem, rốt cuộc muội đã làm gì sai?”

Lúc đó hấn im lặng không đáp bởi không có lời gì để nói.

Nói nàng sai cũng đúng mà nói đúng cũng chẳng sai. Nàng sai ở chỗ phản bội lại nhân loại, thân cận với yêu tộc, đẩy bách tính rơi vào cảnh lâm than. Nhưng có ai dám nói, báo thù rửa hận cho phụ mẫu không phải là một việc đường đường chính chính, thiên kinh địa nghĩa đây? Có lẽ hấn đã sai.

Hấn muốn giúp nàng nhưng không thể thuyết phục bản thân trơ mắt nhìn nhân thế đổi dời - dù chỉ là có khả năng mà thôi.

Hắn cũng muốn ngăn nàng nhưng lại không thể nào quên Thiên phạt mà Việt Thị phải chịu năm đó, đến hắn còn không quên được, huống hồ là Việt Cẩm.

Hắn có ngăn cũng không nổi, có giúp cũng giúp không xong, chỉ đành nhìn nàng từng bước từng bước tiến về phía trước, ngày lại ngày đi xa dần... Đúng, là hắn đã sai.

Từ trước đến nay, chỉ có hắn do dự không quyết đoán, lúng túng không biết phải làm thế nào, còn tiểu công chúa ngồi trong lòng Việt Đế mỉm cười với hắn năm xưa đã đi mất rồi. Đi đến một nơi rất xa, một nơi hắn không bao giờ gặp lại.

Tiếng chát vắn và đe dọa của những người đến từ Tiểu Chư Thiên Giới đã vang bên tai. Vân Hàn Cảnh bỗng nở một nụ cười hiếm hoi.

Đành vậy, hắn tự nhủ. Nếu đã làm sai nhiều thế rồi thì có sai thêm nữa cũng chẳng hề gì. Đúng cũng được mà sai cũng chẳng sao, coi như một phần tâm ý... với người trong trí nhớ ấy vậy.

Đoạn hắn nhắm mắt, ngón tay khép lại thành kiếm: “Kẻ nào dám tự tiện đi qua, giết.”

...

Khi một lần nữa mở mắt ra, một lần nữa ý thức được sự thật rằng mình đã mở mắt ra, cô gái đáng thương đã bị vận mệnh mà mình lựa chọn giày vò đến nổi trắng tay, lại chẳng lấy gì làm vui mừng. Thậm chí trong khoảnh khắc ấy, nàng còn nguyên rủa, nguyên rủa vận mệnh, nguyên rủa chính bản thân mình, nguyên rủa cả người cuối cùng vẫn không thể ra tay - Vân Hàn Cảnh.

“Nhai... Nhai Xế?” Vừa mới tỉnh lại sau giấc ngủ sâu, Việt Cẩm không cách nào che giấu sự hoảng hốt của mình.

Yêu vương ngồi cạnh bên nhìn sang Việt Cẩm.

Gần như vô thức tránh né đôi mắt đỏ tươi ấy, nhưng khi Việt Cẩm liếc thấy cánh tay hiền nhiên vẫn còn nguyên vẹn của đối phương thì lại bất giác thở phào thanh thản, nàng chuyển sự chú ý sang xung quanh, lúc này mới phát hiện ra mình đang ở trong lòng núi. Trừ bức tường đá bao quanh ra, nơi đây vừa nhìn đã biết là một phòng ngủ được bố trí hết sức tỉ mỉ, không chỉ có bàn, có giường mà thậm chí có cả bàn trang điểm, đèn cốc trà và đồ trang điểm cũng không thiếu.

Chỗ này!... Tim Việt Cẩm hẫng mất mấy nhịp, bỗng nghe người bên cạnh lên tiếng: “Tế Đài của Thiên Đô Phong.”

Thấy người trên giường cuối cùng cũng chuyển ánh mắt về phía mình, Nhai Xế khép hờ mắt, giấu đi cảm xúc trong đó, tiếp tục nói: “Cắm địa trong thời kì hưng thịnh của yêu tộc, nơi nàng luôn hướng về... cũng không khó đoán cho lắm.”

Không đoán được cảm xúc của đối phương qua giọng nói và vẻ mặt, Việt Cẩm chỉ đành tiếp tục giữ im lặng.

Dường như vị Yêu vương kia cũng không muốn làm khó nàng, ngay sau đó hắn nói ra mục đích của mình: “Hiện tại cuối cùng chúng ta cũng có thể thẳng thắn một lần! Nàng đã lấy thứ gì trong Tiểu Chư Thiên Giới?”

Việt Cẩm thoáng do dự.

Nhai Xế chỉ đứng cách giường chưa đầy một bước chân, vẻ mặt đỏ của Việt Cẩm không qua được mắt hắn, ngọn lửa lâm râm cháy trong tim hắn từ

tối qua đến giờ bỗng bùng lên, bao trùm lục phủ ngũ tạng với tốc độ sét đánh. Hắn dừng một lát, nói giọng mỉa mai: “Xét về mục đích mà nói, ta nghĩ người có tư cách nghi ngờ hơn cả phải là ta.”

“Muội không phải...” Việt Cẩm ngẩn người, nhanh chóng nhận ra đối phương đã hiểu lầm. Nàng định lên tiếng giải thích nhưng vừa nói được mấy chữ liền biết là vô nghĩa, bởi vậy nàng dừng lại, chọn con đường ngắn nhất: “Là Yêu thụ chi tâm.”

Nhai Xế bỗng nhú mày.

Việt Cẩm giải thích sâu hơn: “Là mấu chốt để khởi động Thập Vạn Đại Sơn. Thập Vạn Đại Sơn là lãnh địa của yêu tộc nhưng đã bị phong bế khi đại yêu cuối cùng qua đời, bởi vì bị mất Yêu thụ chi tâm. Năm đầu tiên muội gia nhập Thiên Kiếm Môn, vào sinh nhật của Giới chủ, Tiểu Chư Thiên Giới bày tiệc khoản đãi các tu sĩ đồng đạo. Những người của Thiên Kiếm Môn đến tham dự yến tiệc đều tán thưởng không ngớt lời, nói rằng kì trân dị bảo trong yến tiệc nhìn mãi không xuể... Muội đứng bên cạnh nghe được mấy câu, vô tình phát hiện ra một trong những kì trân dị bảo mà họ miêu tả chính là Yêu thụ chi tâm.”

Nàng cười lạnh, “Giờ nghĩ lại quả đúng là ý trời. Những việc khác cũng chẳng có gì đáng nói, mấy năm nay muội nghe ngóng khắp nơi, xác định Yêu thụ chi tâm bị giữ trong cấm địa của Tiểu Chư Thiên Giới, chỉ cần muội có thể vào Tiểu Chư Thiên Giới rồi xuyên qua cấm địa...”

“Không Chuyên Chi Quyết.” Nhai Xế lầm bầm.

Việt Cẩm trầm ngâm một lúc: “Không sai, nếu muội không biết về tin tức của Yêu thụ chi tâm, hoặc nếu không lấy được Không Chuyên Chi Quyết, tất cả sẽ vô nghĩa.”

“Nhưng muối đã lấy được. Muối lấy được rồi.”

“Ông trời đã giúp muối. Ông trời đã muốn muối bước tiếp.”

Nhai Xế nhắm mắt lại, mãi một lúc sau mới từ từ lên tiếng, trong giọng nói ẩn chứa thứ cảm xúc khó diễn tả thành lời: “Thứ này không thể dùng.”

“Không phải là không dùng được mà là họ không biết dùng. Khởi động nó cần... cần huyết mạch chính thống. Đây là bí mật cuối cùng của yêu tộc, từ trước đến giờ chỉ truyền miệng.”

“Ồ!” Nhai Xế kéo dài giọng, mắt sẫm lại, “Huyết mạch của ta?”

Bàn tay giấu trong chăn của Việt Cẩm run lên, ngón tay nàng chạm vào bụng, nhưng chỉ trong nháy mắt liền rút ra giống như phải bỏng, động tác mạnh đến nỗi kéo lệch cả chăn đang đắp trên người.

Ánh mắt Nhai Xế lướt qua người Việt Cẩm.

Nhưng Việt Cẩm vẫn thản nhiên như không: “Muội nghĩ bản thân muối là đủ rồi!” Nàng cảm thấy có thể đối phương đang nghi ngờ mình có ý đồ, do dự một lát rồi đề nghị, “Nếu huynh không yên tâm thì có thể dùng cách khác để không chế kết quả... nhưng chuyện này là của muối, muối vì nó...”

Việt Cẩm đột ngột dừng lại, nàng phát hiện mình có thể nói với bất kì ai rằng nàng vì nó trả giá biết bao nhiêu thứ nhưng chỉ duy có Nhai Xế thì không thể.

Hắn vô tội. Hơn nữa, những thứ hắn phải trả giá tuyệt đối không ít hơn nàng.

Ít nhất so với hẳn, nàng còn biết rõ sự tình, hơn nữa còn... chủ động lựa chọn.

“... Ta đến Tiêu Chư Thiên Giới để lấy Sơn hà xã tắc đồ.”

Điều khiến Việt Cẩm an tâm, nhưng lại có chút gì đó thấp thỏm là mặc dù tâm trạng của Nhai Xế rất tồi tệ nhưng hẳn không dây dưa mãi về chủ đề này mà chuyển sang một chủ đề khác.

Mấy giây sau, Việt Cẩm mới nhận ra được những ẩn giấu trong lời nói của Nhai Xế, nàng chớp mắt lia lịa, trong đáy mắt hiện lên vẻ sửng sốt: “Sơn hà xã tắc đồ? Tiên khí được xưng là phòng ngự mạnh nhất từ trước tới nay? Thứ đó thậm chí còn không được cất giữ trong cấm địa của Tiêu Chư Thiên Giới mà do Bạch Uyên luôn mang theo bên mình. Sao huynh lại lấy được...”

Khóe miệng Nhai Xế cười lạnh: “Ca ca của nàng rất có bản lĩnh.”

Giọng nói như bị một cánh tay khổng lồ đột ngột xuất hiện giữa không trung bóp nghẹt, Việt Cẩm hoàn toàn dờ dẩn.

Đáy mắt Nhai Xế thoáng hiện lên vẻ ảo não, môi mím lại, lát sau hẳn nói: “Trong tay ca ca nàng có một đôi tinh thạch không gian, có thể chuyển đồ vật. Đệ ấy và Bạch Bích mỗi người có một cái. Hôm đó ta gây náo loạn ở bữa tiệc là để lấy viên tinh thạch trên người Bạch Bích. Như thế, khi đệ ấy lấy được Sơn hà xã tắc đồ liền có thể chuyển trực tiếp đến tay ta.”

“Muội có nghe nói đến thứ này.” Giọng Việt Cẩm hơi khàn, “Giờ nghĩ lại, những tin đồn đó là đúng có phải không? Sơn hà xã tắc đồ luôn được Bạch Uyên mang theo bên mình, đại ca muội...”

Bầu không khí trở nên ngọt ngào, nặng nề.

“Phải! Sau khi ta và nàng thoát khỏi đó, đệ ấy liền đi hành thích Bạch Uyên, Sơn hà xã tắc đồ cũng đến tay ta vào lúc đó. Hiện tại...” Hấn không nói tiếp.

Nhưng hai người đều biết kết cục. Việt Hành Ca đã chết.

Kế hoạch này ngay từ đầu đã chẳng hề có lấy một chút sinh cơ.

Cuối cùng, người phá vỡ sự im lặng là Việt Cẩm: “Yêu thụ chi tâm khởi động Thập Vạn Đại Sơn, lại thêm năng lực phòng ngự của Sơn hà xã tắc đồ... đủ để yêu tộc yên ổn tu dưỡng sinh khí rồi.”

Sắc mặt Nhai Xế lại trầm xuống, đôi mắt đã gần như chuyển sang màu đen - nó báo trước giờ khắc này hấn phần nộ đến mức nào. Mỗi một lúc sau, hấn đáp cộc lốc một tiếng: “Đúng.”

“Muội biết phương pháp sử dụng Yêu thụ chi tâm...” Việt Cẩm sốt sắng.

Nhai Xế có cảm giác ngọn lửa đang thiêu đốt trái tim đã bốc lên tận cổ họng, hấn gần như phải dùng đến sức lực toàn thân mới có thể kiểm soát bản thân, mới khắc chế được tiếng hét phần nộ và tiếng chửi thề sắp thoát ra khỏi cổ họng. Hấn cố giữ chút lí trí đang có nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào: “Việt Cẩm, nàng có còn nhớ những lời ta nói trước đây không?”

Việt Cẩm có chút bất ngờ, cũng cũng lơ mờ hiểu ra gì đó. Nhưng nhìn về mặt ấy, Nhai Xế chẳng lấy gì làm vui mừng. Hấn im lặng một lúc rồi cười lạnh: “Ta từng nói: Tất cả những thứ của ngày hôm nay, ngày sau tất hồi báo.”

Vai Việt Cẩm run lên, nàng cảm giác như trái tim mình bị một cánh tay vô hình bóp chặt, hít thở khó khăn, máu ngừng chảy, cả người lạnh lẽo và

bất lực... Nhưng ngay sau đó nàng lại tự giấu sự yếu đuối của mình. Cho dù đến bây giờ, Nhai Xế biết nàng làm tất cả vì yêu tộc thì đã sao? Cùng với đó, nàng cũng đã giết bao yêu tộc, đã hủy đi cơ nghiệp của Nhai Xế, đã trút hết những nhục nhã, đau đớn lên vai hắn...

Chẳng có gì bất đồng.

Đó là sự phản bội đến từ người thân cận nhất.

Việt Cẩm hiểu được sự căm ghét của Nhai Xế lúc đó, bởi vì nàng thậm chí còn căm ghét bản thân mình hơn cả hắn.

... Nhưng giờ vẫn chưa được, vẫn còn thiếu một bước, một bước cuối cùng. Sau đó, số mệnh đã định nàng không thể hoàn thành bất kì lời hứa nào với Nhai Xế.

Việt Cẩm giấu đi cảm xúc trong lòng, thản nhiên gật đầu: “Có, muội vẫn còn nhớ. Nhưng hiện tại quan trọng nhất không phải là những chuyện này... Đợi sau khi muội khởi động Thập Vạn Đại Sơn xong, huynh có đủ thời gian để làm bất cứ chuyện gì huynh muốn.”

“Đủ thời gian.” Nhai Xế lâm bầm nhắc lại, hắn hờ hững nhắm mắt rồi nói bằng chất giọng lạnh nhạt: “Một ngày.”

“Gì cơ?” Việt Cẩm không hiểu.

“Thời gian một ngày.” Nhai Xế nói, “Sau đó, nàng sẽ có được thứ mà nàng muốn.”

Vậy tại sao lại phải đợi một ngày? Việt Cẩm nhất thời xúc động định hỏi lí do, nhưng không hiểu nguyên do gì, có lẽ là cảm giác không nở tận sâu

đáy lòng. Cuối cùng nàng vẫn không hỏi, chỉ im lặng đồng ý với quyết định đó.

Ròng rã suốt nửa canh giờ sau đó, hai người không nói một lời, nàng xuống giường, đi dạo quanh té đài đã bị bỏ hoang suốt nghìn năm nay, sau đó tìm được hai vò rượu còn dùng được. Việt Cẩm do dự một lát rồi đưa một vò cho Nhai Xế.

Nhai Xế không từ chối, thậm chí còn mở vò ra ngay trước mặt Việt Cẩm, từ từ uống.

Việt Cẩm thở phào một hơi rồi giống Nhai Xế, mở vò của mình ra uống.

Bầu không khí lạnh giá phút chốc thoang thoang hương rượu, trong dòng chảy thanh ngọt lặng lẽ ấy, không biết là ai lên tiếng trước:

“... Muội luôn biết Việt Ninh Song là muội muội của mình, nhưng đến phút cuối nó còn chưa biết mình có một tỷ tỷ.”

Việt Cẩm lim dim mắt quả quyết nói: “Nếu nó biết thì cũng chẳng thay đổi được gì ngoài việc hận muội thôi.”

Sau đó nàng lại cười, gò má nhợt nhạt hơi ửng hồng khiến nàng rớt cuộc cũng có vài phần khí sắc của người sống. Nàng ngồi xếp bằng dựa vào giường, ánh mắt nhìn khắp bốn phía, uể oải nói: “Thực ra muội cũng ghét nó.”

“... Nàng cần phải nghỉ ngơi.”

Việt Cẩm phát tay không để tâm, thản nhiên nói: “Muội có đủ thời gian để nghỉ ngơi, đợi mọi chuyện xong xuôi đã, nhanh thôi.”

Nhai Xế trầm mặc, tự nói với âm lượng chỉ đủ để hần nghe thấy: “Ta sẽ không để nàng làm thế.”

Người đã uống say kia đương nhiên không nghe thấy. Ánh mắt nàng lơ đãng nhìn lên tường, mơ màng, đáy mắt chưa bao giờ chân thực đến thế: “Nhưng muội sẽ không cướp đồ của nó... Lúc đó muội nói thật, chỉ cần nó nhẫn nại đợi thêm một thời gian nữa, muội sẽ ra đi, rất xa, không bao giờ xuất hiện.”

“Này...” Nhai Xế bất mãn, màu mắt vì thế cũng nhạt đi một chút, “... Khi nào thì ta trở thành đồ của con bé hả?”

Việt Cẩm quay sang nhìn Nhai Xế rất chăm chú, như thể khắc từng chi tiết nhỏ của hần vào trong tâm khảm: “Chúng ta không hợp.”

Cơn giận trong lòng trào dâng đến đỉnh điểm, nhưng Nhai Xế vẫn bình tĩnh nói: “Việt Cẩm, ta thực sự rất ghét việc nàng luôn tự cho là mình đúng. Nàng không dám nói cho ta biết kế hoạch của mình, ta có thể hiểu, ta cũng không hỏi, bởi lẽ chỉ cần lỡ lời hoặc không cẩn thận thì bao công sức của chúng ta sẽ đổ sông đổ bể, hậu quả không ai gánh nổi. Nhưng đến hôm nay rồi, sao nàng dám...”

Hần ghen lời.

Việt Cẩm nghe những lời Nhai Xế nói nhưng hoàn toàn không hiểu đối phương định nói cái gì. Nàng chỉ mỉm cười, nói những gì mình muốn nói: “Việt Ninh Song không phải là con đẻ của mẫu thân muội. Nó là con một phi tử nhân loại của Phụ vương... Phụ vương và mẫu thân muội phu thê tình thâm, nhưng còn có những thứ khác. Mẫu thân muội đối xử với nó rất tốt.”

Việt Cẩm bình thản nói, mắt mơ màng, “Tốt hơn cả con của bà. Hồi đó, khi có bất kì tranh chấp cãi cọ nào, người đứng luôn là nó còn người sai

luôn là muối, muối hiểu mẫu thân... Thôi được, năm đó muối không hiểu, hỏi đó muối thường rất tủi thân, tưởng tượng đến một ngày sẽ không còn phải như thế nữa...”

“Muội thà cứ chịu tủi thân như thế suốt đời.” Nàng lẩm bẩm.

“Sau đó, tất cả đã thay đổi, khi gặp lại nó, muối rất đỗi kị... Bọn muối ai cũng sống khổ cực, tại sao chỉ mỗi mình nó an nhàn thanh thoi, suốt ngày buồn bực, âu sầu, ghen tuông chỉ vì những việc cỏn con? Nếu muối có thể trở thành nó thì tốt biết bao.”

“Sau đó, vì huynh mà nó tiếp xúc với muối... Muội sớm biết bản thân sẽ có một ngày như thế, muối có thể dễ dàng hứa hẹn với nó, muối muốn hứa hẹn với nó.

Trên mặt Việt Cẩm từ từ hiện lên nỗi bi ai: “Nó là muối muối của muối, là người thân duy nhất còn sót lại. Nếu số trời đã định không cho muối tương lai, vậy ít nhất còn có một người có huyết mạch tương đồng với muối được hạnh phúc, ít nhất cũng sống thanh thoi trên cõi đời này...”

Nhai Xế nắm chặt tay mấy lần, bóp bình rượu tan thành bột mịn. Khi định bắt cái miệng đang thốt ra từng câu từng chữ khiến hấn nổi giận kia im lại thì giọng nói thì thầm của Việt Cẩm lọt vào tai hấn, như dòng suối mát lành dập tắt hết lửa giận trong tim hấn: “Nhưng chỉ duy mỗi huynh, Nhai Xế, muối không muốn nhường cho nó, cho dù muối chẳng trao cho huynh được thứ gì, cho dù thậm chí muối không thể ở bên huynh, cho dù... Cho dù là thế, ích kỉ đến đáng thương...”

Ngọn lửa bập bùng nhảy nhót nơi góc tường đem đến ánh sáng và sự ấm áp.

Vẻ mặt Nhai Xế khẽ thay đổi, vai hắn động đậy như muốn đưa tay về phía Việt Cẩm, nhưng cuối cùng hắn chỉ nhắm mắt, đan hai tay vào nhau.

“Đáng lẽ nó không có kết cục như thế. Rõ ràng muối đã đưa nó ra tận biên giới rồi, muối chỉ không tận mắt nhìn thấy nó rời khỏi Tiểu Chư Thiên Giới thôi... Muối không thích nó nhưng chưa bao giờ muốn nó chết...”

“Ta biết.” Nhai Xế đáp giọng rất khẽ.

Hai người đều biết, tu sĩ tiếp xúc với Việt Ninh Song ngay từ đầu đã lợi dụng năng ta, nhưng một khi Việt Ninh Song hết giá trị lợi dụng, làm sao hắn lại nường tay bỏ qua cho tàn dư của Việt Thị, lại từ nhỏ đã lớn lên trong yêu tộc? Ngoài ra, Nhai Xế còn biết một số chuyện mà Việt Cẩm không biết: Thực ra, không chỉ gã tu sĩ kia sẽ không bỏ qua cho Việt Ninh Song mà thậm chí đến cả Việt Hành Ca cũng sẽ không muốn muối muối không hiểu chuyện của mình làm hỏng chuyện nữa.

Việt Cẩm trầm ngâm hồi lâu: “Lần đầu tiên huynh gặp muối là vì hoa Băng Phách, nhưng không tìm được hoa Băng Phách đủ năm. Tư chất của muối chẳng ra làm sao, có được tu vi như hiện giờ, trở thành anh tài trong đám tu sĩ trẻ tuổi chẳng qua là vì trường kì ăn hoa Băng Phách... Nhưng Nhai Xế à, chúng ta đều biết, hoa Băng Phách được luyện chế bằng phương pháp đặc thù, ngoài tác dụng nâng cao tu vi ra, còn kèm theo chất kịch độc.”

Ánh lửa rọi lên bóng dáng cô đơn nhưng không mang lại chút ấm áp mà chỉ càng thêm lạnh lẽo, cô tịch, như hình cắt hư vô không có sức sống: “Muối sắp chết rồi!”

“Ừ!”

“Huynh hận muối?”

“Ừ!”

Tiếp sau đó, vò rượu trượt khỏi tay Việt Cẩm, nàng mỉm cười nhắm mắt lại, thuận theo tự nhiên, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Nhai Xế lẳng lặng ngồi đó, lát sau, hần xòe tay ra, vô số điểm sáng xanh lập lòe từ vò rượu dưới chân Việt Cẩm bay lên, nhập vào lòng bàn tay hần. Đây là Mộng Yểm vẫn chưa thành hình, có thể làm người ta rơi vào mộng cảnh nhưng pháp lực rất ôn hòa. Nó chỉ khiến cho nàng ngủ một giấc. Hần muốn nàng quên hết tất cả, ngủ một giấc thật ngon.

Sau đó, hần đi đến bên Việt Cẩm, chăm chú nhìn khuôn mặt mà hần đã phác họa trong tim hàng ngàn hàng vạn lần: “Nàng nói tất cả những gì ta muốn nói... sau đó lại lừa ta một lần.”

“Dùng Yêu thụ chi tâm khởi động Thập Vạn Đại Sơn cần huyết mạch chính thống và sự trung thành sẵn sàng dâng hiến tất cả vì yêu tộc - hiến tế sinh mệnh. Hơn nữa, bất luận là khởi động Thập Vạn Đại Sơn hay là dùng Sơn hà xã tắc đồ khoanh một vùng đất để yêu tộc tu dưỡng sinh khí, đều chỉ có thể thực hiện khi sự khống chế của Tiểu Chư Thiên Giới giới chủ với Thần Châu trở nên yếu ớt mới thành công. Bởi vậy, ca ca nàng mới để ta tiến vào Tiểu Chư Thiên Giới, dù liều mạng cũng phải gây náo động ở Tiểu Chư Thiên để tiếp cận Bạch Uyên... Những điều này đều là ca ca nàng nói với ta, ta và ca ca nàng chưa bao giờ nghĩ đến Yêu thụ chi tâm. Chỉ là, khi vạch ra kế hoạch, đệ ấy đã tự biết không thể sống mà rời khỏi Tiểu Chư Thiên, còn ta... nếu cả ta cũng chết thì yêu tộc còn có thể giao cho ai đây?”

“Nhưng nàng đã đúng... Thập Vạn Đại Sơn là nhà của yêu tộc, nếu nàng không đem Yêu thụ chi tâm đến, ta cũng không biết mình lại khát vọng nó đến thế... Đến ta còn vậy huống hồ là bọn Bạch Cốt? Tiên khí phòng ngự có mạnh hơn đi chăng nữa rồi cũng sẽ có ngày bị công kích, chỉ khi ở trong

ngôi nhà thuộc về chính mình thì không ai có thể trục xuất chúng ta được nữa. Để bảo vệ nó, mỗi một yêu tộc đều sẵn sàng hi sinh đến giọt máu cuối cùng... Không giống như Kiêu Sơn, tu sĩ vừa ập tới tấn công đã tan rã sụp đổ.”

Hắn dừng lại, ánh mắt chắt chứa bao cảm xúc.

“Nếu có thể, ta thực sự hi vọng có một ngày được ở bên nàng... chỉ một mình nàng. Nhưng không được rồi. Đến cả nàng cũng sẽ không cho phép, đây là trách nhiệm thuộc về chúng ta... Vậy...”

Nhai Xế với đôi mắt đỏ tươi cúi người xuống, hôn thật khế lên khóe môi của người đang chìm trong giấc mộng. Tiếp đó, hắn dần dần kéo xa khoảng cách giữa hai người, dùng ánh mắt phác họa chân dung ấy trong tim một lần nữa.

Dáng vẻ khi nàng cười, vẻ mặt nàng lúc tức giận, tư thái nàng cao ngạo nhưn mày, sự dịu dàng khi nàng cúi đầu bẽn lẽn...

Hai người có thể có rất nhiều con. Những đứa con của họ sẽ giống hắn, cũng sẽ giống nàng, chúng sẽ vây quanh nàng và hắn, ríu rít đáng yêu như chim sẻ...

Hắn không đành lòng. Hắn thực sự không đành lòng. Nhưng hắn không thể không dứt khoát.

“Ít nhất ta có thể buông thả một lần trong giới hạn nhất định.”

Cuối cùng hắn mỉm cười: “Tạm biệt nhé, cô gái của ta. Dù chỉ còn một năm, một tháng, thậm chí là một ngày, cũng hãy tiếp tục sống thật tốt nhé! Ta khấn cầu. Vì tình yêu duy nhất trong suốt kiếp này.”

Nhai Xế bỏ đi, phía sau, người đang ngủ say trên giường vẫn nhắm mắt, mơ một giấc mơ thật đẹp. Nở nụ cười ngọt ngào.

Boong...

Một tiếng chuông ngân vang giữa đất trời, lạnh lạnh, xa xăm, mang theo những chấn động có thể lay động hồn phách cùng hòa tiếng, truyền đến bên tai mỗi người. Giờ khắc này, bất luận là Vân Hàn Cảnh bị Thiên Kiếm chương môn đích thân tới bắt về, hay Bạch Ngọc đã bị áp giải đến Tiểu Chư Thiên Giới, còn cả Bạch Uyên đang bị thương nằm liệt giường và Bạch Bích ở bên hầu hạ. Mỗi một tu sĩ, mỗi một người bình thường, thậm chí mỗi một yêu tộc đều nghe thấy tiếng hát xen lẫn trong tiếng chuông ngân ấy, âm thanh cổ xưa ấy hát lên một khúc ca nhân loại với một chất giọng thô lương, hùng hồn.

Đó là ngôn ngữ riêng của yêu tộc, là thứ ngôn ngữ mà mỗi yêu tộc khi vừa sinh ra đã biết.

Bầu trời bỗng tối sầm. Những đám mây đen từ hướng Thiên Đô Phong ùn ùn tản ra bốn phía, chỉ trong chốc lát che kín cả bầu trời, thay đổi ngày đêm.

Những cơn rung động đã xuất hiện. Ban đầu chỉ là những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước và tiếng lá reo xào xạc, tiếp đó là những chấn động mà người người đều cảm giác được. Tiếp nữa, những tu sĩ trong sơn môn, nhân loại trong phạm giới, và cả những yêu tộc trốn nơi thâm sơn, đều tận mắt nhìn thấy cả ngọn núi đang nghiêng dần, đều tận tai nghe thấy tiếng ầm ầm vang vọng khắp nơi...

Yêu tộc đầu tiên quỳ xuống hướng về phía Thiên Đô Phong.

Tiếp đó là kẻ thứ hai, thứ ba... chỉ trong mấy hơi thở, lần lượt từng yêu tộc bỏ hết việc đang làm dở, chạy ra bãi đất trống, thành kính quỳ bái về hướng tiếng hát như đang hướng về phía thần thánh, rất lâu không ngừng đầu.

“Ngài ấy thành công rồi...” Trong sơn cốc, nơi yêu tộc đang tạm thời ẩn náu, các đại yêu đứng trên đỉnh núi thất thần nhìn đất trời đổi thay.

“Đó là hướng Thập Vạn Đại Sơn.”

“Thập Vạn Đại Sơn mở rồi!”

“Ta thấy ánh sáng của Sơn hà xã tắc đồ!”

“Tiên khí được xưng là phòng ngự mạnh nhất, đồng thời có thể đắp đất xây thành đó ư?”

“Yêu tộc có thể phân tách với nhân thế, tự trở thành một thế rồi!”

“Thập Vạn Đại Sơn là ngôi nhà của riêng chúng ta...”

Im lặng một chốc, không biết ai khẽ thốt lên: “Vương của chúng ta.”

Các đại yêu nhất loạt cúi đầu, giống như các yêu tộc dưới núi, quỳ gối, cúi người hướng về phía Thiên Đô Phong bái lạy.

Cùng lúc đó, trên tế đài ở Thiên Đô Phong.

Đây là một gian thạch thất cực kì rộng rãi, bốn mặt phong bế, cả không gian rộng lớn trừ thạch đài trước mặt Nhai Xế ra không còn bất cứ thứ gì khác. Giữa trung tâm của thạch đài là Yêu thụ chi tâm Việt Cẩm lầy trong

Tiểu Chư Thiên Giới, đó là một tinh thể màu lục bích có hình trái tim. Bay lơ lửng xung quanh Yêu thụ chi tâm là một cuộn tranh, có màu vàng đất cổ xưa, trên đó là bức họa núi sông cùng nhà cửa thành trì bằng thủy mặc, đó là Sơn hà xã tắc đồ.

Yêu thụ chi tâm đã hoàn toàn khởi động tế đài, Sơn hà xã tắc đồ cũng bắt đầu dung nhập vào trong Thập Vạn Đại Sơn, hiện giờ chỉ còn bước cuối cùng - hiển tế huyết mạch Vương tộc...

Nhai Xế hít thật sâu. Không gian trước mặt hắn đã méo mó biến dạng, dần xuất hiện hố đen, sâu trong hố đen là cuồng phong màu tím và những tia chớp màu xanh bạc... giống hệt với không gian hư vô bên ngoài Tru Tiên Đài.

Hơi thở tràn ra từ trong hố đen thổi lên người đau đớn như dao cắt. Nhai Xế chăm chú nhìn về phía trước, hai chân đứng đó như mọc rễ, không thể động đậy.

Hắn không sợ hãi, cũng không hối hận. Từ khi hắn chào đời đã mang trên vai vận mệnh của yêu tộc. Sau khi bắt đầu hiểu chuyện, hắn lại chủ động gánh vác tương lai của yêu tộc... Tất cả là vì yêu tộc.

Nhưng còn Việt Cẩm. Cô gái của hắn, người con gái hắn yêu nhất... Nhai Xế khẽ nhắm mắt lại.

Không, tất cả những việc hắn làm là vì yêu tộc, cũng là vì nàng. Chuyện này nếu hắn không làm thì ai sẽ làm? Không cần nghĩ Nhai Xế cũng có đáp án. Việt Cẩm.

Nàng sẽ nhận lấy trách nhiệm này không chút do dự. Nàng cũng như hắn, nguyện hi sinh tất cả mọi thứ vì yêu tộc... Cô gái ngốc nghếch. Nhai

Xế cắn răng nói mấy chữ, ngọt ngào và chua xót cùng tràn qua kẽ răng rồi chảy ngược vào tim hắn.

Nàng nói với hắn rằng nàng muốn khởi động tể đài trên Thiên Đô Phong. Nàng nói với hắn rằng, muốn đi vào chỗ chết. Sao hắn đành lòng chứ? Hắn yêu nàng, yêu đến cháy lòng.

Sẽ không bao giờ có bất kì ai hay bất kì điều gì giống như nàng, chiếm đóng hết cả đôi mắt lẫn trái tim hắn. Trong những ngày bị giam, hắn dùng rất nhiều, dùng tất cả thời gian ở một mình để nhớ về nàng. Hắn nhớ đến nỗi gần như phát điên.

Nhưng hắn sắp sửa không gặp được nàng nữa rồi. Hắn sẽ không bao giờ gặp được nàng nữa.

Nỗi sợ hãi dâng trào làm tim hắn thất lại. Không có lúc nào như bây giờ, hắn bỗng cực kì hi vọng có thể quay đầu lại, có thể nhìn thấy nàng thêm lần nữa, dù chỉ một thoáng thôi cũng được, nếu vậy hắn có thể cam tâm tình nguyện, không hề do dự thực hiện nghi thức cuối cùng, nhưng...

Nhai Xế lại hít một hơi thật sâu, hắn không quay đầu lại, giơ tay lên, từng chút một đưa về phía bóng tối trước mặt... Tiếng vật nặng rơi xuống đất vang lên sau lưng hắn. Theo bản năng hắn quay đầu lại, đập vào mắt là Việt Cẩm nhếch nhác ngã nhào bên lối vào của thạch thất.

“Tiểu Cẩm?” Hắn kinh ngạc thốt lên, thấy Việt Cẩm gắng sức ngược đầu lên, mở to mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, rồi sau đó đờ đẫn rơi nước mắt.

Tim đau nhói như bị kim châm, Nhai Xế không nhịn được bước một bước về phía Việt Cẩm, đồng thời giơ tay ra: “Đừng khóc, sao...” Bỗng nhiên hắn hiểu ra vì sao Việt Cẩm lại rơi nước mắt.

Hắn thấy tay trái của mình. Cánh tay ban nãy vừa chạm vào hố đen, từ cổ tay trở xuống giờ chỉ còn trơ xương trắng.

Nhai Xế vội giấu tay trái ra sau lưng, đôi tay còn lại giờ về phía Việt Cẩm: “Được rồi, đừng khóc nữa, ta còn chưa thấy nàng khóc bao giờ, nhìn chẳng đẹp chút nào...” Hắn bỗng thấy giọng nói của mình trống rỗng, phía bên mắt trái cũng mờ mờ. Hắn nghi hoặc nhìn Việt Cẩm, thấy nàng không những không nín khóc như hắn bảo mà mắt lại càng mở to, khóe mắt rách ra, máu chảy đầm đìa.

Nhai Xế như hiểu ra gì đó. Hắn từ từ đưa tay lên sờ má trái, tay hắn chỉ chạm vào một vùng cứng cứng và lạnh lẽo. Hắn lại cúi xuống nhìn người mình, phát hiện không biết hố đen kia đã đến bên cạnh từ lúc nào, còn nửa người phía bên trái của hắn chỉ còn lại bộ xương trắng hếu.

Nhai Xế sững người. Lúc này, hắn nghe thấy tiếng Việt Cẩm, ghen ngào, yếu ớt, nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, thậm chí còn chưa thể đứng lên được: “Không, không...”

Nhai Xế xoay người, không muốn để Việt Cẩm nhìn thân thể xấu xí chỉ còn lại xương cốt của mình. Hắn lại nói, giọng điệu thoải mái và thản nhiên, giống như bao lần hai người trò chuyện: “Nghỉ thức cuối cùng bắt đầu rồi, Tiểu Cẩm, việc mà chúng ta luôn nỗ lực cố gắng cuối cùng cũng thành công rồi!”

“Không, Nhai Xế, không...”

“Yêu tộc giao lại cho hàng, nàng đã làm bao nhiêu chuyện vì yêu tộc, lại thêm thân phận là công chúa của Việt Thị, các đại yêu sẽ tin phục nàng.”

“Nhai Xế, cầu... xin... xin... muội có... có...”

“A Cẩm, ta thực sự rất muốn ở bên nàng.” Giọng Nhai Xế bỗng rất khẽ, hấn quay đầu sang, dùng con mắt còn lại nhìn Việt Cẩm đầy âu yếm, “Bắt đầu từ ngày hai chúng ta ở bên nhau, ta luôn mong có một ngày, tất cả thiên hạ đều biết chúng ta là phu thê. Họ sẽ ngưỡng mộ nàng, sẽ biết phu quân của nàng là thiên hạ đệ nhất. Họ cũng sẽ ngưỡng mộ ta, sẽ biết thê tử của ta là tuyệt thế vô song...”

“Chúng ta sẽ có con, rất nhiều, rất nhiều con. Chúng sẽ lớn lên trong bình yên và hạnh phúc. Không như ta, ngay từ khi chào đời đã phải đeo lên vai vận mệnh của yêu tộc, cũng sẽ không giống nàng, nước mắt nhà tan, phải tha phương phiêu bạt...”

Việt Cẩm không nói thêm gì nữa. Nàng cảm thấy sức lực toàn thân như mất hết, nhưng chẳng hề gì, nàng không đứng lên nổi thì nàng sẽ dùng hai tay chống đỡ thân thể, dùng đầu gối bò về phía trước.

Đá vụn cào rách y phục, lưu lại trên người vô số vết thương, đá găm vào cơ thể, đau đến thấu tim. Việt Cẩm mặc kệ, nàng cố chấp, không ngừng bò về phía trước. Nhanh lên, nhanh lên, nhanh thêm chút nữa!

Khoảng cách của hai người rút ngắn dần, Việt Cẩm lẩm bẩm những câu mà đến chính nàng còn không hiểu. Nàng nhìn Nhai Xế chăm chăm, thấy tay áo của hấn cách mình càng lúc càng gần, càng lúc càng gần... Nàng sắp chạm được đến hấn rồi! Việt Cẩm tràn trề hi vọng đưa tay về phía Nhai Xế, nàng thấy đôi mắt đỏ tươi của hấn lóe sáng, tiếp đó hấn cũng đưa cánh tay chỉ còn trơ xương về phía nàng...

Hồ đen đột nhiên mở rộng ra, nuốt chửng Nhai Xế vào trong. Đầu ngón tay khẽ chạm vào nhau, khi lạnh lẽo qua đi, cánh tay chỉ còn xương trắng rút lại, nhưng lập tức bị một cánh tay khác tóm chặt.

Đôi con người màu đỏ cực kì kinh ngạc. Cả người Việt Cẩm nhếch nhác nhưng nụ cười lại vô cùng rạng rỡ.

Yêu tộc không có người thì đã sao?

Còn thiếu một bước nữa thì đã sao?

Nàng cùng con, dù hi sinh tất cả cũng phải đòi lấy giờ khắc này thì đã sao?

Giờ khắc này.

Một lần này.

Suốt đời này.

“Nhai Xế.” Nàng giang tay ôm hấn, giống như trước đây hấn vẫn làm, cam tâm tình nguyện, cẩn thận che mưa che gió cho nàng. “Muội chịu đựng đủ rồi!” Nàng khóc, nói một cách từ tốn mà kiên định, “Muội chỉ cần huynh thôi!”

Sống cũng được, chết cũng chẳng sao.

Yêu đời cũng được, ngu xuẩn cũng xong.

Lần này, muội chỉ cần huynh thôi.

...

Ngày mừng tám tháng ba năm thứ mười hai theo lịch Thiên Nguyên, hoàng tử của Việt Thị hiện thế, Tiểu Chư Thiên Giới biến động. Ngày hai

tám tháng năm năm thứ mười hai theo lịch Thiên Nguyên, Thập Vạn Đại Sơn mở ra, Yêu vương Nhai Xế trùng xuất.

Tháng tám năm thứ mười hai theo lịch Thiên Nguyên, tất cả yêu tộc chuyển vào Thập Vạn Đại Sơn, Thập Vạn Đại Sơn lại lần nữa đóng lại.

Tháng ba năm thứ mười ba theo lịch Thiên Nguyên, Yêu vương cưới công chúa Việt Thị Việt Cẩm Tâm làm Vương hậu, cùng chương quản yêu tộc.

Năm thứ mười ba theo lịch Thiên Nguyên...

...

Rất nhiều năm về sau, trong Thập Vạn Đại Sơn, nơi chỉ có yêu tộc sinh sống, một cậu bé xinh đẹp, đáng yêu ngồi trên cao, mặt nhìn xuống chúng yêu đang hướng về phía mình tham bái. Còn trên một con đường nhỏ cách xa trung tâm của Thập Vạn Đại Sơn, một nữ tử diện mạo không thay đổi nhiều lắm cùng một yêu tộc thiếu mất một cánh tay đang sóng bước bên nhau.

Hai người ngồi đó trò chuyện, dựa vào nhau rồi nhặt một đóa hoa đỏ thắm vừa rơi xuống. Cô gái nói gì đó, khoe miệng chàng trai nở nụ cười ấm áp.

“A Cẩm, ta thích nàng. Người trong thiên hạ đều biết chúng ta là phu thê, họ sẽ ngưỡng mộ nàng, sẽ biết phu quân của nàng là thiên hạ đệ nhất. Họ cũng sẽ ngưỡng mộ ta, sẽ biết thê tử của ta là tuyệt thế vô song.”

A Cẩm, chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau.”

Hậu ký

Đây là bộ tiểu thuyết đầu tiên của tôi được xuất bản, cũng giống như bất kỳ tác giả nào, khi biết “đứa con tinh thần” của mình được “chào đời”, tôi đã cực kì vui sướng và phấn khích.

Việt Cẩm Tâm là nữ nhân vật mà tôi yêu thích, mặc dù trong quá trình viết, tôi đã bị mọi người đặt cho biệt danh mẹ kế. Nhưng sau khi hoàn thành cuốn sách này, tôi cũng không thể không cảm thán rằng, cô gái ấy quả thực đã phải hi sinh hết thảy.

Bi kịch lớn nhất của Việt Cẩm Tâm, theo tôi, thực ra không phải là nàng đã hi sinh bao thứ vì báo thù, vì yêu tộc, mà ngay từ đầu nàng đã biết dù có làm gì đi chăng nữa thì phụ mẫu nàng, huynh trưởng nàng, gia đình nàng, quốc gia của nàng cũng đều đã mất, không thể quay trở lại được nữa. Nhưng nàng vẫn chỉ có thể bước tiếp, dùng thù hận để nhắc nhở bản thân bước tiếp.

Đây là sự theo đuổi vô vọng nhất.

Nhưng xét về bản chất, dù gì tôi cũng là mẹ đẻ (*không phải mẹ kế như mọi người vẫn nói*), bởi vậy Nhai Xế xuất hiện. Chàng trai này... Thôi được, thật lòng mà nói tôi thích kiểu đàn ông lạnh lùng như Vân Hàn Cảnh, chỉ có điều, xét đến việc nếu hai người này ở cùng một chỗ thì dù trời long đất lở, biển cạn đá mòn cũng chỉ biết nhìn nhau chẳng nói câu nào. Bởi vậy, anh chàng Nhai Xế hoạt bát thuộc phái hành động của chúng ta bị kịch thay đã bị Việt cô nương thu hút, và rồi họ thành đôi.

Yêu một cô gái trong lòng ấp ủ một kế hoạch quá lớn là một bi kịch, và nếu bản thân mình cũng ấp ủ một kế hoạch lớn như thế... lại càng chắc

chấn là bi kịch trong bi kịch. Nhưng, thế thì đã sao?

Giống như đoạn cuối của cuốn tiểu thuyết này: Hấn yêu nàng, vì vậy hấn bảo vệ nàng, như một người đàn ông đích thực.

Chỉ vậy mà thôi.

Nhân đây, xin chúc cho tất cả những độc giả nữ đều có thể gặp được một người đàn ông đích thực như Nhai Xế. Cũng chúc cho tất cả các độc giả nam... chúc các bạn tốt nhất là không gặp phải một cô gái như Việt Cẩm Tâm... Hi vọng cô gái của các bạn vừa lương thiện, vừa xinh đẹp, lại một lòng một dạ với các bạn.

Cuối cùng, hi vọng cuốn sách này sẽ gợi được chút xúc cảm trong lòng các bạn. Nhưng nếu các bạn xúc động quá, oán niệm hóa thành hiện thực, nửa đêm bay đến bên cửa sổ nhà tôi... Các bạn phải biết một điều rằng, kết thúc của cuốn sách này là do tôi và mỹ nhân nhà tôi cùng biên tập, bởi vậy các bạn tuyệt đối đừng chỉ tìm mỗi mình tôi đâu nhé...

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:

<http://www.dtv-ebook.com>

